ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΡΟΤΑΝΟ

33

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Οἱ διάσημοι παχύσαρκοι

"Ανθρωποι... ἱπποπόταμοι!...

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε ὑπερβολικὰ παχεῖς ἢ ὑπερβολικὰ ἀδύνατοι, ἀποτελοῦσιν πάντοτε στόχο γενικῆς περιέργειας καὶ σατύρας.

Στὴν αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου ὑπῆρχαν δυὸ εὐπατρίδες ποὺ συναγωνιζόντουσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν παχυσαρκία: 'Ο δοὺκας ντὲ Βιθὸν κι' ὁ ἐξάδελφός του δοὺκας ντ' Ὠμόν.

Μιὰ μέρα ὁ Λουδοβίκος 14ος ἀστειευόμενος μὲ τὸν πρῶτο ἔλεγε ὅτι εἶνε πολὺ παχύτερος ἀπ' τὸν δοὺκα ντ' Ὠμόν.

— Καὶ ὅλ' αὐτὰ πρόσθεσε ὁ βασιλιὰς τὰ παθαίνεις γιατὶ δὲν κάνεις ἀρκετὲς σωματικὲς ἀσκήσεις.

— Τί λέτε, Μεγαλειότατε; ἀποκρίθηκε ὁ ντὲ Βιθόν, ποὺ κοντὰ στ' ἄλλα ἦταν εὔθυμος χαραχτῆρας καὶ ἔξυπνος. Ἐγὼ δὲν κάνω σωματικὲς ἀσκήσεις; Δὲν περνάει μέρα ποὺ νὰ μὴν κάνω... τρεῖς τουλάχιστον βόλτες γύρω ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ ἐξαδέλφου μου ντ' Ὠμόν. Λίγο τὸ ἔχετε αὐτό;...

Ὁ διάσημος γιατρὸς Ντεμπὰρ ἀναφέρει ὅτι κάποτε στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ τῶν Παρισίων παρουσιάσαν ἕνα μικρὸ παιδάκι ἡλικίας 4 χρονῶν ποὺ ζύγιζε 104 λίτρες καὶ τὸ ὁποῖο πέθανε ἀπὸ πολυσαρκία σὲ ἡλικία 10 χρονῶν, ἀφοῦ ἔφτασε τὸ κατοπλητικὸ βάρος τῶν 315 λιτρῶν.

Ὁ 'Ισπανὸς στρατηγὸς Κιάπιν Βιτελὶς ποὺ ἦταν διάσημος... γιὰ τὴν πολυσαρκία του ζύγιζε 720 λίτρες. Ὅλα τὰ ἄλογα στὰ ὁποῖα καβαλλίκευε ὁ ὀγκώδης αὐτὸς στρατηγὸς ἔσκαζαν κάτω ἀπ' τὸ βάρος του. Γι' αὐτὸ καὶ ἔστελνε ἐπίτηδες ἀνθρώπους στὴν Ἀραβία γιὰ νὰ τοῦ φέρνουν εὐρωστοι ἄλογα, κατάλληλα γι' αὐτόν.

Κάποτε ἀρρώστησε πολὺ καὶ οἱ γιατροὶ τὸν ὑπέβαλαν σὲ μακρὰ δίαιτα. Ἀποτέλεσμα τῆς δίαιτας ἐκείνης ποὺ κράτησε μῆνες ἀλόκληρους, ἦταν ν' ἀδυνατίσῃ τόσο πολὺ ὁ στρατηγὸς καὶ νὰ ἐλαττωθοῦν οἱ διαστάσεις τῆς κοιλιᾶς του σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε τὸ δέρμα τῆς κοιλιᾶς του νὰ ἔπεφτε πρὸς τὰ κάτω σὰν ποδιά, κι' ἔφτανε ὡς τὰ γόνατά του. Τὰ κάτω σὰν ποδιὰ ὁ στρατηγὸς τὴν τύλιγε Τὴ μοναδικὴ ἐκείνη ποδιὰ ὁ στρατηγὸς τὴν τύλιγε γύρω στὴ μέση του καὶ τὴν ἔδενε πίσω στὰ νεφρά του!

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια στὴν κομπτεία Λίνκολν τῆς Ἀγγλίας, πέθαινε κάποιος ἔμπορος ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν πολυσαρκία του κι' ὁ ὁποῖος ζύγιζε, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο 263 κιλά! 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπινε 10 λίτρωγε κάθε μέρα 18 λίτρες κρέας κι' ἔπινε 10 λίτρες θ' σεως. Τίποτα! Πῆνα νὰ τρελλαθῶ!

"Οταν τὸ ταῖνο ἔφτασε στὴ Νίκαια, πήδησα κάτω. Καί, ἐαφνικά, ἀνάμεσα στοὺς ταξιδιῶτες τὴν εἶδα!

Τώρα πιὰ δὲν ἦταν ἡ περήφανη κυρία τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της ἦταν πιὸ φιλική... Καθὼς ἤμουν ἀναστατωμένος. τόλμησα νὰ τὴ ρωτήσω:

— Πὰ ποῦ εἴσαστε καὶ δὲν σᾶς εἶδα:

— Εἶνα σκεφτῆ πὼς θὰ παίρνατε δεύτερη θέσι, μοῦ ἀπάντησε.

— Τὰ εἶνα γάσει κυριολεκτικά. "Ωστε μὲ εἶχε ἤδη προσέξει: Τῆς φ'λησα τὸ νέοι. ἄοχισα κάτι νὰ τῆς λέω. ἀλλὰ ἐαφνικά. τὴν εἶδα νὰ κυττάζῃ κάποιον μέσα στὸ πλῆθος καὶ τὸ πρόσωπό της ν' ἀλλάζῃ χρῶμα. — Αὔριο! μοῦ ψιθύρισε βιαστικά. 'Ελᾶτε αὔριο. Στὸ σπίτι. Στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. 'Ο σύζυγός μου θὰ εἶνε στὶς κούρσες...

— Σύμφωνοι. 'Η διεύθυνσίς σας:

— Θὰ ζητήσετε τὴ βίλλα Φυϊσσάκ. "Ολος ὁ κόσμος τὴν ξέρει. Αὔριο.;'

Κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. γιὰ νὰ πλησιάσῃ ἕναν κύριο καλοντυμένον. μὲ γκρίζα μαλλιά. 'Ηταν ὁ σύζυγός της ἀσφαλῶς!

Τὴν ἄλλη μέρα. στὶς τρεῖς ἀκριβῶς. χτύπησα τὸ κουδοῦνι τῆς Βίλλας. ποὺ φαινόταν ἔρημη. Μοῦ ἄνοιξε ἐκείνη!

'Ηταν κάπως ἀνήσυχη. Φοροῦσε τὸ ἴδιο χθεσινὸ ταγιέρο... Μὲ ὡδήγησε στὸ σαλόνι.

— Θὰ μείνετε ὅλη τὴ σαιζὸν στὴ Νίκαια; τὴ ρώτησα γιὰ ν' ἀνοίξω συζήτησι.

—"Οχι. Φεύγουμε αὔριο μὲ τὸ γιὼτ γιὰ τὶς Βαλεαρίδες. κι' ἔπειτα...

'Ἐκείνη τὴ στιγμὴ. ἀκούσαμε τὴν πόρτα τοῦ κήπου νὰ τρίζῃ. κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο:

— Εἶνε ἐκεῖνος! μοῦ ψιθύρισε. Φύγετε!... 'Απὸ κεῖ!... 'Ο διάδρομος βγάζει στὴν πίσω πόρτα... Γρήγορα!...

"Οταν, τὴν ἄλλη μέρα. ξαναπῆνα στὴ βίλλα. τὴ βρῆκα κατάκλειστη. Πῆρα. συντομώτερος. τὸ τροῖνο καὶ γύρισα στὸ Παρίσι. Κι' ἐκεῖ. τὸ μέγαρο ἦταν κατάκλειστο...

Μιὰ μέρα. ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες. διάβασα στὴν κοσμικὴ στήλη τοῦ «Γκωλουά». πὼς ἡ κόμησσα ντὲ Φυϊσσάκ. εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὶς Βαλεαρίδες. πὼς Βοισκόταν τώρα στὴ Βρεττάνη. καὶ πώς. ὅταν θὰ ἐπέστρεφε στὸ Παρίσι. θὰ διοργάνωνε μιὰ γιορτὴ γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό.

Τέλος. ἕνα πρωῒ. εἶδα τὴ παοάθυρα τοῦ μεγάρου ἀνοιγτά.

"Εγραψα ἀμέσως στὴν κυρία κόμησσα ἕνα γράμμα. ὅπου τῆς ἐξέφραζα τὴ βαθειά μου ἐκτίμησι καὶ τὴν παρακαλοῦσα νὰ μὲ δεχτῇ. γιατὶ ἐνδιαφερόμουν γιὰ τὴ φιλανθρωπική της γιορτή.

"Υστερα ἀπὸ δυὸ μέρες. μοῦ ἀπάντησε πὼς θὰ μὲ δεχόταν στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα.

Πῆγα, στὸ μέγαρό της.

Μπῆκα σ' ἕνα μεγάλο σαλόνι. Σὲ λίγο. ἡ πόρτα ἄνοιξε. κι' ἕνας ὑπηρέτης ἐσπρωξε μέσα μιὰ. κυλιστὴ πολυθρόνα. Στὴν πολυθρόνα αὐτὴ ἦταν καθισμένη μιὰ γριὰ γυναῖκα. ποὺ τὰ χέρια της ἔτρεμαν.

— Καθῆστε. κύριε. Σᾶς ἀκούω! μοῦ εἶπε.

Τάχα χαμένα. "Αρχισα νὰ ψελλίζω ἀσυνάρτητες φράσεις... "Επειτα. τὴ ρώτησα:

— Δὲν ἔχετε παιδιά. κυρία κόμησσα;

—"Οχι, κύριε.

— Καὶ τί ἀπέγινε ἐκεῖνο τὸ πεοίφημο σκυλί. ποὺ τόβλεπα συχνὰ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ μέγαρό σας. κυρία κόμησσα: τὴ ρώτησα σὲ λίγο.

—"Α! Μὴ μοῦ θυμίζετε αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἱστορία!... Τὸ ἀγαπούσα τόσο πολύ... Τὸ σκότωσε ἕνα αὐτοκίνητο στὴ Νίκαια. τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φεύγαμε... Δὲν ἔπεσε νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ στὸ Ζάν...

— Στὸ Ζάν:

— Ναί. στὸν καμαριέρη μου. ἕνα κάθαομα. ποὺ τὸν ἀπέλυσα! "Ετσι ἀπαλλάχθηκα κι' ἀπὸ τὴν 'Ιουλία.

— Τὴν 'Ιουλία:...

— Ναί. τὴ γυναῖκα του... Μ' ἔκλεβαν κι' οἱ δυό... Καὶ τὸ χειρότερο. κύριε. ἦταν ἄλλο. "Οχι! Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. "Ας εἶνε!... Κάθε φορὰ ποὺ ἐλειπα γιατὶ κάνω συχνὰ ταξίδια. ὁ καμαριέρης μου ἐπαιζε στὶς κούρσες κι' ἡ 'Ιουλία. ἡ γυναῖκα του. δεχόταν τοὺς φίλους της μέσα στὸ σπίτι μου. Μάλιστα. κύριε. μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά μου... Παρίσταναι ἴσως τὴν κόμησσα Φυϊσσάκ. Κι' ἔτσι ἔφτιανε διασκοῦς καινούργιες τουαλέττες... Κι' ἐκεῖνος ὁ ἠλίθιος ὁ Ζὰν δὲν ὑποψιαζόταν τίποτα... Οἱ ἄνθρωποι εἶνε τόσο κουτοί!... Μὲ συγχωρεῖτε ἄμως... Εἶμαι λίγο κουρασμένη... Μοῦ εἴπατε πὼς ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴ φιλανθρωπικὴ γιορτὴ ποὺ διοργανώνω... Πόσα εἰσιτήρια θέλετε:

— Δυό, κυρία κόμησσα...

Δὲν ξαναεῖδα τὴν κόμησσα... οὔτε τὴν 'Ιουλία. 'Αλλά, στὴ φιλανθρωπικὴ γιορτὴ. κέρδισα στὸ λότο μιὰ... δακτυλήθρα!... ΩΡΕΛ ΠΑΤΟΡΝΙ

'Η κυρία κόμησσα

Πρωτότυπο διήγημα

Καθὼς κατέβαινα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. μπροστὰ στὸ Πάοκο Μονσώ. εἶδα νὰ περνάῃ πλάϊ μου μιὰ ὡραιότατη γυναῖκα. ψηλή. λεπτή. καλοντυμένη. ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὴν ἁλυσίδα ἕνα σκυλὶ σπάνιας ράτσας. "Ημουν τότε εἴκοσι χρονῶν. φοιτητὴς ἀκόμα. κι' ὀνειροπαμένος. Μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ ἐξωτικὴ ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας ἐκείνης. καὶ τὴν παρακολούθησα ἀπὸ μακρυά. χωρὶς αὐτὴ νὰ μὲ προσέξῃ. Τὴν εἶδα ποὺ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Προνῦ. Κύτταξα τὸ νούμερο. καὶ ρώτησα σ' ἕνα γειτονικὸ κατάστημα. "Εμαθα ἔτσι πώς. στὸ μέγαρο ἔμενε ἡ κόμησσα ντὲ Φυϊσσάκ.

"Υστερα ἀπὸ δυὸ μέρες. ξαναπέρασα ἀπὸ τὸ Πάοκο Μονσώ. τὴν ἴδια ὥρα. Εἶδα τὴν ὁμορφη κυρία νὰ προχωρῇ. ντυμένη μ' ἕνα ταξιδιωτικὸ κοστοῦμι. Τὸ σκυλὶ τὴν ἀκολουθοῦσε. Κατάλαβα πὼς ἔφευγε... "Ετοιξα. τὴν προσπέρασα. κι' ἔπειτα νύρισα καὶ τὴν κύτταξα κατάματα. χαμογελῶντας της. Μοῦ φάνηκε πὼς διάβασα. μέσα στὰ μάτια της. μιὰν ἀπάντησι στὸ χαμόγελό μου. κι' αὐτὸ μοῦ ἔδωσε θάρος. Τὴν εἶδα ποὺ ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό της. ὅπου βρίσκονταν δυὸ μεγάλες πέτσινες βαλίτσες. 'Ο σωφὲρ φοροῦσε στολὴ κοέμ. μὲ γαλάζια σειρήτια. Μοῦ φάνηκε πὼς δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα ποτέ. κι' αὐτὴ ἡ σκέψι μ' ἔκαμε νὰ νάσω τὰ λογικά μου. Φώναξα ἕνα ταξί. μπῆκα μέσα. κι' εἶπα στὸν σωφέρ:

— Παρακολούθησε αὐτὴ τὴν κούρσα.

Στὸ σταθμὸ τῆς Λυόν. τὴν πρόφτασα ὄρθια πλάϊ στὶς βαλίτσες της. Πρόσεξα τὴν ἐτικέτα ποὺ ἦταν κολλημένη ἐπάνω: «Παρίσι — Νίκαια». Στὴ ματιά. ποὺ μοῦ ἔροιξε ἡ ὡραία κυρία. μοῦ φάνηκε πὼς διέκρινα κάτι σὰν ὑπόσχεσι. "Ετρεξα στὸ γκισὲ κι' ἔβγαλα ἕνα εἰσιτήριο πρώτης θέσεως. 'Αλλ' ὅταν ξαναβγῆκα ἔξω, δὲν τὴν εἶδα πιὰ ἐκεῖ ποὺ τὴν εἶχα ἀφίσει.

«Φυσικά! σκέφτηκα. Θὰ μπῆκε στὸ τσαῖνο».

Πήδησα σ' ἕνα βαγκὸν - λί. τὴν ὥρα ποὺ ἡ μηχανὴ ἔβαζε μπρός. Τοιγύρισα ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς πρώτης θ'σεως. Τίποτα! Πῆνα νὰ τρελλαθῶ!

"Οταν τὸ τραῖνο ἔφτασε στὴ Νίκαια. πήδησα κάτω. Καί. ἐαφνικά. ἀνάμεσα στοὺς ταξιδιώτες τὴν εἶδα!

Τώρα πιὰ δὲν ἦταν ἡ περήφανη κυρία τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της ἦταν πιὸ φιλική... Καθὼς ἤμουν ἀναστατωμένος. τόλμησα νὰ τὴ ρωτήσω:

— Πὰ ποῦ εἴσαστε καὶ δὲν σᾶς εἶδα:

— Εἶνα σκεφτῆ πὼς θὰ παίρνατε δεύτερη θέσι, μοῦ ἀπάντησε.

— Τὰ εἶνα γάσει κυριολεκτικά. "Ωστε μὲ εἶχε ἤδη προσέξει: Τῆς φ'λησα τὸ νέοι. ἄοχισα κάτι νὰ τῆς λέω. ἀλλὰ ἐαφνικά. τὴν εἶδα νὰ κυττάζῃ κάποιον μέσα στὸ πλῆθος καὶ τὸ πρόσωπό της ν' ἀλλάζῃ χρῶμα. — Αὔριο! μοῦ ψιθύρισε βιαστικά. 'Ελᾶτε αὔριο. Στὸ σπίτι. Στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. 'Ο σύζυγός μου θὰ εἶνε στὶς κούρσες...

— Σύμφωνοι. 'Η διεύθυνσίς σας:

— Θὰ ζητήσετε τὴ βίλλα Φυϊσσάκ. "Ολος ὁ κόσμος τὴν ξέρει. Αὔριο.;'

Κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. γιὰ νὰ πλησιάσῃ ἕναν κύριο καλοντυμένον. μὲ γκρίζα μαλλιά. 'Ηταν ὁ σύζυγός της ἀσφαλῶς!

Τὴν ἄλλη μέρα. στὶς τρεῖς ἀκριβῶς. χτύπησα τὸ κουδοῦνι τῆς Βίλλας. ποὺ φαινόταν ἔρημη. Μοῦ ἄνοιξε ἐκείνη!

'Ηταν κάπως ἀνήσυχη. Φοροῦσε τὸ ἴδιο χθεσινὸ ταγιέρο... Μὲ ὡδήγησε στὸ σαλόνι.

— Θὰ μείνετε ὅλη τὴ σαιζὸν στὴ Νίκαια; τὴ ρώτησα γιὰ ν' ἀνοίξω συζήτησι.

—"Οχι. Φεύγουμε αὔριο μὲ τὸ γιὼτ γιὰ τὶς Βαλεαρίδες. κι' ἔπειτα...

'Ἐκείνη τὴ στιγμὴ. ἀκούσαμε τὴν πόρτα τοῦ κήπου νὰ τρίζῃ. κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο:

— Εἶνε ἐκεῖνος! μοῦ ψιθύρισε. Φύγετε!... 'Απὸ κεῖ!... 'Ο διάδρομος βγάζει στὴν πίσω πόρτα... Γρήγορα!...

"Οταν, τὴν ἄλλη μέρα. ξαναπῆνα στὴ βίλλα. τὴ βρῆκα κατάκλειστη. Πῆρα. συντομώτερος. τὸ τροῖνο καὶ γύρισα στὸ Παρίσι. Κι' ἐκεῖ. τὸ μέγαρο ἦταν κατάκλειστο...

Μιὰ μέρα. ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες. διάβασα στὴν κοσμικὴ στήλη τοῦ «Γκωλουά». πὼς ἡ κόμησσα ντὲ Φυϊσσάκ. εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὶς Βαλεαρίδες. πὼς Βοισκόταν τώρα στὴ Βρεττάνη. καὶ πώς. ὅταν θὰ ἐπέστρεφε στὸ Παρίσι. θὰ διοργάνωνε μιὰ γιορτὴ γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό.

Τέλος. ἕνα πρωῒ. εἶδα τὴ παοάθυρα τοῦ μεγάρου ἀνοιγτά.

"Εγραψα ἀμέσως στὴν κυρία κόμησσα ἕνα γράμμα. ὅπου τῆς ἐξέφραζα τὴ βαθειά μου ἐκτίμησι καὶ τὴν παρακαλοῦσα νὰ μὲ δεχτῇ. γιατὶ ἐνδιαφερόμουν γιὰ τὴ φιλανθρωπικὴ της γιορτή.

"Υστερα ἀπὸ δυὸ μέρες. μοῦ ἀπάντησε πὼς θὰ μὲ δεχόταν στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα.

Πῆγα, στὸ μέγαρό της.

Μπῆκα σ' ἕνα μεγάλο σαλόνι. Σὲ λίγο. ἡ πόρτα ἄνοιξε. κι' ἕνας ὑπηρέτης ἐσπρωξε μέσα μιὰ. κυλιστὴ πολυθρόνα. Στὴν πολυθρόνα αὐτὴ ἦταν καθισμένη μιὰ γριὰ γυναῖκα. ποὺ τὰ χέρια της ἔτρεμαν.

— Καθῆστε. κύριε. Σᾶς ἀκούω! μοῦ εἶπε.

Τάχα χαμένα. "Αρχισα νὰ ψελλίζω ἀσυνάρτητες φράσεις... "Επειτα. τὴ ρώτησα:

— Δὲν ἔχετε παιδιά. κυρία κόμησσα;

—"Οχι, κύριε.

— Καὶ τί ἀπέγινε ἐκεῖνο τὸ πεοίφημο σκυλί. ποὺ τόβλεπα συχνὰ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ μέγαρό σας. κυρία κόμησσα: τὴ ρώτησα σὲ λίγο.

—"Α! Μὴ μοῦ θυμίζετε αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἱστορία!... Τὸ ἀγαπούσα τόσο πολύ... Τὸ σκότωσε ἕνα αὐτοκίνητο στὴ Νίκαια. τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φεύγαμε... Δὲν ἔπεσε νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ στὸ Ζάν...

— Στὸ Ζάν:

— Ναί. στὸν καμαριέρη μου. ἕνα κάθαομα. ποὺ τὸν ἀπέλυσα! "Ετσι ἀπαλλάχθηκα κι' ἀπὸ τὴν 'Ιουλία.

— Τὴν 'Ιουλία:...

— Ναί. τὴ γυναῖκα του... Μ' ἔκλεβαν κι' οἱ δυό... Καὶ τὸ χειρότερο. κύριε. ἦταν ἄλλο. "Οχι! Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. "Ας εἶνε!... Κάθε φορὰ ποὺ ἐλειπα γιατὶ κάνω συχνὰ ταξίδια. ὁ καμαριέρης μου ἐπαιζε στὶς κούρσες κι' ἡ 'Ιουλία. ἡ γυναῖκα του. δεχόταν τοὺς φίλους της μέσα στὸ σπίτι μου. Μάλιστα. κύριε. μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά μου... Παρίσταναι ἴσως τὴν κόμησσα Φυϊσσάκ. Κι' ἔτσι ἔφτιανε διασκοῦς καινούργιες τουαλέττες... Κι' ἐκεῖνος ὁ ἠλίθιος ὁ Ζὰν δὲν ὑποψιαζόταν τίποτα... Οἱ ἄνθρωποι εἶνε τόσο κουτοί!... Μὲ συγχωρεῖτε ἄμως... Εἶμαι λίγο κουρασμένη... Μοῦ εἴπατε πὼς ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴ φιλανθρωπικὴ γιορτὴ ποὺ διοργανώνω... Πόσα εἰσιτήρια θέλετε:

— Δυό, κυρία κόμησσα...

Δὲν ξαναεῖδα τὴν κόμησσα... οὔτε τὴν 'Ιουλία. 'Αλλά, στὴ φιλανθρωπικὴ γιορτὴ. κέρδισα στὸ λότο μιὰ... δακτυλήθρα!... ΩΡΕΛ ΠΑΤΟΡΝΙ

ΕΤΟΣ Γ'. ● ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1948 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 488

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135 — 29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Εξοδος κινδύνου

Βίος ἀβίωτος. 'Αφῆστε κατὰ μέρος αὐτὰ ποὺ λένε «ἀσυμφωνία χαραχτήρος» διαφορὲς ἀντιλήψεων ἔλλειψι ψυχικῆς καὶ σωματικῆς συνεννοήσεως. Φυλλογίες. Ὅλα αὐτὰ ἐμπρὸς στὴ σημερινὴ περίπτωσι μοιάζουν μὲ παιγνίδια. Ἐδῶ τὰ πράματα εἶνε ἄγρια. Ἐδῶ δουλεύει ρρισιά, ἐδῶ πέφτει ξύλο, ἐδῶ... 'Αλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μὲ μιὰ λέξι τὴ συνέχεια. Πρέπει νὰ πλέξω καὶ νὰ περιποιηθῶ λίγο τὴ φράσι μου. 'Αλλοιῶς θὰ σᾶς φαινόταν πολὺ ὠμή. Θέλω νὰ σημειώσω δηλαδή, ὅτι ἡ διαφορὰ τοῦ συζύγου αὐτοῦ ἔχει φθάσει στὸ σημεῖο πού σᾶς κάνει νὰ ντρέπεσαι γιατὶ εἶστε ἄνθρωπος. Γιατὶ βέβαια ντρέπεται κανεὶς γιὰ τὸ γένος στὸ ὁποῖο ἀνήκει, ὅταν βλέπῃ τὸν ἄντρα νὰ ἐξωθῇ τὴ γυναῖκα του νὰ ἐπιδοθῇ, γιὰ λόγους ἐμπορικοὺς σὲ ἐξωσυζυγικοὺς ἐρωτες. 'Υπάρχουν, ἀλλοίμονο καὶ τέτοιες περιπτώσεις. Ἡ πορωσὶ καὶ ἡ φιλοχρηματία ποὺ ὁδηγοῦν στὴν κατισχύνη. Ἐξαιρέσεις βέβαια, ὄχι ὅμως τόσο σπάνιες ὅσο φαντάζεσθε. Ἡ πιο ἐλεεινὴ μορφὴ ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικρύσῃ κανεὶς στὶς σχέσεις τῶν συζύγων. Φοβερὸς καὶ ἀπαίσιος εἶνε ὁ σύζυγος ποὺ σφάζει τὴν παραστρατημένη του σύντροφο. Αλλὰ ἐπὶ τέλους ἔχει αὐτὸς τὸ ἐλαφρυντικὸ τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ὀργῆς ποὺ τοῦ σαλεύει τὶς φρένες. Τί ἐλαφρυντικὸ ὅμως θὰ βρῆτε γιὰ τὸν ἄντρα — ἂν μπορῇ νὰ ὀνομασθῇ ἄντρας — ποὺ στέλνει στὴν ἀνομία τὴ γυναῖκα του; Μοῦ ἔτυχε καὶ ἄλλοτε μιὰ τέτοια περίπτωσι. Μὲ ἐντελῶς διαφορετικές ὅμως προϋποθέσεις: Ἕνας ὑπερῴμηρος σχεδὸν πρεσβύτης μὲ νεαρώτατη σύντροφο. Δὲν ἔπρεπε. φυσικά, νὰ τὴν πάρῃ ἀφοῦ τοὺς ἐχώριζε τόση χρονικὴ ἀπόστασι. Σύμφωνοι. 'Αλλὰ τὴν πῆρε. Ἔπρεπε νὰ τὴ χωρίσῃ. ἀφοῦ τὴν πῆρε καὶ νὰ τὴν ἀφίσῃ ἐλεύθερη νὰ ζήσῃ κοντὰ σ' ἕνα νέο ἄνθρωπο. Σύμφωνοι καὶ σ' αὐτό. Ἀλλὰ τὸν ἀγαποῦσε τόσο... Καὶ τόλμησε νὰ προχωρήσῃ στὴν ἐλεεινὴ πρότασι: Νὰ κάνῃ τὴ ζωή της. ἀλλὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντά του. Θὰ τὸ ἀνεχόταν. θἄκλεινε τὰ μάτια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νάχῃ τὴ χαρὰ νὰ τὴν αἰσθάνεται στὸ πλευρό του. Κακὸ κι' αὐτό. Ἀδυνησία ποὺ φτάνει στὴ διαστροφή. Τί θὰ πῆτε ὅμως γιὰ τὸν ἄλλον ποὺ βλέπει τὸ ἀντικείμενο ἐμπορίου στὴ σύντροφο τῆς ζωῆς. στὴ μητέρα τῶν παιδιῶν του. στὴ γυναῖκα ποὺ κυκλοφορεῖ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα μ' αὐτόν;

'Αρνεῖται — γράφει — ἐκείνη νὰ ὑπακούσῃ στὶς συζυγικὲς προτροπές. Ἀρνεῖται καὶ δέρνεται. Δέρνεται. ἄλλωστε γιὰ ὅλα. Τὰ πάντα εἶνε ἀφορμὴ διαρμοῦ. Τὴ δέρνει ὅταν ἐπιστρέφῃ στὸ σπίτι του μεθυσμένος. Τὴ δέρνει ὅταν εἶνε νηστικός. Τὴ δέρνει ὅταν παίζῃ χαρτιὰ καὶ κάνει. Τὴ δέρνει γιατὶ τῆς ἔπεσε πολὺ ἀλάτι στὸ φαγητό. Ξύλο καὶ βρισιὰ εἶνε ὁ ἐπιούσιος.

Καὶ ὁ μεγάλος καῦμός: ἡ προστοπὴ στὸ ἐμπόριο τῶν ἐλεγκτήρων τῆς "Ολα τ' ἄλλα θὰ τὰ ἀνεχόταν. Αὐτὸ ὅμως τὴ σκοτώνει. Καὶ μὲ ὅλο της τὸ δίκιο. Δὲν εἶνε πιὰ αὐτὸ δείγμα νευρικότητος. Βονταυόστος. Εἶνε δείγμα διαφθορᾶς.

'Απελπισμένη ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτὴ ἡ μαρτυρικὴ γυναῖκα ἀντιμετωπίζει τὸ θάνατο. Στὴν αὐτοκτονία εἶνε ἡ σκέψι της. Δὲν βλέπει ἄλλη λύσι ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν καὶ μᾶς τὴν προαναγγέλλει. σὰν ἕνα ἐλαφρωμα τῆς ψυχῆς της. Μὲ τὴ σκέψι της αὐτὴ ἤθελα νὰ σᾶς ἀπασχολήσω.

Πόσο φτηνὸ εἶδος ἀλήθεια, ἔχει γίνει στὶς μέρες μας ἡ ζωή, γιὰ νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ τὴν πετάξουμε ἀπὸ τὸ παράθυρο, μόνο καὶ μόνο γι ατὶ μᾶς ἔτυχε νὰ διαστραυρωθοῦμε μ' ἕνα μασκαρᾶ στὸ δρόμο! Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα πρὶν φθάσουμε στὴν καταστροφὴ τῆς ὑπάρξεώς μας. Ὑπάρχει — τὸ κυριώτερο ἀπ' ὅλα — τὸ διαζύγιο. Εὐεργετικὴ καὶ σωτήρια ἔξοδος κινδύνου. Δὲν ἀφίνω εὐκαιρία χωρὶς νὰ μιλήσω γιὰ τὴ χρησιμότητα τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῆς ποὺ ἐπιβάλλεται ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἄλλα μέσα θεραπείας.

Καὶ ὅμως τὴν ἀποφεύγουμε. Ἰδίως οἱ λαϊκὲς τάξεις. Τὸ διαζύνιο εἶνε πολὺ πρόχειρο στὶς ἀνώτερες λεγόμενες τάξεις ὅπου μὲ τὰ πρῶτα σύννεφα σημαίνουν διάλυσι. Οἱ ἄλλοι ζοῦνε σὰν κόλασι καὶ δυστάζουν νὰ λυτρωθοῦν. Δέτε καὶ τόκουν ντροπή. Δὲν αἰσθάνονται ντροπὴ ὅταν δέρνωνται. ὅταν βρίζωνται. ὅταν φωνάζουν βρωμόλογα ὅταν περιφρονοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Δὲν ντρέπονται ὅταν χωρὶς ἀμοιβαία ἀγάπη. χωρὶς καμμιὰ συνεννόησι δίχως κἀν ἀλληλοεκτίμησι. ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἰδια στέγη. Δὲν αἰσθάνονται ντροπὴ ὅταν ξέρουν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό τους, ἢ καὶ οἱ δυὸ μαζὶ λερώνουν τὸ συζυγικὸ κρεββάτι. Δὲ ντρέπονται καὶ δὲ λυποῦνται τὰ παιδιὰ τους ποὺ τάκουν καὶ μεγαλώνουν σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ μίσος καὶ ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία.

Ἡ ντροπὴ καὶ οἱ δισταγμοὶ ἀρχίζουν ὅταν σκεφθοῦν ὅτι πρέπει νὰ παρουσιασθοῦνε στὸν ἀρχιμανδρίτη τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καὶ νὰ τοῦ ποῦνε: «Δὲν πάει ἄλλο, παπᾶ μου. Ζοῦμε χωρὶς ἀγάπη. —Ὅταν δὲ λείπῃ ἡ ἀγάπη ὁ γάμος παύει νὰ εἶνε Μυστήριο. Εἶνε ἁμαρτία. 'Απαλλαχτεῖτε μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία αὐτή. Ἀπαλλαχτεῖτε μας ἀπὸ μιὰ κακιὰ ζωή. Δὲ χρωστοῦνε τίποτα νὰ τὴ ζοῦνε κανένα σ' ἐμᾶς καὶ τὰ παιδιὰ μας. Οὔτε χαρὰ οὔτε γαλήνη ὑπάρχει στὸ σπίτι μας. Ἴσως τὴ χαρὰ νὰ μὴ τὴ βροῦμε οὔτε ὕστερα ἀπὸ τὸ διαζύγιο. Θὰ βροῦμε ὅμως τὴ γαλήνη. Καὶ εἶνε μεγάλο ἀγαθὸ στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Μιὰ τέτοια γλῶσσα εἶνε γλῶσσα καλοῦ χριστιανοῦ καὶ τίμιου πολίτη. Πόσοι ὅμως τὴν ἀποφεύγουν καὶ προτιμοῦν νὰ παρατείνουν μιὰ ἀφόρητη ζωή, παρὰ νὰ καταδύνουν στὴν ἔξοδο «κινδύνου μιὰ ἔξοδο τῆς ὁποίας τὴ χρησιμότητα καὶ τὴ νομιμότητα ἀναγνωρίζουν καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία. Ἐκεῖ ὅπου τὰ πράγματα μᾶς πείθουν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο φάρμακο, τὸ διαζύγιο εἶ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ

Μιὰ νεκρικὴ συνοδεία μπῆκε στὸ κοιμητήριο: ἕνα μικρὸ φέρετρο, στολισμένο μ' ἕνα στεφάνι, ἕξη νεκροθάφτες καὶ δυὸ συνοδοί. Ἦταν ἕνα ἥσυχο καλοκαιρινὸ πρωΐ. Μεγάλες ὑγρὲς σκιὲς ἁπλώνονταν πάνω στὸ νεκροταφεῖο. Στὸ κεῖλος ὅμως τοῦ νεοσκαμμένου τάφου κάποια πλιαχτίδα πειγνιδίζε χαρούμενα.

Ἐκεῖ μέσα ἔβαλαν τὸ φέρετρο. Ἕνας παπᾶς ἔφτασε βιαστικὰ διάβασε μιὰ σύντομη εὐχὴ καὶ ξεψύφυνε. Οἱ νεκροθάφτες ἔφτυσαν στὶς χοῦφτες τους καὶ πῆραν τὰ φτυάρια...

★

Εἶχε νυχτώσει. Στὴν πόλι κανένα παράθυρο δὲν εἶχε φῶς.

Μόνο στὸ φηλότερο δωμάτιο ἑνὸς μεγάλου ἀρχοντικοῦ ἕνας νέος ἀγρυπνοῦσε. Καθόταν μὲ τὰ μάτια κλειστὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀφουγκραζόταν ἀν ὅλα κάτω στὸ δρόμο εἶχαν πουκάσει. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ φαινόταν ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα, ἀκουμπισμένο στὰ γόνατά του.

"Ὥρες καθόταν ἔτσι ὁ νέος... Οἱ σκέψεις του ἔτρεχαν τώρα στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ νεκροταφεῖο...

—Ὁ τάφος εἶνε στὴ σκιά, φιθύρισε. Δὲν τὸν βλέπει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Σπκώθηκε, κρατῶντας τὸ μπουκέτο. "Ανοιξε μὲ προφύλαξι τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε σιγὰ σιγὰ τὴ σκάλα. Κοντοστάθηκε στὴν ἐξώπορτα γιὰ ν' ἀφουγκραστῆ καὶ πάλι. Πῆρε κατόπιν τὸ δρόμο ποὺ τὸν ἔπνιναν οἱ σκιὲς τῶν σπιτιῶν, καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν πόλι. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔλουζε τὴν κοιμισμένη γῆ...

Ἦταν καθὼς εἶχε πῆ: Ὁ τάφος κρυβόταν στὴ σκιὰ ποὺ ἔρριχναν τὰ κυπαρίσσια.

Σκόρπισε ὁ νέος τὰ τριαντάφυλλά του πάνω στὸ χῶμα κι' ἔπειτα γονάτισε κι' ἀκούμπισε τὸ κεφάλι του στὸ σταυρό. "Ενας φύλακας πέρασε σὲ λίγο μὰ δὲν τὸν πρόσεξε. Οἱ ἀκτῖνες ἔπαιζαν ἀνάμεσα στὰ κλωνάρια, οἱ φυλλωσιὲς μουρμούριζαν γλυκά, τὰ νυχτολούλουδα μοσχομύριζαν, ἡ ἡσυχία σιγοτραγουδοῦσε κάποιον ἄυλο σκοπό. Μὰ ὁ νέος δὲν ἄκουγε δὲν καταλάβαινε. Δὲν ἔβλεπε τίποτε ἀπ' αὐτά.

Ζοῦσε μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε πιά... Ἐνοιωθε περασμένα στὸ λαιμό του δυὸ παρθενικὰ μπράτσα, ποὺ ἤσκιωνε τώρα σταυρωμένα πάνω ἀπὸ μιὰ νεκρωμένη κεφαλή... "Ενα χλωμὸ προσωπάκι ἀκουμποῦσε πάνω στὸ μάγουλό του. Δυὸ παιδιάστικα γαλανὰ ματάκια ἀτένιζαν καὶ χάνονταν μέσα στὰ δικά του...

Τὶ ὤμορφη ποὺ ἦταν! Καὶ πόσο τὸν ἀγαποῦσε! Τὸν ἐλάτρευε κι' ἔκανε ὁ,τι ἤθελε ἐκεῖνος. Πολλὲς φορὲς τὴν εἶχαν μαλώσει οἱ γονεῖς της, μὰ ἐκείνη δὲν ἄκουγε τίποτε. Τὶς νύχτες — τὶς ψυχρὲς ἀνοιξιάτικες νύχτες — κατέβαινε κρυφὰ στὸν κῆπο, φορῶντας τὰ φιλὰ, παλιὰ ρουχαλάκια της. Γιατὶ δὲν τοὺς ἦταν δυνατὸν νὰ συναντηθοῦν ἄλλη ὥρα καὶ σ' ἄλλο μέρος.

—"Αν ἤμουν φλύαρος τῆς εἶχε πῆ μιὰ νύχτα θὰ διαλαλοῦσα αὔριο σ' ὅλο τὸν κόσμο πὼς φίλησα τὸ ὡμορφότερο κορίτσι τῆς πολιτείας!

Ἐκείνη δὲν πίστευε πὼς ἦταν ἡ πιὸ ὤμορφη. Κι' οὔτε πίστευε πὼς ὁ ἀγαπημένος της θὰ κρατοῦσε μυστικὸ τὸν ἔρωτά τους...

Ἕνας χαμηλὸς φράχτης τοὺς χώριζε ἀπ' τὸ δρόμο. Σαφνικὰ εἶχαν ἀκούσει βήματα ἐκεῖ κοντά. Ζήτησε νὰ τὴν πάρη κάπου νὰ κρυφτοῦν, μὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἄφησε.

Τὴν κάθισε τότε γελῶντας στὰ γόνατά του κι' ἀπόρησε πῶς δὲν αἰσθανόταν κανένα βάρος.... μόνο τὸ σχῆμα τοῦ ἀπαλοῦ, λίγνου κορμιοῦ της.

Τῆς εἶπε πειρακτικὰ πὼς ἦταν ἡ νεράϊδα του — μιὰ νεράϊδα ποὺ δὲν ἐζυΐζε οὔτε τριάντα σιγγλιές.... Ἐν

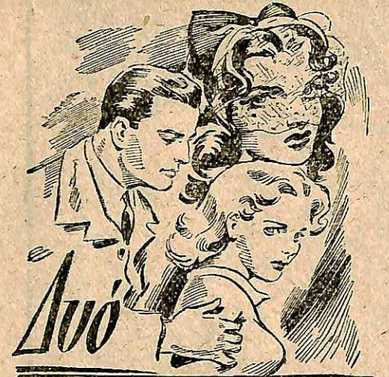

Γ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Στό ἴδιο ἀθηναϊκό νοσοκομεῖο ὑπηρετοῦν ὡς ἐσωτερικοί γιατροί ἡ Μίνα Τρέκα παιδίατρος κι' ὁ Ἀργύρης Βότας, χειρουργος. Οἱ δυό νεαροί ἐπιστήμονες εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Στήν ἔνωσί τους ὅμως, ποὺ τόσο τήν ποθοῦν, ἀντιδρᾶ ἡ μητέρα τοῦ Βότα ποὺ ὀνειρεύεται γιὰ τὸ γυιό της μιὰ ἀριστοκράτισσα καὶ πλούσια νύφη. Ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ πατέρας τῆς Μίνας ἕνας καλόκαρδος γέρο συνταξιοῦχος βλέπει μὲ συμπάθεια τὸ εἰδύλλιό τους. Στὸ νοσοκομεῖο νοσηλεύεται κι' ἕνα φτωχὸ παιδάκι γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ Μίνα κι' ὁ Ἀργύρης δείχνουν ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ Μίνα πετάγεται γιὰ μιὰ στιγμὴ σπίτι της καὶ κουβεντιάζει μὲ τὸν πατέρα της γιὰ τὸ αἴσθημα ποὺ τὴν συνδέει μὲ τὸ Βότα καὶ τὴν λυσσώδη ἀντίδρασι τῆς μητέρας του

2ον

— Τὴν τυφλώνει ὁ Θεός, παιδί μου. Θεμελιώνει ... τὴ δυστυχία τοῦ παιδιοῦ της μὲ τὴν ἀντίδρασί της. Ἐπειδὴ ἂν στὸ τέλος σὲ παντρευτῆ παρὰ τὴ θέλησι τῆς μητέρας του, ὁ Ἀργύρης δὲν θἆνε ποτὲ ἐντελῶς εὐτυχισμένος.

Τὸ φωτεινὸ προσωπάκι τῆς κοπέλλας σκυθρώπασε.

— Αὐτὸ συλλογίζομαι κι' ἐγώ, πατέρα. Κι' αὐτὸ μοῦ κόβει τὴ χαρά μου. Ἂν, ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμὸ του ἀποφασίση νὰ μὲ παντρευτῆ, χωὶς τὴ συγκατάθεσι τῆς μάνας του, θὰ τὸν τοῦρη τὸ μασάζι.

— Κι' ὅμως αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίση, εἶπε σοβαρὰ ὁ πατέρας. Μιὰ μέρα ὁπωσδήποτε, θ' ἀλλάξη γνώμη γιὰ σένα αὐτὴ ἡ εἰπασμένη μητέρα. "Οταν θ' ἀκούη σ' ὅλη τὴν κοινωνία τοὺς ἐπαίνους γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ γυιοῦ της, θ' ἀνοίξουν κι' αὐτῆς τὰ μάτια.

— Μά, πατέρα, δὲν ἔρω, ἂν ποέπη νἄχω αὐτὴ τὴν ἐλπίδα. Καθὼς μοῦ τὴν περιγράφει ὁ γυιός της, εἶνε μιὰ γυναῖκα ἐμπαθής, φιλόδοξη.

— Παιδί μου. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βοῆ πλέρια τὴν εὐτυχία. "Αν ὁ Ἀργύρης εἶνε μιὰ μητέρα καλή, στοργική ἀληθινά, θὰ σ' ἀγαποῦσε βέβαια ἐσένα. καὶ θὰ ἦταν ὁ παράδεισος στὴ γῆ ὁ ἔρωτάς του γιὰ σένα. Βρέθηκε αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, ἴσα - ἴσα γιὰ νὰ φέρη τὴν ἰσορροπία.

Ὁ Χαράλαμπος Τρέκας ἦταν στὰ γιάτα του ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φιλολόγους τῆς Ἑλλάδας. Εἶνε ὀιχτὴ μὲ φανατισμὸ στὴ δουλειά του, κι' οἱ μαθητές του τὸν θυμόνταν ἀκόμη μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Εἶχε κουραστῆ ὅμως πρόωρα, κι' εἶνε πάθει κάποια ἐλαφρὴ νευρασθένεια, ποὺ τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐξακολουθήση τὸ ἐπάγγελμά του. Ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του, ποὺ τοῦ ἄφησε δέκα χρονῶν τὴ μοναχοκόρη του, ἴσως νἆταν ἡ βαθύτερη αἰτία τῆς ἀρρώστειας του.

Πάντως τὴν κόρη του τὴν ἀνάθρεψε μὲ φροντίδες συγκινητικές, ἔκανε θυσίες γιὰ νὰ τὴ μορφώση, τῆς ἔδωσε ὅ,τι καλλίτερο μποροῦσε νὰ τῆς δώση ἀπὸ τὴν ψυχή του κι' ἀπὸ τὸ πνεῦμα του. Μονάχα ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ τῆς μαζέψη οὔτε μιὰ μικρὴ ἔστω προικοῦλα. Δὲν εἶνε ἰδέα ἀπὸ οἰκονομικά. κι' ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν εὐτυχὴς ὅταν κατόρθωνε νὰ οἰκονομῆ τὰ ἀπαραίτητα ἔξοδα.

Ἡ Μίνα ἀνατράφηκε γωὶς στερήσεις πολλές, ἀλλὰ καὶ γωὶς εὐμάρεια.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται, τὸ σπίτι γνώρισε πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες. Ὁ Χαράλαμπος ἔνραφε. σχολίαζε ἀρχαίους συγγραφεῖς. κάτι κέρδιζε μὲ τὴν πένα του, ὄχι βέβαια πολλά. Ὁ μισθὸς τῆς Μίνας ἔμπαινε ὅλος στὸ σπίτι. καὶ ζοῦσαν τώρα πιὸ ἄνετα. Καὶ πάλι ὅμως δὲν γινόταν συζήτησι γιὰ γαμπατίση προίκα ἡ κοπέλλα. Μόλις ποὺ μποροῦσε νὰ γτυδῆ ὅπως τῆς ἐπέβαλλε ἡ κοινωνική της θέσι.

Τὴν ἀνάθρεψε τὴ μοναχοκόρη του ὁ Χαράλαμπος Τρέκας μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ζοῦσε ἀπὸ τὴ δουλειά της. γωὶς φιλοδοξίες. Αὐτός. ζοῦσε στὸ δικό του κόσμο. στὰ Βιβλία του. στὴν ἀρχαιότητα ποὺ τὴ λάτρευε. στὴν ὑπεροκόσμια ὁμορφιὰ τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Εἶχε ποθήσει νὰ γίνη ποιήτρια ἡ κόρη του. Δὲν ἀπογοητεύθηκε ὅμως ὅταν τὸ ἴδιο τὸ κορίτσι διάλεξε μιὰ θετικὴ ἐπιστήμη.

Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ γάμο, γιὰ ἀποκατάστασι. Κι' ἡ Μίνα ἄρχισε τὴν ἐρωτικὴ της ζωὴ γωὶς τὴν καθοδήγησι μιᾶς μάνας ἢ μιᾶς μεγάλης ἀδελφῆς.

Ἴσως ἂν εἶχε βρεθῆ στὰ βήματά της κανεὶς ἀσυνείδητος ἄνθρωπος. νὰ μὴν εἶχε κατορθώσει νὰ σταθῆ ψηλά, ἀνίδεη καθὼς ἦταν ἀπὸ τὶς κακίες τοῦ κόσμου. τουφερὴ καὶ θερμή. Γιὰ καλή της τύχη ὅμως. Βρέθηκε ὁ Ἀργύρης ἐμπρός της. Τὸν ἀνάθρεψε ἀπὸ φοιτήτρια ἀκόμα. Πρὶν τὴν προσέξη αὐτός. πρὶν πάση τὸ δίπλωμά της. ὅταν τὸν ἔβλεπε ἐνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ σκιστἆη μέσα της, καὶ ὅλη ἡ ζωή εἶνε συγκεντρωθῆ γι' αὐτήν. στὸν Ἀργύρη Βότα.

"Οταν ἡ ἀγάπη τους ἔγινε ἀμοιβαία, πίστεψε ἡ κοπέλλα πὼς ὑπάρχει εὐτυχία σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Καὶ δόθηκε ὁλόψυχα στὴν ἀγάπη της.

Φύσις θερμή, μὰ καὶ συγκρατημένη μαζί, περίμενε μὲ ὑπομονὴ τὴν ὥρα τῆς εὐτυχίας. Πίστευε στὸν Ἀργύρη. σὰν σὲ Θεό. Καὶ δέκα χρόνια νὰ τῆς ἔλεγε νὰ περιμένουν, θὰ πονοῦσε μέσα της βέβαια, μὰ πάλι θὰ τὸν πίστευε.

"Ετσι κι' αὐτὴ τὴ ψύχτα κοιμήθηκε εὐτυχισμένη. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της. τρυφερή. γεμάτη ὑποσχέσεις τὴ νανούριζε, ἡ ματιά του φωτεινὴ κι' αἰσιόδοξη. τὴ ζέσταινε.

Μιὰ ὄμορφη θεία

Μὲ βῆμα ζωηρό. μὲ τὰ χείλη σφιχτά, μὲ τὸ σοβαρὸ καὶ ἀγαθὸ μαζὶ ὕφος της. πῆγε ὅπως πάντα τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ Μίνα στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξη στὸ μικρὸ Τάκη Ἀντωνίου. "Οσο καὶ νὰ ἦταν σίγουρη πὼς τὸ παιδὶ εἶχε σωθῆ. πάλι ἔνοιωθε κάποιο καοδιοχτύπι, ὥσπου νὰ τὸ δῆ.

Ὁ Ἀργύρης δὲν εἶχε πάει ἀκόμα στὸ νοσοκομεῖο. Ἐπειδὴ εἶχε ξενυχτήσει τὴν προηγούμενη βοαδυά. θὰ ἐρνόταν ἀργά. τὸ μεσημέρι.

Ὁ μικρὸς Τάκης ὑποδέχτηκε τὴ Μίνα μ' ἕνα χαρούμενο χαμόγελο. Στὸ κίτοινο προσωπάκι του, ὅπου ἔμεναν ἀκόμα ζωντανὰ τὰ ἴχνη τῆς ἀγωνίας. κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε. περνοῦσε μιὰ ἀντίδρα χαρᾶς. Κι' ἡ Μίνα σὰν νὰ μὴν ἔφτανε τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ τοῦ ἔδειχνε. τοὔφερνε πάντα κάτι, δυὸ καραμέλες. ἕνα παιχνιδάκι. Τὸ λυπόταν μ' ὅλη τὴν τὴν καοδιὰ αὐτὸ τὸ παιδάκι. ποὺ δὲν εἶχε ἄλλον στὸν κόσμο νὰ τὸ ἀγαπήση. ἀπὸ μιὰ φτωχειὰ μητέρα. Κι' αὐτὴ ἡ δύστυχη μητέρα δὲν μποροῦσε νἀρνεται κάθε μέρα νὰ τὸ βλέπη. ἐπειδὴ τὶς ὧρες ποὺ δέχονταν στὸ νοσοκομεῖο, αὐτὴ δούλευε.

Ἤλθε ἔντεκα ἡ ὥρα κι' ἄνοιξαν τὶς πόρτες τοῦ νοσοκομείου νιὰ νὰ δεχθοῦν τὶς ἐπισκέψεις.

Ἡ Μίνα συνήθιζε αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ κάθεται λιγάκι μὲ τὸν Τάκη. ἐπειδὴ καταλάβαινε πὼς τὸ φτωχὸ παιδάκι αὐτὸ ζήλευε νὰ μένη μόνο. τὴν ὥρα ποὺ τ' ἄλλα παιδάκια ἦσαν τοιγυρισμένα ἀπὸ τοὺς δικούς τους.

"Ετσι καὶ σήμερα. καθόταν στὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ, ὅταν μπῆκαν στὸ θάλαμο δυὸ κοπέλλες.

Ἡ ἐμφάνισί τους προκάλεσε αἴσθησι σ' ὅλη τὴν αἴθουσα. Ἦσαν κι' οἱ δυό τους ὅμορφες, εἶχαν μιὰ ὁμορφιὰ φανταγτεοή. Μέτριο ἀνάστημα. παχουλές. πολὺ βαμμένες. μὲ τὰ μαλλιὰ ὁλόγυρα. γτενισμένα στὴν τρίχα. καὶ γτυμένες ὅσο γινόταν πιὸ γτυπτά.

Φαίνονταν ἀδελφές. Ἡ μιά, ἡ μεγαλείτερη. πιὸ ψηλὴ καὶ πιὸ παγειὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. φοροῦσε ἕνα ταγιὲρ στὸ χρῶμα τῶν φύλλων τῆς ροδιᾶς. Μιὰ ἐαυθειὰ γούνα συμπλήρωνε τὴν τουαλέττα της. Θἆταν εἰκοσιπέντε χρόνων. Ἡ μικρότερη, πολὺ νέα. δεκαεφτὰ δεκαοχτὼ χρόνων. φοροῦσε ἕνα ταγιὲρ κατακόκκινο. πολὺ ἐφαρμοστό.

Κύτταξαν γύρω, σὰ νὰ ζητοῦσαν κάποιον. Καὶ μόλις ἀντίκρυσαν τὸν Τάκη. ἔτρεξαν στὸ κρεββάτι του.

— Τάκη! Πῶς εἶσαι;

Τὸ παιδὶ ἐαφνιάστηκε. Τὶς κύτταξε. γωὶς ἐνθουσιασμό, τὰ γειλάκια του σφίγτηκαν. καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Ἡ Μίνα κύτταζε παραξενεμένη τὶς δυὸ κοπέλλες.

— Εἶστε συγγενεῖς τοῦ μικροῦ; τὶς ρώτησε.

Ἡ μεγαλείτερη ἀπὸ τὶς δυό τους. ἀποκρίθηκε, παίονοντας μιὰ ἀριστοκρατικὴ πόζα. καὶ προφέροντας μὲ δυσκολία τὸ «ρό»:

— Μάλιστα... Εἴμεθα θεῖες... ἐννοεῖται πολὺ μακρυνές...

Ἦταν φανερὸ πὼς ντρέπονταν γι' αὐτὴ τὴ συγγένεια. καὶ τὸ παιδὶ ἔδειγνε μὲ τὸν τρόπο του πὼς δὲν ὑπῆρνε καμμιὰ οἰκειότης μεταξύ τους.

— Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι;.. ρώτησε ἡ μεγαλείτερη. Δὲν μὲ θυμᾶσαι; Ποιὰ εἶμαι ἐγώ;

— Μοῦ φαίνεται. ἡ θεία Βάλια. ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.

— Κι' ἐγώ; ρώτησε ἡ ἄλλη γελώντας.

— Ἡ θεία Φώφη.

— Νὰ ποὺ μᾶς θυμᾶσαι λοιπόν!

Ἡ Μίνα ἔνοιωσε σὰν κάποιο θυμὸ ν' ἀνεβαίνη μέσα της μὲ τὸ ὕφος τῶν δυὸ δεσποινίδων. Δὲν εἶχαν φέρει τίποτε στὸ παιδί. καὶ τὸ κύτταζαν μ' ἕνα ὕφος τόσο πεοήφανο, ποὺ τὴ νεύριασε. Δὲν βαστάχτηκε. καὶ εἶπε. προσπαθώντας νὰ ἰσαλακώση τὴ φωνή της:

— Φαίνεται πὼς ὁ μικρὸς ἔχει πολὺν καιρὸ νὰ σᾶς δῆ.

— "Οχι καὶ τόσο! ἀποκρίθηκε μὲ αὐθάδεια ἡ Βάλια. Πέντε - ἕξη μῆνες.

— "Ἕξη μῆνες εἶναι πολὺς καιρὸς γιὰ ἕνα παιδί, εἶπε ἡ γιατρός. Προπάντων γιὰ ἕνα παιδὶ ποὺ πέρασε τόσες μέρες μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

— Ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Φώφη. Σοβαρά: Κινδύνευε ὁ Τάκης;

Ρωτοῦσε, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανένα γατί.

— Γιατὶ σᾶς κάνει ἐντύπωσι; ρώτησε νευριασμένη ἡ Μίνα.

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Μᾶς τἄλεγε ἡ μητέρα του, ἀλλὰ ξέρετε δὲν τὴ πιστεύαμε.

— Αὐτὲς οἱ γυναικοῦλες. εἶπε ἡ Βάλια. ὑπερβάλλουν πάντα τὰ πράγματα καὶ κλαίγονται διαρκῶς. Γι' αὐτὸ λέει ἡ ἀδελφή μου ὅτι δὲν τὴν πιστεύαμε.

— Καὶ πιστέψατε τώρα, ποὺ τὸ παιδὶ εἶναι ἐκτὸς κινδύνου;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Μίνας ἦταν γεμᾶτος πικρία.

— "Οχι, ἔκανε ἡ Βάλια. μὲ τὸ ὕφος της τὸ ἀκατάδεκτο, περιμένανε κάποια εὐκαιρία νὰ νἀθοῦμε. Ἔτυχε κάποιος γνωστός μας νὰ νοσηλεύεται ἐδῶ. καὶ εἴπαμε μιὰ κι' ἤοθαμε. ἂς δοῦμε καὶ τὸν Τάκη.

Τὸ παιδὶ τὶς κύτταζε ἐνθρικά. καὶ τὰ γειλάκια του σούφωναν μὲ παράποιο γιατὶ διαισθανόταν μὲ τὴν παιδιάτικη φυνούλα του. τὴν ἀδιαφορία τους.

— Τὸ παιδάκι αὐτό. εἶναι ἀξιολύπητο, εἶπε ἡ Μίνα, νοιώθοντας πὼς ὁ ρόλος της δὲν ἦταν μόνο νὰ θεραπεύση τὸ μικρό.

"Επρεπε νὰ προσπαθήση νὰ κεοδίση καὶ κάποια ἀνάπτη γι' αὐτὸ τὸ ξένο παιδί.

— Βέβαια. εἶνε ἀξιολύπητο εἶπε μὲ μισὸ στόμα ἡ Φώφη.

— Πολὺ ἀξιολύπητο. τόνισε ἡ Μίνα. Φαντασθῆτε. πὼς τὶς ἡμέρες τῶν ἐπισκέψεων. ὅλα τὰ παιδάκια βλέπουν κάποιον δικό τους. κι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ οὔτε τὴ μάνα του νὰ ἰδῆ. ἐπειδὴ δουλεύει.

— Αὐτὰ ἔγει ἡ φτώχεια. ἀναστέναξε φιλοσοφικὰ ἡ Βάλια.

— Ναί... ἀλλά, γι' αὐτό, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, μὲ τὸ θάρρος τῆς γιατροῦ. ἂν δὲν σᾶς κάνη κόπο. ναοῦσαστε πότε - πότε σ' αὐτὸ τὸ παιδάκι... ἴσως ἂν τοῦ φέρατε κι' ἕνα ἐλάγιστο. ποανυατάκι...

Τὰ γρυσαφιὰ μάτια τῆς Βάλιας τὴν ἀγοιοκύτταξαν ἐνῶ τὰ ἐασπρουλιάοικα μάτια τῆς Φώφης γαμογέλασαν εἰρωνικά.

— Τί εἶσθε σεῖς ἐδῶ μέσα: ρώτησε μὲ ἀναίδεια ἡ μεγάλη.

— Γιατρός. Παιδ ατρος. ἀποκρίθηκε ἁπλᾶ ἡ νεαοὴ ἐπιστήμων.

— Α. γαίοω πολύ. Ἀκοῦστε ὅμως. δεσποινίς μου. Σήμερα ἡ ζωὴ εἶναι δύσκολη. ἔχουμε τόσες ὑποχρεώσεις. ποὺ δὲν εἶναι... πὼς νὰ σᾶς τὸ πῶ... θὰ μοῦ ἐπιτρέωετε τὴν ἔκφρασι. δὲν εἶναι λεπτὸ ἐκ μέρους σας νὰ μᾶς ὑποδεικνύετε καὶ ἄλλες ὑποχρεώσεις.

"Ενοιωσε ἡ Μίνα τὰ μάγουλά της νὰ γίνωνται κόκκινα. Ὡστόσο στὴλωσε τὰ μάτια της σοβαρὰ στὴ Βάλια.

— Μὲ συγγωρεῖτε! εἶπε. Ἡ θέσι μου μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ κάνω αὐτὲς τὶς ὑποδείξεις. Ἐπειδὴ ἔέρω πὼς πιὸ πολὺ ἀπὸ χίλια γιατρικὰ μποοεῖ νὰ γιατρέψη ἕνα ἄρρωστο παιδάκι λίγη ναοά

— "Αν εἶναι, ἔτσι. θἆπεπε τὸ νοσοκομεῖο νὰ φροντίζη νὰ παρέχη ναοὰ στὰ παιδάκια. εἶπε αὐθάδικα ἡ Φώφη.

Ἡ Μίνα ἀποκρίθηκε ὑπομονετικά:

— Τὸ νοσοκομεῖο, κάνει ὅ,τι μποοεῖ. Μὰ δὲν μποοεῖ νὰ φροντίζη γιὰ κάθε παιδάκι γωριστά

— "Ας εἶναι, φώναξε ἡ Βάλια, σὰν γ' ἀνυπομονοῦσε νὰ κόψη τὴ συζήτησι. Πέστε μας. Εἶνε ἐκτὸς κινδύνου τὸ παιδί:

— Ναί.

— Αὐτὸ θέλαμε νὰ μάθουμε. Γειά σου Τάκη!

Τοῦδωσε ἡ Βάλια ἕνα ποοστατευτικὸ μπατσάκι στὸ μάγουλο κι' ἡ Φώφη κούνησε ἀπὸ μακουὰ τὸ νέοι της.

"Επειτα ἡ Βάλια ἔροιξε μιὰ θυμωμένη ματιὰ στὴ Μίνα ἡ Φώφη τὴν κύτταξε εἰρωνικά. κι οἱ δυὸ μαζὶ κοοδωμένες. τοάβηξαν ποὸς τὴν πόοτα

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ θάλαμο ὁ Ἀργύρης.

Ξαφνικὰ στορνικὰ αἰσθήματα

Ὁ Ἀργύρης ἔορ ξε στὶς δυὸ κοπέλλες μιὰ ματιὰ παοξενεμένη ἔπειτα ποογώοησε ποὸς τὸ κοεββάτι τοῦ Τάκη γαμογελώντας τῆς Μίνας.

— Καλημέρα. τοῦ εἶπε αὐτή γλυκά.

— Γειά σου, ἀγαπούλα μου! τῆς ψιθύρισε.

"Επειτα ἔσκυψε στὸ παιδί

— Τὰ νέα σου, νεαρέ!

Τὸ ἄρρωστο παιδάκι στὴν ἀογὴ φοβόταν τὸν Ἀργύρη. Τώρα ὅμως. ποὺ δὲν ποοῦσε πιά. ἄρχισε νὰ τὸν ἀγαπάη. Τοῦ γαμογέλασε ἐνῶ ἔπιανε συγγονεμος τὸ νέοι της Μίνας. σὰν νὰ ζητοῦσε ποοστα σία.

Ἡ Βάλια κι' ἡ Φώφη στέκονταν στὴν πόοτα. Γύοισαν καὶ εἶδαν τὸν Ἀργύρη νὰ σκύβη στὸ παιδί. κυττάτηκαν. κάτι ψιθύοισαν καὶ ἐπέστοεψαν μέσα στὸ θάλαμο.

Ὁ Ἀργύοης τὶς κύτταξε ποοαξενεμένος πάλι.

— Συγγνώμην εἶπε ἡ Βάλια. Μήπως εἶστε... μήπως εἶστε ὁ γειοοῦγος;...

— Βότας! αὐτοσυστήθηκε ὁ Ἀργύοης ἀδιάφορα.

— "Α, ὁ κύριος Βότας! φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ Φώφη

— Οἱ κυοίες; ρώτησε ὁ γιατοός.

— Δεσποινίδες Πάντογλου! συστήθηκαν οἱ κοπέλλες. Θείες τοῦ μικοοῦ.

— "Α! Χαίοω πολύ! ἔκανε ὁ Ἀργύοης. καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ματιά του σταυάτησε στὴ Βάλια.

— Γιατοέ μου εἶπε αὐτή μὲ πολὺ νάζι. πέστε μας πῶς πάει τὸ ἀνηψάκι μας:

— "Ε. ἔκανε αὐτὸς γελαστός. τώοα πιά. λέμε. πῶς πηδήσαμε τὸ γαντάκι.

— Μὰ ἦταν τόσο σοβαρά: ρώτησε πάλι δύσπιστα τάνα ἡ Φώφη.

Ἡ Μίνα ἔσφιγγε τὶς γροθιές της ἀσυναίσθητα. Ὁ θυμὸς ἀνέβαινε μέσα της. μποοστὰ σ' αὐτὸ τὸ ὕφος τῶν δυὸ βαμμένων κοοιτσιῶν. ποὺ ἔπαιζαν φανερὰ μιὰ συναμεοὴ κωμωδία.

Δὲν βαστάχτηκε λοιπὸν κι' εἶπε στὸν Ἀογύοη εἰοωνικά:

— Διαδεβαίωσε κι' ἐσὺ τὶς δεσποινίδες πὼς κινδύνευε σοβαοὰ τὸ παιδί Φαίνεται πὼς δυσκολύονται πολὺ νὰ τὸ παοαδεχτοῦνε.

— Καὶ βέβαια δυσκολευόμαστε. φώναξε μὲ θυμὸ ἡ Φώφη. Στὰ καλὰ καθούμενα δὲν πεθαίνει ἕνα παιδὶ ὀντὼ γρονῶν.

Ἡ Βάλια ὅμως εἶπε. μὲ μιὰ ποοκλητικὴ ματιὰ στὸν Ἀογύοη:

— Ὄχι πὼς δὲν τὸ πιστεύουμε. γιατοέ. Δὲν εἶναι ὅπως τὸ λέει ἡ δεσποινίς. Ἀλλά. νά. θέλαμε νὰ μᾶς πῆτε σεῖς τὴν ἀλήθεια

Ὁ Ἀογύοης ἀπόοησε γι' αὐτὸ τὸν ἐνθοικὸ τόνο. Κι' εἶπε. δείγνοντας τὴ Μίνα:

— Μὰ ἡ συνάδελφός μου ἀπὸ δῶ. φαντάζομαι πὼς δὲν ἔγει κανένα λόγο νὰ σᾶς κοίψη τὴν ἀλήθεια.

— Γιατοέ. γέλασε ἡ Βάλια. δείγνοντας μιὰ σειοὰ μικοὰ καὶ κατάσποα δόντια. Ἡ συνάδελφός σας ἔγει μιὰ ποοάξενη θεωοία. Πὼς ἂν ἐογόμαστε τακτικὰ νὰ βλέπουμε τὸ μικοὸ καὶ νὰ τοῦ φέονουμε δῶοα. θὰ γίνη γοήγοοα καλά.

Ὁ Ἀογύοης γαμογέλασε.

— Ἡ πιὸ σωστὴ θεωοία ποὺ μποοεῖ νὰ γίνη. εἶπε.

— Τὴν ὑποστηοίζετε καὶ σεῖς: ρώτησε οἰγνοντάς του μιὰ ὕποψη ποοκλητικὴ ματιὰ ἡ Βάλια.

— Μ' ὅλη μου τὴν καοδιά.

Ἡ Βάλια γύοισε στὴν ἀδελφή της.

— "Ωστε, Φώφη, Βλέπεις, ἡ δεσποινὶς εἶνε δίκιο. Μιὰ καὶ τὸ λέει κι' ὁ κύοιος Βότας, πάει, τελείωσε. ποέπει νἀογόμαστε κάθε μέοα στὸν Τάκη.

Οἱ φλέβες γτυποῦσαν στὰ μηνίγγια τῆς Μίνας. Δὲν μποοοῦσε νὰ ἐξηγήση γιατί. ἀλλὰ ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ δώση ἕνα μπάτσο σ' αὐτὴ τὴν ἀναίδη κοπέλλα. "Η μᾶλλον καὶ στὶς δυό.

Ὁ Ἀογύοης ὅμως διασκέδαζε. Κι' ἡ Μίνα ποαοξενεύτηκε ποὸ τὸν εἶδε νὰ γελᾶη. ἔνω συνήθως εἶγε λίνα λογια μὲ τους συγγενεῖς τῶν ἀοοώστων. Σπάνια καθέταν νὰ συζητήση μαζί τους. Εἶγε πάντα συνεδόν τὸ ὕφος τοῦ πολυάσγολου μεγάλου γιατοοῦ. συεδὸν τοῦ καθηγητοῦ.

Γέλασε τώοα ὁ Ἀογύοης καὶ ἀποκοίθηκε:

— Θὰ σᾶς συμβιβάσω ἐνῶ. "Αν ὄγι κάθε μέοα. νὰ ἔογεστε μέοα παο' ἡμέοα.

— Σύμφωνοι! φώναξε σοβαοὰ μαζὶ καὶ τσαγπίνικα ἡ Βάλια Τὰ λογια σας ἐὰ εἶναι νόμος γιὰ μᾶς γιατοέ Θὰ ἐογουάστε τακτικὰ μέοα παο' ἡμέοα

Δὲν εἶγαν πιὰ τίποτε ἄλλο νὰ ποῦν. "Εποεπε νὰ φύγουν. Κι' ὅλους κοντοστάνταν. κύτταζαν γύοω ἔοοιγναν στὸν Ἀογύοη ματιὲς ποοκλητικὲς Πεοιμεναν κάτι. Εἶσα. μποοοῦτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ καταλαβαίνω.

Χαμογέλασε μὲ τὸ στανιὸ ἡ κοπέλλα.

— Ἡ ἰδέα σου Ἀογύοη Μὰ νὰ δὲν μποοῶ νὰ βλέπω κοντὰ στὴν ἀληθινὴ δυστυγία. τόσο ψέυμα. τέτοια ὑποκοισία

Τῆς γτύπησε ποοστατευτικὰ τὸν ὦμο

— Μὴ συγγίζεσαι νλυκειά μου. ἐνῶ

Βιαια... στοατολογία!...

(Σκίτσο Ἀοχέλαου)

Ἐνσταντανέ

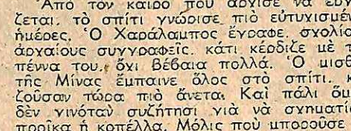

Ἐμπορικὸ πνεῦμα

Ὁ Σολομὼν ἔμπορος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, καὶ γνωστότατος σπάγγος, εἶνε ἰδιοκτήτης. ταμίας. ὑπάλληλος. καὶ καθαοίστοια στὸ ἴδιο του τὸ μαγαζί.

Πέρσυ τὸ καλοκαῖοι τὸν συναντᾶ στὸ Λουτοάκι μακαοίως ἐαπλωμένον σὲ τέσσεοες καοέκλες ὁ φίλος του Λεβή.

— Τί γυοεύεις στὸ Λουτοάκι. Σολομών: "Αοοωστος εἶσαι: τὸν ωοτάει ἐκπλικτος.

— "Οχι, ἀλλὰ παντοεύτηκα τὴ Σάοα. τὴν κόοη τοῦ Ἰσαὰκ καὶ κάνω τὸ γαμήλιο ταξεῖδι.

— Παντοεύτηκες; Μποάβο !... Τὰ συγγαοητήοιά μου... Κι' ἡ γυναῖκα σου. ἡ κ. Σάοα ποῦ εἶναι:

— Ἔμεινε...

— Στὸ ξενοδογεῖο;

— "Οχι. στὴν Ἀθήνα.

— Στὴν Ἀθήνα: Μιλᾶς σοβαοά. Σολομών;

— Πολὺ σοβαοὰ μάλιστα. "Εποεπε νά... μείνη κάποιος στὸ μαγαζί. φίλε μου Λεβή.

Ο ΦΑΚΟΣ

σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς δὲν πρόκειται νὰ ξαναπατήσουν αὐτὲς οἱ δυὸ κοπέλλες στὸ νοσοκομεῖο.

— Ποῦ τὸ ξέρεις: ρώτησε δύσπιστα ἡ Μίνα.

— Εἶμαι βέβαιος. Ἐσὺ τὶς γιάτρεψες ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τους νὰ παραστήσουν τὶς φιλάνθρωπες κυρίες.

— Πῶς τὶς γιάτρεψα, Ἀργύρη:

— Ἁπλούστατα, τοὺς ὑπέδειξες πὼς πρέπει νὰ φέρουν κάτι τοῦ παιδιοῦ. Αὐτό, βάζω στοίχημα, πὼς θὰ τὶς τρέψη εἰς φυγήν.

Γέλασε κι' ἡ Μίνα καὶ τὸ πρόσωπό της ξαστέρωσε μὲ μιᾶς.

— Ναί, Ἀργύρη. Κι' ἐγὼ ἔτσι λέω, εἶπε.

Πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του, μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη τουφεκότητα καὶ λαχτάρα, καὶ τὸν παρέσυρε στὸ διάδρομο, μιλῶντας του γιὰ κάποιο θέμα ἐπιστημονικό.

Ὅταν γύρισε κοντὰ στὸν Τάκη, εἶδε μ' ἀνακούφισι πὼς οἱ δεσποινίδες Πάντογλου εἶχαν φύγει.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὶς εἶχε κιόλας ξεχάσει ἡ Μίνα τὶς δυὸ αὐτὲς κοπέλλες, ποὺ δὲν παίσαζαν καθόλου στὴν ψυχή της.

Ἦταν πάλι ἔντεκα, ἡ ὥρα ποὺ ἔρχονταν οἱ ἐπισκέψεις, κι' ἡ Μίνα σκυμμένη ἀπάνω σὲ κάποιο ἄλλο ἄρρωστο παιδάκι δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν πόνο τοῦ μικροῦ.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, βοήθησε στὸ διάδρομο, καὶ ξαφνιάστηκε.

Ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀργύρη ἔβγαιναν οἱ δυὸ ἀδελφὲς Πάντογλου, Σειῶντας καὶ λυγώντας, σὰν φοβισμένα μ' ὁλάνοιχτα πανιά, πιὸ λυσσάτες ἀπὸ γθές, σιγοκουβέντιαζαν μεταξύ τους καὶ γελοῦσαν.

Ἡ Μίνα ἔνοιωσε σὰν κάποιο δυσάρεστο δάγκωμα στὴν καρδιά. Χωρὶς νὰ σκεφθῆ γιατί, ἔτρεξε στὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀργύρη.

Αὐτὸς δὲν βρισκόταν στὸ θάλαμο. Τὸν πῦρε στὴν αἴθουσα τῶν γιατρῶν. Ἦταν γυρισμένος μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ παράθυρο, καὶ κάτι παρακολουθοῦσε ἔξω, στὸ κῆπο τοῦ Νοσοκομείου. Πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ, κύτταξε κι' ἡ Μίνα. Κι' εἶδε τὴ Βάλια καὶ τὴ Φώση νὰ διασχίζουν κουνιάμενες καὶ γελῶντας μεταξύ τους τὸν κῆπο, πηγαίνοντας πρὸς τὴν ἔξοδο.

—Ἀργύρη!

Ὁ γιατρὸς γύρισε σὰν νὰ ξαφνιάστηκε.

—Μπά! Ἐδῶ εἶσε, Μίνα:

— Ἦρθαν πάλι αὐτὲς οἱ προκομμένες: ρώτησε ἡ κοπέλλα, δείχνοντας μὲ δυσαρέσκεια τὶς δυὸ φανταχτερὲς σιλουέττες.

— Ναί! γέλασε ὁ Ἀργύρης καὶ σταμάτησε.

— Πολὺ στρογγυλὲς ἔγιναν ξαφνικὰ γιὰ τὸ φτωχὸ ἀνησυχάκι τους. εἶπε ἡ Μίνα πικρά.

— Ἔ, τί τὰ θέλεις, τί τὰ γυρεύεις, γέλασε ὁ γιατρός. Τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα ἔρχονται κι' αὐτὰ στὴν ὥρα τους.

— Στὴν κατάλληλη στιγμή! τὸν διώρθωσε ἡ κοπέλλα.

— Ὅπως προτιμᾶς, Μίνα. Ἀλλά, τί σ' ἔπιασε κι' ἔχεις αὐτὴ τὴν ἀντιπάθεια νι' αὐτὲς τὶς δυὸ ἀγνωστές σου κοπέλλες:

— Μ' ἔπιασε... Νά, Ἀργύρη. Δὲν γνεύω τὴν ψευτιά.

— Ἐσὺ δὲν τοὺς ἔδωσες πῆ συμβουλὴ νάσχωνται κάθε μέρα; Τὴν ἐκτελοῦν. Βλέπεις κατὰ γράμμα, κι' ἔχεις καὶ παράπονο.

— Ἔφεραν τίποτε τοῦ παιδιοῦ:

— Πῶς:... ἔκανε αὐτὸς εἰρωνικά. Ἔφεραν ἕνα τσουβάλι ὑποσγέσεις, κι' ἕνα κουτὶ καλὰ λόγια.

Ὁ εὐτράπελος τόνος πούδινε στὴ συζήτησι ὁ Ἀργύρης, ἔδειχνε πὼς βρισκόταν σὲ χαρούμενη διάθεσι.

— Πές μου, Ἀργυρη, ψιθύρισε ἡ Μίνα ξαφνικά, θὰ μπορούσες ποτὲ ν' ἀναπήσης μιὰ τέτοια γυναίκα:

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

— Ποιὰ γυναίκα:

— Καταλαβαίνεις ποιὰ θέλω νὰ πῶ. Τὴ μεγάλη Πάντογλου. Τὴ Βάλια.

— Σὲ καλό σου, παιδί μου! Τί ἐρώτησι εἶναι αὐτή:

— Ὄχι, πές μου.

— Μὰ δὲν σκέφθηκα τέτοιο πρᾶγμα.

— Δὲν σοῦ λέω πὼς τὸ σκέφθηκες. Ἀργύρη. Μονάχα σὲ ρωτῶ, ἂν θὰ σοῦ ἦταν δυνατὸν ν' ἀναπήσης μιὰ γυναίκα σὰν κι' αὐτήν.

— Νὰ σοῦ πῶ Μίνα. Ἐγὼ εἶμαι μονόκομμα ἄνθρωπος. Ἡ καρδιά μου δὲν χωράει πολλὲς γυναίκες. Τώρα, μέσα σ' δλη μου τὴν ὕπαρξι, εἶσαι ἐσύ. Δὲν ξέρω πὼς θὰ αἰσθανόμουν ἂν δὲν σ' ἀγαποῦσα ἐσένα.

— Μ' ἀγαπᾶς:

Καὶοὐ εἶχε νὰ τὸν ρωτήση ἡ Μίνα. Ἦταν τόσο σίγουρη γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Κι' ὁ Ἀργύρης γέλασε, κύτταξε γύρω του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς βρίσκονταν μόνοι στὸ δωμάτιο, κι' ἀκουμπῶντας τὰ χείλη του γρήγορα στὰ δικά της, τῆς ψιθύρισε:

— Τὸ ξέρεις!

Ἔπειτα, σὰν ντροπιασμένοι κι' οἱ δυό τους γιὰ τὴν τροπὴ ποὺ ἔδωσαν στὴ συζήτησι, ἄλλαξαν τόνο.

— Ἄκουσε Μίνα, εἶπε ὁ Ἀργύρης σοβαρά. Σήμερα δὲν μ' ἄρεσε πολὺ ὁ Τάκης. Δὲν ξέρω τί ἔχει... Δὲν βλέπω νὰ παίονει ἀπάνω του τὸ παιδί. Φοβᾶμαι μὴ μᾶς ἑτοιμάζει καμμιὰ ἐπιπλοκή. Τὸ χρῶμα του ὅσο πάει καὶ κιτρινίζει. Φοβοῦμαι κανέναν ἴκτερο, καὶ καταλαβαίνεις στὴν ἀδυναμία ποὺ βρίσκεται, σήμερα...

Τὸ πρόσωπο τῆς Μίνας συννέφιασε. Κάθε ἄλλη σκέψι ἔφυγε μὲ μιᾶς ἀπὸ τὸ μυαλό της.

— Τί λές, Ἀργύρη! Νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ. Δὲν μοῦ πέρασε ποτέ μου τέτοια ἰδέα.

— Γιὰ πόσεξέ το!

Κι' ἀλήθεια, τὰ λόγια τοῦ Ἀργύρη. Βγῆκαν ἀληθινά. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τάκης Ἀντωνίου Βρισκόταν πάλι σὲ σοβαρὴ κατάστασι.

Ἡ Μίνα ἔνοιωθε τὰ γνάτα της νὰ τρέμουν κάθε φορὰ ποὺ πήναινε κοντὰ στὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ.

Τώρα ἡ πάλη ἦταν πιὸ δύσκολη ἀκόμα γιατὶ εἶχε προσβληθῆ ὅλος ὁ ἀδύναμος ὀργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ δύστυχη μάννα του κόντευε νὰ χάση τὰ λογικά της. Ἔρχόταν τὰ βράδυα. — τὰ λογικά της εἶχαν δώσει εἰδικὴ ἄδεια τώρα, — καὶ κύτταζε μιὰ τὸ ὁλόχλωμο παιδί της, μιὰ τὴ Μίνα καὶ τὸν Ἀργύρη. Τὰ μάτια της εἶχαν στερέψει πιὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα. Μονάχα κύτταζε καὶ βογγοῦσε.

Καὶ τὸ παιδάκι ἀγωνιζόταν νὰ κοατηθῆ ἀπὸ τὴν ἀδύναμη κλωστοῦλα τῆς ζωῆς. Ποτὲ δὲν εἶχε πάρει τόσο ἐπὶ πόνου τὴν ἀρρώστεια κανενὸς παιδιοῦ ἡ Μίνα. Ὅσο ἀρρώστεια κανενὸς παιδιοῦ ἡ Μίνα. Ὅταν τὴ στήλωναν τὰ τοῦ μικροῦ Τάκη. Ὅταν τὴ στήλωναν τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ μικροῦ, ποὺ φαίνονταν πελάρια μέσα στὸ ἀσαρκο πρόσωπάκι, καταλαβαίνε τὴν καρδιά της νὰ ραπάκι, καταλάβαινε τὴν καρδιά της νὰ ραγίζη. κι' εἶχε σὰν κάποιο ἀόριστο συναίσθημα τοῦ πόνου ποὺ μποροῦσε νὰ νοιώση μιὰ μάνα μπροστὰ στὸ ἄρρωστο παιδί της.

Ἡ Βάλια Πάντογλου ἐρχόταν κάθε μέρα κι' αὐτὴ τώρα. Μόνη. Ἡ Φώφη εἶχε κόψει νἀρχετεῖ.

Ἐρχόταν τὶς ὡρισμένες ὧρες. φουμάτη. λουσάτη. τοιλάτη. Χαιοετοῦσε μόλις τυπικὰ τὴ Μίνα ποὺ καθόταν στὸ πλάϊ τοῦ κρεββατιοῦ, κι' ἡ ματιά της ζητοῦσε ἀμέσως τὸν Ἀργύρη. Ὅταν τύγαινε νὰ μὴν κατεβῆ στὸ θάλαμο ὁ γιατρός, ἔφευνε φανερὰ ἀπογοητευμένη, ρίγνοντας ἀγριες ματιὲς στὴ Μίνα, σὰν νὰ τὴν κοθιστοῦσε ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ γιατροῦ.

Ὅταν ὅμως ἔβλεπε τὸν Ἀργύρη, τότε γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος. Τὰ νευσαφιά της μάτια ἔπαιρναν μιὰ παράξενη λάμψι. Ἀστραφταν σὰν ψεύτικα, σὰν γυαλένια. Στὰ χείλη της ἀνθοῦσε ἕνα γαμόγελο γεμάτο ὑποσγέσεις. Κι' ἡ φωνή της ἔπαιονε τοὺς πιὸ θερμοὺς τόνους γιὰ νὰ τοῦ πῆ ἔστω καὶ μιὰ ἁπλὴ καλημέρα.

Εἶγε βαλθῆ νὰ κατακτήση τὸν Ἀργύρη Βότα. καὶ δὲν προσπαθοῦσε κἂν γὰ κουφτῆ. Μετακειριζόταν κάθε μέσον. ἀπὸ τὶς κουφὲς ματιὲς ὡς τὰ πιὸ προκλητικὰ λόγια. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Μίνα. σκυμμένη ἀπάνω ἀπὸ τὸ παιδάκι ποὺ γαροπάλευε. ἐνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ ματώνη. ἡ Βάλια ξεγνοῦσε πολλὲς φορὲς νὰ ρωτήση πῶς εἶναι. ὁ Τάκης. ξεγνοῦσε τὸ πρόσγημα ποὺ τὴν ἔφερνε στὸ νοσοκομεῖο. καὶ ἀογιζε τὴν ἀγοία ἐοωτικὴ ἐπίθεσι.

Στὴν ἀρχή, ἡ Μίνα προσπάθησε νὰ πείση τὸν ἑαυτό της πὼς ἦταν φαντασία της ὅλα αὐτά. καὶ πὼς ἡ Βάλια φερόταν ὅπως φέρονται ὅλες οἱ κοσμικὲς κοπέλλες.

Λίγο-λίγο ὅμως πείστηκε πὼς δὲν γελιόταν. Ναί, ἡ Βάλια προσπαθοῦσε νὰ κατακτήση τὸν Ἀργύρη.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ διαπίστωσε ἐάστερα αὐτὸ τὸ πράγμα. ἔνοιωσε ἕνα σταμάτημα στὴν καρδιά. Μιὰ ἄλλη γυναίκα. ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὸν ἀγαπημένο της. ἦταν φοικτό!

Κύτταξε τὸν Ἀργύρη μὲ ματια τρελλά, ἱκετευτικά. Αὐτὸς μιλοῦσε φυσικά, χαιτολογοῦσε μὲ τὴ Βάλια. ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἐνὸς νέου ποὺ φλεστάρει τυπικὰ μὲ μιὰ κοκέττα κοπέλλα.

Ἡ Μίνα ἔνοιωσε τὴν ἀγανάκτησι νὰ τὴν πνίγη. Δίχως λέξι, ἔσκυψε στὸ μικρὸ παιδὶ ποὺ καινόταν ἀπὸ τὸν πυρετὸ ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ βογγοῦσε.

Ὁ Ἀργύρης ὅσο κι' ἂν μιλοῦσε στὴ Βάλια. εἶγε τὸ νοῦ του καὶ στὴ Μίνα ὅλη τὴν ὥρα. Προσπαθοῦσε νὰ τὴν θάλη κι' αὐτὴν μέσα στὴ συζήτησι. φαινόταν στενογωρημένος ὅταν ἔβλεπε τὴν ἀγαπημένη του τυλιγμένη στὴ σιωπή της.

Ἔτσι καὶ τώρα νύρισε καὶ τῆς εἶπε:

—Ἄκου τί λέει ἡ δεσποινὶς Πάντογλου, Μίνα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

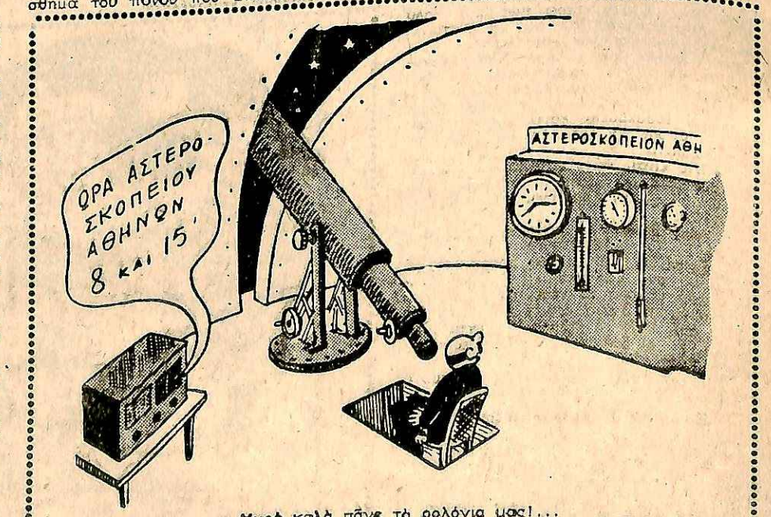

— Μωρὲ καλὰ πᾶνε τὰ ρολόγια μας!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Οἱ ἑπτὰ ὑποψήφιοι ΠΡΟΕΔΡΟΙ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν

Ποιὸς συγκεντρώνει τὶς περισσότερες πιθανότητες

Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ κέρδος τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων αὐτῶν:

1ον Τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν γιὰ τέσσερα χρόνια. Ἐκεῖνος ποὺ τὸ κατέχει εἶνε ταυτόχρονα πρωθυπουργὸς καὶ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους, ποὺ παράγει τὴν ἀτομικὴ βόμβα καὶ ἔχει τὴ μεγαλύτερη καὶ ἰσχυρότερη βιομηχανία τοῦ κόσμου.

2ον Μὲ ζωὴ στὸ Λευκὸ Οἶκο, κτίριο ἀγγλικοῦ ρυθμοῦ τοῦ 18ου αἰῶνος.

3ον Ἐτησία ἐπιχορήγησις 100 χιλιάδων δολλαρίων, ποὺ περίπου ζεται σὲ 50.000 περίπου δολλάρια, γ ατὶ τὰ ὑπόλοιπα πηγαίνουν στὸ δημοτικὸ ταμεῖο ὡς φόρος. Συνεπῶς ὁ ἔνοικος τοῦ Λευκοῦ Οἴκου ἔχει περισσότερες πιθανότητες νὰ φύγη πιὸ φτωχὸς ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πρὶν παρὰ νὰ πλουτίση.

Οἱ ὑποψήφιοι

1. Χ ά ρ ρ υ Σ. Τ ρ ο ῦ μ α ν. Ὁ σημερινὸς πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τοῦ ὁποίου λήγει ἡ θητεία. Ἡλικία: 64 ἐτῶν. Στὶς φλέβες του ρέει αἷμα σκωτσέζικο καὶ ἰρλανδικό. Ἐπίσης καὶ λίγο γαλλικό. Ὅταν τὸ 1944 διαδέχθηκε τὸν Ροὺζβελτ, οἱ Ἀμερικανοὶ εἶπαν ὅτι ἀντιπροσώπευε τὸν «μέσο Ἀμερικανὸ πολίτη», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν προκάτοχό του, ποὺ ἦταν μ ὰ προσωπικότης. Ἡ δημοτικότης του κατέπεσε στὴν ἀρχὴ ἀλλ' ἀνέβηκε σημαντικὰ κατὰ τὸ 1946 καὶ ἡ ἄνοδος συνεχίσθηκε σταθερὰ ὡς σήμερα. Κανεὶς δὲν θυμᾶται πιὰ ὅτι ὁ Χάρρυ Τροῦμαν εἶχεν ἄλλοτε ἕνα κατάστημα μὲ ὑποκαμίσων στὸ Κάνσας Σίτυ καὶ ὅτι ἐχρεωκόπησε. Ἀλλ' ὅλοι ὑπογραμμίζουν ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ τὰ πρῶτα διλὰ βήματα, ὁ νέος πρόεδρος ἔδειξε σθένος καὶ ἀποφασιστικότητα στὴν κατεύθυνσι τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ στὴν ἐκλογὴ τῶν ὑπουργῶν του. Ὁ Τρούμαν, ἔχει πολλὲς πιθανότητες νὰ ἐπανεκλεγῆ, ἂν σταματήση ἡ ἄνοδος τῶν τιμῶν. ἂν ὁ Οὐάλλας δὲν ἀποσπάση πολλὲς ψῆφους ἀπὸ τὸ δημοκρατικὸ στρατόπεδο καὶ ἂν ὁ Ἀϊζενχάουερ, ὅπως ὑπεσχέθη, δὲν ἐκθέση ὑποψηφιότητα.

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά: Ξέρει νὰ ἀρμέγη ἀγελάδες καὶ παίζει πιάνο.

2. Χ έ ν ρ υ Α. Ο υ ά λ λ α ς. Ἡλικία: 60 ἐτῶν. Ὁ τέως ἀρχηγὸς τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος ἵδρυσε ἕνα τρίτο κόμμα, ποὺ τὸ ὠνόμασε προοδευτικό. Τὸ κόμμα αὐτὸ ἐνοχλεῖ πολὺ τὸν Τροῦμαν γιὰ τὸν ἑξῆς λόγο: Κατὰ τοὺς προεκλογικοὺς ὑπολογισμούς, ὁ δημοκρατικὸς ὑποψήφιος θὰ συγκεντρώση 21 ἑκατομμύρια ψήφων καὶ ὁ ρεπουμπλικάνος 19 ἑκατομμύρια. Ἂν, ὅμως, ὁ Οὐάλλας συγκεντρώση 4 — 5 ἑκατομμύρια ψήφων, ποὺ θὰ προέρχωνται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὸ δημοκρατικὸ στρατόπεδο, ὁ ρεπουμπλικάνος ὑποψήφιος ἔχει πολλὲς πιθανότητες ἐπιτυχίας.

Ἰδιαιτερα χαρακτηριστικά: Δυὸ πρόεδροι τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὑποβάλη παραίτησιν. ὁ Ροὺζβελτ τὸ 1944 (ὡς τότε ὁ Οὐάλλας ἦταν ἀντιπρόεδρος) καὶ ὁ Τρούμαν τὸ 1946. Οἱ Ἀμερικανοὶ γελοῦν μὲ μιὰ...ἱστορικὴ φράσι του: «Οἱ ἄνθρωποι ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ γουρούνια».

3. Τ ό μ α ς Ε. Ν τ ι ο ύ ε ὺ: Ἡλικία: 46 χρόνων. Ρεπουμπλικάνος διοικητὴς τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἔχει μεγάλη δύναμι στὴν πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶχεν ὑποδειχθῆ ὡς ὑποψήφιος τὸ 1944 ἀλλ' ἠττήθη.

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά: Μικροῦ ἀναστήματος. Ὀφείλει τὴ δημοτικότητά του στὸ λυσσαλέο ἀγώνα ποὺ διεξάγει ἐναντίον τῶν γκάγκστερς.

4. Χ ά ρ ο λ ν τ Ε. Σ τ ά σ σ ε ν. Ὁ Βενιαμὶν μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων. Εἶνε μόλις 41 χρόνων. Χρημάτισε διοικητὴς τῆς πολιτείας τῆς Μινεζόττα σὲ ἡλικία 32 χρόνων. Κατὰ τὸν πόλεμο, παρητήθη ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του γιὰ νὰ ὑπηρετήση στὸ ἀμερικανικὸ ναυτικό. Εἶνε, λοιπόν, ὁ μόνος παλαιὸς πολεμιστὴς μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων. Θεωρεῖται ὅτι ἔχει ἰδέες μᾶλλον ἀριστερές. Δὲν φαίνεται νὰ ἔχη πιθανότητας ἐπιτυχίας, κυρίως λόγω τῆς μικρῆς του ἡλικίας.

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά: Εἶνε ψηλοῦ ἀναστήματος καὶ πρόωρα φαλακρός. Ἔχει ρωμαλέα καὶ πολὺ ἔξυπνη ἐμφάνισι. Φημίζεται γιὰ τὴ σαφήνεια τῶν λόγων του καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ λένε πὼς κανεὶς δὲν τοῦ μοιάζει σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

Εἶνε, ἐξ ἄλλου, ἄριστος οἰκογενειάρχης. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ προτέρημα δὲν ἔχει καὶ πολὺ μεγάλη ἀξία. Γιατὶ ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι πρόεδροι εἶνε ὑποδείγματα συζυγικῆς ἀρετῆς καὶ πατρικῆς αὐταπαρνήσεως.

5. Ἀ ρ θ ο ῦ ρ ο ς Χ. Β ά ν τ ε ν μ π ε ρ γ κ. Ἡλικία: 64 ἐτῶν. Πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια ἦταν διαπρύσιος κήρυξ τῆς πολιτικῆς τῆς ἀπομονώσεως. Ἀλλὰ τὴν 13ην Ἰανουαρίου 1945 ἐξεφώνησε ἕνα μνημειώδη λόγο ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς τῆς ἀνεθνοῦς ἀλληλεγγύης. Γι' αὐτό, ὁ Ροὺζβελτ τὸν χρησιμοποίησε στὶς διάφορες διεθνεῖς διασκέψεις, θέλοντας νὰ ἐξαναγκάση τὸ κόμμα τῶν ρεπουμπλικάνων νὰ συνεργασθῆ στὴν ἐξωτερικὴ πολιτική τῆς κυβερνήσεως. Ἔκτοτε, τὸ γόητρο τοῦ Βάντενμπεργ ηὐξήθη καὶ τελευταῖα ἀκόμη ἔσωσε τὸ σχέδιο Μάσαλ ἐνάντιον τῆς Γερουσίας. Θεωρεῖται πιθανὴ ἡ ὑπόδειξίς του γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου ἐκ μέρους τοῦ ρεπουμπλικανικοῦ κόμματος. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ ἀποτελοῦσε ἕναν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο γιὰ τὸν Τρούμαν.

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά: Χειμαρρώδης εὐγλωττία. Τοῦ ἀρέσουν οἱ μελοδραματικὲς ἐκφράσεις καὶ χειρονομίες. Συνήθιζε νὰ ἐκφωνῆ τοὺς λόγους του μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Ἀλλ' ἡ κυρία Βάντενμπεργκ τὸν ἔκαμε νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ συνήθεια. Τὸν ἐδίδαξε ἐπίσης ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε περισσότερο ἐγκρατὴς στὶς κινήσεις του.

6. Ὁ σ τ ρ α τ η γ ὸ ς Μ ὰ κ Ἀ ρ θ ο υ ρ, «ἀντίβασιλεύς» τῆς Ἰαπωνίας, ἡλικίας 68 ἐτῶν.

Οἱ φίλοι του θὰ τὸν ὑποστηρίξουν γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου; Εἶνε πολὺ ἀμφίβολο μετὰ τὴ δήλωσι μάλιστα τοῦ Ἀϊζενχάουερ ὅτι δὲν σκέπτεται ν' ἀναμιχθῆ στὴν πολιτική.

7. Ρ ό μ π ε ρ τ Α. Τ ά φ τ. Ἡλικία: 59 ἐτῶν. Γιὸς ἑνὸς παλαιοῦ προέδρου, ὁ γερουσιαστὴς τοῦ Ὀχάϊο θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Λευκὸ Οἶκο, ὅπως καὶ ὁ πατέρας του. Στὴ Γερουσία θεωρεῖται ὡς ὁ ἐπιτελάρχης τοῦ κόμματος ποὺ συλλαμβάνει, προπαρασκευάζει καὶ ἐκτελεῖ τὶς μεγάλες πολιτικὲς «μανούβρες». Ἀλλὰ διέτρεξε ἕνα μεγάλο σφάλμα: ὑπεστήριξε ἕνα νόμο ποὺ περιώριζε τὰ δικαιώματα τῶν συνδικάτων. Ἔκτοτε θεωρεῖται ὡς ἐχθρὸς τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Οἱ παλαιοὶ ὁπαδοὶ τῆς πολιτικῆς τῆς ἀπομονώσεως καὶ οἱ ἐθνικόφρονες Ἀμεοικανοὶ τὸν θεωροῦν ὡς ἀρχηγό των.

Ἰδιατερα χαρακτηριστικά: Εἶνε ἐγκυκλοπαιδικώτατος καὶ μπορεῖ νὰ νέιρισθῆ ὁποιοδήποτε θέμα. Οἱ Ἀμερικανοὶ στατιστικοὶ ὑπελόγισαν ὅτι ἔχει ἐκφωνήσει ὡς σήμερα ἑνώπιον τοῦ κοινοῦ 13.910.838 λέξεις!

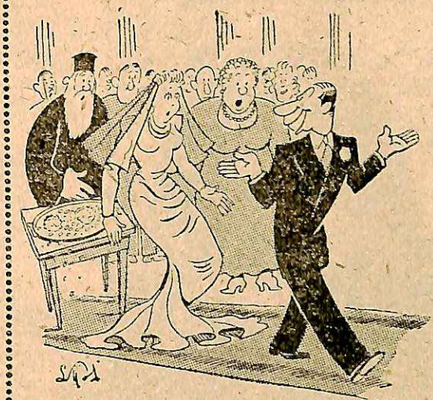

Ὁ γαμπρός: Σᾶς τὴν ἔσκασα! Εἶνε... Πρωταπριλιά!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Πρωταπριλιὰ

Φίλοι καλοί. Πρωταπριλιά. Προσέξτε ὅλες κι' ὅλοι μήπως καὶ σᾶς γελάσουνε τυχὸν οἱ πονηροί.
Σήμερα ἐπιτρέπονται κατεργαριὲς καὶ δόλοι
καὶ εἶν' ἡ μέρα ποὺ ἡ ψευτιὰ νὰ δράση καρτερεῖ.

★

Ὅ,τι κι' ἂν σᾶς προσφέρουνε, προσέξτε το πολύ.
μὴν πάτε ὁπουδήποτε, κανεὶς ἂν σᾶς φωνάξη.
κι' ἂν ἴσως καὶ σᾶς ἔταζαν ἕνα γλυκὸ φιλὶ
καὶ σᾶς γελάσουν ὕστερα... πάλι θὰ εἶν' ἐν τάξει.

★

Διότι τὴν Πρωταπριλιά, ἔτσι ἔχει ἐπικρατήσει
τάζει κανεὶς καὶ ραντεβοῦ κι' ἀνάπες καὶ φιλιὰ
καὶ κάλλιστα ὅ,τι ἔταξε, μπορεῖ νὰ μὴν κοατήση
καὶ νὰ σᾶς πῆ: — Τὴν ἔπαθες... ἦταν Πρωταπριλιά.

Κατὰ τῶν ἀνάμιων

Λοιπὸν εἰς τὴν Ἀμερικὴ, χάριν καινοτομίας
ἱδρύθη μιὰ Ἀσφάλεια κατὰ τῆς... ἀναμίας.
Κοίτεται θ' ἀσφαλίζωνται καὶ θάγουν τὴν ἀδάντα
νὰ μισθοδοτηθοῦν,
ἐὰν μιὰ μέρα, φέρ' εἰπεῖν, περάσουν τὰ σαράντα
γωρὶς νὰ πάντρευθοῦν.

★

Λοιπὸν αὐτὴ ἡ Ἀσφάλεια, γωρὶς πολὺ ν' ἀργῆ.
θὰ κάνη ὁλάγουσες δουλειὲς καὶ θὰ εἰσπράττη πάντα
γιατὶ καμμιὰ, πελάτις της δὲν θὰ ὁμολογῆ
πὼς μπῆκε στὰ σαράντα.

Νέοι τρόποι

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Εὐλογεγὲς ποὺ μὲ τὸ ἔτσι θέλω
σκότωσε τὴ γυναῖκα του καὶ πῶς... Μὲ τὸ σκαοπέλο
μᾶς δείγνει νέα μέθοδο ποὺ μᾶς ἀναστατώνει
πῶς πρέπει γιὰ εὐκολία του
καθεὶς μὲ τὰ ἐργαλεῖα του
σὰν θέλη νὰ σκοτώνη.

★

Ὁ ράφτης τὴ γυναῖκα του, θὰ σφάζη μὲ ψαλίδι,
ὁ ἠλεκτρολόγος, πρωϊαύς, μὲ κάποιο κατσαβίδι,
μὲ κάλαπόδι ὁ παπουτσὴς καὶ οἱ ζαναοπλάστες
θὰ δίνουν στὶς γυναῖκες τους, ἀπ' τὶς δικές τους
(πάστες

Πλημμῦρες

Ἔλεγεν ἀθώτατα κάπελας Ἀθηναῖος.
ποὺ πάντα τὸ κρασάκι του ἐν' ὠρα γεννταίος:
— Ἀφοῦ πλημμῦρες γίνονται μεγάλες εἰς τὸν Ρῆνον
γιατί κι' ἐγὼ παρακαλῶ
γιὰ τῶν ὑπεκρύδων τὸ κολό,
νὰ μὴ σκαφώνω ποῦ καὶ ποῦ πλημμῦρες εἰς τὸν
(οἶνον;

ΔΗΜ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

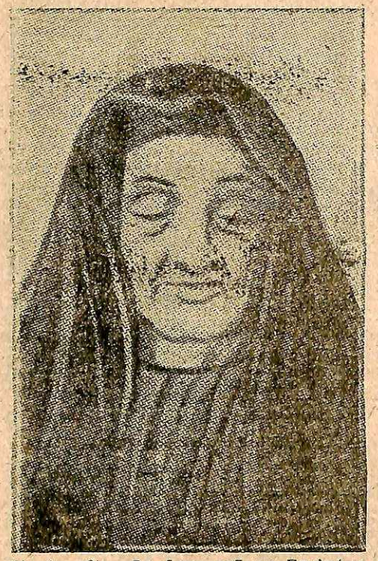

Ἡ αἰωνοβία τῆς Δραπετσῶνας Σουλτάνα Ἀργαούτογλου.

ΤΑ 120 ΧΡΟΝΙΑ τῆς Κυρὰ-Σουλτάνας

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Πολὺς λόγος γίνεται τώρα τελευταῖα γιὰ τοὺς αἰωνοβίους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Ἀθηναῖοι ποὺ ἐπισκέφθηκαν τὰ Δωδεκάνησα γιὰ τὶς ἑορτὲς τῆς ἑνσωματώσεως, ἀνακάλυψαν στὴ Ρόδο μιὰ γρηὰ 104 ἐτῶν, γιὰ τὴν ὁποία ἀφηγοῦνται ὅτι διατηρεῖ ἀκμαῖες τὶς πνευματικὲς καὶ σωματικές της δυνάμεις. Ἐν τούτοις ἡ ὑπεραιωνόβια Ροδίτισσα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ διεκδικήσῃ τὸ Νόμπελ τῆς ἑλληνικῆς μακροβιότητος, παρὰ ἂν ζήσῃ — ὅπως τῆς τὸ εὔχομαι ὁλόψυχα — ἄλλα... 16 χρόνια. Πρέπει, δηλαδή, νὰ φτάσῃ τὴν ἡλικία τῆς Σουλτάνας Ἀργαούτογλου ἡ ὁποία ἦταν 120 ἐτῶν ὅταν τὴ γνώρισα τὸ 1932, καὶ ἡ ὁποία δὲν ξέρω ἂν... ζῇ ἀκόμη. Ἔμενε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὸ μικρὸ προσφυγικὸ συνοικισμὸ «Εὐγενίας». ἔξω ἀπὸ τὴ Δραπετσῶνα. Ἔκανα τότε μιὰ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα γιὰ τὰ προσφυγικὰ ζητήματα κι' ὅταν ἔφτασα στὴ Δραπετσῶνα μοῦ εἶπαν πολλοὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀκούσω καὶ τὶς γνῶμες τῆς Κυρα-Σουλτάνας.

— Εἶνε, μοῦ εἶπε ἕνας, μιὰ γρηὰ 120 ἐτῶν. ἀλλὰ. σοφὴ γυναῖκα καὶ θὰ σοῦ πῇ πολλὰ πράγματα.

120 ἐτῶν.. Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀποσόντο δημοσιογραφικο λαυράκι. Εἴχαμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς στὴν Ἑλλάδα ἕνα θηλυκὸ Ζάρο ἀνά καὶ δὲν τὸ ξέραμε. Δὲν δυσκολεύτηκα νὰ βρῶ τὸ μονόροφο ξύλινο σπιτάκι της. Κτύπησα κι' εἶδα σὲ λίγο ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα μιὰ μικρόσωμη γρηούλα. Ζαρωμένη ἀπὸ τὰ γρόνια.

— Σεῖς εἶσθε ἡ Κυρα-Σουλτάνα, ποὺ χαθὼς μοῦ εἶπαν εἶσθε 120 ἐτῶν; ρώτησα.

Σὰν νὰ τῆς κακοφάνηκε λίγο τῆς συνομιλητρίας μου. Μὲ περιεργάσθηκε μὲ δυσπιστία ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ ἀπάντησε:

— Κάνετε λάθος κύριε, ἐνὼ δὲν εἶμαι ἡ Κυρα-Σουλτάνα. Εἶμαι ἡ... κόρη της! Τί θέλετε;

Τῆς ἐξήγησα τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Τῆς εἶπα ὅτι εἶμαι δημοσιογράφος, ὅτι θέλω νὰ γράψω γιὰ τὴ μητέρα της κι' ὅτι ἕνας δημοσιογραφικὸς θόρυβος ἦταν πιθανὸν νὰ προκαλέσῃ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινωνίας καὶ ἴσως καὶ τοῦ Κράτους ὑπὲρ τῆς φτωχῆς οἰκογενείας της.

Ἔτσι μόνον ἐπείσθη νὰ μ' ὁδηγήσῃ μέσα σ' ἕνα πανάθλιο δωμάτιο, ὅπου καθόταν πάνω σ' ἕνα μιντέρι, δίπλα στὰ εἰκόνισματα ἡ αἰωνοβία Κυρα-Σουλτανα.

Μὲ κύτταξε περίεργα μὲ τὰ μικρὰ μάτια της ποὺ διατηροῦσαν ἐν τούτοις ἀκόμα κάποια ζωηρότητα.

— Καλημέρα γιαγιά. Θέλω νὰ μοῦ πῆς πῶς Βλέπεις τὴ ζωή.. τῆς εἶπα.

— Καὶ τί σὲ νοιάζει. γυιέ μου:

Τῆς ἔδωσα τὶς ἀπαιτούμενες ἐξηγήσεις οἱ ὁποῖες ἐν τούτοις δὲν τῆς ἔκαναν καὶ μεγάλη ἐντύπωσι. Μόνο μὲ τὴ μεσολάβησι τῆς... μικρῆς ἐδένθη νὰ ἀπαντήσῃ στὰ ἐρωτήματά μου.

— Πῶς νὰ τὴ Βλέπω τὴ ζωὴ παιδί μου: μοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ νεμάτη παοάπονο. Ἂν δὲν εἶναι τούτη τὴν κορούλα θὰ ζητοῦσα νὰ πεθάνω. Ἀλλὰ ἔγω. Βλέπεις. τὸ κορίτσι μου.

Καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν κόρη της. τὴν ἄλλη γοποῦλα ποὺ μόλις στεκόταν στὰ πόδια της.

— Πόσων γρόνων εἶνε ἡ κόρη σου. Κυρὰ-Σουλτάνα:

— Ἀυ' τἄνει τὰ γρονάκια της παιδί μου. Εἶνε ὀνδόντα.

— Κι' ἔγει ἀνάγκη ἀπὸ τὶς περιποιήσεις σου;

— Ἔγει βέβαια... Εἶνε ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα κι' ἀποστάτευτο κορίτσι. Ἂν πεθάνω ἐνὼ ποῦ θὰ μείνῃ: Εἶνε ἄρωστη, πάσγει ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της.

— Καὶ τὴν Βοηθᾶς ἐσύ:

— Στὸ σπίτι ναί. Ἀλλὰ δρυλεύει κι' ὁ γυιός μου ποὺ εἶνε 75 γρονῶν καὶ κάνει τὸν πλανόδιο πωλητή. Αὐτὸς μᾶς φέρνει καὶ τοῶμε. Δὲν μποαῶ δμως νὰ τοὺς ἀφήσω καὶ τοὺς δυὸ στὸ δρόμο. δίγως πρόσταοία.

— Γιατὶ δὲν τὴν πάντρεψες τόσα γρόνια:

— Δὲν ἤθελε. γυιέ μου. Ἀγάπησε κάποιον, ἐδῶ καὶ.., ἐξῆντα γρόνια, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέθανε κι' αὐτὴ ἔμεινε αἰώνια πιστὴ στὴ θύμησί του. Τί νὰ γίνῃ: Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν παντοέψω μὲ τὸ ζόοι μὲ ἄλλον...

Ὕστερα ἡ Κυρα-Σουλτάνα μὲ τὴν ἴδια σταθερὴ φωνὴ μοῦ ἀφηγήθηκε τὶς οἰκογενειακές της περιπέτειες. Τὸν ἄντρα της τὸν σκότωσε στὴν Ποντοπράκλεια τὸ 1385 μιὰ συμμοορία μαζὶ μὲ δυὸ ἀγόρια της κι' ἕνα κορίτσι. Οἱ ἀναμνήσεις δμως αὐτὲς φαίνεται νὰ κούραζαν τὴ γρηὰ τῶν 120 γρόνων. Τὰ μάτια της ἄογισαν νὰ δακρύζουν. Ἄλλαξα συζήτησι:

— Πῶς σοῦ φαίνονται γιανιὰ τὰ νεράματα.

ΕΝΑΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΜΙΑ ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

Στὸ Σὰν ὁραγκισκὸ ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν οἱ γάμοι τοῦ πρίγκηπος Ὀρειδερίκου Ἰωσήφ τοῦ Σαξωνικοῦ Κοβούργου-Γκόθα, δισεγγόνου τῆς βασίλισσης τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας μὲ μιὰ νεαρὴ Ἐλβετίδα. τὴν Ντενίζ-Ἀνριέττο ντὲ Μυρά. Ὁ πρίγκηψ τὴν γνώρισε στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του πρινκηπίσσης Σιβίλλας, ὅπου ἡ Ντενίζ ὑπηρετοῦσε ὡς γκουβερνάντα τῶν παιδιῶν της καὶ τὴν ἀγάπησε μ' ἕνα παράφορο αἴσθημα. στὸ ὁποῖον ἀνταποκρίθηκε κι' ἐκείνη.

— Ὅταν περνᾶς. παιδί μου. τὰ νειᾶτα σου γωρὶς ἁμαοτίες. ἔγεις καλὰ γεράματα. Καλὰ γεράματα ἔγω, κι' ἐγὼ γιατὶ ἐπέρασα τὰ νειᾶτα μου μόνο μὲ τὸν ἄντρα μου.

— Καὶ τί ὀαγητὸ προτιμᾶς:

Τὸ σκεβρωμένο πρόσωπο τῆς ὑπεραιωνόβιας γερόντισσας κατσουφιάζει ἐφαντικά. Ἀναστενάζει συγγρόνως καὶ ἀπαντᾶ μὲ φωνὴ βαθιὰ καὶ λυπημένη:

— Ὅλα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς δὲν ἔνω δόντια, κόβουν δμως ἀκόμα καλὰ τὰ οὖλα μου. Τρώνω ἀπ' ὅλα. ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ βρῶ: Φτώγειες. παιδί μου. φτώγειες. Ποῦ νὰ μᾶς προλάβῃ τόσα στόματα ὁ γυιός μου: Κερδίζει καὶ δὲν κερδίζει καμμιὰ... τοιανταοιὰ δοαγμὲς τὴν ἡμέρα. Βάλε τὰ τσιγάρα του. Βάλε τὸ οὐζάκι του. τί νὰ μείνῃ γιὰ φαντό:

Δὲν θέλησα νὰ τὴν κουράσω περισσότερο. Προσπάθησα νὰ πάρω πληροφορίες ἀπὸ τὴν κόρη της. ἀλλὰ κατέστη ἀδύνατον. Αὐτὴ εἶνε γεράσει περισσότερο ἀπὸ τὴ μητέρα της. οὔτε καὶ καταλάβαινε πολλὰ πράγματα.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς Κυρα-Σουλτάνας. σκεφτόμουν μήπως μοῦ τὰ παράλεγε ἡ γρηὰ ὅσον ἀφοοᾶ τὰ 120 γρόνια της. Γιὰ νὰ ἐξακοιβώσω τὴν ἀλήθεια. πῆγα στὸ κοινοτικὸ γραφεῖο τοῦ συνοικισμοῦ ὅπου Βρῆκα τὴν ἐγγραφή της. καμωμένη σύμφωνα μὲ τὰ «φοφούσια» καὶ τ' ἄλλα ἐπίσημα πιστοποιητικὰ τῆς αἰωνοβίου. Ἰδοὺ τὸ κείμενον τῆς ἐγγραφῆς: «Σουλτάνα, γήρα Χοήστου Ἀργαούτογλου. τὸ γένος Κιουκοιτσιόγλου. Κατάγεται ἐκ Ποντοπρακλείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας Χαλκηδόνος. Ἔτος γεννήσεως 1812».

Ἔτσι, ἦταν, λοιπόν, τὰ πράγματα. Ἐκτὸς ἂν ἡ Σουλτάνα, σὰν γυναῖκα ποὺ ἦταν... ἔκρυβε μερικὰ γρονάκια.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪

Ἡ ἐξιχνίασις τῶν δηλητηριάσεων

Μιὰ νέα ἀλάνθαστη μέθοδος

Τὸ ὄνειρο τῶν δηλητηριαστῶν ἦταν ἀνέκαθεν νὰ βροῦν ἕνα δηλητήριο, ποὺ νὰ ἐξατμίζεται μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, χωρὶς ν' ἀφήνῃ ἴχνη. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Βοργιῶν τὸ «ἰδανικὸ» αὐτὸ κάθε ἄλλο παρὰ εἶχεν ἐπιτευχθῇ. Ἐχρησιμοποιοῦσαν τότε τὸ ἀκόνιτον, τοὺς ὑμήκητες τὴ μπελλαντόνα, τὴ στρυχνίνη κτλ., ποὺ τὰ ἀνεμιγνυαν μὲ ἄλατα χαλκοῦ ἢ ὑδραργύρου. Σ' ἐπειγουσες περιπτώσεις χρησιμοποιοῦσαν ἐπίσης τὸ ἀρσενικό. Ἀλλὰ τὰ δηλητήρια αὐτὰ ἀφήνουν ἐμφανέστατα ἴχνη ὄχι μόνον ἔπειτα ἀπὸ ὥρες, ἀλλὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ ἑβδομάδες καὶ μῆνες. Ἀντίθετα μερικὰ νεώτερα δηλητήρια ὅπως τὸ ὑδροκυάνιον ἢ τὸ χλωροφόρμιο ἐξατμίζονται ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρες χωρὶς ν' ἀφήνουν ἴχνη. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα. οἱ ἰατροδικασταὶ ποὺ κάνουν χημικὴ ἀνάλυσι δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ἕνας θάνατος εἶνε φυσικὸς ἢ ὀφείλεται σὲ δηλητηρίασι.

Ἔτσι πολλὰ ἐγκλήματα θὰ ἔμειναν ἀνεξιχνίαστα. χωρὶς τὶς προόδους ποὺ σημείωσε τελευταία ἡ ἱστολογικὴ ἐξέτασις.

Ἡ μέθοδος αὐτή. ποὺ τελειοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα Φραΐ, συνίσταται στὴν ἐξακρίβωσι τῶν ἀλλοιώσεων. ποὺ ἐπροκάλεσε τὸ δηλητήριο στὰ κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ ὑποπτο πτῶμα ἀφαιροῦνται δείγματα ἱστῶν πάχους 5 περίπου χιλιοστομέτρων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸ ἧπαρ, τοὺς πνεύμονας καὶ τὰ νεφρά. Τὰ μικρὰ αὐτὰ κομματάκια βυθίζονται μέσα σ' ἕνα δοχεῖο μὲ διαλελυμμένη παραφίνη, ποὺ ἐξασφαλίζει γιὰ ἀπεριόριστο χρονικὸ διάστημα τὴ διατήρησί των.

Κατόπιν μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς «μικροτόμου» τὰ κομματάκια αὐτὰ κόβονται σὲ λεπτότατες φέτες, πάχους 3 χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου.

Οἱ φέτες αὐτὲς τοποθετοῦνται ἔπειτα πάνω σὲ μικρὰ γυαλιὰ καὶ χρωματίζονται μὲ διάφορα χρώματα: κυανοῦν. βιολετί κόκκινο. κίτρινο κτλ.

Ἡ ἐξέτασις των μὲ τὸ μικροσκόπιο ἀποκαλύπτει τότε τὶς «ἐκρηξεις» τῶν κυττάρων ἢ τὶς ἀλλοιώσεις ποὺ ὑπέστησαν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ δηλητηρίου.

Χάρις στὴ μέθοδο αὐτὴ ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχὴ καὶ εἰδικὰ ὄργανα, ἡ ἐξιχνίασις μιᾶς δηλητηριάσεως. μὲ ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ γνωστὰ δηλητήρια καὶ ἂν ἔγη γίνει, εἶνε πάντοτε δυνατή.

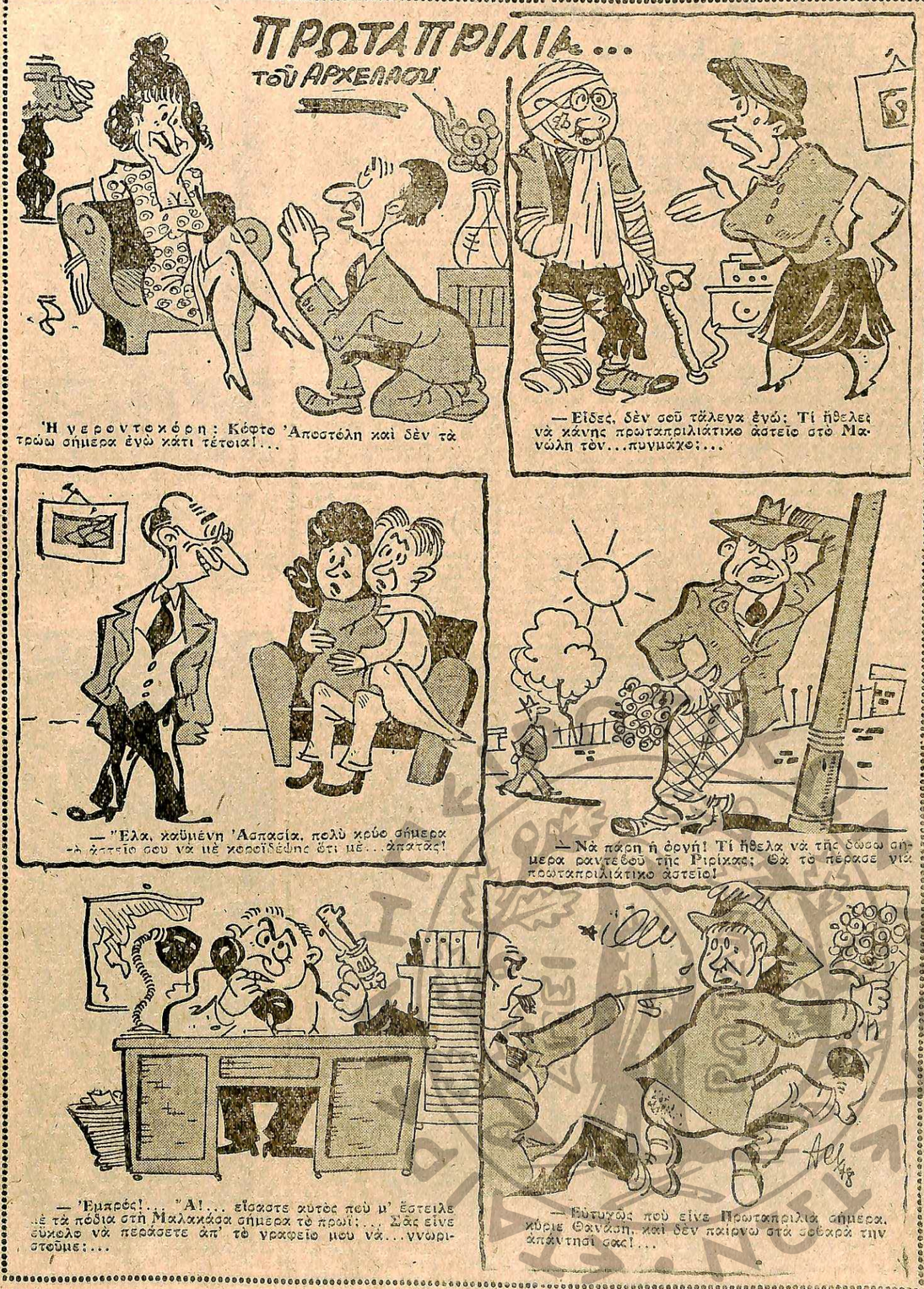

Τὸ ρομάντσο τῆς ὡραίας ΣΕΓΙΝΤΑ ΣΑΛΜΕ

Οἱ αἰσθηματικὲς περιπέτειες τῆς ἀδελφῆς τοῦ σουλτάνου τῆς Ζανζιβάρης.

Καθισμένη μέσα ἀπ' τὸ κεφαστὸ παραθυρό της τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1866, ἡ ὡραία Σεγίντα Σαλμὲ μπίντι Σαΐντ, ἀδελφὴ τοῦ σουλτάνου τῆς Ζανζιβάρης παρακολουθοῦσε ἀφηρημένη τὴν κίνησι τοῦ δρόμου. Καὶ συλλογιζόταν τὸν ἀγαπημένο της Χάινριχ Ρόυτε, ἕνα Γερμανὸ ὑπάλληλο...

Ἡ Σαλμὲ κι' ἡ ἀδελφή της ἦσαν οἱ ὡμορφότερες γυναῖκες τῆς Ζανζιβάρης. Φαρμαλέες καὶ ριψοκίνδυνες, εἶχαν βοηθήσει ἀλλοτε τὸ μικρότερο ἀδελφό τους Μπαργκὰς νὰ δραπετεύσῃ ἀπ' τὴ φυλακὴ ὅπου τὸν εἶχε κλείσει ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός του ὁ σουλτάνος Ματζίτ, γιατὶ εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ θρόνο. Ὡστόσο ὁ καλόκαρδος Ματζὶτ τὶς εἶχε συγχωρήσει καὶ τὶς εἶχε ἀφίσει νὰ ζοῦν μὲ πολυτέλεια στ' ἀνάκτορά τους. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ συγχωροῦσε, ἂν τὸν μάθαινε τὸν ἔνοχο ἐρωτικὸ δεσμὸ τῆς Σαλμὲ μ' ἕνα ξένο, ἕνα Χριστιανὸ ("γραφία")! Ἂν δὲν κατάφερνε νὰ φύγῃ ἡ ἐρωτευμένη πριγκήπισσα μαζί μὲ τὸν ἐκλεκτό της, προτοῦ φανερωθῇ πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μητέρα, ὁ ἀδελφός της κι' ὅλοι οἱ συμπατριῶτες της θὰ τὴν καταδίκαζαν σὲ θάνατο...

Αὐτὰ συλλογιζόταν μὲ ἀγωνία ἡ Σαλμὲ ὅταν μιὰ σκλάβα τῆς ἀνήγγειλε ὅτι τὴ ζητοῦσε ὁ σουλτάνος. Ἡ καρδιά της πάγωσε ἀπ' τὸν τρόμο! Θἄχε μάθει ἀσφαλῶς ὁ ἀδελφός της ὅτι πουλοῦσε κρυφὰ τὰ κτήματά της καὶ τοὺς σκλάβους της προετοιμάζοντας τὴ δραπέτευσί της! Θὰ πλήρωνε συνεπῶς μὲ τὴ ζωή της τὴ θανάσιμη προσβολὴ ἐναντίον τῆς βασιλικῆς δυναστείας καὶ τῆς θρησκείας της!...

Πραγματικά, ὅταν σὲ λίγο ὁ σουλτάνος τὴν δέχθηκε στὸ παλάτι του, τὴ ρώτησε δίχως περιστροφές:

—"Ἄκουσα, ἀδελφή μου, ὅτ ι πούλησες ἀρκετοὺς σκλάβους καὶ διάφορα κτήματά σου. Γιατὶ τόκανες αὐτό, ἀφοῦ εἶσαι πλουσία;

— Εἶχα πολλὰ ἔξοδα τελευταίως δικαιολογήθηκε ἡ πριγκήπισσα. Ἀγόρασα κοσμήματα, ἔχασα χρήματα στὰ ζάρια... Καὶ δὲν ἤθελα νὰ σ' ἐπιβαρύνω, ἀδελφέ μου...

Τὰ μάτια τοῦ σουλτάνου πέταξαν φωτιές.

— Ψεύτρα!... Διεφθαρμένη! μούγκρισε. Τὰ ξέρω ὅλα! Ἁμαρτήσες μ' αὐτὸ τὸ σκύλο τὸ Γερμανό!

Ἡ Σαλμὲ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῇ. Μάντεψε ὅτι ὁ ἀδελφός της εἶχε μάθει ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἴσως ἀπὸ κάποιον πρώην σκλάβο της. Γονατισμένη ἐμπρός, στὰ πόδια του μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, περίμενε τὸ θάνατο... Ὁ σουλτάνος εἶχε τραβηχῆει τὸ γιαταγάνι του. Δὲν βρῆκε ὅμως τὸ θάρρος νὰ τὸ κτυπήσῃ. Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του — δάκρυα ντροπῆς γιὰ τὴν ἀτιμία τῆς ἀδελφῆς του καὶ γιὰ τὴ δική του ἀδυναμία νὰ τὴν τιμωρήσῃ μὲ τὸ χέρι του...

— Γύρισε στὸ σπίτι σου! τῆς εἶπε ἐπιτέλους. Καὶ περίμενε ἐκεῖ τὴν ἀπόφασί μου!

Μόλις ἔφτασε στὸ παλάτι της ἡ Σαλμὲ ἔστειλε καὶ φώναξε τὴν ἀδελφή της, ποὺ ἤξερε ὅλα τὰ μυστικά της καὶ ρίχτηκε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά της. Ἐκείνη προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ κι' ἀνέλαβε νὰ μιλήσῃ στὸ σουλτάνο γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸν καταπραΰνῃ.

Βρῆκε τὸ Ματζὶτ νὰ πηγαινοέρχεται σὰν τρελλὸς στὰ διαμερίσματά του. Ἔπεσε κλαίγοντας στὰ πόδια του καὶ ζήτησε τὴν ἐπισκειά του γιὰ τὴν ἔνοχη. Τὸ μόνο ὅμως ποὺ ἐπέτυχε, ἦταν νὰ τὴν ἀφίσῃ ὁ σουλτάνος νὰ ζήσῃ λίγο ἀκόμη ὡς τὸ τέλος μιᾶς μουσουλμανικῆς γιορτῆς ποὺ πλησίαζε. Στὴ γιορτὴ αὐτή, ὅλοι οἱ πιστοὶ λουζόντουσαν στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ καθαρισθοῦν ἀπ' τὶς ἁμαρτίες τους.

Πέρασαν τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ ἰδῇ ἡ Σαλμὲ τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ ἀδελφός της τὸν εἶχε φυλακίσει μέσα στὸ παλάτι της. Μέρα καὶ νύκτα, τὴ βασάνιζε ἡ προσμονὴ τοῦ θανάτου ποὺ δὲν ἤξερε πότε καὶ πῶς θαρκόταν... Εἶχε ἀδυνατίσει, εἶχε χάσει τὰ ὡραία της χρώματα...

Προσπαθῶντας πάντα νὰ τὴ βοηθήσῃ, ἡ ἀδελφή της εἶχε μιλήσει στοὺς λίγους Ἄγγλους ποὺ ἔμεναν στὴ Ζανζιβάρη. Ὅλοι τῆς εἶχαν ἐκφράσει τὴ λύπη τους καὶ τὴ συμπάθειά τους κανεὶς ὅμως δὲν θέλησε ν' ἀνακατευθῇ στὰ οἰκογενειακὰ τοῦ σουλτάνου.

Τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς ἡ Σαλμὲ ντύθηκε μὲ τὰ πολυτελέστερα ροῦχα της, στολίσθηκε καὶ κατέβηκε μαζὶ μὲ δυὸ σκλάβες της ὡς τὴ θάλασσα. Ἕνα ἀγγλικὸ πολεμικὸ στάθμευε ἐκεῖ κοντά. Μιὰ βάρκα μὲ ναῦτες εἶχε πλησιάσει πολὺ στὴν προκυμαία. Ἡ Σαλμὲ προχώρησε ἀμέσως μέσα στὸ νερό. Τότε οἱ ναῦτες τράβηξαν γρήγορα κουπί, ἔφτασαν κοντά της, τὴν ἁρπαξαν τὴν τράβηξαν πάνω στὴ βάρκα καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ πλοῖο.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, τὸ πολεμικὸ εἶχε ἀνοιχτῆ στὸ πέλαγος.

Ἡ μανία τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Ζανζιβάρης γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ αὐτὴ ἦταν ἀπεριγράπτη. Θάσφαζαν ἀσφαλῶς ὅλους τοὺς ξένους ποὺ βρισκόντουσαν στὸ νησί ἂν ὁ Ἄγγλος πρόξενος Κὶρκ δὲν ἔσπευδε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σουλτάνο καὶ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ εἶχε ὀχεδιάσει μόνος του τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Σαλμέ, χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῇ σὲ κανένα τὶς προθέσεις του. Εἶχε μάθει θεὶ τὴν τραγικὴ τύχη ποὺ περίμενε τὴν πριγκήπισσα, κι' εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴ σώσῃ. Ἦταν ὅμως ὁ μόνος ὑπεύθυνος.

Ὁ Ματζὶτ ἀγαποῦσε τὸν Κὶρκ καὶ τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Διάταξε λοιπὸν νὰ μὴν ἐνοχληθῇ κανεὶς Χριστιανός. Ἐς ἄλλου ἡ ἐγκαιρη ἀφιξις ἑνὸς ἄλλου ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ καὶ τὰ κανόνια του ποὺ στράφηκαν ἀπειλητικὰ πρὸς τὴν πόλι, καταπράϋναν τὴν ἐξέγερσι τῶν Ἰθαγενῶν. Εἶχαν γλυτώσει ὅλοι οἱ ξένοι — ἀκόμη τώσει ὅλοι οἱ ξένοι — ἀκόμη καὶ ὁ Ρόυτε, ποὺ δὲν εἶχε κι' ὁ Ρόυτε, ποὺ δὲν εἶχε κἂν τὴ διακριτικότητα ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὴ Ζανζιβάρη. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνες ἀκόμη, ἡ παρουσία του ἐξακολούθησε ν' ἀποτελῇ προσβολὴ γιὰ τὸ σουλτάνο.... Τέλος, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Ἄντεν ὅπου βρῆκε τὴ Σαλμὲ ποὺ εἶχε γίνει ἐν τῷ μεταξὺ Χριστιανή, μὲ τὸ ὄνομα, Ἔμιλυ. Ἀφοῦ ἔκαμαν τοὺς γάμους των, τὸ Μάρτιο τοῦ 1867, ἔφυγαν μαζὶ γιὰ τὸ Ἀμβοῦργον.

Ὁ σουλτάνος Ματζὶτ ἀληθινὰ μεγαλόψυχος, ἐπέτρεψε στὴν ἀδελφή του νὰ πάρῃ στὴ Γερμανία ἕνα μεγάλο μέρος τῆς πατρικῆς των κληρονομίας.

Ἔτσι, ἡ πρώην πριγκήπισσα ἐγκαταστάθηκε στὴν φυσικὴ καὶ σκυθρωπὴ γερμανικὴ πόλι κι' ἔγινε δεκτὴ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους ἀκόμη καὶ στὴν Αὐλὴ τοῦ Κάϊζερ. Νοσταλγοῦσε συχνὰ τὴν πατρίδα της ἤξερε ὅμως πὼς ὁ ἀδελφός της δὲν θὰ τὴς ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι της ἐκεῖ κάτω...

Τέσσερα χρόνια μετὰ τὸ γάμο της, ἡ πρώην εὐτυχὶα της τελείωσε ξαφνικά. Ὁ ἄντρας της πέθανε. Κι' ἔμεινε μόνη καὶ φτωχή—γιατὶ εἶχε ξοδέψει ὅλη τὴν περιουσία της μὲ τὴν πολυτελῆ ζωὴ ποὺ περνοῦσε. Δὲν εἶχε κἂν τὰ μέσα ν' ἀνοθρέψῃ τὰ παιδιά της. Βρέθηκε λοιπὸν στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τῆς οἰκογενείας της.

Ὁ Ματζὶτ εἶχε πεθάνει ἐν τῷ μεταξὺ καὶ τὸν εἶχε διαδεχθῆ ὁ Μπαργκάς. Ὁ καινούργιος σουλτάνος ἀδιαφόρησε τελείως γιὰ τὴν ἀδελφή του, ξεχνῶντας ὅτι τῆς χρωστοῦσε τὴν ἐλευθερία του, καὶ τὴ ζωὴ του ἴσως. Δὲν τῆς ἔδωσε ἀπάντησι αὐτὲ κι' ὅταν ζήτησε τὸ ὑπόλοιπο τοῦ μεριδίου της ἀπ' τὴν πατρικὴ κληρονομία.

Τότε ἡ Σαλμὲ ἀποφάσισε νὰ καταφύγῃ στοὺς γερμανικοὺς πολιτικοὺς κύκλους. Ἤξερε ὅτι ἡ Γερμανία ἐπιφθαλμιοῦσε τὴ Ζανζιβάρη καὶ σκέφθηκε νὰ ἐπωφεληθῇ...

Σὲ λίγον καιρό, ἔφτασε ξαφνικὰ στὴν πατρίδα της, μ' ἕνα γερμανικὸ πλοῖο. Ὁ πλοίαρχος εἰδοποίησε τὸ σουλτάνο ὅτι ἡ ἀδελφή του βρισκόταν ἐκεῖ, μὲ τὴν ἔγκρισι τοῦ Κάϊζερ γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὴν κληρονομιὰ ποὺ τῆς ἀνῆκε. Οἱ Γερμανοὶ ἐλπίζαν ὅτι ὁ Μπαφνγκὰς θἄχανε τὴν ὑπομονή του, ἐμπρὸς σὲ μιὰ τέτοια προβολή, κι' ὅτι θὰ βιαιοπραγοῦσε κατὰ τῆς ἀδελφῆς του. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ Σαλμὲ - Ἔμιλυ ἦταν τώρα Γερμανίδα ὑπήκοος ἡ Γερμανία θἀβρισκε πρόφασι νὰ ἐπιτεθῇ, νὰ κυριεύσῃ τὴ Ζανζιβάρη καὶ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπ' τοὺς Ἄγγλους.

Ὁ Κὶρκ εἶχε εἰδοποιήσει τηλεγραφικῶς τὴν Κυβέρνησί του, ἡ ὁποία τοῦ αὐστηροσ ν' ἀποτρέψῃ κάθε τέτοια ἀσχημη περιπλοκή. Κι' ἔτσι ὁ Μπαργκὰς ἀναγκάσθηκε νὰ καταπιῇ τὴ μανία του καὶ νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἀγνοοῦσε τὴν παρουσία τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ ἀγγλικὴ διπλωματία κι' ἡ ἀνεξάντλητη ἀγατολίτικη ὑπομονὴ εἶχαν νικήσει τὸ πονηρὸ γερμανικὸ σχέδιο...

Ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἐκνευριστικὲς ἀναβολές, ὁ σουλτάνος δέχθηκε τέλος νὰ πληρώσῃ στὴ Γερμανία ἕνα μικρὸ ποσὸν γιὰ τὴ συντήρησι τῆς ἀδελφῆς του, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπ' τὴ Ζανζιβάρη. Πράγματι ἡ Ἔμιλυ ἐπέστρεψε στὸ Ἀμβοῦργο, ὅπου ἀφοσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της. Πέρασε δὲ τὸ ὑπόλοιπο ζωή της μόνη καὶ ξεχασμένη,καὶ πέθανε στὴν ξεντρεϊὰ μακρυὰ ἀπ' τὴν πλούσιαν πατρίδα της.

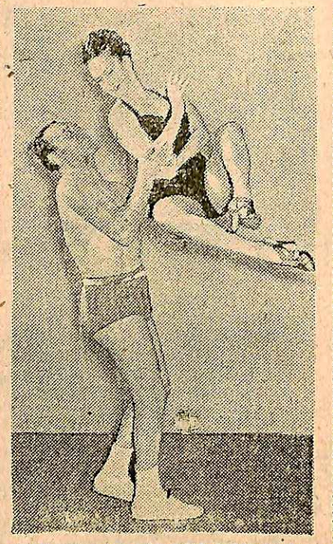

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΟΥΜΕΡΟ!

Οἱ ἀκροβατικὲς ἐπιδείξεις προκαλοῦν πάντα τὸ θαυμασμό μας. Παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, μᾶς εἶναι ἀδύνατον σχεδὸν νὰ φαντασθοῦμε πόσους κόπους καὶ πόσες προσπάθειες χρειάζεται καθεμιὰ ἀπ' αὐτές. Τὸ ζευγάρι ποὺ κάνει αὐτὸ τὸ χαριτωμένο νούμερο χρειάσθηκε μιὰ πρωτόγνωστι τριῶν ὁλοκλήρων ἐτῶν γιὰ νὰ φθάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα!

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΝΑ

Τὸ κακουργοδικεῖο τοῦ Λὸν "Αντζελες καταδίκασε τελευταία τὴν ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου Μαίντζ Μέρεντιθ σὲ φυλάκισι ἑνὸς ἔτους γιὰ ἀπόπειρα ληστείας καὶ βιτριολιτες εἰς βάρος τοῦ τέως μάνατζέρ της Νὶκ Γιανακλῆ (ἑλληνικῆς καταγωγῆς). Ἡ Μέρεντιθ, ποὺ βρισκόταν σὲ οἰκονομικὲς στενοχώριες, εἶχε ἀποπειραθῆ πράγματι νὰ ληστεύσῃ τὸν πλούσιο Γιανακλῆ, ποὺ σώθηκε χάρις στὸ θάρρος καὶ τὴν ἑτοιμότητά του. Στὴν ἴδια ποινὴ καταδικάσθηκε καὶ ὁ συνεργάτης τῆς ἠθοποιοῦ, ἕνας γνωστὸς γκανγκστερ ὀνόματι Ἄλμπερτ Τούκερ.

ΔΕΞΙΩΣΙΣ στὸ Λευκὸ ΟΙΚΟ

Ἡ παρουσίασις τῶν καλεσμένων καὶ τὰ γεύματα

Ἡ μεγαλείτερη τιμὴ γιὰ ἕναν Ἀμερικανὸ εἶνε νὰ προσκληθῇ σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἐπίσημα γεύματα τοῦ Λευκοῦ Οἴκου.

Ὁ κατάλογος τῶν προσκεκλημένων σ' αὐτὲς τὶς δεξιώσεις ὑφίσταται ἕνα ἐπιμελέστατο "κοσκίνισμα". Κι' ἀφοῦ συνταχθῇ ἀπ' τὴν ἀρμόδια ὑπηρεσία, ὑποβάλλεται κατόπιν στὸν Πρόεδρο Τροῦμαν καὶ στὴ σύζυγό του γιὰ τὴν τελικὴ ἔγκρισι. Αὐτοὶ προσθέτουν ἢ ἀφαιροῦν μερικὰ ὀνόματα. Ἔπειτα ὁ κατάλογος στέλνεται στὸ "Κοινωνικὸν Γραφεῖον" τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, τὸ ὁποῖο ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴ τῶν προσκλήσεων.

Οἱ προσκλήσεις αὐτὲς ἔχουν φιλοτεχνηθῆ ἀπ' τὸ ἴδιο ἐργαστήριο ποὺ φτιάνει τὰ χαρτονομίσματα, εἶνε δὲ καλλιτεχνικώτατες. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ "Κοινωνικοῦ Γραφείου" τὶς συμπληρώνουν μὲ ὀνόματα καὶ ἡμερομηνίες, τόσο καλλιγραφημένα ὥστε δύσκολα ξεχωρίζουν ἀπ' τὸ ἔντυπο κείμενον. Πάνω στὶς προσκλήσεις ὑπάρχει ἡ προεδρικὴ σφραγῖδα μὲ χρυσὸ χρῶμα. Ὁ τύπος τῆς σφραγῖδας αὐτῆς ἔχει ἀλλάξει ἀπ' τὸ 1945, ἀλλὰ μόνον ἐφέτος πρωτοχρησιμοποιήθηκε ὁ καινούργιος γιατὶ ὁ Τροῦμαν ἐννοοῦσε, γιὰ λόγους οἰκονομίας, νὰ καταναλωθοῦν προηγουμένως ὅλες οἱ ἤδη ἐτοιμες προσκλήσεις...

Ὁ χῶρος τῶν αἰθουσῶν τοῦ Λευκοῦ Οἴκου δὲν ἐπιτρέπει νὰ φιλοξενηθοῦν ἄνετα περισσότερα ἀπὸ 1.000 ἄτομα. Συχνὰ ὅμως οἱ προσκεκλημένοι εἶνε πολὺ περισσότεροι. Στὴν πρώτη δεξίωσι τοῦ Προέδρου Λίνκολν ἦταν τόσο τὸ πλῆθος στὴν πόρτα, ὥστε ὅσοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ φύγουν, ἔβγαιναν... ἀπ' τὰ παράθυρα! Τώρα, ἡ εἴσοδος ἡ ἔξοδος ἀπ' τὰ παράθυρα ἀπαγορεύεται ἀπ' τὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ἀσφάλεια τοῦ Προέδρου.

Ἡ ἐπιθεώρησις τῶν πρακτόρων αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας εἶνε περισσότερο ἀπὸ ἀγρυπτνη... Ἂν π.χ. κάποιος προσκεκλημένος φέρῃ τὸ χέρι του στὴν πίσω τσέπη γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μαντῆλι του, θὰ τὸν πλησιάσῃ ἀστραπιαία ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κερβέρους. Κι' ἀφοῦ βεβαιωθῇ ὅτι βγάζει μόνο τὸ μαντῆλι του, θ' ἀρχίσῃ νὰ τοῦ μιλῇ εὐγενικὰ περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων γιὰ νὰ μὴ φανῇ πὼς τὸν ὑποπτεύθηκε...

Οἱ ἐξέσεις τῶν προσκεκλημένων στὸ τραπέζι κανονίζονται ἀπ' τὸ Διευθυντὴ Ἐθιμοτυπίας συμφωνα μὲ τοὺς κανόνες ἑνὸς μικροῦ βιβλίου, τοῦ "Κώδικος", ποὺ διατηρεῖται στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν. Συχνὰ ὅμως οἱ κανόνες τῆς φιλοξενίας ὑπερισχύουν κι' ἐπιβάλλουν ὡρισμένες παρεκβάσεις. Ἂν π.χ. ἕνας ἐπίσημος προσκεκλημένος δὲν μιλῇ ἀγγλικὰ πρέπει νὰ καθήσῃ δίπλα του κάποιος ποὺ νὰ ξέρῃ τὴ μητρικὴ του γλῶσσα, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀφίσῃ νὰ πλήξῃ.

Τὸ διάγραμμα τοῦ τραπεζιοῦ ἐκτυπώνεται σ' ἕνα χαρτονάκι. Κι' ὅταν φτάνῃ κάθε προσκεκλημένος οὐ δίνουν ἕνα ἀντίτυπο, στὸ ὁποῖο σημειώνεται ἡ θέσις του καὶ τὰ ὀνόματα τῶν διπλανῶν του. Δείχνοντας κατόπιν αὐτὸ τὸ χαρτονάκι στὸν maître d' ντ' στέλ. καθοδηγεῖται ποὺ πρέπει νὰ καθήσῃ.

Πρὶν ἀπ' τὸ γεῦμα, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι πρέπει ν' ἀνταλλάξουν εἰσαγωγὴ μὲ τὸν Πρόεδρο. Στὴ διάρκεια αὐτή, οἱ διπλωμάτες πρέπει νὰ ἔχουν μαζί τους τὰ τρίκωχα καπελάκια τους. Κατόπιν, πηγαίνοντας πρὸς τὴν τραπεζαρία τὰ κρεμοῦν στὸ διάδρομο. Καὶ, φυσικά, ὅταν βεύγουν συμβαίνουν συχνὰ τρομερὰ λάθη καὶ ἀνακατέματα τῶν καπέλλων!...

Τὸ τραπέζι ἔχει συνήθως σχῆμα πετάλου. Ὁ Πρόεδρος κάθεται στὸ κέντρον κι' ἡ σύζυγός του ἀπέναντί του. Στὰ δεξιὰ τοῦ Προέδρου παίρνει θέσι ἡ ἐπισημότερη κυρία καὶ στὰ δεξιὰ τῆς συζύγου του ὁ ἐπισημότερος κύριος. Τὰ ἀντρόγυνα δὲν κάθονται ποτὲ μαζί.

Ἡ παρουσίασις τῶν προσκεκλημένων στὸν Πρόεδρο γίνεται ἀπ' τὸ στρατηγὸ Βὶγκαν, ποὺ τραβάει ὁ δυστυχὴς τὸ μπελᾶ του γιὰ νὰ θυμηθῇ καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τόσα ξενικὰ ὀνόματα, ἰσπανικά, πολωνικὰ ρωσσικά... Κάποτε ὁ Τροῦμαν τοῦ εἶπε γελῶντας:

—"Ἂν δημοσίευα τὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν διπλωματῶν ὅπως μοῦ τὰ λέτε θὰ εἴχαμε διεθνῆ ἐπεισόδια, μ' ὅλες τὶς καλὲς τοῦ κόσμου!

Μιὰ φορά, ὁ στρατηγὸς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κάποιον ξένο, ποὺ εἶχε... ἐξῆ δυσκολοπρόφερτα ὀνόματα. Γιὰ νὰ παρακάμψῃ τὸ σκόπελο εἶπε τὴν ἐμπνευσι νὰ τὸν παρουσιάσῃ ἁπλῶς καὶ μόνον μὲ τὸν τίτλο του:

—Ὁ κ. Στρατιωτικὸς Ἀκόλουθος!

Φάντασθῆτε ὅμως τὴ φρίκη του ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἀκολουθοῦσε ἡ σύζυγος τοῦ προσκεκλημένου!... Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τὴν παρουσιάσῃ ὡς "Κυρία Διπλωματικοῦ Ἀκολούθου"! Μάσησε λοιπὸν τὰ ἔξη ὀνόματά της, φοβερὰ παρεφθαρμένα... κι' ἀπὸ τότε δὲν ξανάβαλε σ' ἐφαρμογὴ αὐτὴ τὴ μέθοδο!

Ἄλλοτε πάλι, παρουσίασε ἕνα καθολικὸ κληρικὸ τὸν αἰδεσιμώτατο Σούλλιβαν. Πίσω του ἐρχότανε... ἡ κυρία Σούλλιβαν. Ὁ στρατηγὸς τὴν ἐκύτταξε κατάπληκτος. Ὡστόσο τὴν παρουσίασε στὸν Πρόεδρο ποὺ σάστισε κι' αὐτός, πάντως ὅμως παρουσίασε μὲ τὴ σειρὰ του στὴν κυρία Τροῦμαν "τὸν αἰδεσιμώτατο Σούλλιβαν καὶ τὴν κυρία Σούλλιβαν)! Πῶς ἐξηγεῖτο τὸ πρᾶγμα, δεδομένου ὅτι οἱ καθολικοὶ κληρικοὶ δὲν παντρεύονται;... Ἀπλούστατα, μετὰ τὴν κυρία Σούλλιβαν, ἐρχόταν ὁ σύζυγός της καὶ ἀδελφὸς τοῦ αἰδεσιμώτατου!

Στὰ ἰδιαίτερα γεύματα μὲ ἐλαχίστους ὑπερεκλεκτοὺς προσκεκλημένους χρησιμοποιεῖται ἕνα ἐπίχρυσο καὶ καλλιτεχνικώτατο σερβίτσιο τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, ποὺ φυλάγεται τὸν ἄλλο καιρὸ σ' ἕνα ὑπόγειο κρυπτοκιβώτιο. Οἱ καμαριέρηδες τὸ προσέχουν σὰν κόρην ὀφθαλμοῦ, γιατί, ἂν χαθῇ ἕνα κομμάτι του, εἶνε ἀναντικατάστατο. Δὲν λείπουν δὲ ἀπ' τὰ γεύματα τοῦ Λευκοῦ Οἴκου οἱ κυνηγοὶ ἐνθουμίων, ποὺ ἐννοοῦν νὰ πάρουν γι' ἀνάμνησι ἕνα πιρούνι ἢ ἕνα κουτάλι... Σ' ἕνα ἀπογευματινὸ τσάϊ, π.χ. χάθηκαν 32 κουταλάκια — εὐτυχῶς ὅλα κοινά.

Τὸ μενοῦ τῶν προεδρικῶν γευμάτων εἶνε μάλλον ἁπλό: ὀρεκτικὰ θαλασσινά, κονσομέ, ψάρι κατόπιν, λο ἢ γαλοπούλο, λαχανικά, σαλάτα, παγωτὸ κρέμα δυὸ εἰδῶν κρασιὰ καὶ σαμπάνια γιὰ τὶς προπόσεις.

Μετὰ τὸ φαγητό, περνοῦν ὅλοι στὸ «Κόκκινο Δωμάτιο» γιὰ καφέ, λικέρ, κλπ. Οἱ καμαριέρηδες ποὺ τακτοποιοῦν τότε τὴν τραπεζαρία βρίσκουν κάθε εἴδους πράγματα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὶς καρέκλες: κραγιόνια, σκουλαρίκια, γάντια, μαντήλια, κλπ.

Ἀκολουθεῖ συνήθως ἕνα μουσικὸ πρόγραμμα στὸ ὁποῖο συμμετέχουν οἱ καλλίτεροι τραγουδισταί, χορευταί, πιανίστες κλπ. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ποὺ ἔχουν προσκληθῇ στὸ γεῦμα. Ἡ μόνη ἀντιμοιβή τους εἶνε μιὰ φωτογραφία τοῦ Προέδρου μὲ τὴν ὑπογραφή του.

Θὰ τελειώσουμε μ' ἕνα διασκεδαστικὸ ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη σὲ μιὰ ἀπ' τὶς φετεινὲς δεξιώσεις. Ὅταν ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ σηκωθοῦν ὅλοι καὶ νὰ πιοῦν εἰς ὑγείαν τοῦ Προέδρου, δυσκολεύθηκαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπ' τὴν καρέκλα τους! Θἄλεγε κανεὶς πὼς τοὺς τραβοῦσε πρὸς τὰ πίσω κάποια μυστηριώδης δύναμις... Τί εἶχε συμβῆ; Ἁπλούστατα, τὰ καθίσματα ἦσαν φρεσκοβερνικωμένα, τὸ βερνίκι δὲν εἶχε στεγνώσει ἀκόμη ἐντελῶς κι' οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν κολλήσει... εὐτυχῶς χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε τὰ κοστούμια κι' οἱ τουαλέτες τους!

✪✪

Ἀμεριχανικὲς εὐχολίες

Στὸ Μπέρνακσβιλ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἡ τοπικὴ προτεσταντικὴ Ἐκκλησία εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ δημιουργήσῃ μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία, ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ προσέχῃ τὰ μωρὰ τῆς ἐνορίας γιὰ νὰ μποροῦν οἱ μητέρες νὰ πᾶνε στὴ λειτουργία!

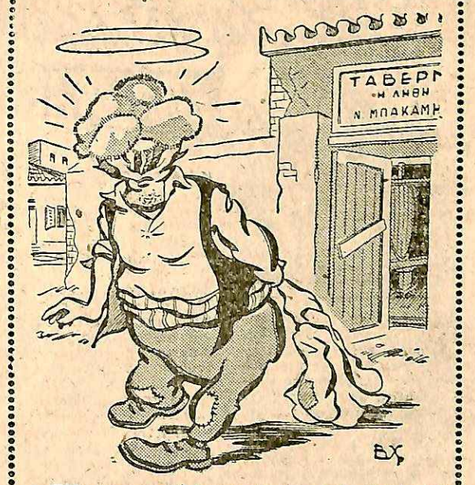

—Πάλι κουνουπίδι ἔγινα σήμερα, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάολος!...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

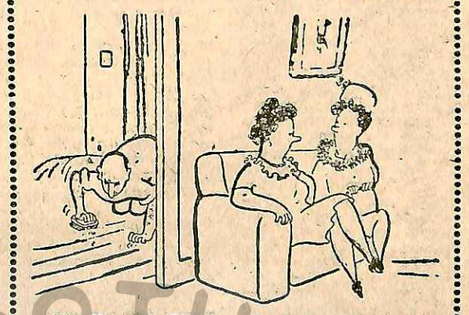

—Τὴν Κυριακή, Εὐανθία μου, δὲν συνηθίζουμε νὰ βγαίνωμε ἔξω. Γιὰ μᾶς εἶναι ἡμέρα ἀναπαύσεως...

Τὸ ὄνειρο τοῦ μπεκρῆ...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ἄνοιξις κι' ὁ ἄνθρωπος

(Σ' ἕνα χασούμενο λειβάδι τῆς φετεινῆς ἀνοίξεως. Ἐκεῖνος κι' ἐκείνη κυνηγιοῦνται ἀπάνω ἀπὸ τὸ πράσινο ἁτλάζι τῆς καινούργιας γλόης, ἀνάμεσα στὶς ἄσπρες καὶ στὶς κ τρίνες μαγαλίτες, τὶς μυρσωτίδες τὶς ἀνεμῶνες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ καταφέρνει στὸ τ λος νὰ τὴν πιάσῃ, τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν φιλάει).: Τί ὄμορφα! Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ φίλησα τὴν ἄνοιξι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐμένα μοῦ φαίνεται σὰ νὰ μὲ φίλησε ὁ ζέφυρος... (Προσωροῦν ἀγκαλιασμένοι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δές!... Ἡ ἄνοιξι τὰ ἔντυσε ὅλα μὲ τὰ καλά τους... Πόσα χρώματα κεντημένα πάνω στὸ πράσινο φόντο τῆς γλόης!

ΕΚΕΙΝΗ (σ' ἕνα μικρὸ βουνολάκι ἀριστερὰ βλέπει τὸ νῶμα σπαρμένο μὲ μαβιὲς καὶ ροδ κηλίβες): Πόσες ἀνεμῶνες!.. (Σκύβει κι' ἀρχίζει νὰ φτιάνῃ ἕνα μπουκέτο. Ἐκεῖνος τὴ βοηθάει. Σὲ λίγο ἕνα μενάλο μπουκέτο ἀπὸ ἀνεμῶνες στολίζει τὰ νέοια της Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη προσωροῦν πάλι ἀγκαλιασμένοι Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκείνη σκύβει καὶ ξεροριζώνει ἕνα νόρτο). Ρόκα!... Τί ὡραῖα ποὺ μυρίζει... (Βάζει στὸ στόμα της ἕνα φύλλο καὶ τὸ μασσάει μὲ ἀπληστία. Ὕστερα, στὸ στόμα Ἐκείνου ποὺ τὸ μασπάει θέλοντας καὶ μή).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νάμαστε τώρα ποὺ γίναμε καὶ κατσίκες!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί: Ἡ ρόκα εἶν' ἕνα πεοίσσιμο σαλατικά... Ὅταν μάλιστα τὴν κόβεις μόνος σου, ὅπως τὴν ἔκοψα ἐγώ, εἶναι ὄνειρο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲς καὶ μαγαίτες!... Αὐτὲς ἐλπίζω, δὲν τρώνουνται...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάζεψέ μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκύβει καὶ μαζεύει μαργαρίτες): Ἐδῶ, μάτια μου, ὑπάρχουν ἀπαντήσεις γιὰ ὅλα τὰ ἀγνωνίδη «μ' ἀγαπᾶ;... δὲν μ' ἀγαπᾶ;...» τῆς οἰκουμένης...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀγκαλίζει τὶς μπούκλες της στὰ ἁπαλὰ φυσήματα τῆς αὔρας): Τί ὄμορφη ποὺναι ἡ ἄνοιξι!... (προσωπώντας ἔγουνε φτάσει μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ γραφικὸ ἐρημοκκλησάκι. Σπρώγνουνε τὴν πόρτα, καὶ μπαίνουνε μέσα. Τοία καντήλια ἀνάβουνε μπροστὰ σὲ τρεῖς εἰκόνες ἁγίων. Στὴ μέση ἡ πόρτα τοῦ ἱεροῦ, στὰ μανουάλια ἕνα - δυὸ ἁγιοκέρια σβυσμένα. Ἧχος κανένας δὲν φτάνει ὡς ἐδῶ μέσα νὰ ἰσοπεδώσουνε μὲ τὰ τάνκς τὶς μαγαλίτες καὶ τὶς ἀνεμῶνες—μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους...

ΕΚΕΙΝΗ: Πές μου τοὺς στ γους ἐκείνους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ἦρθεν ἡ ἄνοιξι καὶ φέτος χαρωπή
Γιὰ νὰ νευίση πινελιὲς κή- (πους καὶ δάση...
Ὁ ἥλιος χαΐδεψε τὴ γλόη τὴ (γωπή.
Κι' ἀπὸ ψηλὰ ἔσκυψε ἐσω- (τόλογα νὰ πῆ
Σὰν τὸν γλεντζὲ ποὺγει βαλ- (θὴ νὰ διασκεδάσῃ.
Τραγούδια σπίνοι καὶ σπουρ- (γίτια στὰ κλαδιά·
Ἡ μυγδαλιὰ μὲ τὰ κλωνιά (της φορτωμένα...
—Μ' ἀπ' τὸ βουνό, μὲ κα- (μομλὰζ τὴ λυναοιὰ
τοῦ κανονιοῦ ἡ φωνὴ ἀκού- (γεται βαρειά:
Ἄνοιξι γίλια ἐννιακόσα σα- (ρανταένα...
Στὶς ρεματιὲς ἀνατσοράζεται (ἡ σιγὴ
Στοὺς οὐρανοὺς ἀγκομαγοῦν (οἱ κινητῆρες
Σὰ ρόδο κόκκινο ματώνει μιὰ (πληγὴ
Καὶ κάθε ρόϊδα ἀνοίγει βά- (ραθρα στὴ γῆ.
Ποὺ ἀπὺ μέσα τους πηδοῦν (τοῦ ὁλέθρου οἱ μοῖρες...
Ἡ ἄνοιξις ἤρθε, στὴ συνή- (θεια της πιστή.
—σκοπός της τὸ ἄρωμα καὶ (τὸ λουλούδι σκέψι
Μὸ ἔγει τὸν πόλεμο γιὰ φέ- (τος ἐραστή.
Σκληρὸ κι' ἀπότομο, τρελλὸ (κι' ἐνωϊστή.
Ποὺ τ' ἄνθη μ' αἷμα ἀντὶ (γιὰ πάγνη ἔγει μυοσκέψει...
Μὰ ποὺ θὰ πάη; Ὁ ἐ- (ραστὴς θὰ βασεβῆ
Σὰ λάψῃ ἐλεύθερο τῆς ἄ- (νοιξις ἡ γάοι...
Μιὰ εἰρήνη τίμια ἀσπο- (ντυμένη θὰ στηθῆ
Πάνω στὸ βάθοο ποὺ θὰ ὑ- (ψώσουνε οἱ ἄνθοί.
Κι' ὁ προβολεὺς θὰ νικηθῆ (ἀπὸ τὸ φεγγάοι...
Τότε, κι' ὁ πόλεμος στὰ (μῦρα θὰ πνιγῆ·
Γιὰ μᾶς - φυνέμπο θὰ τὸν (κηδέψουνε τσαγούδια,
Θὰ γίνῃ ρόδο κατακόκκινο (ἡ πληγή.
Κι' ἐφ' ὅπλου λόγγη θὰ νυ- (μήξουν ἀπ' τὴ γῆ
Γιὰ νὰ τὸν πάοουνε φαλάγγ (τὰ λουλούδια!...».

ΕΚΕΙΝΗ (σωπαίνει, σὰ νὰ ἐξακολουθῇ ν' ἀκούῃ κι' ἀφοῦ Ἐκείνος ἔγει τελειώσει): Τί ὄμορφα νάταν ἔτσι... Νὰ παίρνανε φαλάγγι τὰ λουλούδια καθέναν ποὺ πάει νὰ γαλάσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἄνοιξι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πεισιτικά): Ἔτσι εἶνε!... Ὁ ἄνθοωπος θὰ δῆ τελικὰ πόσο βλαξ κι' ἀνισόροοπος εἶνε... Ἀοκεῖ νὰ ὑπάοξῃ τοότος νὰ πλανηθῇ ἕνα τέτοιο ἀνοιξιάτικο ἀπομεσήμεοο σ' ἕνα λειβάδι σὰν αὐτὸ ποὺ πλανηθήκαμε ἐμεῖς σήμεοα...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪

Ἡ ἰδεώδης σχεδία

Μιὰ νέα σχεδία γιὰ ναυαγούς ποὺ «υἱοθετήθηκε» ἀπ' τὸ Βρεταννικὸ Ναυτικὸ εἶνε ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστη. Στηρίζεται πάνω σὲ ἀεροθαλάμους δὲν ἀναποδογυρίζεται οὔτε μὲ τὴ μεγαλύτερη τοικυμία μπορεῖ νὰ κινηθῇ μὲ κουπιά, πανιὰ ἢ μοτέρ καὶ χωράει 75 ἄτομα

Πῶς θὰ διατεθοῦν τὰ ποσὰ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ὁ κίνδυνος τῆς φυματιώσεως

Ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν εἰδήσεις γιὰ τὴν ἀπήχησι ποὺ εἶχε ἡ ἐκκλησι τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὴ συλλογὴ ἐράνων γιὰ τὸ παιδί.

Στὴ Σουηδία, τὴν εὐλογημενη αὐτὴ Σκανδιναυϊκὴ χώοα, ποὺ δὲν γνώοισε τὰ δεινὰ τῶν τελευταίων παγκόσμιων πολέμων τὸν ἔοανο τὸν ἐγκαινίασε ἡ πριγκήπισσα Λουίζα σύζυγος τοῦ Σουηδοῦ διαδόχου, μὲ μιὰν ὁμιλία της ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Στοκχόλμης.

«Ξέρω – εἶπε ἡ πριγκήπισσα Λουΐζα – πῶς οἱ Σουηδὲς μητέρες ἔχουν κι' αὐτὲς ὡρισμένες ἐλλείψεις κι' ὅτι δυσκολεύονται νὰ δώσουν στὰ παιδιὰ τους ὅ τι τοὺς εἶνε ἀπαραίτητο. Ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀντιλαμβάνονται τί ὑποφέρουν ἑκατομμύρια μητέρες σ' ὅλο τὸν κόσμο, κάθε μέρα ὅταν βλέπουν τὰ παιδιὰ τους νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα! Κάνω ἔκκλησι πρὸς ὅλους στὴ Σουηδία καὶ πιστεύω πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες – κι' ἰδίως οἱ μητέρες – θὰ μὲ καταλάβουν. Πῶς θὰ μπορέσουμε ν' ἀνοικοδομήσουμε μιὰ καινούρια Εὐρώπη πάνω στὰ ἐρείπια τῆς παλιᾶς, ἐφ' ὅσον ἡ νέα γενεὰ δὲν θάνε γερὴ σωματικὰ καὶ πνευματικά;»

Ὁ πρωθυπουργὸς ἐπίσης τῆς Σουηδίας κ. Ἐρλαντερ, ποὺ μίλησε κι' αὐτός εἶπε: «Σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἑκατομμύρια παιδιὰ πεινοῦν καὶ κρυώνουν. Δὲν μποροῦμε νὰ στρέψουμε τὸ πρόσωπό μας ἀπ' αὐτά. Ἡ ἀλληλεγγύη ἀποτελεῖ βιωτικὴ ἀνάγκη γιὰ τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης. Ἡ ἐκκλησι τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν μᾶς δίνει τὸ σύνθημα γιὰ νὰ δράσουμε. Βοηθῶντας τὴν Εὐρώπη, βοηθοῦμε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας...».

Κι' ἀσφαλῶς ὁ ἔρανος στὴ Σουηδία – ποὺ δὲν ὑπέστη καμμιὰ καταστροφὴ ἀπὸ τοὺς τελευταίους πολέμους – θ' ἀποδώσῃ σημαντικὰ ποσά...

Στὸ ἀνωτέρω ἄρχισαν ἤδη νὰ συγκεντρώνωνται τὰ πρῶτα ποσὰ τοῦ ἐράνου ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Πῶς θὰ μοιραστοῦν αὐτὰ τὰ ποσά;

Σύμφωνα μὲ τὶς δηλώσεις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπειγούσης Περιθάλψεως γιὰ τὰ Παιδιά, τὰ τρόφιμα καὶ τὰ χρήματα, ποὺ συγκεντρώνονται ἀπὸ τὸν πογκόσμιο ἔρανο, θὰ διατεθοῦν γιὰ τοὺς ἑξῆς σκοπούς:

1. Γιὰ νὰ τραφοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλείτερος ἀριθμὸς πεινασμένων παιδιῶν σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Ὡς τώρα, πολὺ λίγα παιδιὰ ἔχουν βοηθηθῆ..

2. Γιὰ νὰ ἐμποδιστῇ ἡ ἐξάπλωσι τῆς φυματιώσεως στὰ παιδιὰ καὶ γιὰ νὰ σωθοῦν ὅσα παιδιὰ δὲν ἔχουν ἀκόμα προσβληθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια. Σήμερα, στὴν Εὐρώπη σὲ κάθε τοία παιδιὰ τὰ δυὸ εἶνε φυματικὰ ἢ προφυματικὰ ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλα βρίσκονται σὲ τέτοια σωματικὴ ἐξάντλησι, ὥστε ν' ἀποτελοῦν εὐκολη λεία τῆς φυματιώσεως.

3. Γιὰ νὰ καταπολεμηθοῦν ριζικὰ τὰ ἀφροδίσια νοσήματα («κληρονομικὰ») τῶν νεογέννητων παιδιῶν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τ' ἀφροδίσια νοσήματα ἔχουν διαδοθῆ ἐπικίνδυνα ἐξ αἰτίας τῆς μετακινήσεως μενάλου ἀριθμοῦ στρατευμάτων σ' ὁλόκληοη τὴν ἔκτασι τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ὁμαδικῶν μεταναστεύσεων τῶν πληθυσμῶν. Δεκάδες χιλιάδες παιδιῶν γεννήθηκαν ἀπὸ μητέρες ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ἀφροδίσια νοσήματα· ἀθῶα θύματα μιᾶς τραγικῆς μοίρας... Σήμερα, μὲ τὴν πενικιλλίνη, ἡ μητέρα μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ πρωτοῦ ἀκόμα γεννηθῇ τὸ παιδί. Τὸ Ταμεῖον Ἐπειγούσης Περιθάλψεως θὰ συνεργασθῇ μὲ τὴν Παγκόσμιο Ὀργάνωσι Ὑγείας καὶ θὰ ὀργανώσῃ μιὰ παγκόσμιο ἐκστρατεία γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴ μάστιγα τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Πολλὲς χῶρες ἄρχισαν ἤδη νὰ προσφέρουν σημαντικὲς ποσότητες πενικιλλίνης κι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

4. Γιὰ νὰ καταρτιστῇ τὸ ἀπαραίτητο προσωπικὸ γιὰ τὴ νοσηλεία καὶ τὴν περίθαλψι τῶν ἀρρώστων κι' ὀρφανῶν παιδιῶν. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ ὁ πόλεμος τὰ ὀτέρησε ἀπ' τοὺς γονεῖς τους, εἶνε ἑκατομμύρια σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ χρειάζεται πολυάριθμο προσωπικὸ ειδικὰ καταρτισμένο, γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν περίθαλψι τους...

Μία σπανία φωτογραφία τοῦ Βενιζέλου μὲ συμμαθητάς του τοῦ Γυμνασίου Σύρου. Ὁ Βενιζέλος σημειοῦται διὰ βέλους.

Ὁ Βενιζέλος στὴ φυλακή

Γιὰ τοὺς δημοσιογραφικοὺς ἀγῶνας του

Μετὰ τὴν ἀνακήρυξι τῆς Κρητικῆς Αὐτονομίας καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσι τῆς Ἀρμοστείας ὁ Βενιζέλος ἔγινε ὁ πρῶτος Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης. Ἐπὶ πολὺν καιρὸ οἱ σχέσεις του μὲ τὸν Πρίγκιπα Γεώργιο ἦσαν ἄριστες. Διπλητρίαζε ὅμως τὶς σχέσεις αὐτὲς ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Πρίγκιπος Παπαδιαμαντόπουλος.

Κάποτε ὁ Πρίγκηψ ἀνακοίνωσε στὸ Βενιζέλο τὴν πρόθεσι του νὰ χτίση στὴ Χαλέπα ἕνα μεγαλοπρεπέστατο ἀνάκτορο ποὺ θὰ χρησίμευε ὡς ἕδρα τῆς Ἀρμοστείας. Ὁ Βενιζέλος διετύπωσε ἀμέσως ζωηρότατες ἀντιρρήσεις, τὶς ὁποῖες δικαιολόγησε ὡς ἑξῆς: «Σκέπτομαι ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θὰ ἐννοήσῃ τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις σας. Ἡ κατασκευὴ ἑνὸς ἀνακτόρου θὰ ἐσήμαινε τὴν διαιώνισιν τοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον ὁ κρητικὸς λαὸς ἀπεδέχθη ὡς προσωρινὸν καὶ ὡς τελευταῖον σταθμὸν πρὸς τὴν Ἕνωσιν. Ἡ σημερινὴ κατάστασις δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ. Θεωρῶ περιττὴν ἐπιβλαβῆ μάλιστα, τὴν κατασκευὴν ταύτην ἡ ὁποία θὰ ἐπλήγωνε τὴν καρδίαν τῶν Κρητῶν. Μὴ τοὺς ἀφαιρέσετε τὴν ἐλπίδα μιᾶς ταχείας ἑνώσεως, ἐστω καὶ ἂν αὐτὴ δὲν μέλλει νὰ εἶνε τόσον ἐγγύς, ὅσον τὴν ποθοῦμεν».

Ὁ Ὕπατος Κομισσάριος ἐβόρκε ὀρθὴ τὴν ἀποψι τοῦ Βενιζέλου κι' ἐγκατέλειψε τὸ σχέδιό του.

Δὲν εἶχε δισταγμοὺς ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Δὲν συνεβιβάζετο ποτέ. Εἶχε δεχθῇ τὴν αὐτονομία τῆς Κρήτης ὅταν μιὰ ἐντελῶς προσωρινὴ λύσι γι' αὐτὸ ὅταν εἶδε ὅτι ἡ κατάστασις πήγαινε πρὸς μονιμοποίησι κι' οἱ Μεγάλες Δυνάμεις ἐξεκίνων διαδικασίες νὰ λησμονήσουν τὶς ὑποσχέσεις τους, ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξεγείρῃ τὸν κρητικὸ λαό. Ἔτσι τὴν 23ην Μαρτίου 1905 συνεκάλεσε τὴν Ἐπαναστατικὴ Συνέλευσι τοῦ Θερίσσου ἡ ὁποία ἐκήρυξε τὴν πολιτικὴ Ἕνωσι τῆς Κρήτης μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι ὁ Βενιζέλος, κατπιόθυνε ὅλη τὴν ἐπαναστατικὴ κίνησι τοῦ Θερίσσου. Διεθνῆ στρατεύματα ἀπεβιβάσθησαν γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν κινημάτων. Ὁ Βενιζέλος ὅμως ἦταν συνειθισμένος νὰ ἀντιμετωπίζῃ σιανδήποτε ἀπειλή. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας ἐξέφρασαν τὴ γνώμη ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε να ἐξωθήσουν τὰ πράγματα μέχρι συγκρούσεως μὲ τὶς Δυνάμεις. Ἀτάραχος καὶ ἀπτόητος ὁ Βενιζέλος ἀντέκρουσε τοὺς διστακτικούς:

—"Ἐχω πλήρη πεποίθησιν, τοὺς εἶπε ὅτι τὰ διεθνῆ στρατεύματα εἶνε ἀδύνατον νὰ κτυπήσουν ἀνθρώπους ποὺ ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἐλευθερίαν των. Ἀλλ' ἐὰν μᾶς κτυπήσουν, τότε θὰ ἀμυνθῶμεν.

Τὴν 18 Ἰουλίου 1905 οἱ Δυνάμεις ἐκήρυξαν τὸ στρατιωτικὸ Νόμο σ' ὅλη τὴν Κρήτη. Ἀγγλικὰ στρατεύματα κατέλαβαν τὰ πέριξ τῶν Χανίων καὶ τὴν περιοχὴ τοῦ Ἁγιασείου, ρωσικὰ τὸ Ρέθυμνο, Ἰταλικὰ τὴν Κίσσαμο γαλλικὰ τὸν Ἅγιο Νικόλαο, τὴ Σπιναλόγκα καὶ τὴν Ἱεράπετρα. Τὰ μέτρα αὐτὰ ἀντὶ νὰ κλονίσουν τοὺς Κρῆτας ἐξέθησαν τὴν ὁλότητα σχεδὸν τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὸ ἐπαναστατικὸ στρατόπεδο. Οἱ Δυνάμεις ἀναγκάσθηκαν τότε νὰ ἔλθουν σὲ συνεννόησι μὲ τὸ Βενιζέλο. Ἔκαναν σημαντικὲς ὑποχωρήσεις, ἀνεγνώρισαν ὅτι ἡ Αὐτονομία δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μεταβατικὸς σταθμὸς πρὸς τὴν Ἕνωσι. Ἡ σημερινὴ κατάστασις δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ. Θεωρῶ περιττὴν ἐπιβλαβῆ μάλιστα, τὴν κατασκευὴν ταύτην ἡ ὁποία θὰ ἐπλήγωνε τὴν καρδίαν τῶν Κρητῶν. Μὴ τοὺς ἀφαιρέσετε τὴν ἐλπίδα μιᾶς ταχείας ἑνώσεως, ἐστω καὶ ἂν αὐτὴ δὲν μέλλει νὰ εἶνε τόσον ἐγγύς, ὅσον τὴν ποθοῦμεν».

Ὁ Βενιζέλος συνεδύαζε τοὺς ἐθνικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἀγῶνας του μὲ τοὺς δημοσιογραφικούς. Μετὰ τὰ «Λευκὰ Ὄρη» — τὴν πρώτη ἐφημερίδούλα τῶν Χανίων ποὺ ἐξέδωκε μαζὶ μὲ τὸν θοῦμη — ἔγραφε ἄρθρα στὶς τοπικὲς καὶ τὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες. Ὅταν ἐπαύθη ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ἀποφάσισε ν' ἀρχίσῃ ἐντονο δημοσιογραφικὸ ἀγῶνα κατὰ τῶν παραγόντων τῆς Ἀρμοστείας καὶ ὑπὲρ τῶν κρητικῶν συμφερόντων. Ὑπέβαλε λοιπὸν κανονικὰ αἴτησι ζητῶντας δέσεια ἐκδόσεως καθημερινῆς ἐφημερίδος μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Κῆρυξ». Ἐπὶ ὀκτὼ μῆνες, παρὰ τὶς ἐπίμονες ἐνέργειες τοῦ ἰδίου καὶ τῶν φίλων του, τοῦ καθυστεροῦσαν τὴν ἄδεια. Καὶ τέλος στὶς 7ην Δεκεμβρίου 1901 ὁ «Κῆρυξ» ἐξεδόθη καὶ ἄρχισε τὸν τραχύτατο δημοσιογραφικό του ἀγῶνα. Τρεῖς φορὲς ἐπαύθη καὶ ἐπανεξεδόθη. Τὴν 7η Μαρτίου 1908 ἐπαύθη ὁριστικῶς.

Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα ἐπεισόδια τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς τοῦ Βενιζέλου εἶνε τὸ ἑξῆς: Ὁ Μητροπολίτης Κρήτης ἀντιπολιτευόμενος τὸν Βενιζέλο, ἀνεμιγνύετο στὴν πολιτικὴ καὶ στὴν προεκλογικὴ ἐκστρατεία. Ἔβγαζε φλογεροὺς λόγους ἐναντίον τοῦ νεαροῦ ἐπαναστάτου καὶ πολιτικοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ παρασύρῃ τὰ πλήθη ἐναντίον του, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ Βενιζέλου ζημιώνει τὰ συμφέροντα τῆς Κρήτης.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Βενιζέλος δημοσίευε στὸν «Κήρυκα» μιὰ σειρὰ ἄρθρων του ὑπὸ τὸν γενικὸ τίτλο «Γεννηθήτω ὅως». Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἄρθρα αὐτὰ περέλαβε καὶ τὸν πολιτικομανῆ Μητροπολίτη τὸν ὁποῖον καταηγόρησε ὡς δημαγωγό. Ἐπενέβη ὁ Εἰσαγγελεὺς ὁ ὁποῖος παρέπεμψε σὲ δίκη τὸν ἀρθρογράφο, ἡ ἀποτέλεσμα τὴν καταδίκη τοῦ Βενιζέλου σὲ 15 ἡμερῶν φυλάκισι καὶ τὴ διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Κήρυκος». Ἡ ἀπολογία του ἔκανε βαθυτάτη ἐντύπωσι ἀλλ' ἡ ἀπόφασις ἦταν ἀνεκκλητη. Ἔτσι ὁ Βενιζέλος ὁδηγήθηκε στὶς φυλακὲς Ἰτζεδὶν. ὁπου ἀπέτισε τὴν ποινὴ τῆς δεκαπενθημέρου φυλακίσεως. Δυὸ ἄλλες φορὲς φυλακίσθηκε ἐπίσης γιὰ τὴ δημοσιογραφικὴ δρᾶσι του.

Ἡ τελευταία ἐπανάστασι τῆς Κρήτης — ἡ δεκάτη τετάρτη κατὰ σειρὰν ἀπὸ τοῦ 1830 — ἐξεδηλώθη τὴν 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 1908. Τὴν κατηύθυνε πάλιν ὁ Βενιζέλος καὶ σὺν θμιά της ἦταν ἡ Ἕνωσις. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν σὲ ἀναβρασμὸ ὅλη ἡ Βαλκανικὴ περιοχή. Ἡ Βουλγαρία ἀνεκηρύχθη ἀνεξάρτητο βασίλειο καὶ ὁ Καισαροβασιλεὺς τῆς Αὐγγαρίας προσαρτοῦσε στὸ στέμμα του τὴ Βοσνία καὶ Ἑρζεγοβίνη. Ἡ Κρήτη ἔκρινε καταλληλη τὴ στιγμὴ γιὰ τὴν ἀνανέωσι τοῦ ἀγῶνος της ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως. Τὴν καθωρισμένη ἡμέρα — 24 Σεπτεμβρίου — στὰ Χανιὰ καὶ σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς Κρήτης ὀργανώθηκαν παλλαϊκὰ συλλαλητήρια, τὰ ὁποῖα ἐνέκριναν ταυτόσημα ψηφίσματα διὰ τῶν ὁποίων ὁ Κρητικὸς λαὸς «κηρύσσει ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν ἕνωσιν τῆς νήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος ὅπως ἀποτέλεση ἓσαει ἀγαπόσπα στον καὶ ἀδιαίρετον Κράτος καὶ προσκαλεῖ τὸν Βασιλέα Γεώργιον τὸν Α' ὅπως καταλάβῃ τὴν ἧσον διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, καὶ κυβερνήσῃ ταύτην ἐπ' ὀνόματί του καὶ συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα».

Χ. ΠΟΛ.

Αἱματοβαμμένος ἔρως

Πῶς διαφωτίσθηκε ἕνα μυστηριώδες ἔγκλημα

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, ἡ Τύχη βοήθησε τοὺς Παρισινοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ διαφωτίσουν ἕνα μυστηριῶδες κι' ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα.

Σὲ μιὰ λαϊκὴ πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Καρνὸ κατοικοῦσε κάποιος Ροζὲ Ντυκρετό. ἐλεγκτὴς τῶν εἰσιτηρίων τοῦ «μετρό», ἕνας ἄντρας πενηντάρης πολὺ ἀσχημος ἀλλὰ μὲ ἐμφάνισι φιλησύχου ἀνθρώπου. Μιὰ νύχτα λοιπόν, πρὸ δυὸ ἐτῶν, ἔσφαξε τὴ γυναῖκα του μ' ἕνα ξυράφι! Ἀφοῦ φρόντισε κατόπιν νὰ πλύνῃ καλὰ τὸ πάτωμα γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ καθε ἴχνος αἵματος. ἔκοψε τὸ πτῶμα σὲ ἕπτα κομμάτια. Ὅταν ξεκίνησε γιὰ τὴ δουλειὰ του, ὅπως συνήθως, στὶς 5 τὸ πρωὶ πῆρε μαζί του ἕνα κομμάτι: τὸ ἕνα χέρι τοῦ θύματός του, τυλιγμένο σὲ πακέτο. Καὶ τὸ πέταξε σ' ἕνα ἔρημο καὶ μισοσκοτεινὸ δρομάκι, ἀπ' ὅπου περνοῦσε τακτικὰ γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐργασία του.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καθημερινῶς ἐπὶ 6 ἡμέρες, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλήσουν ποτὲ καὶ χωρὶς νὰ λοξοδρομήσῃ οὔτε βῆμα ἀπ' τὸ συνειθισμένο δρομολόγιό του! Τελευταῖο πέταξε τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς ποὺ δὲν εἶχε παραμορφωθῆ καθόλου.

Τὰ μακάβρια αὐτὰ λείψανα βρέθηκαν ἀπὸ διαβάτες καὶ παραδόθηκαν στὴν ἀστυνομία. Οἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴν εἴδησι, μαζὶ μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ κομμένου κεφαλιοῦ. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς δολοφονημένης, μολονότι τὴν ἤξερε πολὺς κόσμος γιατὶ ἐργαζόταν ὡς νοσοκόμος!

Μερικὲς μέρες ἀργότερα ὁ Ντυκρετὸ ἐγκατέστησε στὸ σπίτι του μιὰ φιλενάδα του τὴ Ρασέλ, μιὰ ζαντὴ κομωτρια πλικίας 25 ἐτῶν. Οὔτε καὶ τότε σκέφθηκε κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀλλους ἑνοίκους τῆς πολυκατοικίας νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία ὅτι ἡ Ἰρὲν Ντυκρετὸ εἶχε χαθῆ...

Ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ θὰ ἐξασφάλιζε τὴν ἀτιμωρησία τοῦ δολοφόνου, ἂν δὲν ἐπενεβαινε ἡ Τύχη... Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὸ ἔγκλημα, συνέτεσε νὰ βρεθοῦν δυὸ ἀστυνομικοὶ σ' ἕνα καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Καρνό. Ὁ καταστηματάρχης ποὺ ἦταν φίλος τους, τοὺς πεἰραζε γιὰ τὴν ἀνικανότητα τῆς ἀστυνομίας. Πάνω στὴν κουβέντα, ἔτυχε ν' ἀναφέρῃ, ὅτι μιὰ γειτόνισσά ἡ Ἰρὲν Ντυκρετὸ δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς ἀπὸ δυὸ χρόνια. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔψαξαν τότε καὶ τοῦ ἔδειξαν τὶς φωτογραφίες τοῦ κομμένου κεφαλιοῦ.

—Αὐτὴ εἶνε! φώναξε ἀδιστακτα ὁ καταστηματάρχης.

Ὅλοι οἱ ἔνοικοι τῆς πολυκατοικίας τὸ ἐπιβεβαίωσαν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναζήτησαν τότε τὸν Ντυκρετό. Ὁ κακοῦργος σύζυγος εἶχε ἀπολυθῆ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπ' τὴ θέσι του καὶ ζοῦσε ἥσυχα σ' ἕνα σπιτάκι, στὴν ἐξοχὴ μαζὶ μὲ τὴ φίλη του.

Ὅταν τὸν ἐπισκέφθηκαν οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ τὸν ρώτησαν γιὰ τὴ γυναίκα του, ἐπανέλαβε τὴν ἱστορία ποὺ εἶχε διηγηθῆ ἄλλοτε στὴν ἀστυνομία ἀμέσως μετὰ τὸ ἔγκλημα. γιὰ νὰ μὴ γεννηθοῦν ὑποψίες ἐναντίον του :

—Ἡ γυναίκα μου ἔχει χάσει σχεδὸν τὰ λογικά της μετὰ τὸ θάνατο τοῦ γιοῦ μας! εἶχε πῆ τότε στὸν ἀστυνόμο τῆς συνοικίας του. Χθὲς τὸ βράδυ, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι μας. φοβᾶμαι μήν ἔπεσε στὸ Σηκουάνα !

Τώρα ὅμως οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ὑπέβαλαν σὲ ἔξαν. τλητικὴ ἀνάκρισι κι' ἐπιτέλους τοῦ ἀπέσπασαν τὴν ἀλήθεια :

—Ἔ, ναὶ λοιπὸν τὴ σκότωσα! φώναξε. Μὲ βασάνιζε μὲ τὴ γκρίνια της. γιατὶ ἀγαποῦσα τὴ Ρασέλ! Τὴ νύχτα ἐκείνη, μὲ φοβέρισε μ' ἕνα μαχαίρι. Ρίχτηκα τότε πάνω της τὴν ἀφώπλισα καὶ τὴς ἄνοιξα τὸ λαιμό μ' ἕνα ξυράφι. Δὲν ἔθγαλε οὔτε μιὰ φωνή... Σκούπισα μ' ἕνα σφουγγάρι τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε... Ἔμεινα ἔπειτα ἐπὶ 4 ὧρες κοθισμένος στὸ κρεββάτι ἔμπρός της, σὰν ἀπολιθωμένος... Τέλος σκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπαλλαγῶ κρυφὰ ἀπ' τὸ πτῶμα. Τὸ κομμάτιασα μὲ τὸ ἴδιο ξυράφι καὶ μ' ἕνα σιδεροπρίονο. Πηγαίνοντας κατόπιν στὴ δουλειά μου, πέταξα στὸ δρόμο τὰ κομμάτια τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ὅσο γιὰ τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πριόνι, τὰ ἔρριξα μέσα σὲ μιὰ ὑπόνομο...

Ὁ στυγερὸς δολοφόνος πράκειται νὰ δικασθῇ προσεχῶς ἀπ' τὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα.

ΟΟΟ

Τὰ χρώματα καὶ οἱ εὐωδίες τῶν ἀνθέων

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἑνὸς Γάλλου βοτανολόγου, τὰ ἄνθη ποὺ καλλιεργοῦνται σήμερα στὴν Εὐρώπη ἀνέρχονται στὸν ἀριθμὸ τῶν 2.200. Ἀπ' αὐτὰ μόνον τὰ 420, δηλαδὴ ἕνα ποσοστὸν 10% εἶνε εὐώδη.

Σχετικὰ μὲ τὰ χρώματα οἱ ἀναλογίες εἶνε οἱ ἀκόλουθες:

Τὰ λευκὰ ἄνθη ἀνέρχονται σὲ 1194. Ἀπ' αὐτὰ μόνον 187 εἶνε εὐώδη. 951 εἴδη ἔχουν κίτρινο χρῶμα καὶ ἀπ' αὐτὰ μόνον τὰ 77 εἶνε εὐώδη. 823 ἔχουν κόκκινο χρῶμα καὶ ἀπ' αὐτὰ εἶνε εὐώδη τὰ 84. 594 ἔχουν κυανοῦν χρῶμα καὶ ἀπ' αὐτὰ εἶνε εὐώδη τὰ 31. 330 ἄλλα εἴδη ἀνθέων ἔχουν ἀποδιόριστα χρώματα καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶνε εὐώδη τὰ 28.

Ὑπάρχουν τέλος 308 εἴδη ἀνθέων, ποὺ σκορπίζουν γύρω των δυσάρεστες καὶ κάποτε δηλητηριώδεις ὀσμές.

Γκρὴρ Γκάρσον

Κινηματογραφικὰ νέα

Κατὰ τὰ 17ὰ χρόνια ποὺ βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ ἡ Μπέττυ Νταϊδις ἔκανε μιὰ κόρη καὶ... 55 φίλμ!

★ Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ περασε τρεις μῆνες σ' ἕνα ἄρσυλο ψυχοπαθῶν. γιὰ νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὸ ρόλο ποὺ θὰ παίξῃ στὸ φίλμ «Τὸ πηγαδι μὲ τὰ φείδια». στὸ ὁποῖο ὑποδύεται μιὰ τρελλή.

★ Συχνὰ τὸ Βοάδυ, οἱ συνάδελφοί της ποὺ μένουν κοντὰ στὴ Βίλλα της ἀκουν φρικτὲς στριγγλιὲς ποὺ στὴν ἀρχὴ τοὺς κατατρόμαζαν. Τώρα ὅμως δὲν τοὺς κανουν πιὰ ἐντύπωσι. Ξέρουν πῶς ἡ Ὀλίβια μελετᾶ τὸ ρόλο της.

★ "Ἑνας Γάλλος δημοσιογράφος γράφει σ' ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ πῶς γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς τὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας ποὺ σημεωσε ὁ Βαλεντίνο στὸν καιρό του. πρέπει νὰ ἐνώσῃ τὴν ἐπιτυχία ποὺ γνωρίζουν σήμερα ὁ Τίνο Ρόσσι, ὁ Ζὼλ Γκεταρύ, ὁ Τάϋρον Πάουερ, ὁ Ζὰν Μοσαὶ καὶ ὁ "Ερολ Φλύν. ὅλοι μαζί.

★ Στὴν νέα ἔκδοσι τοῦ «Ἀργοσιδηροουργοῦ» ποὺ ἑτοιμάζεται στὰ γαλλικὰ στούντιο. πρωταγωνιστοῦν οἱ Πὲρ Μπλανσάρ, Μισελὶν Πρέλ. Γκαμπὺ Ἀντσέ, Ζουλιὲν Μπεστό. Ζινὲτ Μπωντέν. Ρουπὲρ Βαττιέ, Λουδινὺ καὶ Ροζὲ Κάολ.

★ Ὁ Λὼρενς Ὀλιβιὲ πληνώθηκε ἐλαφρὰ ἐνῶ γύρωιζε μιὰ σκηνὴ ἐιφουαγίας γιὰ τὸ τελευταῖο του φίλμ «Ἄμλετ». Καὶ ὅμως. τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ ὁ ἀντίπαλός του Τέρενς Μόργκαν εἶχαν ἐξασκηθῆ ἐπὶ δυὸ ἑβδομάδες γιὰ τὴν ἐιφουαγία αὐτή. ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ Νταίνις Λορα ν, ἑνὸς τῶν καλυτέρων ξιφουάχων τῆς Ἀμερικῆς.

★ Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φίλμ «Ἰωάννα τῆς Λωρραίνης» ποὺ γυρίζει ἡ Μπέργκμαν. ὕστερα ἀπὸ τὸν θεατρικὸ της θρίαμβο. μιὰ ἄλλη βεντέτα. ἡ Ἀλίντα Βάλλι. ὑποδύεται τὸ ρόλο τῆς Ζὰν Ντ' Ἀρκ στὸ φίλμ «Τὸ θαῦμα τῆς καμπάνας» στὸ ὁποῖο ἔνει νιὰ παστενάιο τὸν διάσημο τσανουδιστὴ Φοὰνκ Σινάτρα.

★ "Υστερα ἀπὸ ἕνα ἀτύνημα οἱ νιατροὶ ἀνάγκασαν τὴν "Εστερ Οὐίλλιαμς νὰ ἀναβάλη τὸ ταξεῖδι της στὴν Εὐρώπη. Ἡ "Εστερ εἶνε ἀπαονγόρητη γιατὶ ἔχει ἀναλάβη νὰ στάση στὴ Παρίσι στὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ ἐπιδείξη τὴν Ἀμερικανικὴ χειμερινὴ μόδα.

★ Ὁ Φρέντερικ Μὰρς εἶνε ἀπὸ δεκαπενταετίας σύζυγος τῆς ἠθοποιοῦ Φλορὰνς "Ελντοιτζ ποὺ εἶνε τακτικὴ του παρτεναῖο στὸ θέατρο. Μέχρι σήμερα ὅμως δὲν ἔνουν ἐμφανισθῆ μαζὶ σὲ κανένα φίλμ. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1948 ὅμως τὸ ζεῦγος θὰ μεταβῆ στὸ Λονδίνο ὅπου ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Σίδνεϋ Μπὸξ οἱ δυὸ σύζυγοι θὰ συμπρωταγωνιστήσουν στὸ φίλμ «Χριστόφορος Κολόμβος».

★ Ἡ νέα μανία τῆς Τζὰν Κράουφορντ εἶνε τὸ τηλέφωνο. Ἔχει ἐγκαταστήσει στὸ σπίτι της εἴκοσι ἕπτὰ συσκευὲς καὶ διαθέτει κάθε μέρα τεσσερεις ὧρες γιὰ νὰ τηλεφωνῆ στοὺς φίλους καὶ τὶς φίλες της.

★ Ὁ Μπὴγκ Κρόσμπυ ἐδήλωσε ὅτι θ' ἀποσυθῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ θὰ διαλύση ὅλα τὰ συμβόλαια ποὺ ἔνει ὑπογράνει ὡς σήμερα. Γιατὶ οἱ φόροι ποὺ τοῦ ζητᾶει τὸ Δημόσιο εἶνε τόσο μεγάλοι, ὥστε τοῦ ἀπορροφοῦν. ὅπως ἰσνυρίζεται τουλάνιστον. τὰ 68 % τῶν εἰσοδημάτων του.

★ Ὁ Τζὼρτζ Ράφτ. ποὺ ἐνύριζε τελευταῖα μερικὲς σκηνὲς ἀπὸ τὸ ἔργο «Ἐπίσημος ὅρκος» στὸ Τινεδὶο τοῦ Νοτίου Μαρόκου ἔξαφανίσθηκε. ἐαφνικά. ἀφήνοντας στὸ σκηνοθέτη. μιὰ σημείωσι. ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Βαρέθηκα τὴ μοναξιά. Πηγαίνω νὰ βοῶ καμμιὰ μικοοῦλα».

★ Οἱ ὁπερατὲρ τοῦ Χόλλυγουντ ἀποφάνθηκαν ὅτι οἱ πιὸ δύσκολοι καὶ πιὸ ἀπειθάονητοι κατὰ τὸ νύρισμα ἠθοποιοὶ εἶνε ἡ Λάνα Τάνερ καὶ ὁ Τζὼν Γκάρφηλντ.

★ Ὁ Μὰοκ Ἀλλενκοὲ ἀνακάλυψε ἕνα νέο παιδί—θαῦμα, ποὺ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε ἡ διάδοχος τῆς. Σιρλεῦ Τέμπλ. Πρόκειται γιὰ μιὰ μικοὴ Ἀγγλίδα. ἡλικίας μόλις δέκα νρόνων ποὺ λένεται Σουζάνα Τζίμπς.

Ἡ μικοὴ στὰο γυοίζει τώρα στὸ Λοιδίνον ἕνα φίλμ. ἀνάλογο μὲ τὴν ἡλικία της.

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ παραγωγοὶ κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἔκαμαν δελεαστικὲς προτάσεις στοὺς γονεῖς της. γιὰ νὰ στείλουν τὴ μικοὴ Σουζάνα στὸ Χόλλυγουντ.

★ Ἡ «Ἐντιωτάτη Συντεχνία τῶν δυτῶν καὶ κολυμβητῶν ἀνοιχτῆς θαλάσσης» ἀνεκήνυξε ἐπίτιμα μέλη της 3ης τάξεως τὸν Κόρνελ Οὐάϊλντ καὶ τὴν Τζίν-τζερ Ρότζερς.

★ Ὁ "Αγγλος ἠθοποιὸς Ντένις Πράϊς. ποὺ ἐνσαοκώνει τὸ ρόλο τοῦ λόρδου Βύρωνος στὸ δυάνυμο ἔονο ἔπαθε μιὰ ἐπαγγελματικὴ παραμόφωσι ποὺ ἀπασχολεῖ πολὺ τοὺς γιατροὺς του.

Ὡς γνωστόν. τὸ ἕνα πόδι τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ φιλέλληνος ἦταν λιγάκι κοντήτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ Πράϊς. νιὰ νὰ μιμηθῆ αὐτὴ τὴν ἀναπηρία του. ἔβαζε στὴν ἀονὴ κομμάτια ἀπὸ γαοτὶ στὸ ἕνα του παπούτσι. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως. εἶδε πῶς τὰ γαοτιὰ αὐτὰ ἦσαν πεοιττὰ γιατὶ μποοῦσε νὰ κουτσαίνῃ ἐλαφοὰ καὶ γωὶς αὐτά. Τὸ κακὸ εἶνε. βέβαια ὅτι ἡ συνήθεια τοῦ ἐμεινε. Καὶ τώρα δὲν κουτσαίνει μόνον στὸ στούντιο. ὅταν γυρίζῃ σκηνὲς τοῦ «Λόρδου Βύρωνος». ἀλλὰ παντοῦ καὶ πάντοτε Οἱ νιατροὶ δὲν ἔερουν μὲ ποιὸ τοόπο θὰ κατσοθώσουν νὰ τὸν κάμουν ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια. ποὺ ὑπάονει κίνδυνος νὰ παραμοφώσῃ τελικὰ τὰ ὀστὰ τῆς λεκάνης του καὶ νὰ μεταβληθῆ σὲ ἀληθινὴ ἀναπηρία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Μὰ γυναίκα κλαίει

Μ' ἀρέσει νὰ κὼνουμαι κάπου - κάπου στὸ σινεμὰ καὶ νὰ παρακολουθῶ τὶς διάφορες ἱστορίες ποὺ ξετυλίνονται στὴν ὀθόνη. Αὐτὸ εἶνε πολὺ ὠφέλιμο καὶ ἀνακουφιστικὸ πράγμα. Κυττάζοντας τὰ βάσανα ποὺ τραβᾶνε οἱ ἀνθρωποι ποὺ παίζουν κινηματογράφο. Ξεχνᾶς τὰ δικά σου καὶ λές: Μωρὲ τὰ δικά μου δὲν εἶνε τίποτε! Ἀλλὰ τώρα ἂς ἀφήσουμε τὶς φιλοσοφίες γιὰ ἄλλη φορὰ καὶ ἂς δώσουμε προσοχὴ στὴ διπλανή μας. Δηλαδὴ στὴ διπλανή μου. Κι' ἀκοῦτε. λοιπόν· νὰ ζῆτε καὶ ν' ἀπορῆσετε μὲ μένα καὶ μὲ δαύτη.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ πηγαίνουν στὸν κινηματογράφο νὰ προσέξουν τὴ δίπλανή τους.

"Ω! ὄχι. Ἐγὼ εἶμαι κύριος μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Καὶ στὸ κάτω τῆς γραφῆς ἐγὼ πληρώνω εἰσιτήριο γιὰ νὰ ἰδῶ σινεμὰ κι' ὄχι ἄνεμο ὁποιοδήποτε θηλυκὸ μοῦτρο. ὅσο ὅμορφο κι' ἂν εἶνε Τὰ μάτια μου στηλωμένα στὸ πανί γιὰ νὰ μὴ μοῦ ξεφύγη τίποτα καὶ πιστῶ κορόϊδο. Γιατί. ὅσο καὶ νὰ πῆς ἂν ὑπολογίσης πῶς τὸ εἰσιτήριο κάνει τέσσερις χιλιάδες καὶ κάτι ἡ πρώτη ταξιθέτοια ποὺ σοῦ δίνει τὸ πρόγραμμα, κάτι ἡ δεύτερη ποὺ σὲ πάει ὡς τὴ μέση τοῦ διαδρόμου κάτι ἡ τρίτη ποὺ σὲ παραλαβαίνει ἀπὸ τὴ μέση γιὰ νὰ σὲ πάη πάντα στὸ θησί σου, μᾶς κάνουν τὸ ὅλον ἕνα πεντάρι, καὶ ἂν λογαριάσης πῶς ἡ ταινία ἔχει μάκρος δυὸ χιλιάδες μέτρα τὸ πολύ, πέφτει ἀναλογία κάπου δυόμισυ δραχμὲς τὸ μέτρο Λοιπόν, ἂν παρατήσης τὸ ἔργο καὶ κοιτάξῃς τὰ μάτια στὴ δίπλανή σου κάθε λίγο καὶ λιγάκι, ποσεῖ νὰ ὑπολογίσῃς πῶς θὰ χάσῃς τὸ λιγώτερο τετρακόσα μέτρα. Πρὸς δυόμισυ δραχμὲς τὸ ἕνα ὁ κινηματογράφος σοῦ τρώει ἕνα ὁλόκληρο χιλιάρικο. Γιατί. λοιπόν. νὰ ζημιώνῃς καὶ νὰ λέη ὁ κινηματογράφος: Για κοίτα! Αὐτὸν τὸν ἔκτυλαξαν

νὰ καταστρέψη τὴν ξένη αὐτή. χία ἐκείνη ποὺ θυσιάζεται γιὰ τὸ παιδί της καὶ ἄλλα τέτοια μπλεξίματα ποὺ τὰ βάζεις ἐσὺ ἐσύ καὶ φτιάνεις ἕνα ἔργο, τὰ βαζεῖς ἀλλιῶς καὶ φτιάνεις ἄλλο ἔργο, τοὺς ἀλλάζεις τὴ σειρὰ καὶ φτιάνεις τριῶτο καὶ τράβα κορδέλλα νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ μαζεύῃ τάλληρα τὸ χαλλιγουντ. Ἐγὼ, τὶς ξέρω αὐτὲς τὶς μηχανὲς γιατὶ ἔχω φίλο συγγραφέα ποὺ μοὐκει μαρτυρήσει τὰ μυστικὰ τῆς δουλειᾶς. Καὶ σὺτε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πιάνουμαι κορόϊδο. Ἂς κλαίνε οἱ κουτοί. Ἐγὼ σπάω κέφι. Κι' ἂν συγκινοῦμαι καμμιὰ φορά, γιατὶ κατὰ βάθος εἶμαι πονοψυχος ἄνθρωπος, δὲν ἀφήνω τὴ συγκίνησί μου νὰ ἐκδηλωθῆ. Συγκινοῦμαι τόσο, ὅσο νὰ πιάνω τὰ λεφτά μου σὺτε ὅραμι παραπάνω.

Ὅμως, ἂν δὲν συγκινήθηκα μὲ τὸ ἔργο ἐκεῖνο τὸ βραδάκι μοῦ πόνεσε ἡ ψυχὴ μὲ τὴ διπλανή μου. Φανερὸ πὼς τὸ ἔργο εἶχε θίξει τὴν εὐαισθησία της, τὴν τρυφερή της καρδιά, τὸν ἁπαλὸ καὶ λεπτὸ ἐσωτερικό της κόσμο. Ὑπάρχουν καὶ τόσο εὐαίσθητοι ἄνθρωποι, πρὸ παντὸς γυναῖκες.

— Μωρὲ αὐτὴ θ' ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὸ κακό της! εἶπα μέσα μου καθὼς κόντευε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο. Πρέπει νὰ τὴν παρηγορήσω ὁπωσδήποτε, νὰ τῆς πῶ πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ δυστυχίες ποὺ ἔδειχνε τὸ πανὶ ἦτονε ψέμματα.

Αἰσθανόμουν αὐτὸ τὸ βαθὺ καθῆκον, γιατί, ὅσο τὸ ἔργο τραβοῦσε πρὸς τὸ τέλος τόσο ἐκείνη πιὰ δὲν εἶχε κρατημό. Ἔσκυβε μάλιστα τὸ κεφάλι της καὶ τ' ἀκουμποῦσε στὸ μπροστινὸ κάθισμα, ὕστερα σκούπιζε τὰ ὡραῖα της δάκρυα στὸ μαντηλάκι της, ὕστερα ἀναστέναζε καὶ φτοῦ κι' ἀπ' τὴν ἀρχή! Δρᾶμα. Καὶ νά... Ἄναψαν τὰ φῶτα. Γυρίζω καὶ τί νὰ ἰδῶ. Κάτι μάτια πολὺ ὁμορφα ἀλλὰ πολὺ πρησμένα. Καιρὸς νὰ λάβω τὸ λόγο. Παίρνω φάρρος, λοιπόν, καὶ τῆς λέω:

— Μὴν κάνετε ἔτσι, δεσποινίς. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ εἴδατε δὲν εἶνε ἀλήθεια. Εἶνε παραμύθια, σκηνοθεσία ποὺ λένε. Μὴν κλαίτε λοιπόν. Ἂν θέλετε, μαλιστα, σᾶς προτείνω νὰ πᾶμε ἕναν ἄλλον κινηματογράφο νὰ ἰδοῦμε μιὰ κωμικὴ ταινία, νὰ σᾶς περάσῃ...

Ἐκείνη δόες του κλάμα καὶ ἄχ.

— Ἐλᾶτε λοιπόν! Μὴν κλαῖτε!... Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο φοβερὸς ὁ πόνος τῆς πρωταγνωίτρισας.

Μὲ κύτταξε μὲ τὰ βουρκωμένα μάτια της καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Ὁ δικός μου ὅμως εἶνε, κύριε!

— Ἀγαπᾶτε κανέναν ἀνάξιο ἄντρα πολὺ καὶ σᾶς ἔκανε νὰ πονέσετε;

— Ὄχι. Τὸ δόντι μου μὲ πονάει! Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὸν πόνο...

— Καλὰ καὶ στὸν κινηματογράφο ἤρθατε νὰ κάνετε θεραπεία;

— Ὄχι... Ἀλλὰ εἶπα πὼς βλέποντας κινηματογράφο θὰ ξεχνοῦσα τὸν πόνο μου...

— Πήρατε ἀσπιρίνες;

— Ἔχω πάρει δέκα.... Ἂχ κύριε...

Τώρα συγκινήθηκα περισσότερο.

— Ἐλᾶτε νὰ σᾶς πάω στὸν ὀδοντογιατρό μου, τῆς λέω.

— Εἶνε ἀργά, κύριε.

— Γιὰ μένα δὲν εἶνε ποτὲ ἀργά! Ἔχω τὸ ἐλεύθερο.

Ἕνα ταξὶ τάραγμα τὸ κουδοῦνι καὶ νὰ ὁ φίλος μου ὁ ὀδοντογιατρός. Αὐτὸ κι' αὐτὸ μᾶς συμβαίνει. Κάθεται στὴν πολυθρόνα ἡ εὐαίσθητη κοπέλλα κι' ἀνοίγει τὸ στόμα της. Βλέπει τὰ δόντια της ὁ γιατρὸς καὶ λέει:

— Βγάλσιμο! Καὶ ὄχι μόνο τὸ ἕνα. Δύο εἶνε γιὰ πέταμα. Ἡ εὐαίσθητη ὑπαλλὴ δυνατὸ νει τὸ κλάμα. Τέλος πάντων ὁ γιατρὸς τῆς βάζει κάτι ἀναισθητικὰ καὶ τῆς λέει νὰ περάσῃ ἄλλη μέρα, ἀποφασισμένη νὰ πετάξῃ τὰ δύο βλαμένα δόντια.

★

Πέντε μέρες ἀργότερα ἡ εὐαίσθητη κοπέλλα ἔρχεται καὶ μὲ βρίσκει. Μὲ τὴν πρώτη καλημέρα, μπῆζει τὰ κλάματα.

— Πάλι πονάει τὸ δόντι; τὴ ρωτῶ.

— Ὄχι. Τάθγαλα. (Καὶ μοῦ δείχνει τὸ κενόν). Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ βάλω χρυσᾶ... Καὶ στοιχίζουν τρεῖς λίρες. Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ τὶς δώσω. Καὶ θὰ μείνω χωρὶς δόντια...

Καὶ δός του κλάμα. Συγκινήθηκα. «Ἐχω κάτι οἰκονομίες, θὰ τὶς θυσιάσω γιὰ νὰ μὴ βλέπω κλαμένη αὐτὴ τὴν καύμένη τὴν κοπέλλα». Τῆς λέω λοιπόν:

— Μὴ σᾶς στενοχωρεῖ αὐτὸ δεσποινίς. Ἐγὼ σᾶς πάω στὸ γιατρό μου, εἶμαι ὑπεύθυνος καὶ θὰ καταβάλω ἐγὼ τὰ ἔξοδα ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

Δὲν προφταίνω νὰ τελειώσω τὴ φράσι μου καὶ τὸ κλάμα ὀλυμώνει...

— Τώρα γιατὶ κλαῖτε; τὴ ρωτάω;

— Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Ἄνθρωποι σὰν καὶ σᾶς δὲν ὑπάρχουν σήμερα στὸν κόσμο.

Σὲ μιὰ βδομάδα δύο χρυσὰ δόντια καὶ δυὸ κορῶνες δίπλα, τὸ ὅλον τέσσερα ἑκατὸν τὴ φιγοῦρα τους στὸ στοματάκι τῆς δεσποινίδος. Ἤρθε καὶ μοῦ τάδειξε ἀπάνω ποὺ ἔκλαιγα κι' ἐγὼ τὶς τρεῖς λίρες.

— Ἀχ! κύριε Βύρων, μοῦ λέει, πῶς θὰ μπορέσω νὰ ξεπληρώσω τὴν ὑποχρεώσί μου;

— Αὐτὸ εἶνε εὔκολο. τῆς λέω. Θαρθῆτε νὰ πᾶμε ἕναν περιπατάκο αὔριο τὸ βράδυ κι' ἐκεῖ θὰ τὰ ποῦμε.

Εἶχα κι' ἐγὼ τὸ σχέδιό μου.

— Ἄ! Ὅλα κι' ὅλα. Κορόϊδο ἐγὼ δὲν πιάνουμαι. Ἐγὼ τὰ λεφτά μου θὰ τὰ πιάσω. Ἡ εὐαίσθητη δεσποινὶς ἔρχεται στὸ ραντεβοῦ καὶ πᾶμε τὸν περιπατάκο μας σὲ μιὰ ἐξοχή. Χωρὶς πολλὰ λόγια τὴν ἀγκαλιάζω καὶ τὴ φιλάω. Ἐκείνη δὲν φέρνει ἀντίρρησι, ἀλλὰ βάζει καὶ πάλι τὰ κλάματα. Θρῆνος καὶ ὀδυρμός.

— Τώρα γιατὶ κλαῖς; τῆς λέω. Πάλι τὸ δόντι;

— Ὄχι... ἀπαντάει μὲ ἀναφυλλητά. Κλαίω γιὰ τὴν κατάντιά μου. Ποτὲ δὲν φανταζόμουνα πὼς θἄπεφτα τόσο χαμηλά. Νὰ μὲ φιλᾶ ἕνας ἄντρας γιὰ τέσσερα χρυσᾶ δόντια. Ἀλλὰ ἔτσι εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος. Εἶμαι θύμα τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης σας... Ἂχ θεέ μου... θεέ μου. Ποῦ κατάντησα!...

Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποταμὶ ἀπὸ τὰ μάτια της. Μοῦ κόπηκε ἄλλος ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ σταμάτησα τὶς ἐνέργειές μου. Ἀναχάτησα.

— Ἄειντε, τῆς εἶπα. Πάψε τὸ κλάμα καὶ πήγαινε στὸ καλό... Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀπαίτησι ἀπὸ σένα. Γειά σου...

Περίμενα νὰ κλείσῃ τὴ βρύσι καὶ νὰ εὐχαριστηθῶ γιὰ τὴ θυσία μου. Ἀλλὰ ἐκείνη, παιδί μου ἄλλο κλάμα, αὐτὴ τὴ φορὰ ἀλλοιώτικο.

— Τώρα γιατὶ κλαῖς;

— Γιατὶ θὰ σκεπτόσαστε ἀπὸ μέσα σας ὅτι ἄδικα πῆγαν οἱ τρεῖς λίρες καὶ θὰ μὲ βλαστημᾶτε...!

Τότε δὲν βάστηξα ἄλλο. Ἔβαλα τὸ καπέλλο μου καὶ φώναξα:

— Αἴ ἄει στὸ διάολο κοπέλλα μου ἐπὶ τέλους!... Ἄσε με ἥσυχο.

Καὶ πῆρα δρόμο. Ἐκείνη ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ σπάραξε. Ὅμως ἐγὼ ἔτρεχα σὰν νὰ μὲ κυνηγοῦσαν... Κι' ἂν ξαναγυρίσω τὸ μάτι μου στὸν κινηματογράφο νὰ ἰδῶ γυναίκα νὰ κλαίῃ, σᾶς δίνω τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὸ βγάλετε!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 166

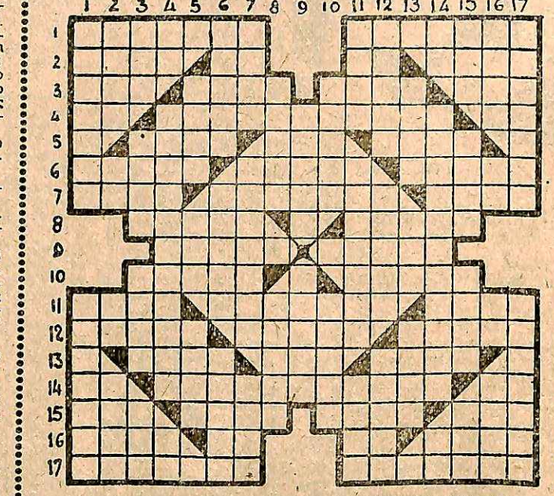

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἀνήκει στὸ ὡραῖο φῦλο.— Ἀπὸ ἐκεῖ κατήγετο ὁ Ἰησοῦς.

2) Ἔτσι ἀποκαλοῦν τὶς γυναῖκες. — Δυὸ σύμφωνα ποὺ ἑνώνουν συχνὰ οἱ Σμυρνιὲς καὶ οἱ Κρητικοί.— Καὶ (γαλλ.).— Οἱ Ἀθηναῖοι αἰσθάνονται τὴν ἔλλειψί του.

3) Ἐπαναλαμβανόμενο τρομάζει τὰ μικρὰ παιδιά.— Μέγα βάραθρον.— Τὰ βρίσκουμε στὰ μπάρ.— Ἀναφορ. ἀντωνυμία (θηλ. πληθ.).

4) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος (ἀρχ.) — Ἑλληνικὴ μεγαλόπολις.— Νότα μουσικῆς.

5) Τὸ τάζουμε στοὺς ἁγίους. — Στρατιωτικὲς μονάδες τῆς ὑπαίθρου.—Μονὰς βάρους (πληθυντ.).

6) Περίφημη ἀμερικανικὴ πλάζ.— Ὁμὰς πολεμικῶν πλοίων. — Ἔχει σχέσι μὲ τὸν ἀθλητισμὸ (ἀρχικά).

7) Χρησιμοποιεῖται στὴ μεταφορὰ ὑγρῶν.— Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς (ἰταλ.).— Χώρα τῆς Ἀσίας.

8) Μάρκα λαμπτήρων.— Ἀναπαυτικά.

9) Ἔκτασις μὲ λιμνάζοντα νερά.— Γυιὸς τοῦ Πριάμου.

10) Τέτοιο εἶνε τὸ πόσιμο νερὸ (δημ.).— Διάθεσις. ροπή.

11) Χρησιμοποιεῖται στὴν περιποίησι τῶν βρεφῶν.— Διευκολύνει τὸ πότισμα τῶν ἀγρῶν (γεν.).—Ἀπόθεμα ἐμπορευμάτων.

12) Σ' αὐτὰ βρίσκει κανεὶς μόνο δυστυχισμένες ὑπάρξεις. —Ἐποχή.—Ἰταλικὸς ἔρως.

13) Τὸ βάζει κάθε ἐργαστάσιο πάνω στὰ προϊόντα του.— Βρίσκονται στὴν ἀρχή, στὸ κέντρο καὶ στὸ τέλος τοῦ Περοῦ.— Τοπικὸ ἐπίρρημα.

14) Δηλώνει ἀδιαφορία. — Βαθμὸς τοῦ ναυτικοῦ.—Ἡ ψυχὴ στὰ γαλλικά.

15) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' προσ. δοτ.).— Δεικτικὸ μὲ τὸ ἄρθρο του (δημοτ.). — Χρονικὸς σύνδεσμος.— Χρονικὸ ἐπίρρημα.

16) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.).—Ἀρνησις (ἀγγλ.).— Τὸ χρησιμοποιοῦμε στὴ φράσι: «... κλέφτης... ψεύτης»—Ὅπλο τοῦ πεζικοῦ.

17) Περίφημος Ἄγγλος ἐξερευνητής.— Πόθος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἀσοχολία κοριτσιῶν.— Τοῦ γίνεται μεγάλη κατανάλωσις τώρα τὴ Σαρακοστή.

2) Ἀρνητικὸς σύνδεσμος. — Λεπτὸ νηματίο.—Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ. πληθ.).— Ποδοσφαιρικὸς ὅρος.

3) Θεὰ τῶν ἀρχαίων.— Πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγωμε (δημ.). —Ὁ μεγαλύτερος ποτισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.— Καλύπτουν τὴν μισὴ (Ἰταλία).

4) Νότα μουσικῆς (ἀντεστραμμένη).— Μέγας πολιτικός, στρατηγὸς καὶ ναύαρχος τῶν ἀρχ. Ἀθηνῶν.—Ὑποθετικόν.

5) Μέλος τοῦ σώματός μας. Πρᾶγμα (λατιν.).— Τέλος προσευχῆς.

6) Λέξι ποὺ ἀκούει συχνὰ ἕνας εἰσπράκτωρ λεωφορείου.— Ἡρεμία (ξεν.).—Τουρκικὸ τραγούδι (γεν.).

7) Ἴδιος σὲ ἔκτασι. — Πρόγονος τοῦ ἐλέφαντος.— Ὅταν ἔχης τοῦ ἄσσου κερδίζεις.

8) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.— Βρίσκονται πάνω στὰ φάρια.

9) Ἡ ἀγορὰ αὐτὴ φέρνει σὲ ἄμεση ἐπαφὴ τὸν παραγωγὸ μὲ τὸν καταναλωτή.— Μεταφορικὸ μέσον.

10) Γίνεται μὲ πατάτες (γεν.).— Τὸ παιδὶ αὐτὸ στερεῖται μιᾶς τῶν αἰσθήσεων (δημοτ.).

11) Ἀέριο χρησιμοποιούμενο στὶς φωτεινὲς διαφημίσεις. —Ὁ μαθητὴς αὐτὸς τιμωρεῖται συχνά. — Ξενοδοχεῖο (ξεν.).

12) Τὰ «Χειροκροτήματα» ὑπῆρξαν τὸ «Κύκνειο ἆσμα» τοῦ».— Δωμάτιο (τουρκ.) —Ὅ,τι βλέπει κανεὶς μὲ τὰ μάτια του.

13) Ὀξὺ ἄκρο βελόνης. — Χρονικὸ ἢ τοπικὸ ἐπίρρημα. — Δὲν βρίσκεται στὴ θέσι του (σὺδ.).

14) Ὑποθετικόν.— Κινεῖ ἐργοστάσια ἀλλὰ καὶ σιδηροδρόμους.— Θὰ τὰ βρῆτε μέσα στὸ (ἑπτά).

15) Ἀρχαία θεά. — Βρίσκεται στὸν Παράδεισο (θηλ.).— Πρόθεσις καὶ ἄρθρο ἑνωμένα στὴ δημοτική (γεν.).— Στὴ χώρα αὐτὴ βρισκότον τὸ Χρυσόμαλλο δέρας.

16) Διένεξις.— Τὸ χρησιμοποιοῦμε ὅταν κάνουμε ὑποθέσεις.— Πολύτιμο μέταλλο (γαλλικ.).— Περίφημο τοίρκο ποὺ εἶδαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ ἐτῶν.

17) Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων φέρουσα τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐθνικοῦ εὐεργέτου.—Νομίσματα μικρῆς ἀξίας.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΦΟΥΣΙΑΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 165 στὴ σελ. 70

Πρωταπριλιάτικες ΦΑΡΣΕΣ

Τὸ πρωθυπουργιλίκι καὶ ἡ ἀκρίδα τοῦ Ὀρφανίδη

Τὴν 1 Ἀπριλίου 1862 τὸ νέο Προεδρεῖο τῆς Γερουσίας ἀνέβηκε στ' Ἀνάκτορα νὰ παρουσιαστῆ στὸν Ὄθωνα. Πρῶτος πρῶτος, κορδωμένος καὶ γεμάτος καμάρι εἶχε φτάσει ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας Ἀναγνώστης Μοναρχίδης, ὁ ἀγαθὸς γέρο ναυτικὸς ἀπὸ τὰ ψαρά, ποὺ τοῦ εἶχαν κολλήσει τὸ παρατσοῦκλι «Μονσινιόρος» ἐπειδὴ «γλυφότανε» καὶ πήγαινε γιὰ τὸ πρωθυπουργιλίκι.

Μπαίνοντας στὸ Παλάτι, ὁ παλιὸς ναυτικός, βρῆκε τὸν Μητροπολίτη Ἀκαρνανίας, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ ὁρκιστῆ μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὁ αὐλάρχης Γενναῖος Κολοκοτρώνης καὶ οἱ ἄλλοι παλατιανοί, ξέρανε τοῦ Μονσινιόρου τὴν ἀδυναμία. Καθώς, λοιπόν, ἔπυχε καὶ πρωταπριλιὰ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, συνενοήθηκαν μεταξύ τους, νὰ τοῦ φτιάξουν μιὰ φάρσα.

— Αἴ, κύριε Πρόεδρε, τοῦ λέει ὁ Γενναῖος, τελείωσαν πιὰ τὰ ψέματα. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα! Νὰ κι' ὁ Δεσπότης ἐδῶ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἑτοιμάσου νὰ ὁρκιστῆς πρωθυπουργός... Ὁ Βασιληᾶς σὲ περίμενε!

Ὁ Μοναρχίδης τὰ ἔχασε. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πολυπίστεψε — θυμήθηκε πὼς ἦταν πρωταπριλιὰ — μὰ βλέποντας πάλι τὸ Δεσπότη καὶ μάλιστα τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲ τέχνη ὑποκρίνονταν σὰν κάτι νὰ ξέρανε, γιὰ τὴν ὁρκωμοσία του, τὸ ἔχαψε. Καὶ πέρνοντας ἕνα μισοκακόμοιρο ὕφος, προχώρησε, κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ τρίβῃ, μὲ τὶς παλάμες, τὰ γόνατά του, στενοχωρημένος καὶ σκεφτικὸς δῆθεν.

— Πῶς νὰ κάνω, βρὲ ἀδέρφια, ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ, εἶμαι γέρος, μὲ πονᾶν καὶ τὰ ποδάρια, δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὰ κουμανταρω καλά....

Μὰ κι' ἂν τὰ ἔλεγε αὐτά, κρυφὰ καμάρωνε ὡστόσο, Ἀφοῦ ἔτσι τὸν παιδέψανε, γλεντῶντας τον, κάμποση ὥρα, σὲ μιὰ στιγμὴ σκάσανε στὰ γέλια ὅλοι καὶ τὸ ἀστεῖο σταμάτησε ἐκεῖ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Γ. Κολοκοτρώνη:

— Καὶ τοῦ χρόνου, κύριε Πρόεδρε!

Ὁ ἀγαθὸς Ψαριανὸς γιὰ τὸ χωρατὸ αὐτὸ δὲν κράτησε καμμιὰ κακία τοῦ Γενναίου. Καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ ὕστερα διηγόταν τὸ πάθημά του σὲ φίλους καὶ γνωστούς.

★

Τὴν παραμονὴ τῆς πρωταπριλιᾶς τοῦ 1867 ὁ καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἔφορος τοῦ Φυτολογικοῦ Μουσείου καὶ τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου Θ. Γ. Ὀρφανίδης, ποὺ δὲν ἦταν μόνο ἕνας σοφὸς καθηγητὴς τῆς ἐποχῆς του ἀλλὰ κι' ἕνας πανέξυπνος φαρσέρ καὶ σατυρικὸς ποιητής, διέδωσε ὅτι στὸ Βοτανικὸ Κῆπο τοῦ Πανεπιστημίου ἔπεσε μιὰ ἀκρίδα «πρωτοφανοῦς μεγέθους». Τὸ μάκρος της, ἔλεγε ἡ διάδοσι, ἦταν δυὸ μέτρα περίπου καὶ ἀκόμη, προσθέτανε τὰ φύλλα, ὅτι ὁ ἐπιμελητὴς καὶ καλλιεργητὴς τοῦ κήπου Χελδράϊχ μὲ τὴν βοήθεια τῶν κηπουρῶν πέτυχε νὰ τὴν πιάσῃ ζωντανὴ καὶ νὰ τὴν κλείσῃ μέσα στὸ θερμοκήπιο.

Τῆς ἀθώας πρωταπριλιάτικης αὐτῆς ψευτιᾶς θύματα στάθηκαν ὄχι μόνο ἐπίσημοι καὶ οἱ ἐφημερίδες ποὺ ἔγραψαν τὴν εἴδησι. Ἔτσι τὸ πρᾶγμα διεδόθηκε ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τῆς Ἀθήνας καὶ τὴν ἄλλη μέρα, 1η Ἀπριλίου, ἄπειρος κόσμος «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις» κατέκλυσαν τὸν Βοτανικὸ Κῆπο γιὰ νὰ δοῦν τὴ πελώρια ἀκρίδα. Οἱ ἀθρόοι ἐπισκέπτες τοῦ Κήπου ἂν δὲν εἶδαν τὴν τεράστια ἀκρίδα τῆς πρωταπριλιᾶς, ὅμως ἀποζημιώθηκαν. Βλέποντας τὴν πλουσιώτατη φυτολογικὴ καὶ ἀνθοκομικὴ συλλογὴ τοῦ Ὀρφανίδη ποὺ εἶχε καὶ σπανιώτατα ἐξωτικὰ ἄνθη.

Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔδωσε ἀφορμὴ στὸν καθηγητὴ τῆς ἀρχαιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο, τὸν Α. Ρ. Ραγκαβῆ — ποὺ δὲν τὰ πήγαινε ποτὲ καλὰ μὲ τὸ βοτανολόγο συγάδελφό του — νὰ κακίση τὸν Ὀρφανίδη.

Τότε καὶ ὁ Ὀρφανίδης θύμωσε καὶ ἀπάντησε πὼς δὲν καταδέχεται νὰ καταπιάνεται, καθὼς ἐκεῖνος, τὸ πνευματιστικὸ τραπεζάκι (ὁ Ραγκαβῆς εἶχε μανία μ' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ πνευματισμοῦ) καὶ νὰ διαδίδη τὶς ψεύτικες θλακεῖες τῆς ξυλοπόδαρης πυθίας του «δι' ὅλως ἰδιοτελεῖς σκοποὺς καὶ ἐπιδιώξεις».

Μ' αὐτὸ ὁ Ὀρφανίδης ἔκανε ὑπαινιγμὸ γιὰ κάποιο παληότερο περιστατικό, ὅταν ὁ Ραγκαβῆς διέδωσε ἕνα βράδυ στὴν Κηφισιά, ὅπου ἔμενε, ὅτι τὸ «τραπεζάκι» χτυπώντας τὸ πόδι του τοὺς πληροφόρησε, μὲ ἀνάλογους πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου χτύπους, ὅτι : «Ὁ Ὄθων θὰ στεφθῆ αὐτοκράτωρ Κωνσταντινουπόλεως».

Βούηξε τὸ προάστειο μὲ τὴ διάδοσι. Καὶ ὁ Ραγκαβῆς πλήρωσε ἐξεπίτηδες ἄνθρωπο νὰ κατεβῆ πεζὸς στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ πάη στὸν "Οθωνα τὸ χαροποιὸ νέο.

Ὁ Ὄθων χάρηκε πολὺ γι' αὐτὸ τὸ νέο καὶ δὲν ἄργησε νὰ κάνῃ ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τὸν καθηγητὴ τῆς Ἀρχαιολογίας.

Λοιπόν, κατὰ τὸν Ὀρφανίδη, πάντα• κάτι περίσσευε ἀπ' τὶς προφητείες τοῦ τραπεζιοῦ γιὰ τὸν εἰσηγητὴ στὴν Ἑλλάδα Ραγκαβῆ «τῆς ἐπιστήμης περὶ τῶν φαινομένων τῆς αὐτομάτου κινήσεως τῆς τραπέζης».

Τελειώνουμε τὶς πρωταπριλιάτικες φάρσες μὲ μιὰ φιλολογικὴ τέτοια, ποὺ ἔγινε στὸν ποιητικὸ διαγωνισμὸ γιὰ πρωτότυπα Ἑλληνικὰ ἔργα τοῦ 1866. Τὸ ἀποτέλεσμά του ἐπρόκειτο ν' ἀνακοινωθῆ τὴν 1ην Ἀπριλίου, τῆς ἱδίας χρονιᾶς στὴν αἴθουσα τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Νά τί ἔγινε ὅμως ἀκριβῶς : Ἀνέβηκε ὁ εἰσηγητὴς Κ. Φρεαρίτης στὸ βῆμα γιὰ νὰ γνωστοποιήση στὸ κοινὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητῆ, ποὺ τὸ ἔργο του «Ἀντίνοος» εἶχε κριθῆ «ἡ ἀρίστη ἐμμετρος καὶ ἀξία τοῦ βραβείου τραγωδία». Σχίζει τὸ φάκελλο μπροστὰ σ' ὅλο τὸ ἀκροατήριο ποὺ εἶχε γεμίσει τὴν αἴθουσα, μὰ ἀντὶ νὰ βγάλη στὸ μέσο τὸ ὄνομα τοῦ ποιητῆ βρῆκε ἐκεῖ αὐτὴ τὴ δήλωσι :

«Ἡ τραγωδία δὲν εἶνε πρωτότυπος, ἀλλ' ἐλευθέρα παράφρασις τῆς γερμανικῆς τραγωδίας τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ «αὐτ» ἐπιγραφομένη «Ἀντιρία». Ἂν οἱ κύριοι κριταὶ νομίζουν ὅτι καὶ ἔτσι ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ τὸ γέρας, ἂς ἀναξουν—ἀλλὰ μόνο τότε—τὸν δεύτερον ἐγκλειστον φάκελλον».

Ὁ Φρεαρίτης, ὡς ποὺ νὰ διαβάσῃ τὴ δήλωσι, εἶχε ἀλλοιθωρίσει ὁ ἄνθρωπος. «Χασμωδία καὶ ἀμηχανία ἐπηκολούθησαν» ἔγραφε μιὰ ἐφημερίδα, τὴν ἑπομένην, ἐνῶ ὁ εἰσηγητὴς κατακόκκινος γιὰ τὸ πάθημα καὶ τὴν γελοιοποίησι τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, κατέβηκε ἀπὸ τὸ βῆμα ψελλίζοντας κάτι χωρὶς ν' ἀκούγεται ὅμως ἀπὸ τὰ τραταχτὰ γέλια τῶν ἀκροατῶν.

Τὴν ἀμίμητη αὐτὴ φιλολογικὴ φάρσα τὴν εἶχε σκαρώσει, στὴν σοφὴ ἐπιτροπή, ὁ ἀείμνηστος "Αγγ. Βλάχος, ὁ γνωστότατος λόγιος καὶ πρεσβεύτης, πατέρας τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ διευθυντοῦ τῆς «Καθημερινῆς» κ. Γεωρ. Βλάχου.

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

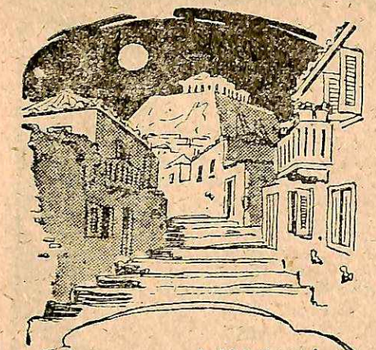

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παληᾶς Ἀθήνας

Καλλιτεχνικὰ ἐπεισόδια ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΙΛΙΣΣΟΥ

Ἡ ἐποχὴ τῶν ὑπαιθρίων θερινῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων, στὶς ὄχθες τοῦ Ἰλισσοῦ εἶνε παράλληλη σχεδὸν μὲ τὴ ζωὴ τῆς Παληᾶς Ἀθήνας. Ἄρχισε κατὰ τὸ 1875 καὶ τελείωσε περὶ τὸ 1900.

Τὸ περιενόμενό της, ὅμως, σὲ καλλιτεχνικὰ γεγονότα, εὔθυμα ἐπεισόδια καὶ χαριτωμένα ἀνέκδοτα εἶνε τόσο πλούσιο, ὥστε τόμοι ὁλόκληροι θὰ μποροῦσαν νὰ γραφοῦν γιὰ τὴν πολυδιήνητη αὐτὴ εἰκοσιπενταετία.

Ἀπ' ἐκεῖ, τὶς καλοκαιρινὲς βραδυὲς τῆς Παληᾶς Ἀθήνας δὲν πέρασαν μόνο οἱ Ἀθηναῖοι λόγιοι καὶ συγγραφεῖς τοῦ περασμένου αἰώνος. Ἐπαιξαν, στὰ πρωτόγονα θεατράκια τῆς ὄχθης τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ οἱ καλλίτεροι καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ συνεγάζονταν μὲ τοὺς σπουδαιότερους συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς τοῦ εἱρηνικοῦ καιροῦ.

★

Σ' αὐτά, λοιπόν, τὰ θεατράκια τοῦ Ἰλισσοῦ (τὸ «Ἄντρον τῶν Νυμφῶν» καὶ τὸν «Ἀπόλλωνα») πρωτοπαίχτηκαν δειλὰ - δειλὰ καὶ τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ θεατρικὰ ἔργα καὶ ἐκεῖ ἐμφανίστηκαν γιὰ πρώτη φορά, ἡ μικροῦλα, τότε, Μαρίκα Κοτοπούλη, ἡ Αἰκατερίνη Βερώνη, ἡ Φιλουμῆλα Βονασέρα, ἡ Παρασκευοπούλου ὁ Παντόπουλος, ὁ Βονασέρας καὶ πολλὰ ἄλλα ἀστέρια τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου ποὺ ἔλαμψαν, ἐμεσουράνησαν καὶ ἔσβυσαν πρὸ πολλοῦ.

Ἕνα βράδυ, στὸν «Ἀπόλλωνα», ὁ θιασάρχης Κούγκουλης, ἐπρόκειτο νὰ παίξη τὸ «Μάρκο Μπότσαρη» καὶ προσκάλεσε καὶ τὴ μάνα του γιὰ νὰ τὸν ἰδῆ καὶ νὰ τὸν καμαρώσῃ, ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ τῆς παρουσιεθῆ σὲ παράσταση.

Ἡ κακομοίρα ἡ γριά, γιὰ νὰ μὴ ναλάση τὸ γατῆοι τοῦ γυιοῦ της, στολίστηκε καὶ πῆγε τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὸ θέατρο.

Ὁ Κούγκουλης γιὰ νὰ δώσῃ περισσότερο ρεαλισμὸ στὸ ρόλο του ἔκουψε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ πουκάμισό του μιὰ μικρὴ φούσκα νεμάτη αἷμα. Ὅταν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος οἱ Ὀθωμανοὶ πασάδες ἐπετέθησαν καὶ τὸν σκότωσαν, ὁ Κούγκουλης ἔσπασε μὲ τρόπο τὴ φούσκα καὶ μὲ τὸ πεσιγεμένο της ἔβαψε, τὸ πουκάμισό του καὶ τ' ἄλλα του ροῦχα.

Ἡ δυστυγισμένη μάννα του, τότε ποὺ δὲν εἶχε ἰδέαν ἀπὸ τὰ θεατρικὰ κόλπα, μόλις εἶδε τὸ αἷμα νὰ βάφη τὰ ἐνδύματα τοῦ γυιοῦ της ἄρνισε νὰ βγάζη τὰ ροῦχα της:

— Ὦ! κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε!... Ὦ! συφορά μου!.. Πάει τὸ παιδί μου!... Τὸ σκότωσαν τὰ θηρία!... Πάει, γάθηκα ἡ ἄμοιρη!...

Στὸ ἄκουσμα τῶν κραυγῶν τῆς μάνας του, ὁ Κούγκουλης, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἄρχισε νὰ τῆς φωνάζη ἀπ' τὴ σκηνή:

— Σκάσε, στοίγγλα, καὶ μοῦ γαλᾶς τὸ ρόλο! Δὲν εἶνε τίποτα! Στὰ ψέματα τὸ κάνουμε!

Καὶ ἀμέσως κατόπιν, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα, ξαπλώθηκε στὴ σκηνὴ καὶ... ξαναπέθανε!

★

Τὰ ἐκτὸς κειμένου κατεψυγμένα ἀστεῖα τῶν ἤθοποιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν ἄφθονα ἀλλὰ καὶ τόσο πολύ... κάτω τοῦ μπενὸς ὥστε κάποτε ὁ μακαρίτης ὁ Νίκος Λάσκαρης ποὺ τὰ πρόφτασε μικρὸ παιδί, καὶ τὰ δινγείτο ἔλενε:

— Ἂν ζοῦσαν ἀκόμη μεγάλοι ἀπὸ τοὺς τότε θεατὰς ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν ἴγνη κουραγιοῦ!

Οἱ ἀστεῖοι τῆς σκηνῆς ἦσαν, τότε, ἀσύδοτοι. Ὁ εἰρηνοδίκης π. χ. ἐλέγετο «νεροδίκης». Ὁ ἀστυνόμος «ἀστρονόμος». Οἱ λωποδῦτες «λεπτοδείκτες». Ἡ πόλκα μαζούρκα «πόλκα μαγκούρα». Οἱ δὲ θεατρικοὶ ποιητὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐθυσίαζαν καὶ τὴ γραμματικὴ καὶ τὴ λογικὴ γάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Στὸ κωμειδύλλιο π. χ. «Ὁ Ἀνανίας εἰς δεύτερον γάμον» ἠκούοντο οἱ στίχοι:

«Ὦ φρίκη! ν' ἀνήκη
σ' ἐμὲ ἐκ τοῦ νόμου
καὶ εἰς ἄλλας ἀγκάλας
νὰ ζῆ... παρανόμου!...»

Στοὺς «Σφουγγαράδες» δέ, ἡ πωτανωνίστρια τραγουδοῦσε περιπαθῶς:

«Τὸ πουλάκι στὸ κλουβάκι
λέει ἕνα τραγουδάκι
καὶ γελάει τὸ παιδάκι!...»

Εἶνε πάει, λοιπόν, στὴν ποεμιέρα τῶν «Σφουγγαράδων» ὁ μακαρίτης Εὐάγγελος Κουσουλάκος, ὁ ὁποῖος τὴν ἄλλη μέρα ἔγραφε στὸ σατυρικὸ «Σκρίπ» τὰ ἑξῆς:

«... Ὁ ποιητὴς τῶν «Σουγγαράδων» μὲ τοὺς εἰς — ἀκί λήγοντας στίχους του κατέκτησε μὲ τὸ σπαθί του πλέον τὸν τίτλον τοῦ... Ἐθνικάκι Ποιητάκι!».

★

Θεατρικὰ ἔργα ἔδινε στὰ Παριλίσσια θέατρα νωὶ ὁ Δημήτρης Κορομηλᾶς. Τὰ ἔργα του ὁ Κορομηλᾶς τότε, εἶχε τὴν ἰδιοτροπία νὰ τὰ γαραχτηρίζη ἄλλα μὲν «μίμους», ἄλλα δὲ «σκώμματα» καὶ ἄλλα «φλύακας».

Ἕνα ἐξ αὐτῶν «Ὁ θεῖος Ἀντώνιος» ἐπρόκειτο νὰ παιχθῆ στὸν «Ἀπόλλωνα» καὶ ὁ συγγραφεὺς κατὰ τὸ μεσημέρι ζήτησε νὰ ἰδῆ τὶς τυπογραφικὲς διορθώσεις τοῦ ματος. Ὁ φοιγκᾶς ὁ τυπογράφος ποὺ εἶχε ἰδῆ γιὰ πρώτη φορά, τὴ λέξι «φλύαξ» ἐνόμισε ὅτι ἦταν γραφικὸ λάθος καὶ ἐστοιγειοθέτησε στὸ πόγραμμα: «Ὁ θεῖος Ἀντώνιος φύλαξ». Ὁ Κορομηλᾶς ἔκαμε τότε τὴ διόρθωσι, ἀλλ' ὁ τυπογράφος, στὸ κεφάλι τοῦ ὁποίου ἦταν ἀδύνατον νὰ γωρέσῃ ἡ λέξις φλύαξ ξανάβαλε «φύλαξ».

Ὅταν ξαναεῖδε τὴ διόρθωσι ὁ Κορομηλᾶς ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ φώναξε στὸν γραμματέα του, θιάσου:

— Νὰ πᾶς νὰ πῆς σ' αὐτὸ τὸ γαϊδοῦρι, πὼς ὁ θεῖος Ἀντώνιος δὲν εἶνε φύλαξ! Εἶναι φλύαξ!... Ἄκουσες; Νὰ τοῦ τὸ δώσῃς νὰ τὸ καταλάβῃ καλὰ τοῦ ἠλιθίου!

Ἀλλ' ἡ ἔκπληξις τοῦ συγγραφέως, τὸ βράδυ, βγῆκε ἀπ' τὰ δριά της, ὅταν διάβασε στὸ τυπωμένο καὶ μοιρασμένο πόγραμμα: «Ὁ θεῖος Ἀντώνιος δὲν εἶναι φύλαξ, εἶναι φλύαξ!...»

Πραγματικὰ δὲν ὑπάρχει πιὸ μοιραῖο καὶ πιὸ σκανδαλώδες φαινόμενο ἀπὸ τὰ τυπογραφικὰ λάθη. Ὅσο τὰ κυνηγάει, κανεὶς τόσο πιὸ πολὺ τοῦ μπαίνουν κυριολεκτικὰ στὴ μύτη! Τὰ διορθώνεις καὶ καταντᾶς νευρόσπαστο!...

Δ. ΓΑΤ.

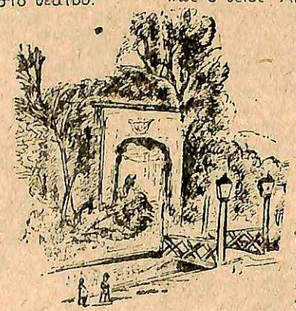

Εἴσοδος τοῦ θεάτρου («Ἀπόλλωνα») στὸν Ἰλισσό.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

Τὸ ὄνειρο τοῦ λιονταριοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

— Θυμᾶσαι, μπαμπᾶ ποὺ μοῦ εἶπες πὼς μιὰ μέρα σὲ διώξανε ἀπ' τὸ σχολεῖο;

— Ναί, γιατί;

— Γιατί.... ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται...

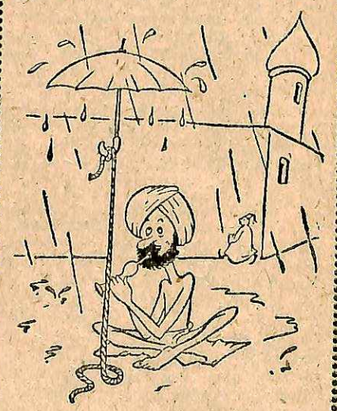

Ὁ φακίρης δὲν κουράζεται νὰ κρατᾶ τὴν ὑμπρέλλα του...

Τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Τί προβλέπουν οἱ οἰκονομολόγοι

Σὲ διάφορα μέρη τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, φρουροὶ ἄγρυπνοι φυλάνε ἕνα ἐπικίνδυνο κίτρινο μέταλλο: χρυσάφι, ἀξίας 22 δισεκατομμυρίων δολλαρίων!

Τὸ μέταλλο αὐτὸ εἶνε συγχρόνως τὸ πολυτιμώτερο τοῦ κόσμου. Ὑπάρχουν βέβαια 29 ἄλλα, ἀκριβώτερα καὶ σπανιώτερα, π.χ. μιὰ οὐγγιὰ ραδίου κοστίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα τόννο χρυσοῦ. Ὡστόσο τὸ χρυσάφι ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῆται σύμβολον κι' ἐκπρόσωπος τοῦ πλούτου.

Ἐπὶ 13 χρόνια, ἀπ' τὸ 1933 ὡς τὸ 1946 ἡ Ἀμερικὴ ἀγόραζε ὁσοδήποτε χρυσάφι τῆς προσφερόταν. Οἱ χρυσωρύχοι τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Αὐστραλίας, τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Κίνας δούλευαν ἐντατικά, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ κιτρινο μέταλλο ἀπ' τὴ γῆ... κι' οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ ξανάθαβαν μέσα σ' αὐτήν, μὲ μορφὴ «ράβδων», ποὺ μοιάζουν σὰν κοινὰ τοῦβλα, ζυγίζουν 13 περίπου κιλὰ τὸ ἕνα καὶ κοστίζουν 12.000 δολλάρια τὸ κομμάτι! Τὰ «τοῦβλα» αὐτὰ βρίσκονται συγκεντρωμένα σὲ μεγάλες ὑπόγειες κρύπτες. Ἡ μεγαλείτερη εἶνε στὸ Φὸρτ Κνὸξ, στὴν πολιτεία Κεντοῦκυ. Ὑπάρχουν στὸ Φὸρτ Κνὸξ 14 χαλύβδινα θησαυροφυλάκια τριγυρισμένα ἀπὸ μπετὸν ποὺ ἀντέχει ἀκόμη καὶ στὶς ἰσχυρότερες βόμβες, μὲ πόρτες βάρους 20 τόννων. Καθένα προστατεύεται ἀπὸ μικρόφωνα, ἠλεκτρικὰ «μάτια», συσκευὲς ἐκσφενδονσεως δακρυογόνων ἀερίων κι' ἄλλα πολύπλοκα μηχανήματα ἐπίσης δὲ ἀπὸ στρατὸ κι' ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ σῶμα φυλάκων.

Ἡ ἀγορὰ χρυσοῦ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ σὲ μεγάλες ποσότητες ἄρχισε ἐπὶ Προέδρου Ρούζβελτ. Ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν βρισκόταν σὲ κακὴ κατάστασι, ὅταν ὁ Ρούζβελτ ἀνέβηκε στὴν ἐξουσία. Γιὰ νὰ καλλιτερέψη λοιπὸν τὴν παγκόσμιο ἀγοραστικὴ ἀξία τοῦ ἀμερικανικοῦ νομίσματος, ὁ Πρόεδρος ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ χρυσὴ βάσι τοῦ δολλαρίου — ὅπως εἶχε κάμει ἤδη ἡ Ἀγγλία γιὰ τὴ στερλίνα ἀπ' τὸ 1931. Ὁ συλλογισμὸς ἦταν ὅτι, ὅταν θ' ἀνέβαινε ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ θ' ἀκριβαίναν ἐπίσης τὰ τρόφιμα καὶ τ' ἄλλα εἴδη πρώτης ἀνάγκης, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ κατὰ τοὺς οἰκονομολόγους σημεῖον ἀνθηρότητος καὶ εὐημερίας.

Καὶ πράγματι, συνέβη αὐτό, συγχρόνως ὅμως συνέβη καὶ κάτι ἄλλο: Μὲ τὴν αὔξησι τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ, τὸ μέταλλο αὐτό, ἀπὸ σπάνιο ποὺ ἦταν ἔγινε ὑπεράφθονο. Οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ τὸ ἀναζητοῦν ἐντατικώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Νέα χρυσωρυχεῖα δημιουργήθηκαν στὴ Νότιο Ἀφρικὴ καὶ στὴ Ρωσσία. Οἱ μαχαραγιάδες κι' οἱ πρίγκηπες τῶν Ἰνδιῶν ἄνοιξαν τὰ θρυλικὰ θησαυροφυλάκιά τους καὶ πούλησαν τὸ χρυσάφι τους στὶς νέες ὑψηλὲς καὶ δελεαστικὲς τιμές. Ἀπ' τὸ 1932 ὡς τὸ 1936 ἡ Ἀμερικὴ ἀγόρασε, ἀπ' τὴν Ἄπω, Ἀνατολὴ μόνον χρυσάφι ἀξίας μεγαλεπηρεῖς τῶν 5 δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

Ἡ Ἀγγλία πλήρωνε κι' αὐτὴ τὸ χρυσάφι στὴν ἴδια τιμὴ μὲ τὴν Ἀμερικὴ (28 δολλάρια τὴν οὐγγιά), ἀγόρασε ὅμως σχετικῶς ἀσήμαντη ποσότητα.

Στὴν ἀρχὴ τῆς πρώτης προεδρείας τοῦ Ρούζβελτ, οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες εἶχαν ἀπόθεμα χρυσοῦ 4 δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Τὸ 1934 εἶχαν φτάσει στὰ 8 δισεκατομμύρια. Ὅταν κηρύχθηκε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, ὑπῆρχε στὰ κρατικὰ ἀμερικανικὰ θησαυροφυλάκια χρυσάφι ἀξίας 16 δισεκατομμυρίων. Τὸ 1942, τὸ ἀπόθεμα ἔφτασε στὸ ρεκόρ τῶν 23 δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

Μ' ἄλλα λόγια, ἡ Ἀμερικὴ ἔχει στὴν κατοχή της τὰ δύο τρίτα τοῦ νομισματικοῦ χρυσοῦ ὅλου τοῦ κόσμου. Κι' ἐξακολουθεῖ ν' ἀγοράζη κίτρινο μέταλλο...

Ὡστόσο, ἀπ' τὸ 1936, οἱ οἰκονομολόγοι τῆς Μεγ. Βρεταννίας καὶ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Εἶχαν ἀντιληφθῆ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους ποὺ παρουσιαζε ἡ πληθώρα τοῦ χρυσοῦ, κι' ἀποφάσισαν νὰ λάβουν ἀποτελεσματικὰ μέτρα γιὰ νὰ τοὺς ἐξουδετερώσουν. Ἐκρυψαν δηλαδὴ τὸ ἀγορασμένο χρυσάφι σὲ ὑπόγεια καὶ ἀσφαλῆ θησαυροφυλάκια καὶ τ' ἄφισαν νὰ κοιμᾶται ἐκεῖ μέσα, ἀχρησιμοποίητο.

Ἦταν μιὰ ἀποτελεσματικὴ λύσις τοῦ προβλήματος, ἀλλὰ καὶ πολυδάπανη συγχρόνως. Ἡ κατασκευὴ κι' ἡ φρούρησις τῶν θησαυροφυλακίων κοστίζουν μεγάλα ποσά. Ἐξ ἄλλου τὸ χρυσάφι ἀγοράσθηκε μὲ χρήματα ποὺ δανείσθηκε ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις ἀπ' τὸ λαὸ καὶ ποὺ πληρώνει σεβαστοὺς τόκους γι' αὐτά.

Δὲν μπορεῖ ὡστόσο νὰ γίνῃ διαφορετικά. Ἂν ὑποτεθῆ ὅτι τὸ ἀποθηκευμένο χρυσάφι ἔβγαινε στὴν κυκλοφορία καὶ μοιραζόταν στὶς διάφορες χῶρες τῆς γῆς, θὰ ἐπεφτε μιὰ παγκόσμια οἰκονομικὴ κρίσις κι' οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες θὰ κατακυλοῦσαν σ' ἕνα καταστρεπτικὸ πληθωρισμό. Μὲ τὴν ἀφθονία χρυσοῦ θὰ πεφτε ἡ τιμή του στὸ μηδέν. Θὰ πέφταν τότε κι' οἱ τιμὲς τῶν τροφίμων κι' οἱ παραγωγοὶ θὰ καταστρεφόντουσαν. Ἐξ ἄλλου, θὰ κλείναν ὅλα τὰ χρυσωρυχεῖα. Θὰταν ἕνα τεράστιο «κράχ», μὲ ἀντίκτυπο παγκόσμιο.

Ἀλλὰ κι' ἂν οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες σταματήσουν ἁπλῶς ν' ἀγοράζουν χρυσάφι, προβλέπεται ὅτι θὰ συμβῆ κάτι ἀνάλογο, γιατὶ τὸ κίτρινο μέταλλο θὰ μένῃ ἀζήτητο κι' ἐπομένως θὰ κατρακυλήσῃ ἡ τιμή του.

Ἔτσι συνεχίζεται ἡ ἴδια κατάστασις χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς πῶς θὰ τελειώσῃ... Κι' οἱ οἰκονομολόγοι πονοκεφαλιάζουν, μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα ὅτ' θὰ φτάσῃ κάποτε μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸ χρυσάφι θὰ χρησιμεύῃ μόνον γιὰ νοσυμήματα καὶ γιὰ γουσᾶ δόντια!

Σοφὰ λόγια

★ Οἱ ἰσχυρὲς φιλίες μᾶς ἐξασφαλίζουν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μιὰ πολυχρόνιο ἐπιβίωσι.

Λόκς

★ Ἂν ἀποδίδης μίσος στὸ μίσος τότε τὸ καθιστᾶς ἰσχυρότερο. Τίποτα δὲν κερδίζεται μ' αὐτὸ καὶ τὸ πᾶν χάνεται.

Ράλφ Τρέϊν

★ Πολλὲς φορὲς βέβαια ἡ ἐκλογὴ τῶν καλῶν φίλων ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἰδίους ὅπως ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἰδίους ἐξαρτᾶται καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς εὐτυχίας τῆς ζωῆς μας.

Σὲρ Τζὼν Νοὺμποκ

★ Μοῦ φαίνεται πὼς δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπιδιώξουμε σ αὐτὸ τὸν κόσμο πιὸ τέλεια εὐτυχία ἀπὸ μιὰ θαυμάσια καὶ καρτερικὴ ἀγάπη.

Μαιτερλίνγκ

★ Τὸ ν' ἀγαπᾶ κανεὶς τοὺς ὁμοίους του εἶνε τὸ μοναδικὸ καταφύγιο κατὰ τῆς μοναξιᾶς τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς πλήξεως.

Μιραμπὼ

★ Πολλὴ ἀγάπη — πολλὴ χαρά.

Λαφοντσὲν

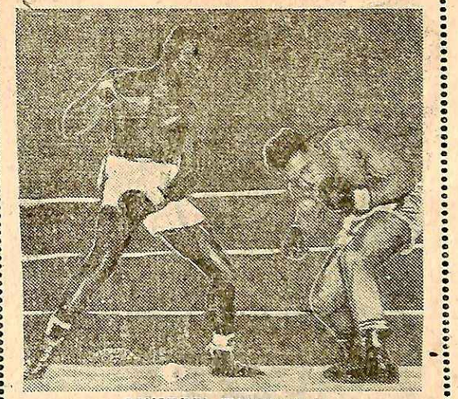

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Αὐτὴ εἶνε μιὰ σκηνὴ ἀπ' τὸν τέταρτο γύρο τοῦ δραματικοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τοῦ Ἔξαρντ Τσάρλς καὶ τοῦ νέγρου Σὰμ Μπραούντη. Κατὰ τὸν ἀγῶνα αὐτὸ ὁ νέγρος δέχτηκε ἕναν ἀριστερὸ «κροσὲ» τοῦ Ἔξαρντ Τσάρλς καὶ βγῆκε «νὸκ ἀουτ». Ἀργότερα ξεψύχησε σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Σικάγου ἀπὸ αἱμορραγία τοῦ ἐγκεφάλου.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΩΝ

Στὶς ἱσπανικὲς «ἀρένες» οἱ θεατοὶ παρακολουθοῦν κάποτε - κάποτε τὸ περίεργο αὐτὸ θέαμα ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας: Τὸν ταυρομάχο νὰ σκοτώσῃ τὸν κουρασμένο ταῦρο δίχως μὲ τὸ ξίφος του ἀλλὰ μ' ἕνα μαχαίρι.

ΕΝΑΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Δώδεκα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους κακοποιοὺς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐξαρπέστευσαν ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Κάνταν Σίτυ στὸ Κολοράδο, ἀφοῦ σκότωσαν τοὺς δεσμοφύλακές των. Τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ δόθηκε ἀμέσως σ' ὅλη τὴ χώρα. Μέσα στὴν ἴδια νύχτα πέντε ἀπὸ τοὺς δραπέτες ἀνευρέθησαν καὶ ἐφονεύθησαν ἐπὶ τόπου, γιατὶ θέλησαν νὰ προβάλουν ἀντίστασι. Ἕνας ἄλλος βρέθηκε κρυμμένος κάτω ἀπὸ χιόνι πάχους ἑνὸς μέτρου. Τέσσερες ἄλλοι παραδόθηκαν. Καὶ οἱ ἄλλοι δύο δὲν θὰ ξεφύγουν.

Ἡ «γρηά»...

Ἦταν ἕνα ὅμορφο, νοραϊκὸ ξενοδοχεῖο, σ' ἕνα καταπράσινο τοπεῖο τῆς Ἀττικῆς. Βρισκοτανε σφιγμένο μέσα στὰ πεύκα, καὶ μακρυά του τὰ γκριζογάλανα βουνὰ συνηπάτιζαν ἕνα ὡραῖο φόντο.

Ἦταν ἕνα ξενοδοχεῖο μ' ὅλα τὰ σύγχρονα κουφὸὸ — ζεστὰ καὶ κρῦα νερά, καλοριφέρ, μουσική. Ναί, εἶνε μουσική· μιὰ ὄμορφη μικρὴ ὀρχηστρούλα ἀπὸ τέσσερα ὄργανα κι' ἕνα ντιζέρ. Παίζανε στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου στὸ πρῶτο πάτωμα, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Τὸ πρόγραμμά τους ἦταν ἁπαλὸ καὶ λιγάκι ντεμοντέ· καθόλου σουΐγκ, κανένας θόρυβος... Μόνο μελικὰ ἀπασπάσματα ἀπὸ ὀπερέττες, τσιγγάνικες μελῳδίες κι' ἁπαλὰ διακριτικὰ τραγούδια. Καὶ τὰ τσαγουδοῦσε τόσο ὄμορφα ὁ Παῦλος. Ἦταν ἕνα ζεστό, μελαγχολικὸ παιδί, μὲ μιὰ βαθιὰ φωνή. Τραγουδοῦσε μὲ ἁπλότητα καὶ μ' ἀξιοπρέπεια, γωρὶς τυγοδιωκτικὰ τσακίσματα στὴ φωνὴ καὶ ψεύτικο πάθος στὰ μάτια... Κι' ὅλοι πιὰ οἱ πελάτες τὸν γειροκροτοῦσαν μὲ πραγματικὴ διάθεση. Πιὸ πολὺ ὅμως ἀπ' ὅλους τὸν θαύμαζε, κι' ἂς μὴν τὸν γειροκροτοῦσε, ἡ κυρία Μαίρη, ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ξενοδοχείου. Ἦτανε μιὰ γυναίκα ὡριμη, ποὺ ζήσει τὴ ζωή της περισσότερο σὰν ἄντρας, καὶ σχεδὸν καθόλου σὰ γυναίκα. Ὁ ἄντρας της, ἐδῶ καὶ πολλὰ γρόνια, εἶνε φτιάξει αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο Κι' ὅταν πέθανε μιὰ μέρα ἡ γυναίκα του ἔμεινε μοιραία στὴ θέσι του. Εἶγε συνηθίσει ἀπὸ τὴν ἐπογὴ ἐκείνη ἡ γυναίκα πούγε μείνει μόνη της στὴ ζωὴ νὰ ζῆ γωρὶς γαρὰ καὶ γωρὶς ἔρωτα. Τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ εἶνε μείνει ἡ μοναδική της φροντίδα, ἡ μοναδική της ἀπασγόλησι, κι' ἀκόμα ἡ μοναδική της στοργή—μιὰ καὶ παιδιὰ δὲν εἶνε... Στὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ ἔριγνε ὅλη τὴν κοκεττρία της—πότε γιὰ νὰ τοῦ κάνη καιμιὰ ἐπισκευή, πότε γιὰ νὰ τοῦ πλουτίση τὰ πατάρια του μὲ τίποτα καινούργια λουλούδια, πότε γιὰ νὰ τοῦ διαλέξη μιὰ μικρὰ μελῳδικὰ ὀρχήστρα, νά, σὰν αὐτὴ ποὺ ἐνθουσίαζε τώρα τοὺς πελάτες του...

Γι' αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ παιδὶ ποὺ τραγουδοῦσε γιὰ τὸν Παῦλο, ἡ κυρία Μαίρη εἶγε νοιώσει ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ἕνα παράξενο καρδιοντύπι. Τόσα γρόνια τώρα ἡ κουρασμένη καρδιὰ της δὲν εἶνε ντυπήσει γιὰ κανέναν. Καὶ νὰ τώρα ποῦνε ντυπήσει ξαφνικά... "Ὑστερο" ἀπὸ λίγες βδομάδες, ἀπὸ τὴ μέρα ποῦνε φτάσει ὁ Παῦλος στὸ ξενοδοχεῖο ἡ ὡριμη ἐκείνη γυναίκα ἔνοιωσε μὲ τρόμο πὼς ἀ ν α π ο ῦ σ ε !... Ναί, ἀναποῦσε αὐτὸ τὸ ὡραῖο παιδὶ μὲ τὴ ζεστὴ φωνὴ ποὺ τῆς εἶνε δονήσει τὶς πιὸ εὐαίσθητες τὶς κοιμισμένες γορδὲς τῆς ψυγῆς της...

Στὴν ἀρχή, θέλησε νὰ τὸ ἀποφύγη αὐτὸ τὸ αἴσθημα, σὰν κάτι ἁπαγορευμένο, σὰν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐγκληματικὸ — σὰν κάτι νελῳδικὸ... Πῶς ἦτανε δυνατό, αὐτή, μιὰ γυναίκα ποὺ πλησίαζε τὰ ἑξῆντα νὰ συγκινήση ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν εἶνε πατήσει τὰ τριάντα;... "Υστερα ὅμως σιγὰ -σιγά, ἡ καρδιά της τὴν ἔκανε νὰ νλυστρήση...

Τόσα γρόνια γωρὶς ἔρωτα, γύμνε κι' αὐτὴ σήμερα τὴ γλυκειὰ συγκίνησί του... Ἡ κυρία Μαίρη ἄρχισε νὰ συγνάζη περισσότερο στὸ χῶλ τοῦ ξενοδογείου, τὴν ὥρα ποῦπαιζε ἡ ὀρχήστρα, καὶ ὅσο τσαγουδοῦσε ὁ ἀγαπημένος της, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια νὰ πλανιέται στοὺς ὀνειρεμένους κόσμους ποὺ δὲν εἶνε ποτέ της γνωρίσει...

Ὥσπου ἕνα Βράδυ, ἔστειλε ἕνα γκαρσόνι καὶ εἰδοποίησε τὸν Παῦλο νἄρθη στὸ τραπέζι της ἀφοῦ τελείωσε τὸ τραγούδι του. Ὁ ντιζὲο ἔφτασε ἀμέσως

— Κάτσε, Παῦλο... τοῦ εἶπε ἐκείνη τρυφερά, φανερὰ συγκινημένη.

Κάθησε ἐκεῖνος. Στὸ πρόσωπό του διαγράφτηκαν ἡ ἔκπληξι.

— Σᾶς ἀκούω!.. εἶπε.

Ἡ κυρία Μαίρη τὸν κύτταζε, τὸν καμάρωνε... Πόσο τὸν ἀγαποῦσε!... Ἡ φωνή του, ἡ ζεστὴ ἀντοίκια φωνή του, τὴν τύλιγε σὰν ἁπαλὸ βελοῦδο...

— Ἄκουσε, Παῦλο... κατάφερε στὸ τέλος νὰ πῆ. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω...

— Σᾶς ἀκούω... ἐανάπε ἐκείνος.

— Ὄχι τώρα, ἐδῶ.. Αὔριο... Ἂν θές, ἔλα τὸ ἀπόγευμα λιγάκι πιὸ γωρὶς ἀπ' τοὺς ἄλλους μουσικούς...

— Πιὸ γωρίς;...

Ὁ ντιζὲο τὴν κύτταζε σὰ γαμένος, σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε...

— Πιὸ γωρίς, ναί... τοῦ ξαναπε πιὸ δυνατὰ ἐκείνη. Ἔγω νὰ σοῦ μιλήσω...

— Πολὺ καλά, κυρία Μαίρη...

Ὁ ντιζὲο σηκώθηκε καὶ γύρισε στὴν ὀρχήστρα. Ἦταν ὥρα νὰ ξαναπαίξη. Κι' ἡ κυρία Μαίρη τὸν εἶδε νὰ πάη στὴν ἀπὸ τὴ θέσι του ματιὲς γεμᾶτες ἐκπληξι...

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ ὀρχήστρα τελείωσε, ἡ κυρία Μαίρη γλύστησε στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου πίσω ἀπὸ μιὰ φουντωμένη πασγαλιά, γιὰ νὰ ξαναδῆ ἀθέατη τὸν ἀγαπημένο της ποὺ θὰ πεφτρῦσε γιὰ νὰ φύγη... Ἀκουστήκανε βήματα πάνω στὰ βότσαλα. Ὁ Παῦλος πλησιαζε μαζὶ μὲ τὸν Τέλη, τὸν πιανίστα. Μιλάγαν ἀρκετὰ δυνατά:

— Ὥστε ἔτσι, ἔ!... ἄκουσε ἡ Μαίρη τὴ φωνὴ τοῦ πιανίστα.

— Ἔτσι καί.. γειρό-ερα!... ἀπάντησε ὁ ἀγαπημένος της. Μοῦπε νάρθω αὐριο πιὸ γωρὶς ἀπὸ σᾶς, γιατὶ θέλει, λέει, νὰ μοῦ μιλήση...

— Δὲ συζητᾶται, τσιμπήθηκε μαζί σου ἡ γρηά!... Ἄντε τυχερὸ ποιος στὴ γαρὰ σου!... Τὸ ξενοδοχεῖο ὁλό τὸ βλέπω στὰ γερια σου... Μόνο τότε, μὴν ξεγασθῆς καὶ τὴν ὀργήστρα.. Θέλουμε διπλὸ μεροκάματο!...

Γέλασε ὁ Παῦλος, γέλασε κι' ὁ πιανίστας, κι' ἀπομακρυνθήκαν. Ἡ Μαίρη ἔμεινε ἀκίνητη πίσω ἀπ' τὴ φουντωμένη πασγαλιά... Τὰ πόδια της λὲς κι' εἶγανε καρφωθῆ στὸ γωμὸ ἀποξιάτικο γῶμα... Καὶ στ' αὐτιά της βουΐζανε τὰ φοβερὰ λόγια: «Τσιμπήθηκε μαζί σου ἡ γρηα...», Ἡ γρηά! .. Μά, καὶ μήπως δὲν ἤτανε;... Μόνο ποὺ ἡ ἔξαλλη νεανικὴ καρδιά της τὴν εἶνε κάνει νὰ τὸ ξεγάση... τῆς εἶνε παίξει αὐτὸ τὸ σκληρὸ παιγνίδι. τὴν εἶνε ἀνεβάσει στὰ τόσο ἀπίθανα στρατοσφαιρικὰ ὕψη τοῦ ὀνείρου, ποὺ τώρα ἡ προσγεωσή της εἶγε γίνει ἀπότομα. ἦτανε τόσο ὀδυνηρή, κι' ἡ καϋμένη ἡ γρηοῦλα μὲ τὸν ἀνάμοστο ἔρωτα, πέφτοντας ἀπὸ τόσο ψηλά, εἶνε γίνει κομμάτια...

Σιγὰ - σιγά, σκυφτή, βνῆκε πίσω ἀπὸ τὴν πασγαλιὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο. Ὅλα τὰ παράθυρα ἦταν σκοτεινά. Τὰ φῶτα στὸ χῶλ γαμηλωμένα. Σκυφτὴ πάντα. κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἀνοιξε διάπλατα τὸ παράθυρο. Μέσα στὸ δωμάτιο γύμπλεν οἱ εὐωδιὲς τῆς ἀνοίξεως — οἱ βιολέττες, οἱ πασγαλιὲς τὰ τσιαπάφυλλα... Ἡ ἀστροφεγγιὰ ἦτανε διάφανη κι' ἡ διαμαντόσκονη τῶν ἀστεριῶν εἶνε σπαταληθῆ πάνω στὸ σκοτεινόγρωμο βελοῦδο τοῦ οὐρανοῦ. Ἀνάσανε βαθειὰ τὰ ὑγρὰ τῆς νύγτας ἡ «γρηά»... Ἔνοιωσε ὡς μέσα της τὸν ἔρωτα νὰ μπαίνη καὶ νὰ τῆς ἀναστατώνη τὸ γεροιτικό της ὀργανισμό... Ναί, τὸ καταλάβαινε τώρα καλά: Ἦταν ἀνὰ πιὰ ν' ἀγαπήση... Αὐτὸ τὸ ὡραῖο παιδὶ ποὺ τὴν εἶγε τόσο δυνατὰ συγκλονίση. ἦτανε μοιραῖο νὰ δεγτῆ τὸν ἔρωτά της σὰν ἐπιγειρησι. Κι' ἐκείνη ἦταν ὑπογρεωμένη ν' ἀγ ο ρ ά σ η τὴν ἀνοχή του, ἂν ἤθελε νὰ ἐπιμείνη στὸν ἀπελπισμένο της' αὐτὸν ἔρωτα. κατεβάζοντας καὶ τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸν ἑαυτό της. ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ ἐρωτικοῦ ὀνείρου. στὸ ὑπέδαφος τῆς ἐμπορικῆς συναλλαγῆς...

Ἡ τρίλλια ἐνὸς ἀηδονιοῦ γέμισε τὴ νύχτα, καί, ταξιδεύοντας στὸ ἀνοιξιάτικο ἄπειρο. γλύστησε μέσ' στὸ δωμάτιο ἀπ' τὸ ἀνοιγτὸ παράθυρο. Ἀλλὰ ἡ κυρία Μαίρη ἀφοτὲε ἕνα συοτάρι της καὶ τσάβηξε ἀπὸ μέσα ἕνα πιστόλι...

Εἶγε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί της. Δὲν ἤθελε νὰ ζήση. Ὁ κόσμος εἶνε σκοτεινιάσει γύρω της. ἡ μαρασμένη καρδιά της ποὺ εἶγε ξαναθἰσει γιὰ μιὰ στιγμὴ μασάθηκε ξανὰ κι' ἔγινε γίλια κομμάτια. Ὄγι, ὄγι, δὲν τὴν ἤθελε πιὰ τέτοια ζωή...

Στήριξε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ στὸ στῆθος της.

Ἡ πιστολιὰ ἀκούστηκε ξεγὼ μέσ' στὴ νύχτα. Καὶ τὴ σκέπασε μὲ μιὰ δεύτερη τρίλλια τοῦ ἀηδονιοῦ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✪✪

Τὰ μικρὰ ψάρια τρῶνε τὰ μεγάλα...

Πιστεύομε συνήθως ὅτι — ὅπως λέει κι' ἡ παροιμία — τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό. Ἀλλ' ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς τῶν θαλασσίων βυθῶν Οὐίλλιαμ Μπὴμ βεβαιώνει ὅτι τὸ ἀντίθετο εἶνε σωστό.

«Σὲ βάθος 1.000 καὶ πλέον μέτρων λέει ὁ Μπὴμ, ὁ κανὼν κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρὸ ἀντιστρέφεται. Στὰ βάθη αὐτὰ ζοῦν μικροσκοπικὰ ψάρια, ποὺ θὰ τὰ νόμιζε κανεὶς προωρισμένα νὰ καταβροχθίζωνται ἀπὸ τὰ μεγάλα. Συμβαίνει ὅμως τὸ ἀντίθετο καὶ θὰ μποροῦσα ν' ἀναφέρω δεκάδες μικρῶν ψαριῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους ἐχθροὺς γιὰ τὰ μεγάλα. Τὰ μικρὰ αὐτὰ ψάρια ἔχουν δυὸ τρόπους ἐπιθέσεως. Ἡ ῥιγνόνται πάνω στὸ κεφάλι τοῦ μεγάλου ψαριοῦ καὶ τὸ παραλύουν χάρις σ' ἕνα ὑγρὸ ποὺ ἐκκρίνουν ἀπὸ τὸ στόμα των ἢ ἐπιτίθενται ἐναντίον του ἀπὸ τὰ μέρος τῆς κοιλιᾶς καὶ καταξεσχίζουν τὶς σάρκες του μὲ τὰ δόντια τους ποὺ εἶνε ἐξαιρετικὰ κοφτερά. Τὸ μεγάλο ψάρι στριφογυρίζει τότε σὰν ἀδούρα γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ μικρὰ ποὺ ἔχουν κολλήσει πάνω του σὰν βδέλλες. Ἡ θανάσιμη αὐτὴ πάλη καταλήγει πάντοτε μὲ νίκη τῶν μικρῶν ψαριῶν, γιατὶ τὸ μεγάλο ψάρι δὲν μπορεῖ νὰ κάμη τίποτε ἐναντίον των ἐφ' ὅσον ἔχουν ἐνσφηνωθῆ στὴν κοιλιὰ ἢ τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ κατασπαράσσουν τὶς σάρκες του».

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ὁ περίφημος σολίστ Τζένουνς Μαρία Σανρόμα ἀπ' τὸ Νιοῦτον τῆς Μασαχουσέτης, ποὺ καταγοητεύει κυριολεκτικὰ τοὺς ἀκροατάς του μὲ τὴν ἀναμφισβήτητη τέχνη του, ἔχει μιὰ περίεργη ἰδιοτροπία: Ὅταν βρίσκεται στὸ σπίτι του παίζει φλάουτο καὶ τὸ συνοδεύει μὲ τὸ πιάνο ποὺ παίζει ὁ ἴδιος μὲ τὰ... πόδια!... Μὲ τὸν πρωτότυπο αὐτὸ τρόπο, ἐκτελεῖ μὲ ἐπιτυχία διάφορες μουσικὲς συνθέσεις. ὅπως τὸν «Γαλάζιο Δούναβι» τὸ «Ἀπομεσήμερο ἑνὸς Φαύνου» κτλ.

Γάμος ἀπὸ κεραυνοβόλο ἔρωτα

Ρόναλντ Ρήγκαν.

τὸ κουὼὸ σαλονάκι τῆς ὁμορφης Βίλλας τοῦ ζεύγους Ρόναλντ Ρήγκαν - Τζέϊν Γουάϊμαν εἶνε κρεμασμένος στὸν τοῖχο, ἀκριβῶς πάνω ἀπ. τὸ τζάκι, ἕνας μεγάλος πίνακας τοῦ δασήμου ζωγράφου Πὼλ Κλήμενς. Παριστάνει τὴν Τζέϊν Γουάϊμαν χωρὶς κανένα μακιγιὰζ καὶ μὲ τὸ ἁπλὸ φόρεμα ποὺ φοροῦσε στὸ φίλμ «Τὸ χρονιάτικο» ὡς Μαμὰ Μπάξτερ. Τελευταίως καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ λοχαγοῦ Ρόναλτ Ρήγκαν. ὁ πίνακ ἐκεῖνος ὑπέστη ὡισιμένες τροποποιήσεις. Φτάνοντας στὸ σπίτι του, καὶ πρὶν ἀκόμη βγάλη τὴν στρατιωτικήν του στολὴ ὁ Ρόναλντ ἔδωσε μιὰ τελευτα α δαταγή: Νὰ δοθῆ στὸ πρόσωπο τῆς Τζέϊν μιὰ εὔθυνη ὥμις καὶ ὄχι ἡ τραγικὴ ἐκείνη που εἶγε τὸ πορτραῖτο. Ὅταν ἡ διαταγή του ἐξετελέσθη ἀπὸ τὸν Πὼλ Κλήμενς, ἔγραψε ὁ ἴδιος στὸ κάτω μέρος τοῦ πίνακος μὲ γρυσᾶ γράμματα: «Ὄγι ἔλκος!»

Ἐξηγώντας τὴν φράσι αὐτή, ὁ Ρόναλντ λέει:

«Ἡ Τζέϊν εἶνε τύπος ἀνήσυγος καὶ ἔγει μιὰ κακὴ συνήθεια. Δὲν ἐξωτεοικεύεται. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν ἔγει βλάψει γιατὶ πολλὲς φορὲς ὑποφέρει γωρὶς νὰ τὸ λέη οὔτε σὲ μένα, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὴν ἀνακούφιζε κάπως.

» Ἐργάζεται 13 γρόνια στὸν κινηματογράφο, ἀπὸ τὸ 1934. Καὶ ἡ «Γουὸυτεο» στὸ συγκρότημα τῆς ὁποίας ἀνήκει τὴν θεωρεῖ ὡς τὴν πιὸ βολικὴ ἡθοποιό, γιατὶ δέγεται πάντοτε, γωρὶς κομμιὰ ἀξ ωσι, ὁποιο ρόλο κι ἂν τῆς ἀναθέσουν. Ἀπιστέλεσμα τῆς καταδεκτικότητός της αὐτῆς ἦταν νὰ πιστεύουν πολλοὶ ὅτι δὲν εἶγε καὶ πολὺ μεγάλη ἀξ α, ἀλλ' αὐτὸ μέγρι τῆς προβολῆς τοῦ φίλμ «Χαμένο Σαββατοκύριακο».

» Ἀκούραστη ἡ Τζέϊν δεγθηκε ἀμέσως, νὰ «γυρίση» γιὰ τὴ «Μέτρο» το φίλμ «Τὸ γρονιάρικο» μὲ παρτεναῖο τὸν Γκρέγκορυ Πέκ. Τὸ φίλμ αὐτὸ ἄπατησε καθημερινὴ σκληρὴ δουλειὰ ἐπὶ 9 ½ συνεγεῖς μῆνες. καὶ οἱ περισσότερες σκηνὲς ἦσαν ἐξαιρετικὰ δύσκολες, τουλαγιστον γ ά τὴν Τζέϊν, ποὺ παίζει ἕνα πολὺ δραματικὸ ρόλο, ὡς μητέρα τοῦ μικροῦ Μπάξτερ. Ἂν τώρα σ' ὅλα αὐτὰ προστεθοῦν καὶ οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καταλαβαίνει κανεὶς γιατὶ ἡ Τζέϊν κατεβλήθη τόσο γελ-υταίως.

» Ὁ γιατρὸς ἐδήλωσε τότε πὼς ἔπρεπε ν' ἀναπαυθῆ καὶ νὰ στενοχωρῆται καθόλου, ἂν ἤθελε ν' ἀποφύγη τὸ ἕλκος. Κατόπιν αὐτοῦ κατώρθωσα νὰ τὴν πε σω νὰ ἐγκαταλείψη γιὰ λ γο τὴ δουλειὰ στὸ στούντιο καὶ νὰ ἀσγολῆται μόνο μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τόσο τῆς ἀρέσουν, καὶ μὲ τὰ δυὸ παιδιά μας, ποὺ τόσο ἀγαποῦμε.

» Δυστυγῶς ἡ Τζέϊν ἔγει μιὰ ἔμφυτη τάσι πρὸς τὸ στενογώρια, Τὰ βλέπει ὅλα ἀπὸ τὴν τραγικὴ τους πλευρά. Θέλοντας λοιπὸν ν' ἀλλάξω κάπως τὸ περιβάλλον, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἐπηρεάζη κι' αὐτό, ἄρχισα ἀπὸ τὸν πίνακα ποὺ τὴν παρουσιάζει σὲ μιὰ δραματικὴ στάσι.

» Τώρα ὅταν καμμιὰ φορὰ τὴν δῶ μελαγχολική, τῆς δείγνω ἀμέσως τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ π νακος κι' ἐκείνη ἐγκαταλείπει τὶς θλιβερὲς σκέψεις της».

Ὁ Ρόναλντ Ρήγκαν γεννήθηκε στὸ Ταμπίκο τοῦ Ἰλλ νόις τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1914. Ἐργάζεται στὴν «Γουὸυτεο» ἀπὸ τὸ 1937 Στὰ στούντιο τῆς ἑταιρείας αὐτῆς γνώρισε τὸ 1940 τὴν Τζέϊν Γουάϊμαν. Ὁ ἔρως τους ὑπῆρξε κεραυνοβόλος, ὅπως συμβαίνει συνήθως στὸ Χόλλυγουντ. καὶ μερικοὺς μῆνες γρότερα, τὴν 1η Ἰανουαρ ου τοῦ 1941 παντρεύτηκαν Τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος τὸν πέρασαν στὸ Χονολουλοῦ ὅπου ἔζησαν στιγμὲς ἀλησυόητης εὐτυγ ας. Δυστυγῶς ὅμως ἡ ἐπιστροφὴ τους στὸ Χόλλυγουντ τοὺς ἐπεφύλασσε μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι: Μ ὰ πρόσκλησις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν πεοίμενε τὸν Ρόναλντ, ἀναγκάζοντάς τον νὰ ἐγκαταλήψη ἐπὶ τέσσερα ὁλόκληρα γρόνια τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἐογασία τῶν στούντιο.

Ἡ Τζέϊν εἶνε κατὰ μερικοὺς μεγαλύτερη τοῦ συζύγου της. Γεννήθηκε στὸ Σὰν Τζόζεφ τοῦ Μισσουρι στὶς 14 Ἰανουαρίου 1914 καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε Σάσα - Τζέϊν Φὼλκς. Ὁ πατέρας της ἦταν γιὰ πολλὰ γρόνια δήμαρχος τῆς πόλεως καὶ ἡ μητέρα της εἶνε Ὁλλανδικῆς καταγωγῆς.

Πολλὲς βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ ἀγωνίστηκαν μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ γιὰ νὰ ἀποχτήσουν μιὰ ἐξαιρετικὰ ζηλευτὴ θέσι στὸ πάνθεο τῶν καλλιτεγνῶν του. Τὸ ρεκὸρ ὅμως τῶν προσπαθειῶν στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ κατέγει ἡ Τζέϊν Γουάϊμαν, ἡ ὁποία ἔφτασε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν κινηματογραφούπολι τὸ 1922 σὲ ἡλικία δηλαδὴ 8 ἐτῶν, γιὰ νὰ γίνη — ὅπως πίστευε καὶ ἡ μητέρα της ποὺ τὴν συνόδευε — ἡ Σίρλεϋ τῆς ἐποχῆς της.

Δυστυγῶς ἡ ἀποτυγία της ἦταν πανηγυρική, ἀλλὰ δὲν ἀπογοήτευσε τὴν μικρούλα Τζέϊν. Ξαναγύρισε κοντὰ στὸν δήμαρχο πατέρα της καὶ ἄρχισε νὰ τελειοποιῆται στὸ τραγούδι καὶ στὸ γορό, ἀποφασισμένη νὰ ἐπιτύγη ὁπωσδήποτε. Τὸ 1929, σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν ξαναφύγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ἀλλὰ καὶ πάλι ἀπέτυγε.

Μιὰ ἄλλη νεα στὴ θέσι τῆς Τζέϊν θὰ ἀπογοητευόταν καὶ γάνοντας κάθε ἐλπίδα θὰ φρόντ.ζε νὰ ζητήση καμμιὰ ἄλλη ἐργασία. Ἡ Τζέϊν ὅμως ἦταν ἀποφασισμένη νὰ θριαμβεύση ἂν καὶ εἶγε καταλάβει πὼς ὁ δρόμος ποὺ θὰ τὴν ἔφερνε στὸ θρίαμβο αὐτὸ θὰ ἦταν μακρὺς καὶ δύσβατος.

Κατώρθωσε στὴν ἀρχὴ νὰ προσληφθῆ ὡς γορεύτρια μπαλέτου καὶ νὰ ἐμφανισθῆ σὲ διάφορα μουσικορομαντικὰ φίλμ. Αὐτὸ κράτησε μὲ ἐλαφρὲς μόνο προδους μέγρι τὸ 1933. Ἡ μονότονη καὶ κουραστικὴ αὐτὴ ζωὴ κατέβαλαν τὴν νεαρὰ Τζέϊν, δὲν κατώθωσαν ὅμως νὰ ξεριζώσουν τὴν ἐλπίδα της πὼς μιὰ μέρα θὰ θριαμβεύσ.

Ἐγκατέλειψε γιὰ λίγο τὸ Χόλλυγουντ καὶ πῆγε νὰ ξεκουραστῆ κοντὰ στοὺς γονεῖς της. Τὸ 1934 ξαναγύρισε μὲ νέες δυνάμεις καὶ ἔπεισε τὸν Γκρέγκορυ Λὰ Κόβα νὰ τῆς ἀναθέση ἕνα ρόλο στὸ φίλμ «Ὁ ἀγαπημένος μου Γκόντφρεϋ» στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦσαν ὁ Οὐίλλιαμ Πάουελ καὶ ἡ Καρόλ Λόμπαρντ. Ἔκτοτε ἐργάστηκε ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα γρόνια καὶ ἐμφανίστηκε σὲ μιὰ ἀτέλειωτη σε ρα ἀπὸ φίλμ παίζοντας πάντα δευτερεύοντας ρόλους. Τὰ φίλμ «Νύχτα καὶ μέρα», «Ὁ ὅρκος τῆς ἐκδικήσεως», «Μαγικὴ πόλις» καὶ «Τζόννυ Μπελλίνταν», τὴν ἀνέδειξαν κάπως, ἀλλ' ὁ πρῶτος της θρίαμβος ἦταν «Τὸ γαμένο Σαββατκύριακο» ποὺ τὸν ἀκολούθησε ἕνας ἄλλος ἀκόμη μεγαλύτερος: τὸ «Χρονιάρικο». Στὸ φίλμ αὐτὸ γωρὶς κανένα μακιγιάζ, μὲ ἕνα αὐστηρὸ ντέσιμο, μὲ ἁπλὰ γωριάτικα φορέματα, ἡ Τζέϊν κατορθώνει νὰ δημιουργήση ὄχι μόνο τὸν καλύτερο ρόλο τῆς καριέρας της, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ δυναμικοὺς ρόλους ποὺ ὑπεδύθη μέγρι σήμερα βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

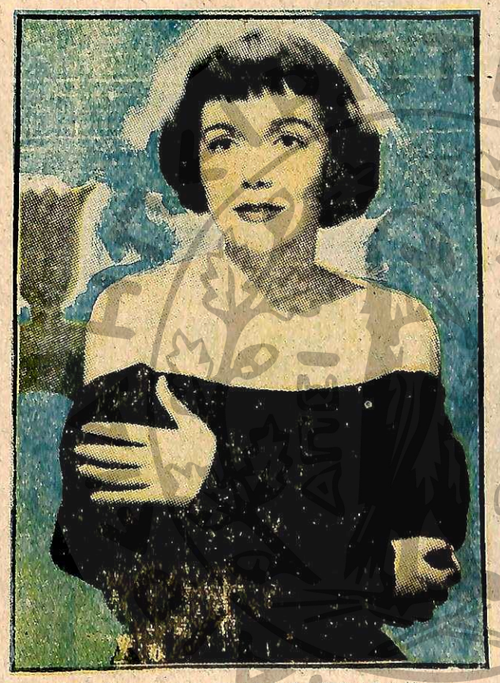

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Τζέϊν Γουάϊμαν.

✪✪

Πετσίμησε τὰ ψάρια

Ἡ Ζάσα Λεάντεο, ἡ περίφημη ἡθοποιὸς τοῦ νεομανικοῦ κινηματογράφου, ζῆ σήμερα στὴ Σουηδία ὅπου διευθύνει μιὰ μεγάλη ἐπιγείρησι ἁλιείας Τὰ ἐτήσια κέρδη της ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιγείρησι ὑπολογίζονται σὲ 150.000 κορῶνες καὶ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ζῆ μιὰ ζωὴ ποιγκηπίσσης, γωρὶς νὰ πολυκοπιάζη.

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

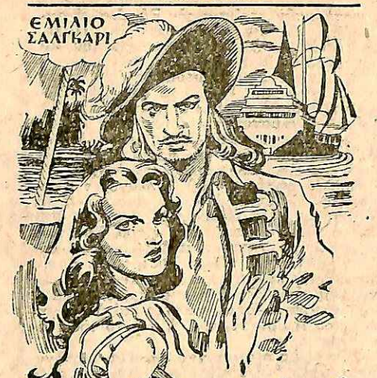

Ο Ερωτευμένος ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Ιππότης ντε Ροομπέλ, φεύγοντας από τη Γαλλία, για να εκδικηθή τον άμειλικτο έχθρό του Βαν Γκούλντ, φτάνει στο Νησί της Χελώνας που το κατέχουν οι φλιμπουστιέροι (πειραταί), ενώνεται μαζί τους και γίνεται πασίγνωστος με το όνομα Μαύρος Κουρσάρος. Μπαίνει στην Ισπανοκρατούμενη πόλι Μαρακαΐμπο, με την απόφασι να πάρη το πτώμα του αδελφού του, που ο διοικητής έχει κρεμάσει στην πλατεία ή να πεθάνη. Συνοδεύεται από τους φλιμπουστιέρους Βαν Στύλλερ, Καρνώ, Υβόνικ και τον μαύρο Μόκο. Ανακαλύπτονται όμως ο Κουρσάρος σκοτώνει σε μονομαχία έναν Ισπανό και, ενώ ο Μαύρος με τον Βαν Στύλλερ πηγαίνουν να κρύψουν το πτώμα, ο Μαύρος Κουρσάρος με τους άλλους καταφεύγουν στο σπίτι ενός Ισπανού συμβολαιογράφου, που ξυπνάει τρομαγμένος.

4ον

Ενώ ο Κορμώ άφησε να δένη το συμβολαιογράφο, ο Κουρσάρος πήνε κι' άνοιξε ένα παράθυρο που έβλεπε στο δρόμο, γιά να ίδη τί συνέβαινε έξω.

Η περίπολος, μη άκούγοντας πιά φωνές και μη βλέποντας κανένα στο δρόμο, θα είχε απομακρυνθή. Αλλ' άκουσε τους νεήτονες να συζητούν από τό ένα παράθυρο στο άλλο:

— Άκούσατε; Έλενε ένας γοντοός, που κοατούσε στό νέρι ένα μακρύ «άοκεμπούζιο». Φαίνεται πώς οί φλιμπουστιέροι δοκίμασαν νά πατήσουν τήν πόλι.

— Είνε άδύνατον! άπαντοΰσαν πολλές φωνές.

— Άκουσα τούς στρατιώτες πού τδλεγαν.

— Αλλά θάφυναν...

— Μού φαίνεται, γιατί δέν άκούω πιά τίποτα.

— Τί θοάσος! Νά μποΰν σέ μιά πόλι όπου ύπάοχει τόσο πολυάοιθμη φρουρά!

— Θά έλπίζαν άσφαλώς πώς θά έλευθέρωναν τόν Κόκκινο Κουσσάρο.

— Ναί, μά τόν Βοήκαν, κοεμασμένο.

— Δυσάρεστη έκπληξι γι' αύτούς τούς ληστές.

— Άς έλπίσουμε πώς οί στρατιώτες θά πιάσουν κι' άλλους γιά νά τούς κοεμάσουν κι' αύτούς, είπε ό άνθοωπος με τό άοκεμπούζιο. Υπάοχουν άοκετά ξύλα στό Μαρακαΐμπο γιά νά στήσουν κοεμάλες. Καλνύντα γείτονες! Καλό ξημέρωμα!

— Ναί, ψιθύοισε ό Μαΰοος Κουρσάοος. Υπάοχουν άοκετά ξύλα έδώ. άλλά πάνω στά καοάβια μας υπάοχουν άκόμα σφαίρες καί μπόμπες γιά νά καταστοέψουν τό Μαρακαΐμπο. Μιά μέρα θά μάθουν πώς μάς λένε!...

Καί, ξανακλείνοντας σιγά τό παράθυοο, νύοισε στό δωμάτιο, όπου βοισκόταν ό συμβολαιογράφος νεοά δεμένος από τόν Καομώ. Ό φλιμπουστιέρος, στό άναμεταξύ, είχε μιλήσει στό σπίτι κι' είχε βάλει νέοι σ' δ,τι τοόφιμα είχε βοή

Ό φλιμπουστιέρος είχε θυμηθή ξαφνικά πώς τό προηγούμενο βοάδυ, ούτε αύτός ούτε ό άογνηνός δέν είχαν προφτάσει νά δειπνήσουν. Καί άνακαλύπτοντας μέσα στόν μπουφέ μιά γήνα ψητή κι' ένα ψάοι, πού ό δύστυχος συμβολαιογράφος τά φύλανε άσφαλώς γιά τήν άλλη μέοα, τά πήοε καί τά δύο.

Βοήκε έπίσης καί μεοικές μποτίλλιες κατασκονισμένες πού είχαν έτικέτες: Ξεοές, Πόοτο, Άλικάντε Μαδέοα.

— Καπετόνιο είπε στόν Κουοσάοο, τώοα πού, οί στοατιώτες μάς ψάχνουν έκεί πού δέν είμαστε, τιμήστε αύτό τό ψάοι, πού μού φαίνεται πολύ καλό, κι' αύτό τό πουλεοικό πού έχει τόσο οοεκτική έμφάνισι. Κι' άπό πάνω δυό-τοία καλά ποτήοια άπ' αύτά τά κοασιά θά μάς καθαίσουν τό μυαλό.

— Καλά, εύχαοιστώ, άπάντησε μηχανικά ό Κουοσάοος, πού κάθησε κοντά στό τοαπέζι, άλλά δέν έβαγε παοά πολύ λίνο.

Έπειτα άδειασε ένα ποτήοι ξεοές, σηκώθηκε άπό τή θέσι του κι' άογισε νά τοιγυονάη μέσα στό δωμάτιο νευοικά.

Τουναντίον, ό Καομώ κι' ό Υβόνικ, τρώγαν μέ όοεξι, κι' ό παλνός φλιμπουστιέοος άδειαζε κάθε τόσο κι' ένα ποτήοι νεμάτο, ποός μεγάλη άπελπισία τού καϋμένου τού συμβολαιογράφου, που έβλεπε νά έξαφανίζωνται τά διαλεχτά κρασιά του, πού τά είνε φέοει, πληοώνοντας πανάκοιβα, άπό τή μακοννή πατοίδα του. Ό φλιμπουστιέοος, στό άναμεταξύ, άφού έφανε κι' ήπιε καλά, νόμισε καθήκον του νά τού προσφέοη ένα ποτήοι, γιά νά τόν κάνη νά συνέλθη άπό τόν τοόμο του καί γιά νά καλιάοη λίνο τήν ταοαχή του.

— Χίλιοι κεοαυνοί! φώναξε ό Καομώ. Δέν μποοούσα νά φανταστώ πώς ή βοαδυά μας θά τελείωνε τόσο εύνάοιστα. Νάσαι κυκλωμένος καί νά πεοιμένης νά πεθάνης μέ τή θηλειά στό λαιμό, καί, ξαφνικά, νά βοεθής μποοστά σέ πεοίφημα κοασιά! Ποαγματικά, αύτό είνε τύνη μιά φοοά!

— Ναί, άλλ' ό κίνδυνος δέν άπομακούνθηκε έντελώς, τού παοατήησε ό Μαΰοος Κουοσάοος. Ποιός μάς βεβαιώνει ότι οί Ισπανοί, άφού έγασαν τά ίννη μας τή νύντα δέν θά ποοσπαθήσουν νά τά ξαναβοούν τήν ήμέοα; Είμαστε άοκετά καλά έδώ, δέν άντιλέγω, άλλά θά ποοτιμούσα νάμαστε στό καοάβι μας.

— Μπά! είπε άποφασιστικά ό Καομώ. Μαζί σας δέν φοβάμαι τίποτα. Σείς μονάχος άξίζετε γιά έκατό άντοες.

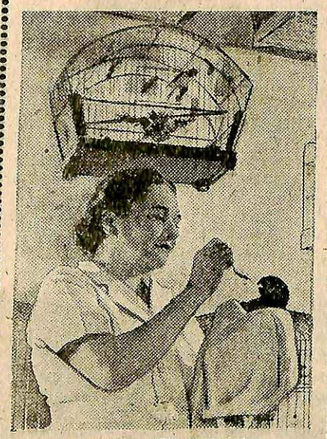

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Η Αμεοικανίς ζωόφιλος Πήολ Μάκ Κάλοφ αίσθάνεται ίδιαίτεοη άγάπη γιά τά πουλιά. Ίδουσε μάλιστα στήν πεοιοχή της Νέας Υόοκης τόν «Οίκο τών Πουλιών». Στό πομότυπο αύτό άσυλο καταφεύνουν διάφοοα πουλιά (παπαγάλοι, σπουογίτια, κτλ.), γιά νά βοούν στέγη καί τοοφή. Στή φωτογοαφία βλέπετε τήν κυοία Μάκ Κάλοφ, τή στιγμή πού ταΐζει ένα άοοωστο παπαγάλο.

— Μήν ξεγνάς πώς ό κυβεογήτης τού Μαοακαΐμπο είνε ένας γεοο-κολασμένος. Ικανός νά κάνη τά πάντα γιά νά μέ βάλη στό νέοι. Άνάμεσα σ' αύτόν καί σ' έμένα έγει κηουτή ένας πόλεμος μέχοι θανάτου.

— Κανένας δέν ξέοει, πώς είμαστε έδώ.

— Άλλά μποοούν νά τό ύποψιαστούν. Οί Βάσκοι μποοεί νά μαντέψουν πώς ό νικητής τού Ισπανού φανταοόνου δέν είνε άλλος άπό τόν άδελφό τού πεθαμένου Κουοσάοου.

— Έγετε ίσως δίκηο, καπετάνιο. Νομίζετε, έν πάσει πεοιπτώσει πώς ό Μόογκαν θά μάς στείλη Βοήθεια. ή θάοθη ό ίδιος νά μάς Βοηθήση;

— Ό ύπαογνγός μου δέν είνε άνθοωπος νά έγκαταλείψη τόν καπετάνιο του στά νέοια τών Ισπανών. Είνε γενναίος, τολμηοός. Καί δέν θά παοαξενευόμουν άν δοκίμαζε νά διασπάση την είσοδο τού κόλπου γιά νά οίξη πάνω στήν πόλι μεοικές έκατοσταοιές μπόμπες.

— Θάταν μιά ποοσπάθεια πού θά μποοούσε νά τού στοιγίση άκοιβά.

— Έ! Έγουμε άναλάβει άλλες τό ίδιο τολμηοές, πού πέτυναν ώστόσο.

— Αύτό είνε άλήθεια

Ό Μαΰοος Κουοσάοος κάθησε, άδειασε μηνανικά ένα ποτήοι. Έπειτα σηκώθηκε καί πήνε ποός τό παοάθυοο, πού άνοινε σ' ένα δοομάκο, κι' άογισε νά κυττάζη έξω. Σέ λίνο, νύοισε βιαστικά στήν κάμαοα, όπου βοισκόταν οί δύο σύντοοφοί του καί είπε στόν Καομώ:

— Μποοούμε νά έμπιστευόμαστε στό νέγοο;

— Ναί, καπετάνιο.

— Τόν πιστεύεις άνίκανον νά μάς ποοδώση;

— Θάβαζα τό νέοι μου στή φωτιά.

— Έ λοιπόν, τοιγιοονάει στό δοομάκο.

— Πρέπει νά τού άνοίξουμε ν' άνεβή, καπετάνιο.

— Τί μποοεί νάγη κάνει τό πτώμα τού άδελφού μου:

— Όταν θ' άνέβη, θά μάς τό πή.

— Έ, λοιπόν, πήγαινε νά τόν φωνάξης άλλά νόσαι ποοσεκτικός, γιατί, άν σέ ξδούν, δέν σού έγνωΰμαι γιά τό τί μποοεί νά συμβή.

— Άφίστε με καί έέοω ένώ, καπετάνιο άπάντησε ό Καομώ, γαμογελώντας. Κάνετε μόνο λίνη ύπομονή.

Ο πιστός νέγγρος

Δέν είχαν πεοάσει ούτε δέκα λεπτά, κι' ό Καομώ Βγήκε άπό τό σπίτι τού συμβολαιογοάφου, γιά νά Βοή τό νέγοο.

Μέσα σ' αύτό τό μικοό χοονικό διάστημα, ό φλιμπουστιέοος είνε τόσο καλά μεταμφιεστή, ώστε ήταν σχεδόν άγνωστος. Μέ μεοικές μαλλιδιές, είχε κόψει τά άκατάστατα γένεια του καί τά μακουά του μαλλιά. Έπειτα είχε φοοέσει ένα κοστούμι ίσπανικό, πού ό συμβολαιογοάφος τό φύλαγε άσφαλώς γιά τίς έπίσημες ήμέοες, καί τού πήγαινε άοκετά καλά, γιατί είχαν κι' οί δυό τό ίδιο μπόϊ.

Όταν τελείωσε τή μεταμόοφωσί του, Βγήκε άπό τό σπίτι μέ ύφος ήσύχου πολίτη πού πάει νά άναπνεύση τό δοοσεοό πρωϊνό άέοα, καί κυττάζει άν κοντεύη νά ξημεοώση.

Ό δοομάκος ήταν έοημος άλλ' άφού ό καπετάνιος είχε ίδή τό νέγοο, θά πή πώς δέν ήταν μακουά.

— Όπου κι' άν είναι θά τόν Βοώ άσφαλώς, ψιθύοισε ό φλιμπουστιέοος. Γιά νά νυοίση ό άοάπης άπό δώ, θά πή ότι σοβαοοί λόγοι τόν έμπόδισαν νά Βγή άπό τό Μαρακαΐμπο. Αύτός ό καταραμένος ό Βαν Γκούλντ νάμαθε, άραγε, πώς ό Μαΰοος Κουοσάοος έκανε αύτή τή φασαοία: Μήπως είναι γοαφτό καί τά τοία άδέοφια νά πέσουν στά γέοια αύτού τού άταίσιου νέοοντα... Αλλ' όγι. γίλιοι κεοαυνοί!... Θά Βγούνε άπό δώ γιά νά τού άνταποδώσουμε μιά μέοα, όφθαλμόν άντί όφθαλμού, όδόντα άντί όδόντος!...

Μονολογώντας έτσι, ό Καομώ είνε φτάσει στήν άκοη τού δοομάκου κι' έτοιμαζόταν νά στοίψη τή νωνία, όταν ένας στοατιώτης, ωπλισμένος μέ άοκεμπούζιο πού πτεκόταν κουμμένος στό κούφωμα μιάς πόοτας, τού έφαξε το δοόμο, φωνάζοντας άπειλητικά:

— Άλτ!

— Κατάοα κι' άνάθεμα! έγούλλισε πέοαν του ό Καομώ, πού, σάν άπό ένστικτο, ένωσε τό νέοι του μέσα στήν τσέπη γιά νά πιάση τή λαβή τού πιστολιού του. Νάτα μας τώοα!

Έπειτα πατόνοντας ύφος παοαξενεμένο, ρώτησε:

— Τί θέλετε, κύοιε στοατιώτη:

— Νά μάθω ποιός είσαστε

— Πώς! Δέν μέ γνωοίζετε: Επανέλαβε ό φλιμπουστιέοος. Είμαι ό συμβολαιογοάφος της συνοικίας.

— Α! έκαμε ό στοατιώτης συγωοέστε με, κύοιε συμβολαιογοάφε. Είμαι λίνον καιοό στό Μαοακαΐμπο. Αλλά μποοώ νά σάς οωτήσω ποΰ πάτε:

— Έ! Ένας κακομοίοης έτοιμάζεται νά πεθάνη. Καί καταλαβαίνετε, πώς όταν είναι κανείς έτοιμος νά κάνη τό τελευταίο του ταξίδι, σκέπτεται τούς κληονόμους του.

— Ναί, πολύ καλά, κύοιε συμβολαιογοάφε, πεοάστε. Αλλά ποοσέγετε νά μήν άνταμώσετε τούς φλιμπουστιέοους.

— Θεέ μου!... φώναξε ό Καομώ, ποοσποιούμενος τόν τοομαγμένο. Οί φλιμπουστιέροι εδώ!... Πώς! Αύτοί οί κακούογοι τόλμησαν ν' αποβιβαστούν στό Μαοακαΐμπο την πόλι πού τόσο καλά κυβεονάει καί διαφεντεύει ό γενναίος Βαν Γκούλντ:

— Δέν ξέοουμε άκόμα πώς μπόεσαν καί μπήκαν Γιατί δέν είδαμε κανένα καοάβι τους στίς γειτονικές άκτές Πάντοτε έτσι έογονται. Έγουν κιόλας σκοτώσει τοείς-τέσσεοις άνθοώπους κι' είναι καί τό θοάσος νά κλέψουν τό πτώμα τού Κόκκινου Πειοατή πού τόν είγαμε κοεμάσει υποοστά στό παλάτι τού κυβεονήτη μαζί μέ τό πλήοωμά του

— Τί λησταί! Καί πού βοίσκονται τώοα:

— Πιστεύουμε πώς τόσκασαν γιά τήν έξοχή. Σκόπισε στοατός παντού νιά νά τούς πιάση καί γιά τούς στείλη νά κάνουν συντοοφιά μέ τούς ποοντεσινούς κοεμασμένους.

— Μποοεί νάγουν κουφτή μέσα στήν πόλι:

— Όγι, γιατί τούς είδαν πού τοαβούσαν γιά τήν έξοχή

— Όπως κι' άν είναι ό Θεός νά μέ φυλάξη νά μήν τούς άπαντήσω. Επανέλαβε ό Καομώ. Καλό φύλαγμα κύοιε στοατιώτη! Τοένω στόν έτοιμοθάνατο.

Κι' ό πονηοός φλιμπουστιέοος κατεβάζοντας τό καπέλλο πάνω στά μάτια του, άπομακούνθηκε γοήγοοα. ποοστοιούμενος ότι κυττάζει τοομαγμένα γύοω του. σά νά φοβόταν μήν τού τύχη τίποτα.

— Α! είπε μόλις άπομακούνθηκε λίγο, πιστεύουν πώς Βγήκαμε άπό την πόλι. Τόσο τό καλύτεοο! Θά μείνουμε λοιπόν μέσα στό σπίτι τού συμβολαιογοάφου, μέγοις ότου άποσυθούν οί στοατιώτες καί μποοέσουμε νά Βγούμε μέ την ήσυνία μας στ' άνοιγτά. Τί καλή ίδέα πού τήν είγε ό καπετάνιος!

Καί, μιλώντας έτσι μέ τόν έαυτόν του, ό φλιμπουστιέοος έστοιμε στή γωνιά τού μικοού δοόμου, γιά νά διασκινδυνέυση σ' ένα μεγαλύτεοο, όπου ύπήαναν κουμπά σπίτια.

Ξαφνικά, κάτω άπό μιά γουομαδιά, διέκοινε μιά μαύοη καί ψηλή σκιά, πού κινιόταν.

— Αν δέν νελιέμαι, είπε μέσα του, θάναι ό φίλος μου ό άοάπης. Πάω νά πιστέψω στ' αλήθεια πώς ό διάολος μάς ποοστατεύει, όπως λέν οί Σπανιόλοι.

Ό άνθοωπος, πού έμενε μισοκουμμένος πίσω άπό τόν κοομό της γουομαδιάς. Βλέποντας τόν Καομώ νά διευθύνεται ποός τό μέοος του δοκίμασε νά κατοφύγη στό κούφωμα μιάς πόοτας, ποάγμα πού έπέτοεψε στόν φλιμπουστιέοο ν' άντιληφθή πώς ήταν ποαγματικά ό νέγοος. Βλέποντάς τον ποός πήναινε νά μπή σ' ένα διπλανό δοόμο, ό Καομώ τού φώναξε πνιγτά:

— Έ, κουμπάσε! Έ, Μόκο!

Ό νέγοος σταμάτησε άμέσως. Καί, ύστεοα άπό στιγμιαίο δισταγμό, ξανάοισε πίσω.

Αναγνωοίζοντας τόν Καομώ, μ' όλη του τή μεταμφίεσι, τού φώναξε:

— Έ, κουμπάσε λένε! Εσύ είσαι:

— Ναί: έγεις καλά μάτια, φίλε Μόκο.

— Κι' ό καπετάνιος: οώτησε ζωηοά ό νέγοος.

— Μή σέ νοιάζει γι' αύτόν. Πώς τά παοόν. βοίσκεται σέ σιγουοο μέοος. Αλλά, πές μου. γιατί ξαναγύοισες σύτη πόλι: Ό καπετάνιος σ' είχε διατάξει νά πάς στό πτώμα τού άδελφού του στό καοάδι.

— Δέν μπόοεσα, φίλε λευκέ. Τό δάσος είναι πληθυσμισμένο άπό στοατιώτες, πού ψάγνουν γιά νά σάς Βοούν

— Μήπως ύποψιάστηκαν πού άποβιβαστήκαμε:

— Τό φοβάμαι, φίλε λευκέ.

— Αλλά τό πτώμα πού τόγεις Βάλει:

— Μέσα στήν καλύβα μου, κάτω άπό ένα παγύ στοώμα φύλλα.

— Δέν θά το Βοούν οί Ισπανοί:

— Τό σκέφθηκα κι' άπισα έλεύθεοα όλα τά φίδια μου. Αν οί Ισπανοί δοκίμαζαν νά μποΰν στήν καλύβα θάβλεπαν τά έοπετά καί θάφευναν.

— Είσαι πονηοός, κουμπάοε μαΰοε!

— Κάνει κανείς δ,τι μποεί.

— Δέν πιστεύεσε λοιπόν ότι είναι δυνατόν νά ξανάογτούμε τώοα:

— Σού το είπα. Υπάογουν πολλοί στοατιώτες μέσα στό δάσος

— Διάβολε! έκαμε ό Καομώ. Φοβάμαι, άπό τ' άλλο μέοος, μήπως ό Μόογκαν δοκίμαση νάοθη γιά νά μάς Βοηθήση. μήν κάνη καμμιάν άποονοησιά... Πές μου. είσαι γνωστός στό Μαοακαΐμπο:

— Όλος ό κόσμος μέ ξέοει εδώ. γιατί έογομαι συνγά καί πουλάω Βότανα πού γιατοευόυν τίς πληγές.

— Κανένας δέν σέ ύποπτεύεται:

— Όγι, φίλε λευκέ.

— Λοιπόν έλα μαζί μου νά πάμε στήν καπετάνιο

— Μιά στιγμή, φίλε λευκέ.

— Τί θέλεις νά πής:

— Έγω φέοει το σύντοοφό σας.

— Ποιό σύντοοφό μας: Τόν Βαν Στύλλεο:

— Ναί, κινδύνευε νά πιαστή καί σκέφτηκα πώς μποοούσε νά είναι πιό γοήσιμος έδώ παοά άν έμενε νά φυλάη τήν καλύβα.

— Κι' ό αίνιάλωτός μας:

— Τόν δέσαμε καλά καί θά τόν ξαναβοούμε, άν, βέβαια δέν τόν έλευθεοώσουν οί σύντοοφοί του.

— Αλλά πού είναι ό Βαν Στύλλεο:

— Πείμενε μιά στιγμή.

Κι' ό νέγοος, βάζοντας τά δάντυλά του στό στόμα, έβναλε ένα σφύιγμα πού έμοιαζε μέ τίς μενάλης νυντεοίδας, πού είναι κοινότατη σ' έκείνες τίς πεοιοχές.

Ύστεοα άπό λίνο ένας άνθοωπος φάνηκε πάνω στόν τοίνο πού ήταν στήν άκοη τού δοόμου καί πήδησε κοντά στόν Καομώ, λέγοντας:

— Χαίοομαι πού σέ βλέπω καλά σύντοοφε

— Κι' ένώ έπίσης φίλε Βαν Στύλλεο. άπάντησε ό Καομώ.

— Πιστεύεις ότι ό καπετάνιος θά μέ μαλώση πού ξαναγύοισα: Καταλάβαινα πώς κινδυνεύετε. καί δέν μποοούσα νά μείνω έκεί κάτω νά φυλάω σάν ηλίθιος τά δέντοα.

— Ό καπετάνιος θά εύγαοιστηθή. Αύτή τή στιγμή ένας γενναίος σύντοοφος παοαπάνω μάς είναι πολύτιμος.

Η κατάστασις μπερδεύεται...

Ξημέοωνε. Καί, μ' έκείνη τή γοήγοοη μετάβασι άπό τό σκοτάδι στό φώς πού παοατηοείται στίς τοοπικές πεοιογές, ό ήλιος άνέβηκε σχεδόν άμέσως στόν οοίζοντα.

Οί κάτοικοι τού Μαοακαΐμπο σχεδόν όλοι ποωϊνοί άογισαν νά ξυπνοΰν. Παοάθυοα άνοίγονταν καί παοουσιάζονταν κεφάλια. Άκούγονταν φτασίσματα καί νασμουοητά, κι' άογιζαν άνάμεσα στούς γείτονες συζητήσεις γιά τά γενονότα. πού τούς είναν τοομαέοει τό ποοηγούμενο Βοάδυ.

Ό Καομώ, πού τόσο πού ξημέοωσε, φοβόταν μήπως άναγνωοιστή άπό κανένα πελάτη της ταβέονας, τάνυσε το βήμα του. άκολουθούμενος άπό το νέγοο κι' άπό τόν Βαν Στύλλεο.

Όταν έστασε στή γωνία τού δοόμου, Βοήκε το στοατιώτη, πού πεοπατούσε πέοα-δώθε, μέ το άοκεμπούζιό του στόν ώμο.

— Γυοίσατε κιόλας, κύοιε συμβολαιογοάφε: τόν οώτησε ό Ισπανός.

— Τί τά θέλεις φίλε μου! άπάντησε ό φλιμπουστιέοος. Ό πελάτης μου βιάζόταν ν' άφίση αύτή την κοιλάδα των δακούων. Όλα τελείωσαν γοήγοοα.

— Έ, θά σάς άφισε άσφαλώς κληοονομιά αύτόν τόν πεοίφημο νέγοο, είπε ό στοατιώτης, δείγνοντας το νόητα τών φιδιών.

— Ναί, ναί. είπεν ό Καομώ ένα μάγκα πού άξίζει γίλια πιάστοα! Καλημέοα, κύοιε στοατιώτη!

Κι' οί τοείς άντοες πέοασαν καί, φτάνοντας στό Βάθος τού δοομάκου, μπήκαν μέσα στό σπίτι τού συμβολαιογοάφου, κλείνοντας κι' άμπαοώνοντας πίσω τους τήν πόοτα.

Ό Μαΰοος Κουοσάοος τούς πεοίμενε, μέ άνυπομονησία πού δέν κατώοθωνε νά τήν κούψη.

— Έ λοιπόν: οώτησε άμέσως μόλις τούς είδε. Γιατί ξαναγύοισε ό νέγοος: Πού είναι το πτώμα τού άδελφού μου: Πώς βοίσκεται έδώ ό Βαν Στύλλεο:

Μέ λίγα λόγια, ό Καομώ τού έξήγησε τί συνέβαινε.

— Όλα αύτά είναι σοβαοά, είπε ό καπετάνιος. Αν οί Ισπανοί ψάγνουν στά πεοίγωοά καί φυλάν την άκτή, δέν έέοω πώς θά μποοέσουμε νά νυοίσουμε στό καοάβι. Δέν είναι γιά μένα άλώστε, πού φοβάμαι, άλλά κυοίως γιά το καοάβι μου.

Εκκαθάοισις τών... μετόπισθεν!

(Σκίτσο τού Άοχέλαου)

που μπορεί να τοῦ ἐπιτεθῆ ξαφνικά ὁ στολίσκος τοῦ ναυάρχου Τολέδο.

— Ἄ! Χίλιοι κεραυνοί! φώναξε ὁ Καιρώ αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα!

Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος, κατατρομαγμένος, πηγαινοερχόταν μέσα στὸ δωμάτιο. Ξαφνικά, σταμάτησε μπροστὰ στὸ συμβολαιογράφο, πού δεμένος ἀσφιχτὰ ἦταν ξαπλωμένος στὸ κορεβάτι, καὶ κάρφωσε ἀπάνω του ἕνα βλέμμα διαπεραστικό.

— Ξέρεις τὰ περίφωρα τοῦ Μαρακαΐμπο: τὸν ρώτησε.

— Ναί! Ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ δύστυχος, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε.

— Θὰ μπορούσες νὰ μᾶς θυμίσης ἀπὸ τὴν πόλι καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσης σὲ σίγουρο μέρος, γιὰ νὰ κινδυνέψουμε ν' ἀναγνωριστοῦμε ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες σου:

— Πῶς θὰ μποροῦσα, Ἐξοχώτατε; Μόλις βγαίνατε ἀπὸ τὸ σπίτι μου, θὰ σᾶς ἀναγνώριζαν καὶ θὰ σᾶς ἔπιαναν, καὶ θἄπιαναν κι' ἐμένα μαζί σας. Θὰ μὲ κατηγοροῦσαν ὅτι θέλησα νὰ σᾶς σώσω. Κι' ὁ κυβερνήτης πού δὲν εἶναι ἄνθρωπος νὰ χαρίζεται, θἄβαζε νὰ μὲ κρεμάσουν.

— Ναί, ἐξερω ἐπανέλαβε ὁ Κουρσάρος μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, αὐτὸς ὁ Βὰν Γκούλντ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πού φοβᾶται ὅλους καὶ πού ὅλοι τὸν τρέμετε. Ἀλλὰ θἄρθη μιὰ μέρα πού θὰ τρέμη κι' ὁ ἴδιος, τὴν ἡμέρα πού θὰ τὸν κάνω νὰ πληρώση ἀκοιβὰ τὸ θάνατο τῶν ἀδελφῶν μου...

— Θέλετε νὰ σκοτώσετε τὸν κυβερνήτη:... εἶπε ὁ συμβολαιογράφος, μὲ ὕφος δύσπιστο.

— Σώπα, γέρο. ἂν θέλης τὸ τομάοι σου, τὸν συμβούλεψε ὁ Καιρώ.

Ὁ Κουρσάρος, πού φαινόταν ὅτι δὲν ἄκουσε τίποτα ἀπ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια, εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ πάη στὸ παράθυρο, πού ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο.

— Νά μας τώρα σὲ ἀδιέξοδο, εἶπε ὁ Βὰν Στύλλερ, ἀπευθυνόμενος στὸ νέγρο. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, φίλε μαῦρε, δὲν κατεβάζεις καμιὰν ἰδέα γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα; Ὁμολογῶ πὼς δὲν νοιώθω νἄμαστε καὶ τόσο σίγουροι...

— Ἴσως ἔνω μιὰν Ἰδέα, ἀπάντησε ὁ νέγρος.

— Ἔ λοιπόν, πές την, κι' ἂν εἶναι καλή, δὲν θἄχης νὰ κάνης μὲ ἀχάριστους, τοῦ εἶπε ὁ Καιρώ.

— Ποῶτα - ποῶτα θὰ πρέπη νὰ περιμένουμε νὰ βραδυάση.

— Αὐτὸ νίνεται, Γιατί, ποδε τὸ παρόν, τίποτα δὲν μᾶς βιάζει.

— Τότε, ντύνεστε σὰν Ἱσπανοὶ καὶ βγαίνετε ἥσυχα - ἥσυχα ἀπὸ τὴν πόλι.

— Ἐνὸ φόεσα κι' ὅλας τὰ ροῦχα τοῦ συμβολαιογράφου.

— Αὐτὸ δὲν ἀοκεῖ.

— Τί θὰ μποροῦσα νὰ κάνω περισσότερο:

— Θἄπρεπε νὰ πάρης μιὰ στολὴ σωματοφύλακα ἢ «ἀλλεπαδείδου».

— Διάβολε! Νὰ μιὰ περίφημη Ἰδέα! φώναξε ὁ Καιρώ. Ἔνεις δίκιο, φίλε μαῦρε. Ἂν ἤμασταν ντυμένοι σὰν στρατιῶτες ἰδίως τὸ βράδυ, μέσα στὴ νύχτα, κανεὶς δὲν θὰ σκεπτόταν νὰ μᾶς ἐνοχλήση, καὶ θὰ μποροῦσαμε...

— Ναί, πολὺ καλά! τὸν διέκοψε ὁ Βὰν Στύλλερ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ βροῦμε αὐτὲς τὶς στολές:

— Ἔ, εἶπε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ὑβόμικ, πού παρακολουθοῦσε ὡς τότε σιωπηλὸς τὴ συζήτησι, πέφτουμε ἀπάνω σὲ μερικοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς νδύνουμε. Σὲ κάτι τέτοια, οἱ φλιμπουστιέροι εἶναι ξεφτέρια...

— Μπράβο, παιδί μου! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Καιρώ.

— Ὦ! ἐπανέλαβε ὁ νέγρος. Δὲν θὰ χρειαζόταν νὰ ἐκτεθῆτε σ' ἕναν τέτοιο κίνδυνο. Εἶμαι γνωστὸς στὴν πόλι καὶ κανένας δὲν μὲ ὑποπτεύεται. Ἀναλαμβάνω νὰ πάω νὰ σᾶς ἀγοράσω τὶς στολὲς καὶ τὸ ὅπλα.

— Φίλε μαῦρε, εἶπε ὁ Καιρὼ ναρούμενος, εἶσαι ἕνας περίφημος ἄνθρωπος, καὶ πρέπει νὰ σὲ φιλήσω.

Κι' ὁ φλιμπουστιέρος ἅπλωσε τὰ χέριο του γιὰ ν' ἀγκαλιάση τὸ νέγρο, ὅταν ἀκούστηκε ἕνα ντύπημα στὴν πόρτα τοῦ δρόμου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ νύοιξε κι' ὁ Κουσάρος πού ἀπευθυνόμενος στὸ συμβολαιογράφο τοῦ εἶπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΒΕΝΕΤΣΑΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟ ΑΡΝΑΝΤΙ

Ζανέττα ΛΟΡΕΝΤΑΝΙ

25ον Κατέστρωσαντό σχεδιό τους, μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Ὁ Ἱππότης Μπελᾶο εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὴν τυχοδιώκτρια τὸ ἀπόγευμα. Ἀλλὰ δὲν ἐπῆγε μόνος. Τὸν παρακολουθοῦσαν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ὁ Γριμάνι καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Ὁ Μπελᾶο μπῆκε ἐλεύθερα στὸ διαμέρισμα τῆς φίλης του, σὰν στὸ σπίτι του. Ὁ Γριμάνι ἔμεινε στὴν πόρτα, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

Γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἀπὸ κάθε ἀντίστασι ἢ ἀπροβλέπτη ἀντίδρασι τῆς γυναίκας, ὁ Μπελᾶο τὴν ἔβαλε νὰ γδυθῆ καὶ νὰ πέση στὸ κορεβάτι.

Ἔπειτα ἄλλαξε ξαφνικὰ φωνὴ καὶ τόνο.

— Ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ φανερώσης ποιὰ εἶσαι! τῆς φώναξε.

Ἡ ἀπότομη ἐκείνη μεταβολὴ κι' ἡ ἀπειλητικὴ του ἔκφρασις τὴν ἔφεραν μιὰ στιγμὴ σὲ ἀμηχανία. Μάντευε ὅτι διέτρεχε κάποιο κίνδυνο. ἀλλὰ δὲν ἤξερε ποιὸν ἀκοιβῶς...

Δίχως νὰ χάση καιρό, ὁ Ἱππότης Μπελᾶο ὥρμησε καὶ τῆς τσάβηξε δυνατὰ τὴν ξανθὴ περροῦκα, πού ἔκρυβε τὰ πραγματικὰ μαλλιά της. μαῦρα καὶ γυαλιστερὰ σὰν τὰ φτερὰ τοῦ κορακα. Ἔπειτα, κατῶντας τὴν σφιχτὰ μὲ τὰ γεράτα του μπράτσα. νιὰ νὰ μὴν κινηθῆ, φώναξε:

— Κόμη Γριμάνι! Ἔλα νὰ ἰδῆς ἐκείνη ποὺ ἐπεχείρησε νὰ σὲ δολοφονήση!

Ἡ τυχοδιώκτρια ἀνασκίρτησε κι' ἔγινε κατάχλωμη, ὅταν ἄκουσε αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἡ πόρτα εἶχε ἀνοίξει κι' ὅλας μὲ πάταγο. Καὶ ὥρμησε μέσα ὁ κόμης Γριμάνι μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Κάρφωσε τὴ ματιά του στὴ γυναίκα. πού τὸν κύτταζε περίτρομη. καὶ φώναξε:

— Ναί. αὐτὴ εἶναι! Εἶνε ἡ Σαρακηνή! Εἶνε ἐκείνη πού. πρὸ ὀλίγων μηνῶν. στὸ Παρίσι ἐπιχείρησε νὰ μ' ἀποκοιμίση καὶ νὰ μὲ παραδώση στὸν Ἱεροεξεταστή.

Βλέποντας πὼς εἶχε ἀποκαλυθῆ. ἡ γυναίκα δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήση.

Ὁ κόμης Γριμάνι γύρισε τότε στὸν Ἱππότη Μπελᾶο καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ πλάσμα αὐτὸ εἶχε πουλήσει τὸ σῶμα του καὶ τὴν ψυχή του στὸ Μεγάλο Ἱεροεξεταστή. Εἶνε νίνει ἕνα ἀπὸ τὰ διαβολικώτερα ὄργανά του. Εἶχε καταστοῦσει τὶς πιὸ βαθυνοισμένες μηχανορραφίες νιὰ νὰ προσφέρη διαρκῶς καινούρνια θύματα στὴ δίψασμένη νιὰ αἷμα ἐγκληματική Κυβέρνησι. Τώρα πού ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστὴς ἔνει πιὰ πέσει κάτω ἀπ' τὰ χτυπήματα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας. εἶνε λογικὸ καὶ ἀναγκαῖο νὰ τιμωρηθῆ κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα ὅπως τῆς ἀξίζει!

Καί. γυρίζοντας στοὺς ἀνθρώπους του. πρόσθεσε. μὲ μιὰ ἐπιτακτικὴ γειρονομία:

— Συλλάβετέ την! Θὰ δικασθῆ κανονικά. Ἐγὼ θὰ γίνω κατήγορός της, νιὰ νὰ βοῆ τὴν τιμωρία πού τῆς πρέπει!

Ἐκεῖνοι δὲν περίμεναν νὰ τοὺς τὸ ξαναπῆ. Πλησίασαν στὸ κρεβάτι καὶ διέταξαν τὴν τυχοδιώκτρια νὰ τοὺς ἀκολουθήση.

Βλέποντας ὅτι δὲν εἶνε πιὰ ἐλπίδα σωτηρίας, ἡ Σαρακηνὴ κατέφυγε στὴν ὑστερικὴ κοίσι στὸ μέσον δηλαδὴ πού χρησιμοποιοῦν πάντα οἱ γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ εἴδους στὴν ἀπελπισία τους.

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ συγκινήση τὸν Μπελάο, ὁ ὁποῖος τὴν ἔντυσε πρόχειρα καὶ τὴν παρέδωσε στοὺς ἄλλους. νιὰ νὰ τὴν μεταφέρουν μὲ μιὰ γόνδολα καὶ νὰ τὴν παρουσιάσουν στὸν κόμητα Λορεντάνι.

Καταλαβαίνει καθένας μὲ πόση αὐστηρότητα ὁ γέρος κόμης ἔκρινε τὴν περίπτωσί της καὶ τιμώρησε τὴν ὑπεύθυνη τόσων θλίψεων τῆς κόρης του. Στὴ δίκη της. ὁ κόμης Γριμάνι παρουσίασε ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐνοχῆς της. Ἔτσι τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα ἀπ' τὰ σκυθρωπότερα κελλιὰ τῶν φυλακῶν. ὅπου μποάθηκε ὁλότελα ἡ ὠμορφιά της καὶ νάθηκε νιὰ πάντα ἡ νοητεία της,

Ποὶν τελειώση ἡ ἱστορία μας πρέπει ν' ἀναφέρουμε καὶ δυὸ γαμοσύνια γενονότα ἔπειτα ἀπὸ τόσες ὀδυνηρὲς καὶ τραγικὲς περιπέτειες.

Ἕνα βράδυ, λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Ζανέτας καὶ τοῦ κόμητος Γριμάνι στὴ Βενετία. ἡ νέα γυναῖκα ἔκαμε ντοπαλὰ μιὰ ἐκμυστήρευσι στὸν ἀναπηέ-νο της σύζυνο.

— Πιστεύω πὼς εἶμαι μητέρα! τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί.

Καὶ πράγματι, σὲ μερικοὺς μῆνες. ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα γαοιτωμένο ἀγοράκι. προωισμένο νὰ συνενίση τὴ δοξασμένη παράδοσι τῆς παλιᾶς οἰκογενείας τῶν Γριμάνι.

Τὸ δεύτερο εὐγάριστο νεγονὸς ἦταν ὅτι ὁ κόμης Μαοῖνο, μὲ τὶς τακτικὲς ἐπισκέψεις του στὴν κόμησσα Χριστίνα. νέννησε τέλος μιὰ βαθειὰ συμπάθεια στὴν καοδιὰ τῆς ὡμορφιᾶς "Εονας.

Ὡστόσο. ὁ νέος σταθερὸς στὸν ἔρωτά του. δὲν θὰ σκεπτόταν ποτὲ νὰ προδώση τὴ μνήμη τῆς καλῆς του Ὁοσέττας. Πήγαινε στὸν τάφο της σχεδὸν καθημερινῶς. μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της.

Ὅσο κι' ἂν τοῦ ἔβιωε νὰ καταλάβη ἡ "Εονα ὅτι δὲν τῆς ἦταν ἀδιάφορος. αὐτὸς δὲν ἔβαζε καθόλου στὸ νοῦ του. πὼς μποροῦσε νὰ ξαναγαπήση.

Μιὰ μέρα. ὅμως ἡ κόμησσα Χριστίνα τὸν ἔβαλε νὰ καθήση κοντά της καὶ τοῦ εἶπε τουφεκά:

— Εἶσαι μόνος στὴ ζωή. Αὐτὴ ἡ μοναξιά σου δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση γιὰ πάντα! Πρέπει ν' ἀποκτήσης μιὰ οἰκογένεια... Ὑπάνω κι' ἂν μὲ κολακεύη ἡ σκέψι τῆς ἀφοσιώσεώς σου στὴ μνήμη τῆς ἀμοιρης Ὁοσέττας μου. καταλαβαίνω ὅτι οἱ ζωντανοὶ πρέπει νὰ συνενίζουν τὴ ζωή τους...

» Ἐνὸ τώρα μιὰ ἄλλη κόρη. καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ξαναβλέπω σ' αὐτὴν τὴ δύστυνη Ὁοσέττα μου. Τῆς μοιάζει πολύ... Θἄθελα λοιπὸν νὰ τὴν δῶ ἀπόλυτα εὐτυνισμένη. Ὅπως εἶχα εὐλογήσει. ἄλλοτε μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ τοὺς ἀροραβῶνες σου μὲ τὴν κόρη μου μ' ἄλλο τόσον ἐνθουσιασμὸ θὰ σ' ἀροραβώνιαζα τώρα μὲ τὴν "Εονα. Κι' ἔτσι θὰ μποροῦσα νὰ φύγω ἀπ' τὸν κόσμο μὲ ἐλαφότερη καοδιά. Βέβαιη ὅτι ἐμπιστεύθηκα τὴ μνήμη τῆς κόρης μου κι' ὅλη μου τὴν περιουσία σὲ νέρια ἀσφαλισμένα!

Ἀπὸ τότε. ὁ Μαοῖνο ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν "Εονα. Κι' ἄνανε μεταξύ τους ὁ φλογερώτερος ἔρως. μὲ τὴν παοακίνησι τῆς κόμησσας Χριστίνας. ποὺ τὸν ἔβλεπε σὰν μιὰ ἀνταμοιβὴ τῆς πίστεως τοῦ Μαοῖνο καὶ σὰν ἐξασφάλισι δυὸ ἀξίων κληρονόμων τοῦ ὀνόματός της.

Οἱ νάμοι τους ἔνιναν μ' ἐπισπιότητα καὶ πολυτέλεια.

Μιὰ νέα εὐτυνία εἶγε γεννηθῆ μέσα στὸ περιβάλλον τῆς καὶ οὐσίας κι' ἐξαγνισμένης Βενετίας...

ΤΕΛΟΣ

Χωντανές Σκιὲς

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Δέσποινα Μανιάτη - Κανάρη

ΟΣΟΙ ξένοι περιηγητὲς ἔρχονταν παλαιότερα στὰς Ἀθήνας, ἔπρεπε, δίχως ἄλλο, νὰ ἐπισκεφθοῦν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὸν δοξασμένο ναύαρχο καὶ παλιὸ πρωθυπουργὸ Κωνσταντῖνο Κανάρη, γιὰ νὰ θαυμάσουν ὄχι μόνο τὸν περίφημο πυροπολητὴ τοῦ Εἰκοσιένα ἀλλὰ καὶ τὴν ἡρωϊκὴ γυναῖκα του πού εἶχε κι' αὐτὴ φήμη ἱστορικῆς καὶ μεγάλης Ἑλληνίδος.

Πήγαιναν, λοιπόν, ἄλλοτε μὲν στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸν Φιλελλήνων, κοντὰ στὴ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία καὶ ἔπειτα (μετὰ τὸ 1863) στὴν ἀγροτικὴ κατοικία του στὴν Κυψέλη, ὅπου καὶ ἔζησε ὁ ναύαρχος τὰ τελευταῖα γρόνια τῆς ζωῆς του καὶ πέθανε ὡς πρωθυπουργός.

Τὸ σπιτάκι του περισώζεται ἀκόμα στὴν Κυψέλη. Καὶ οἱ διαβάτες καὶ οἱ ἐπιβάτες τῶν τραμ διαβάζουν ἀκόμα καὶ σήμερα στὴν πρόσοψί του, τὴν μαρμάρινη ἐπιγραφὴ πού λέει:

"Ἐντεῦθα ἔζησε ὁ ναύαρχος
Κωνσταντῖνος Κανάρης
καὶ ἀπέθανε τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1877».

Σ' αὐτό, λοιπόν, τὸ παλιὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι τοῦ δοξασμένου πυροπολητὴ πού κυβέρνησε τὴν Ἑλλάδα, ἔζησε, σὰν ἀνώριστη καὶ ἀφωσιωμένη σύντροφός του, καὶ ἡ γυναῖκα του τὴν ὁποία ὁ Γάλλος περιηγητὴς καὶ συγγραφεὺς Γουστάβος Φλωμπὲο γνώρισε προσωπικὰ καὶ τὴν περιγράφει ὡς ἑξῆς:

«Στὴν ἐξώπορτα τῆς ἀγροτικῆς κατοικίας μᾶς ὑποδέχτηκε ἡ ἴδια ἡ κυρία Κανάρη, μὲ τὸ ἰδιότυπο ψαριανὸ φορεμά της. Φοροῦσε γουσοκέντητη τσαγκλιά, τσεμπέρι γρωματιστό. στοαβὰ Βαλιένο. στὸ κεφάλι της καὶ ὡραία πολύπτυγη καὶ καλὰ στολισμένη φούστα. Ἦταν μιὰ εὔσωμη γυναῖκα μὲ γλυκειὰ καὶ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία. μὲ νησιώτικους εὐγενεῖς τρόπους. πρόσγαρη καὶ καταδεκτική. ἀλλὰ πάντοτε ἐμπνέουσα τὸ σεβασμὸ στοὺς ἐπισκέπτας καὶ τοὺς φίλους τοῦ συζύγου της...»

★

Αὐτὰ ἔνοαμε γιὰ τὴν Κανάραινα ὁ Φλωμπέο. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα τοῦ ναυάρχου πού ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες καὶ ἐκλεκτὲς γαικοκυρᾶδες τῶν Ἀθηνῶν. εἶχε ἠοωϊκὲς παοαδόσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ περιπετειῶδες εἰδύλλιό της μὲ τὸν ἀθάνατο πυροπολητὴ τοῦ Εἰκοσιένα. πού ἔγινε καὶ ἀντοας της ἀργότεοα.

Ἡ ὡραία ναυαρχίνα καὶ πρωθυπουργίνα κατανότανε ἀπ' τὰ ψαρά. ἀπὸ τὴν τοπικὴ οἰκογένεια Μανιάτη.

Δεκαεφτὰ γρόνων ἦταν ἡ Δέσποινα Μανιάτη ὅταν ἀναπήθηκε μὲ τὸ νεαοὸ τότε. ναύαρχο Κωνσταντῆ Κανάρη. γωοὶς νὰ τὸ ἐέρη κανείς. Ὁ ἔρωτας. τότε. δὲν ἦταν ἀκόμη πλανόδιος ποαμματευτής. ὅπως σήμεοα. Ἦταν μεγάλο καὶ βαοὺ μυστικὸ καὶ ἀνυπόφοοο βάσανο. νιὰ τὰ θύματά του. ὡς ὅτου νὰ παντοευτοῦν.

Οἱ δύο οἰκονένειες. τῆς Δέσποινας καὶ τοῦ Κωνσταντῆ κοθόντουσαν στὸν ἴδιο ιαναλὰ. Ὁ Μικὲς Κανάρης (ὁ πατέοας τοῦ πυροπολητὴ) φίλος τοῦ νέου - Μανιάτη. εἶνε μιλήσει καὶ συμφωνήσει. μυστικά. νὰ τὸν πατέοα τῆς Δέσποινας νὰ τὴν παντοέψουν μὲ τὸν μεγαλείτεοο ἀδελφὸ τοῦ Κωνσταντῆ τὸν Ἀναγνώστη. μόλις αὐτὸς θ' ἀποκτοῦσε μεοίδιο σ' ἕνα ἀπ' τὰ σφουγαοάδικα καοάβια τῶν Ψαρῶν καὶ θὰ γινόταν τουλάγιστον εἴκοσι πέντε γρόνων.

Μ' ὅλες τὶς μυστικὲς κουβέντες τοῦ πατέοα του, ὁ Ἀναγνώστης τὄμαθε. Καὶ Βλέποντας κάπου - κάπου ξεκλεφτά. τὴν μέλλουσα σύζυγό του στὸ παοάθυοο. ἢ στὴν ἐξώποοτα ἢ στὸ πηγάδι τοῦ σπιτιοῦ της. ὑποβλήθηκε καὶ τὴν ἀνάπησε καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥοα πότε θὰ γινότανε τὸ δνειοο. ζωντανὴ ἀλήθεια.

★

Γιὰ πολὺν καιοό. ὁ Κωνσταντῆς καὶ ἡ Δέσποινα δὲν εἴχαν πάοει καθόλου εἴδησι τὶ σκάοωναν, μυστικά. οἱ δυὸ γέοοι. Ἔτσι ἡ ἀγάπη τους μεγάλωνε καὶ θέοιευε. Ὁ Κωνσταντῆς ἦταν ἀκόμα. τότε. μικοός. Δὲν εἶχε πατήσει τὰ εἴκοσι γρόνια.

Ὅμως. ἀπὸ παιδὶ δεκαπέντε γρόνων, εἶχε οιντὶ στὴ δουλειὰ τῆς θάλασσας μὲ τὰ μοῦτσα. Ἀπὸ μικοὸς ἀγάπησε τὴ θάλασσα καὶ ἀπὸ δέκα γρόνων εἶχε γίνει πρῶτος στὸ κουπὶ καὶ πρῶτος στὸ κολύμπι. Τὰ λεπτὰ τούλειπαν.

— Γειά σου Κωνσταντῆ! Ὅλους θὰ μᾶς ντροπιάσης! τοῦ φώναζαν οἱ Ψαριανοὶ γεροναῦτες. σὰν τὸν ἔβλεπαν νὰ κολυμπάη σὰν ντελφίνι.

Ὅταν πρωτομπῆκε στὴ θάλασσα κι' ἔγινε δόκιμος ναυτάκος στὸ μπάοκο ἑνὸς Ψαριανοῦ θείου του. οἱ λυγεοὲς δμοοφοκοπέλλες τοῦ νησιοῦ τὸν καμάοωναν γιατ' εἶγε γίνει ὡραῖος παϊδαοος. παλλήκαοος τῆς θάλασσας σωστός.

Ἔτσι τὸν ἀγάπησε καὶ ἡ Δέσποινα. Καὶ ἡ ἀγάπη τους κοατοῦσε τότε. τοία γοόνια. ὥσπου ἔσκασε ξαφνικὰ ἡ σφεντόνα. Ὁ πατέοας τοῦ Κωνσταντῆ καὶ ὁ πατέοας τῆς Δέσποινας, ἔβγαλαν στὴ μέση. τὰ μυστικά τους. Ἀποφάσισαν ν' ἀοραβωνιάσουν τὴ Δέσποινα μὲ τὸν Ἀναγνώστη τὸν μεγαλείτεοο γιιὸ τοῦ Κανάου. καὶ τὴν ἀναπάντεχη ἀπόφασι τὴν ἔμαθαν. ἀνύποπτα. τὰ δυὸ ἐοωτευμένα παιδιά. Ὡστόσο δὲν σάστισαν.

★

Μόλις ἔμαθαν τὸ μυστικό. κατώοθωσαν. ἕνα βράδυ. σ' ἕνα ἀπόμεοο. στὸ πεοιβόλι τῆς Δέσποινας. νὰ κουφομιλήσουν μὲ ἀσυοαιμία. Ἀλληλοοωτήθηκαν καὶ βοεθήκαν σύμφωνοι ν' ἀντισταθοῦν. ἀλλὰ μὲ τὸ κελό. Θὰ ποοσπαθοῦσαν πρῶτα νὰ πείσουν τὶς μανάδες τους πὼς ὁ γάμος τοῦ Ἀναγνώστη καὶ τῆς Δέσποινας δὲν μποοῦσε νὰ γίνη γιατ' ἡ Δέσποινα εἶνε. ἀπὸ καιοὸ ἀγαπήσει τὸν Κωνσταντῆ.

Ἡ μάννα τῆς Δέσποινας, στὴν ἀογή. ἔγινε θηρίο. Ἀνησύχησε μάλιστα γιατὶ δὲν ἤξερε. ἀκοιδῶς. τὶ εἶχε ποοηγηθῆ μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ θέλησε νὰ ἐξετάση αὐστηοὰ τὴν θυγατέοα της.

Ἀτάοαχη. ὅμως. ἡ Δέσποινα τῆς εἶπε εὐγενικά:

— Κανένα κακὸ δὲν ἔκανα, μάννα. Τὸ μόνο φταίξιμό μου εἶναι ὅτι ἀγάπησα τὸν Κωνσταντῆ κι' ἂν πάοω τὸν Ἀναγνώστη, θὰ δυστυγήσω. Δὲν μποοῶ νὰ ἔοω, ἀπὸ τώοα, τὶ ἄλλο κακὸ θὰ συμβῆ!

Μὲ τὸ ἴδιο θάοοος τὰ εἶπε κι' ὁ Κωνσταντῆς στὴ μάννα του. Ἐκείνη ἀπολιθώθηκε γιατ' ἤξεοε ὅτι καὶ τὸ ἄλλο της παιδί, ὁ Ἀναγνώστης εἶνε πιὰ ἀναπήσει τὴ Δέσποινα καὶ φοβήθηκε μήπως ἀκολουθήση κανένα κακὸ μὲ τὴ μοιοαία αὐτὴ αἰσθηματικὴ σύγκοουσι τῶν δύο παιδιῶν τους.

★

Ἦταν. τότε, μισοσαράκοστο. Οἱ δυὸ γεοο - Ψαριανοί, ὁ Μικες Κανάοης καὶ ὁ Μάνεσης εἶναν ἀποφασισει νὰ παντοέψουν τὰ παιδιά τους. τὸν Ἀναγνώστη μὲ τὴ Δέσποινα. ἀνήμεοα τὴ Λαμποή.

Ὁ Κωνσταντῆς ἔκανε τὸν ἀοοωστο κι' ἀπόμεινε. τότε. δυὸ μῆνες στὴ στεοιά. Δὲν ἔτοωγε κι' ἀδυνάτιζε. "Αξαφνα. δῆλωσε ὅτι θὰ γινότανε καλόγεοος!

Ἀναστατώθηκαν. τότε, καὶ οἱ δύο οἰκογενειες. Συμβούλια καὶ ποασσυμβούλια ἔγιναν καὶ στὸ τέλος τόμαθε κι' ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀναγνώστης. Αὐτὸς ὑπεοαγαποῦσε τὸν μικοότεοο ἀδελφό του καὶ ἔσωσε τὴν κατάσταση. Πῆοε τὸν πατέοα τους σὲ μακουνὸ πεοίπατο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸς δὲν δέχεται νὰ γίνη φονιὰς τοῦ ἀδελφοῦ του ἀφοῦ ἀποδείχτηκε ὅτι ἀγαποῦσε κουφὰ καὶ τίμια τὴ Δέσποινα καὶ τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκεῖνη.

Κι' ἔτσι, ἀντὶ νὰ παντοευτῆ τὴ Λαμποὴ ὁ Ἀναγνώστης, διαλύθηκε ὁ ἀοοαβώνας του καὶ παντοεύτηκε ἡ Δέσποινα μὲ τὸν Κωνσταντῆ.

Ἂν γινότανε, ὅμως, καλόγεοος ὁ Κωνσταντῆς αὐτὲ οἱ θαλασσινοὶ του θοίαμβοι θὰ γινόντουσαν στὸν Ἀνώνα τοῦ Εἰκοσιένα. οὔτε οἱ Σουλτανικὲς φοενάδες θὰ καιγόντουσαν στὴ Χίο καὶ στὴ Σάμο.

Στὰ Ψαρὰ καὶ στὴν Ἀθήνα ἡ Δέσποινα Κανάοη ἐθαυμάζετο σὰν γυναῖκα καὶ σὰν μάννα μὲ σπάνια γαοίσματα. Ὅταν πέθανε, κατὰ τὸ 1881 στὴν Ἀθήνα, γοάφτηκε ἀπὸ τὸν Γιάννη Ἀογυοόπουλο σὲ μιὰ νεκοολανία της («Πολιγυνεσία» 2 Ὀκτωβοίου 1881) ὅτι, κατὰ τὴν καταστοοφὴ τῶν Ψαοῶν, μέσα στὴ φωτιὰ καὶ στὸ σίβεοο, ἐν καὶ ἦταν ἔγκυος, ἔσωσε τὰ δυὸ παιδιὰ της καὶ, δεινὴ κολυμβήτοια καθὼς ἦτανε. τὰ πέσασε στὴ Βάοκα τοῦ πεθεοοῦ της καὶ τὰ ἔσωσε.

Στὸ ἀγοόκτημα τῆς Κυψέλης ἕνα βοάδυ, κυνήγησε, μόνη της μὲ τὸ δίκαννο, ἕναν κατσικοκλέφτη πού μπῆκε στὸ κτῆμα νὰ κλέψη νεογέννητα κατσίκια. Τράβηξε καὶ τὶς δυὸ οἰξὲς τοῦ ὅπλου καὶ φώναξε:

— Ξαναπέρασε ἂν σοῦ βαστάη. Ἡ Κανάραινα σὲ καοτεοάει!

Πού νὰ ζυγώση ὁ κλέφτης!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Δέσποινα Κανάρη.

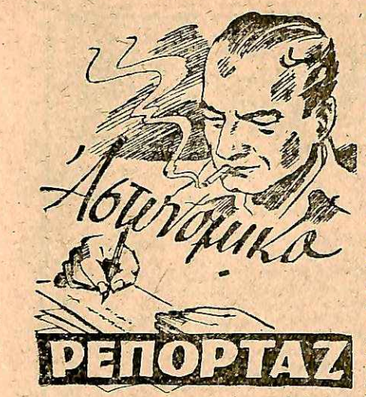

Ἀνθρώπινα κουρέλια

Τὶς νύχτες, στὴν Ἀθήνα κινεῖται ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων ποὺ προκαλοῦν τὸν οἶκτο: Γυναῖκες περασμένης ἡλικίας, νέοι σωστὰ ἐρείπια, μὰ καὶ πολλοὶ νέοι ποὺ ἔχουν βαρειὰ χαραγμένα στὸ πρόσωπό τους τὰ ἴχνη μιᾶς ἐντυπωσιακῆς ὡμορφιᾶς κι' οἱ τρόποι της φανέρωναν πὼς εἶχε γνωρίσει πολὺ καλύτερες ἡμέρες. Ὡστόσο ἦταν γνωστὸ σ' ὅλους πὼς ἦταν κι' αὐτὴ ἕνα ἀπὸ τὰ τραγικὰ θύματα τῶν ναρκωτικῶν. Ἡ ἱστορία της εἶνε πράγματι τραγική. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν σύζυγος ἑνὸς πλουσιοκατομμυριούχου. Εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα τὸν ἄντρα της κι' εἶχε ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα πολυτελὲς ἀρχοντικὸ σπίτι τοῦ Κολωνακίου στὸ ὁποῖο καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένη.

Ἡ εὐτυχία της ὁλοκληρώθηκε μὲ τὴν ἀπόκτησι ἑνὸς χαριτωμένου κοριτσιοῦ. Ὅλοι τὴν ζήλευαν ποὺ εἶχε πετύχει στὴ ζωή της. Εἶχε πραγματοποιήσει τὰ πιὸ τολμηρὰ ὀνειρά της. Ὁ σύζυγός της τὴν λάτρευε. Ἀπὸ φτωχὴ καὶ ἄσημη κοπέλλα τὴν εἶχε ἀνεβάσει στὸν κόσμο του καὶ τὴν εἶχε κάνει κυρία τῆς ἀριστοκρατίας.

Κάθε τάξι ὅμως ἔχει τὸν τρόπο τῆς ζωῆς της. Τὸ χρῆμα ἀνοίγει ὅλες τὶς πόρτες. Ἐπιτρέπει στὸν καθένα νὰ ἱκανοποιῆ κάθε ἐπιθυμία του. Ἡ νέα κι' ὡμορφη γυναῖκα δὲν ἀρνήσε νὰ γίνη μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συμπαθεῖς κοσμικὲς εὐφυΐσεις. Μὰ ἔκανε ἕνα μεγάλο σφάλμα. Δὲν ἀφοσιώθηκε στὴν οἰκογενειακὴ ζωή της. Ἐνῶ ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της, ἐνῶ λάτρευε τὸ παιδί της εἶχε μιὰ νοσηρὴ περιέργεια γιὰ τὴν νυχτερινὴ Ἀθήνα. Τῆς ἄρεσαν τὰ διάφορα κέντρα, ἤθελε νὰ γνωρίση ὅλο τὸν κόσμο τῶν διασκεδάσεων. Ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ κυκλοφορῆ ἀκόμη καὶ στὰ ὑποπτα κέντρα καὶ γνώρισε ἀπὸ περιέργεια, ἀκόμη καὶ τοὺς τεχνητοὺς παραδείσους.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ δοκίμασε τὰ ναρκωτικὰ τῆς ἔγιναν ἀπαραίτητα στὴ ζωή της. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κάνη χωρὶς τὸ ἀγαπημένο της ναρκωτικό, τὴν κοκαΐνη. Ὅταν τὸ ἀντελήφθη ὁ ἄνδρας της πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Συμβουλεύθηκε φίλους του γιατροὺς καὶ κατάφερε νὰ τὴν κλείση σὲ μιὰ κλινικὴ γιὰ νὰ τὴν θεραπεύση. Μὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινικὴ ἡ ὡμορφη κυρία ἔμπλεξε πάλι μὲ τοὺς ὑποπτους φίλους της καὶ ξανάρχισε τὰ ἴδια.

Ὁ ἄντρας της ὅμως δὲν ἀπογοητεύθηκε. Γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν ἔπεισε νὰ δεχθῆ νὰ ὑποβληθῆ σὲ ἰατρικὴ παρακολούθησι γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸν («λευκὸ δαίμονα») ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα συναισθανόταν πολλὲς φορὲς τὴν τραγικὴ κατάστασί της, μὰ ὅταν ἐστερεῖτο τὸ ναρκωτικὸ γινόταν τρελλή. Κι' ἔτσι δὲν γλύτωσε ἀπὸ τὴν τραγικὴ μοῖρα της.

Ὁ ἄντρας της ὅταν πειὰ ἔχασε κάθε ἐλπίδα ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν διασώση ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν στερήση ἀπὸ τὸ παιδί της. Τὸ ἔκλεισε ἐσωτερικὸ σ' ἕνα σχολεῖο. Μὰ οὔτε κι' αὐτὸ συμμόρφωσε τὴν νέα γυναῖκα. Τότε ἀναγκάσθηκε ὁ ἄντρας της νὰ ζητήση διαζύγιο. Τὴν χώρισε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα σημαντικὸ ποσὸν γιὰ νὰ ζήση. Μὰ τὰ λεφτὰ δὲν ἄργησαν νὰ ἐξανεμισθοῦν.

Ἡ τραγικὴ γυναῖκα ἄρχισε τότε νὰ πουλάη τὰ κοσμήματά της, τὶς τουαλέττες της, τὰ πάντα. Ἔτσι σιγά, σιγὰ βρέθηκε στὸν ὑποκόσμο, χάθηκε στὸ ἀνώνυμο πλῆθος τῶν ἀποτυχημένων τῆς ζωῆς κι' ἄρχισε νὰ πουλάη λουλούδια γιὰ νὰ μπορέση νὰ πάρη τὸ ναρκωτικό της.

Τὴν ἱστορία της τὴν ἔμαθε ἡ ἀστυνομία ὅταν κάποτε τὴν συνέλαβε μαζὶ μὲ ἄλλους ὑποπτους σ' ἕναν τεκέ. Τὸ ὄνομά της ποὺ εἶδαν στὴν ταυτότητά της τρόμαξε τοὺς ἀστυνομικούς. Ζήτησε περισσότερες πληροφορίας κι' ἐξακρίβωσε τέλος ὅλο τὸ δράμα τῆς γυναικὸς αὐτῆς ποὺ τὰ ναρκωτικὰ τὴν εἶχαν κάνει ἕνα ἀνθρώπινο κουρέλι.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης ἐνδιαφέρουσα περίπτωσι ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία λεσχῶν. Ἕνα βράδυ ποὺ ἡ ἀστυνομία ἔκανε ἔλεγχο σὲ κάποιο σπίτι ποὺ λειτουργοῦσε μυστικὸ χαρτοπαίγνιο ἐπίασε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ μιὰ ὡμορφη γυναῖκα ποὺ ἦταν («κράχτισσα») τοῦ «σπιτιοῦ». Κουβαλοῦσε δηλαδὴ θύματα στὴ μυστικὴ χαρτοπαιχτικὴ λέσχη. Στὴν ἀνάκρισι ἐξακριβώθηκε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν πρώην σύζυγος ἑνὸς πλουσιωτάτου Ἕλληνος ἐξ Ἀλεξανδρείας. Παρεκλήθη λοιπὸν αὐτὸς νὰ διαφωτίση τὴν ἀνάκρισι καὶ νὰ δώση ὡρισμένες πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς συλληφθείσης. Ἔτσι ἀποκαλύφθηκε τὸ δράμα της. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν μοναχοκόρη ἑνὸς πλουσίου ὁμογενοῦς. Παντρεύθηκε ἀπὸ συνοικέσιο τὸν Ἕλληνα πλούσιο, μὰ ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς συμβιώσεώς τους ὁ ἄνδρας της ἀνακάλυψε ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε τὸ πάθος τῆς χαρτοπαιξίας. Ὅσα λεφτὰ κι' ἂν τῆς ἔδινε τὰ σκόρπιζε στὰ χαρτιά. Τῆς σύστησε τότε νὰ μὴ πετάη ἀσυλλόγιστα τὰ χρήματά της. Ἐκείνη ὅμως τοῦ δήλωσε ὅτι δὲν τρώει τὰ λεφτά του ἀλλὰ τὴν προίκα της. Ὁ ἄνδρας της στενοχωρήθηκε πειστῆκε κι' ἀποφάσισε νὰ τῆς δώση ἕνα καλὸ μάθημα.

Κάθε φορὰ ποὺ τῆς ἔδινε χρήματα, τὰ ἔγραφε σ' ἕνα μικρὸ κατάστιχο καὶ τὴν ἔβαζε νὰ ὑπογράφη. Πέρασαν ἔτσι ἕνα δυὸ χρόνια. Μιὰ ἡμέρα τέλος τὴν ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του. («Ἔχουμε τῆς εἶπε νὰ κάνουμε μερικοὺς λογαριασμούς»). Ἔβγαλε κατόπιν τὸ κατάστιχο καὶ τῆς λογάριασε ὅλα τὰ ποσὰ ποὺ τῆς εἶχε δώσει («Ὅπως βλέπεις, τῆς δήλωσε, ἔφαγες στὰ χαρτιὰ ὅλη τὴν προίκα σου. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲν πρόκειται νὰ σοῦ δώσω λεφτὰ γιὰ νὰ τὰ παίξης στὸ χαρτοπαίγνιο. Σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω νὰ μᾶς καταστρέψη τὸ πάθος σου»).

Ἐκείνη ἔγινε ἔξω φρενῶν. Μάλωσε μαζί του καὶ ζήτησε νὰ πάρη διαζύγιο. Ἔπειτα ἄρχισε («νὰ κάνη τὴ ζωή της»). Μὰ δὲν ἄργησε νὰ ξοδέψη ὅ,τι κατώρθωσε νὰ συγκεντρώση ἀπὸ τὴν πατρική περιουσία της, νὰ πέραση στὸν ὑπόκοσμο καὶ νὰ γίνη («κράχτισσα») μυστικοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

Ἡ φραῖα δεσποινίς: Δῶστε κύριε 50 χιλιάδες, καὶ θὰ πάρτε ἕνα φιλί μου.
Ἡ σύζυγος: Δῶστε τὶς 50 χιλιάδες. Ἀναζιμανδρε καὶ θὰ σὲ φιλήσω ἐγὼ ὅταν γυρίσουμε στὸ σπίτι!

Η ΠΟΝΟΨΥΧΗ

— Δὲν μοῦ βάσταζε ἡ καρδιὰ νὰ τοῦ βγάλω τὰ φτερά...

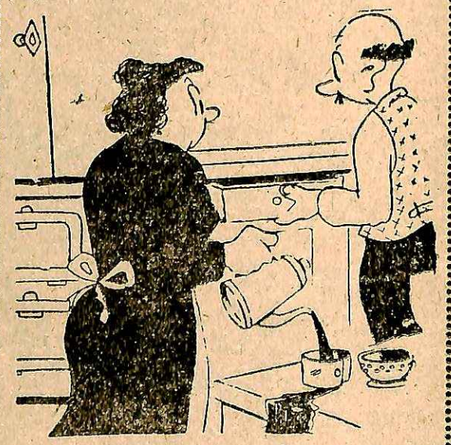

— Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ποῦ ἔβαλα τὰ μανικέττι μου!
— Εἶσαι κοῦμενε τόσο ἀφηρημένος!

Πῶς ὁ Χίτλερ ΕΞΟΝΤΩΣΕ ΤΟΥΣ ἀντιπάλους του

Ἡ περίπτωσις Μπλόμπερνκ καὶ Φρὶτς

Μιὰ πολὺ περίεργη δίκη θὰ διεξαχθῆ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἐνώπιον τοῦ ὀρκωτοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀμβούργου. Μηνύτρια εἶνε ἡ κυρία Εὔα φὸν Μπλόμπερνκ, χήρα τοῦ τέως ἀρχιστρατήγου τῶν γερμανικῶν ἑνόπλων δυνάμεων καὶ κατηγορούμενος ἕνας Ἑλβετὸς συγγραφεύς ὁ δόκτωρ Γκιζέβιους, ποὺ δημοσίευσε τελευταῖα ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο: «Μέσα στὸ βοῦρκο».

Στὸ βιβλίο του αὐτὸ ὁ Ἑλβετὸς συγγραφεὺς μιλάει γιὰ τὴ διαφθορὰ ποὺ ἐπικρατοῦσε στοὺς κύκλους τῶν ναζιστῶν καί, ἀναφερόμενος στὴν κυρία Μπλόμπερνκ, λέει ὅτι πρὸ τοῦ γάμου της ἦταν μιὰ γυναῖκα, ποὺ «ζοῦσε πουλώντας τὰ θέλγητρά της». Δημοσιεύει μάλιστα, φωτοτυπωμένη καὶ τὴ σχετικὴ ἄδεια ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ ἀστυνομία μὲ τὸ ὄνομα Ἑρνα Γκρούν.

Τὰ γεγονότα, σύμφωνα μὲ τὸν δόκτορα Γκιζέβιους, ἐξειλίχθησαν ὡς ἑξῆς:

Τὸ 1938, ὁ στρατάρχης φὸν Μπλόμπερνκ, ἡλικίας τότε 60 ἐτῶν, παντρεύτηκε τὴ γραμματέα του Εὔα Γκρούν, ἡλικ ας 23 ἐτῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ παρέστη σ' αὐτὸ τὸ γάμο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ὁ Μπλόμπερνκ ἀντικατεστάθη στὴ διοίκησι τῆς Βέρμαχτ καὶ διετάχθη νὰ ἐγκαταλείψη τὸ γερμανικὸ ἔδαφος. Ἀπὸ τότε, ἐγκατεστάθη μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του στὴν ἰταλικὴ νῆσο τοῦ Κάπρι ὅπου πέθανε λίγον καιρὸ μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου.

Κατὰ τὸν Γκιζέβιους, ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ξαφνικῆς θεομηνίας ἦταν ὅτι ὁ Χίτλερ εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ εἶχε παντρευτῆ μιὰ τέτοια γυναῖκα. Ὑποστηρίζει, μάλιστα, ὅτι ὁ Μπλόμπερνκ δὲν ἀγνοοῦσε τὸ παρελθὸν τῆς Εὔας καὶ ὅτι εἶχε χρηματίσει φίλος τῆς προτοῦ τὴν κάμῃ σύζυγό του.

Οἱ φῆμες αὐτὲς εἶχαν τεθῆ σὲ κυκλοφορία ἀπὸ τὸ χιτλερικὸ περιβάλλον κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀποπομπῆς τοῦ Μπλόμπερνκ.

Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια φαίνεται ὅτι εἶνε ὁλότελα διαφορετική. Καὶ ἡ δίκη ποὺ θὰ διεξαχθῆ στὸ Ἀμβοῦργο θὰ ἀποκαλύψη ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ σκοτεινὰ καὶ καταθόλια μέσα στὰ ὁποῖα κατέφευγε ὁ Χίτλερ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του.

Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1938 ὁ Χίτλερ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ εἰσβάλη στὴν Αὐστρία. Ἀλλὰ συνάντησε σοβαρώτατη ἀντίδρασι σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο ἐκ μέρους τοῦ Μπλόμπερνκ, ποὺ εἶχε τότε μεγάλο κῦρος μεταξὺ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ.

Ὁ Χίτλερ σκέφθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ προσβάλη κατὰ μέτωπον τὸ στρατάρχη. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἡ ἀπομάκρυνσι τοῦ ἦταν ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεσις τῆς πραγματοποιήσεως τῶν κατακτητικῶν σχεδίων του.

Κατέστρωσε, λοιπόν, ἕνα καταγθόνιο τέχνασμα, στὸ ὁποῖον βρῆκε συνεργάτες, μερικοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματούχους τῆς Γκεστάπό.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπλαστογράφησαν μιὰ παληὰ ἄδεια τῆς ἀστυνομίας, ποὺ εἶχεν ἐκδοθῆ ἐπ' ὀνόματι κάπο ας γυνα κας ἐλευθέρων ἠθῶν καὶ ἐκόλλησαν πάνω σ' αὐτὴν τὴ φωτογραφία τῆς Εὔας Γκρούν.

Ἔτσι, ὁ Χίτλερ εἶχε βρῆ τὸν τρόπο νὰ κλονίση τὴν ὑπόληψι καὶ τὸ κῦρος τοῦ Μπλόμπερνκ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἀποπομπή του δὲν παρουσίαζε καμμιὰ δυσκολία.

Τὰ ἀνωτέρω βεβαιώνει ἕως τέως ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τῆς Γκεστάπό, ὁ Β λχελμ Χαϊτελ.

Χάρις στὶς ἀποκαλύψεις του, διελευκάνθη ἐπίσης τὸ μυστήριο τοῦ στρατηγοῦ Φρὶτς, ποὺ εἶχεν ἀπασχολήσει ἄλλοτε τὴν κοινὴ γνώμη.

Ὁ Φρὶτς ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου καὶ ἀνώτατος διοργανωτὴς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Ξαφνικά, ἀντικατεστάθη καὶ ἐτοποθετήθη ὡς ἁπλοῦς διοικητὴς μιᾶς μεραρχίας ἀπὸ ἐκείνες ποὺ ἐστάλησαν ἐναντίον τῆς Πολωνίας. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Βαρσοβίας, βρέθηκε διάτρητος ἀπὸ σφαῖρες στὴ ράχη καὶ οἱ χιτλερικοὶ διέδωσαν ὅτι εἶχε «φονευθῆ ἐνῶ ἐφευγε πανικόβλητος κατὰ τρόπον ἀνάρμοστο γιὰ ἕνα Γερμανὸ στρατηγό».

Τί εἶχε συμβῆ;

Κατὰ τὸν Χαϊτελ, ὁ Φρὶτς εἶχεν ἀντιταχθῆ μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις στὸν πόλεμο ποὺ σχεδίαζε ὁ Χίτλερ.

Ὁ δικτάτωρ τοῦ Ράϊχ κατέφυγε τότε στὴν Γκεστάπό γιὰ νὰ κλονίση τὸ κῦρος τοῦ Φρὶτς καὶ νὰ τὸν ἐξευτελίση. Πραγματικά, κατώρθωσε νὰ παραστήση τὸ στρατηγὸ ὡς σεξουαλικὰ διεστραμμένο, χρησιμοποιῶντας μερικὲς μαρτυρίες ἀνυπάρκτων προσώπων καὶ ἀφοῦ τὸν ἐκηλίδωσε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὸν ἔστειλε ὡς ἁπλὸ διοικητὴ μεραρχίας στὸ ἀνατολικὸ μέτωπο. Ἐκεῖ, δυὸ ἀξιωματικοὶ τῶν Ἐς-Ἐς τὸν χτύπησαν μὲ ὁπλοπολυβόλο στὴ ράχη καὶ κατόπιν διέδωσαν ὅτι ὁ Φρὶτς σκοτώθηκε ἐνῶ ἐφευγε πανικόβλητος ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ.

Λέγεται ὅτι κατὰ τὴ δίκη ποὺ θὰ διεξαχθῆ στὸ Ἀμβοῦργο θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ ἄλλοι μάρτυρες ποὺ θὰ προβοῦν σὲ σοβαρώτατες ἀποκαλύψεις γιὰ τὰ καταχθόνια μέσα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσε ὁ Χίτλερ γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τολμοῦσαν νὰ ἔχουν διαφορετικὴ γνώμη ἀπ' αὐτόν.

Ἡ «ὀργασμικὴ ἐνέργεια»

Μιὰ παράξενη θεωρία

Ὁ δόκτωρ Βάλτερ Ράϊχ, ἕνας Αὐστριακὸς ποὺ βρίσκεται τώρα στὴ Νέα Ὑόρκη, διατύπωσε μιὰ παράξενη θεωρία. Σύμφωνα μ' αὐτήν, κάθε ζωντανὸ πλάσμα περιέχει ὡρισμένη ποσότητα κοσμικῆς ἐνεργείας, προερχομένης ἀπ' τὸν Ἥλιο, ποὺ ὁ δόκτωρ Ράϊχ τὴν ὀνομάζει «ὀργασμικὴ ἐνέργεια»). Ὅλες σχεδὸν οἱ ἀσθένειες ὀφείλονται σὲ ἀνεπάρκεια ἢ σὲ διακυμάνσεις τῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Πρόπαντων ἡ ἔλλειψις της προκαλεῖ τὴ δυσκοιλιότητα, τὰ ἕλκη τοῦ στομάχου, τὸν καρκίνο, τὴν πσχυσαρκία, τὰ κρυολογήματα τοῦ κεφαλιοῦ καί... τὴν αὐταρχικότητα! Ὁ δόκτωρ Ράϊχ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ αἰχμαλωτίζη τὴν ὀργασμικὴ ἐνέργεια μὲ εἰδικοὺς αὐσωρευτὰς καὶ νὰ τὴν μεταθέτη στοὺς ἀσθενεῖς! Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδός του εἶνε ἡ ἑξῆς: «Ἔπειτα ἀπὸ εἰδικὰ μασάζ κλείνει τὸν ἄρρωστο σ' ἕναν σκοτεινὸ θάλαμο, φωτισμένον ἀμυδρὰ μὲ μιὰ λάμψι γαλάζια — γιατὶ αὐτὸ εἶνε τὸ χρῶμα τῆς ὀργασμικῆς ἐνεργείας..... Μέσα σ' αὐτὸ τὸ θάλαμο, οἱ αὐσωρευταὶ ἐκπέμπουν ἄφθονη ὀργασμικὴ ἐνέργεια, ποὺ τὴν ἀπορροφᾶ ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀρρώστου!

Ἑκατοντάδες πελάτες περνοῦν καθημερινῶς ἀπ' τὸ ἰατρεῖο τοῦ δόκτορος Ράϊχ, καὶ τὰ κέρδη του εἶνε τεράστια. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι οἱ ἄρρωστοι μένουν κατενθουσιασμένοι μὲ τὰ «θαυμαστουργὰ» ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου του! Πρόκειται ἄραγε περὶ αὐθυποβολῆς;...

ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

Ἡ κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπιθυμεῖ τὰ χαρτονομίσματα ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖτες μέσα στὴν τσέπη τους νὰ εἶνε πάντα καινούργια καὶ καθαρά. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καταστρέφει κάθε χρόνο 7.000.000.000 δολλάρια τὰ ὁποῖα ἀντικαθιστᾶ μὲ ἄλλα νεοτυπωμένα. Στὴ φωτογραφία τὰ μέλη τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ποὺ ἔχει ἐπιφορτισθῆ μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, τὴ στιγμὴ ποὺ ρίχνουν στὴν φωτιὰ 1.000.000 δολλάρια.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Σὲ κάποιο κῆπο μιὰ φορά, Πρωταπριλιὰ σὲ γνώρισα
καὶ ὅπως φαίνεται ἤθελεν ἡ ἄδικη μου Μοῖρα.
ἀπὸ γυναῖκες χίλιες δυό, ἀμέσως σὲ ξεχώρισα.
Πρωταπριλιὰ σὲ γνώρισα.
μὲ τ' Ἀπριλιοῦ τὰ μῦρα...

Μοῦ εἶπες πὼς μ' ἀγάπησες καὶ σοῦ τ' ὁμολογῶ
τυλίχτηκα σὰν μοῦδωσες τὰ πρῶτα σου φιλιά.
μοῦ εἶπες πὼς μ' ἀγάπησες, τὸ πίστεψα κι' ἐγὼ
καὶ δίγως νὰ πολυλογῶ
ὑπλεχτήκαμε τὴν ὅμορφην αὐτὴ Πρωταπριλιά!..

Καὶ... ἀροσβωνισστήκαμε
— νομίζω πὼς βιαστήκαμε —
καλά, καλὰ δὲν εἴχαμε, ἀκόμη γνωσιστῆ,
γελοῦσα μὲ τ' ἀστεῖα σου ἐκεῖνα τὰ παιδιάστικα
μὰ μιὰ φορὰ ξαφνιάστηκα.
σὰν μοῦπαν πὼς δὲν ἤσουνα κι' ὁλότελα πιστή,...

Σοῦ εἶπα νὰ γωρίσωμε.
καὶ νὰ μὴν προγωρήσωμε.
κι' ἐνῶ μὲ θλῖψι ἐχάιδευα τὰ μαῦρα σου μαλλιὰ.
μοῦ εἶπες:—Κύττα σύμπτωσις.. εἶνε Πρωταπριλιά!

Ἀπὸ τὴ μέρα, ἀγάπη μου, ἐκεῖνη ποὺ τὰ φτιάξαμε,
ἐν' ἕνας γρόνος πούκλεισε... καὶ θέλοντας καὶ μὴ
τὴ γνώμη μας ἀλλάξαμε
γιατὶ δὲν ἦταν λογικό, μέσα σὲ μιὰ στιγμή.
μοῦ εἶπες νὰ γκρεμίσωμε μὲ θλῖψι καὶ μὲ πόνο,
ἀγάπη ποὺ ἐκράτησε, ὁλόκληρο ἕνα γρόνο!
Ὁ ἕνας στοῦ ἄλλου πέσαμε, τότε τὴν ἀγκαλιὰ
καὶ γλυκοφιλιθήκαμε γιὰ τὴν Πρωταπριλιά!..

Τώρα τὸ λέω: — Ἀνάθεμα τὸν μῆνα τὸν Ἀπρίλη!...
Γιατὶ δὲν τὸ σκεπτόμουνα σὰν μὲ γλυκοφιλοῦσες:
Μεθοῦσα ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα ποὺγαν τὰ δυό σου
(χείλη
γνοῖς καὶ νὰ συλλογιστῶ
καὶ κάτι τι πολὺ σωστὸ
πὼς ἤτανε Πρωταπριλιὰ κι' ἴσως νὰ μὲ γελοῦσες!...

Καὶ ὅταν τὸ ἀνακάλυψα, δὲν εἶπα οὔτε μιλιὰ
δεύτερος γρόνος ἔκλεισε — νομίζω τὸ θυμᾶσαι —
Κι' ἦταν ξανὰ Πρωταπριλιὰ
ναί - ναί... π' ἀνάθεμά σε!..
Τὴν τρίτη μας Πρωταπριλιά, κι' ἂν ἄνθισε ἡ φύσι
ἐμεῖς δὲν τὴν γαοήκαμε γιατ' εἴχαμε γωρίσει!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η κωμωδιογραφία μας

ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ

Πρόσωπα: ΡΟΛΑΝΔΟΣ, ΑΡΘΟΥΡΟΣ.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Τὴν ἀναπάω. Ἀρθοῦρε τὸ καταλαβαίνεις: Μὰ δὲν ἔχω πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατο. Προσκάλεσέ την νὰ τῆς προσφέσεις ἕνα τσάϊ.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Τσάϊ: Γιατί: Τὴν πιάνει ἡ κοιλιά της:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Μὴν εἶσαι κουτός. Θὰ τὴν προσκαλέσης σ' ἕνα κέντρον γιὰ τσάϊ... Ἀκολούθησε τὶς συμβουλές μου: "Αν θέλης τὴν προσκαλῶ ἐνῶ σ' ἕνα κέντρον γιὰ τὶς ἕξη. Ἐσὺ θάοθῆς ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταστο. Ἐνῶ θὰ λείψω δῆθεν γιὰ λίγο καὶ σὺ ποὺ θὰ ἔνης καθήσει ἐν τῶ μεταξύ, θὰ τῆς μιλήσης θὰ τῆς κάνης τὴν ἐρωτική σου ἐξομολόνησι θὰ πληρώσης φυσικὰ καὶ τὰ τσάνια.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Καὶ τὸ δικό σου τὸ τσάϊ: Γιατί:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Οὔφ καϋμένε !... Ἐγὼ πάω νὰ σ' ἐξυπνοετήσω καὶ σὺ κουδεντιάζεις γιὰ τὸ τσάϊ μου...

(Τὰ πράνματα ἐνίναν ἔτσι. Ἡ Τζινέττα δένθηκε τὴν πρόσκλησι. Ὁ ἐρωτευμένος Ρολάνδος ἤοθε λίνο ἀργότερα. ὁ Ἀοθοῦρος ἔπρεπε νὰ φύνη ἀλλά.. ἤμεινε καὶ τὸ γεισότερο ἦτον ἀντὶ νὰ φύνη ὁ Ἀρθοῦρος. ἔφυνε ἡ Τζινέττα μόλις ἤοθε ὁ Ρολάνδος).

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Εἶδες: Κάναμε μιὰ τούπα στὸ νερό!

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Μιὰ τούπα στὸ τσάϊ δηλαδή...

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Τὸ ἴδιο εἶναι. Τὸ τσάϊ ποὺ ἤπιαμε ἦταν σὰν νερό.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Πρέπει νὰ ἐπιμείνης. Προσκάλεσέ την σ' ἕναν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Νομίζεις πὼς θάοθῆ:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: "Ισως μὲ τὸ αὐτοκίνητό σου ὄνι. ἐπειδὴ εἶναι τζὶπ τῆς κακιᾶς ὥρας. "Αφησε τὴν ὑπόθεσι σ' ἐμένα. Θὰ τὴν παρακαλέσω ἐγὼ νάοθῆ μὲ τὴν κοῦσσα μου. καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ φεύγωμε, θὰ οθῆς ἐσύ. θὰ πηδήσης πίσω καὶ θὰ φύγης μαζῆ μας.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Καλὸ εἶναι μόνο ποὺ δὲν ξέρω πῶς θὰ πηδήσω. Δὲν ἔνω κάνει σαλταδῶρος...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Οὔφ καϋμένε, τὸν καταλυσμὸ φέρνεις. Θὰ πηδήσης...

("Ετσι κι' ἔνινε. Ἡ Τζινέττα κάθησε πλάϊ στὸν ὁδηνὸ κι' ὁ Ἀρθοῦρος ἔβαλε μποστὰ τὴ μηνανὴ ποροῦ ὁ Ρολάνδος προφτάση νὰ πηδήση ἀπάνω. Καμμιὰ φορὰ καὶ οἱ σαλταδῶροι ἀποτυγχάνουν. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα οἱ δυὸ φίλοι ἐανασυναντήθηκαν)

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Ξέρεις: Μονάχα ὅταν εἴναμε διατρέξει ἀοκετὰ γιλιόμετρα, παρατήρησα πὼς δὲν εἶσες ἀνεοῆ στὸ αὐτοκίνητο...

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Πῆνα νὰ πηδήσω καὶ ξαπλώθηκα νάμω, στὸ δρόμο...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Ἡ Τζινέττα ἦταν ἐνθουσιασμένη. "Ετσενα δλο καὶ πιὸ νρήνοσα. Κι' ὅταν εἴναμε προνωρήσει...

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Καταλαβαίνω Προνωρήσατε πολύ:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Τὶ βάζεις μὲ τὸ μυαλό σου: Κατάλαβα ὅμως ὅτι ἡ Τζινέττα εἶνε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν ἀονοῦνται τίποτε. ἀρκεῖ νὰ ξέρης νὰ τὶς μανουβράρης.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Μ' αὐτὸ εἶνε τὸ ἄσχημο. Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ τὶ μανουβράω. Ἐνῶ ἐσύ.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Τὰ καταφέρω ἐπειδὴ ποοηνουμένως κάνω δοκιμὲς μὲ τὴ γυναίκα μου. Ρωτάω τὴν 'Αλίκη: «Θέλεις τοῦτο: Δέγεσαι ἐκεῖνο:» Κι' ἀναλόνως τῶν ἀπαντήσεων ποὺ θὰ μοῦ δώση. κανονίζω τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ συμπεριφερθῶ μὲ τὶς ἄλλες γυναίκες..

ΡΟΛΑΝΔΟΣ Καὶ τότε ἐνώ. ποὺ εἶμαι ἀνύπαντρος τὶ πρέπει νὰ κάνω:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Μὰ εἶσαι τόσο πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Τζινέττα: Δὲν ἀξίζει καὶ σπουδαῖα ποάματα. "Ακουσες: Μεταχειρίσου τὸ μεγάλο κόλπο. Κάνε της ἕνα δῶρο. ἕνα φουστάνι μιὰ τσάντα. μεοικὲς κάλτσες νάϋλον. ἕνα κόσμημα...

ΡΟΛΑΝΔΟΣ Θὰ προσδληθῆ.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Θὰ κάνη πὼς προσδάλλεται. ἔπειτα ὅμως θ' ἀνοίξη τὸ κουτί θὰ θαυμάση τὸ δαντυλίδι. ἢ τὸ βοαγιόλι καὶ θὰ πέση σὰν γινωμένο σῦκο.

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Καὶ δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου τὰ γινωμένα σῦκα.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ 'Ο λόγος τὸ λέει...

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Καὶ θὰ βοῶ ἄραγε τὸ θάρρος νὰ πανουσιαστῶ ὑποστὰ στὴ Τζινέττα μ' ἕνα μπιζοῦ στὸ γέοι... "Αν μὲ καταδάση κλωτσηδὸν ἀπὸ τὶς σκάλες:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Μιὰ κλωτσιὰ τῆς Τζινέττας εἶναι γάδι Μὴν εἶσαι κουτός 'Ακολούθησε τὶς συμβουλές μου Ρολάνδε. Τὸ δῶρο θὰ τῆς τὸ πάω ἐγὼ ἐσὺ θὰ ἔοθης μετά..

ΡΟΛΑΝΔΟΣ. Πάει καλά, ἀλλὰ ποοτοῦ τῆς στείλω τὸ μπιζοῦ. δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα ν' ἀογίσω πρῶτα τὸ πείσαμα μὲ μιὰ ἀνθοδέσμη:

ΑΡΘΟΥΡΟΣ, "Οπως θέλεις. Ἐγὼ ἀναλαμδάνω νὰ τὴν πάω, νιὰ νὰ σὲ διευκολύνω. τὸ ξέρεις καλά..

(Τὸ σχέδιο ἐτέθη σ' ἐφαρμονή. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Ρολάνδος ἐπῆνε στὸ σπίτι τῆς Τζινέττας. λίνη ὥρα μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Ἀοθούρου. ἡ ὑπηρέτρια τοῦ εἶπε ὅτι ἡ κυρία ἦτανε πολὺ ἀπασχολημένη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δεχθῆ κανένα. Καὶ ὁ Ρολάνδος. ἔφυνε χωνος καὶ μελαγγολικός. Ὁ Ἀοθοῦρος ἀπεναντίας κάθησε τοεῖς ὁλόκληρες ὧρες στὸ σπίτι τῆς Τζινέττας κι' ἔφυνε μὲ τὸ ναοῦμενο καὶ ὑπεοφάνο ὕφος τοῦ ἱκανοποιημένου κατακτητοῦ Κι' ἐπειδὴ ὅταν νύρισε στὸ σπίτι του ἦταν πολὺ κουρασμένος. ἐπῆνε κατ' εὐθεῖαν στὴν τραπεζαρία νιὰ ν' ἀναπαυθῆ πάνω οἐ μιὰ πολυθρόνα καὶ ν' ἀναπολήση τὶς νλυκειὲς στιγμὲς ποὺ πέρασε μὲ τὴ Τζινέττα Σὲ λίνο σηκώθηκε καὶ πῆνε στὴν κρεββατοκάμαρα Ἐκεῖ ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκουσε)

ΑΡΘΟΥΡΟΣ. Διάβολε! Τὶ κάνετε ἐσεῖς αὐτοῦ:

ΡΟΛΑΝΔΟΣ 'Ακολουθῶ τὶς συμβουλές σου,'Αρθοῦρε... Δὲν μοῦλενες ὅτι ἐσὺ τὰ καταφέρνεις νιατὶ κάνεις πρῶτα δοκιμὴ μὲ τὴ γυναῖκα σου: Ἤοθα. λοιπόν. κι' ἐνῶ στὴ γυναῖκα σου. τῆς διηνήθηκα τί μοῦ εἶπες καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ μοῦ δώση μεοικὰ ναθήματα...

(Κόκκαλο ὁ Ρολάνδος. Τὴν ἔπαθε σὰν ἀγοάμματος).

ZAN PAMΩ

ΩΩΩ

Αὐτοκίνητο ἐναντίον τραίνου

Στὴ διασταύρωσι ἑνὸς δρόμου μὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ νραμμὴ ἔξω ἀπ' τὴν Κοπεννάνη κάποιος Γιοχάνες Μάντσεν ἔσπασε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του τὰ κάνκελλα ποὺ ἐκλειναν τὸ δρόμο ἔπεσε πάνω σ' ἕνα περαστικὸ τραῖνο τὸ ἐκτροχίασε. τινάχθηκε ὁ ἴδιος ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο... καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε περισσότερο ἀπὸ μερικὲς νρατζουνιές!

Οἱ μάντεις ὑπὸ διωγμὸν

Τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο τῆς Βιέννης ἀπανόσευσε αὐστηρὰ στοὺς διαφόρους μάντεις. ἀστολόνους κλπ. νὰ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά τους σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Γιατὶ πιστεύει ὅτι εἶνε ὀλέθριο γιὰ τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία τοῦ λαοῦ ποὺ ἀγωνίζεται καθημερινῶς νιὰ νὰ ζήση τὸ ν' ἀκούη ἀπὸ τηλὲς ὑποσχέσεις εὐημερίας ποὺ διαψεύδονται πολὺ νρήνοσα. Οἱ ὑποσχέσεις αὐτὲς δὲν ἀφοροῦν ἐρωτικὲς πειπέτειες ταξείδια κλπ. ὅπως συνήθως. ἀλλὰ... δι-ανομὲς τροφίμων κάοδουνου καὶ ἰματισμοῦ! 'Εκεῖνοι ποὺ τὶς ἀκοῦνε. ξεφεύγουν γιὰ λίνο ἀπ' τὴν ποανματικότητα. ἀλλὰ τὸ ξύπνημά τους εἶνε πολὺ ὀδυνηρό.

Ὁ ἄνθρωπος-ράνταρ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΡΑΝΤΑΡ

Στὸν πωῦτο παγκόσμιο πόλεμο. τὸ 1917, ἕνας Γάλλος στρατιώτης. ὀνομαζόμενος Γκαστὸν Οὐδοι ἔτυχε νὰ βοεῦή κοντὰ στὸ σημεῖο ὅπου ἔπεσε μιὰ ὀδδα. Ἡ ἔκρηξις τὸν ἐτίναξε μακουὰ καὶ τὸν ἐπλήνωσε σοδαρὰ σὲ διάφορα μέοη τοῦ σώματός του. Οἱ γιατροὶ τὸν εἶχαν πιὰ καταδικάσει. Ὡστόσο σώθηκε. ἀπὸ ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα. Ἀφοῦ ἔμεινε ἐπὶ 48 ἡμέρες σὲ κωματώδη κατάστασι. Βνῆκε τέλος ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο. ἀκρωτηριασμένος καὶ μὲ δυὸ μικρὰ θραύσματα ὀβίδος χωμένα στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου του. ἀπ' ὅπου δὲν εἶχαν μποραίσει νὰ τὰ βγάλουν οἱ νειοῦονοι.

Συνέβη λοιπὸν τότε ἕνα φαινόμενο καταπληκτικό, ἀπίστευτο... Ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς δυνατῆς συγκινήσεως ἡ τῶν κομματιῶν τοῦ μετάλλου ποὺ εἶχαν μείνει στὸν ἐγκέφαλό του: Κανεὶς γιατρὸς δὲν μπόρεσε ν' ἀποφανθῆ..

'Οπωσδήποτε. ὁ Γκαστὸν Οὐδοιὲ αἰσθάνθηκε ἐαφνικὰ ὅτι ἀποκτοῦσε μιὰ ὀξυτάτη εὐαισθησία. μιὰ ποωτοφανῆ μνῆμη κι' ἕνα εἶδος διαισθήσεως. Μιὰ ἀληθινὴ «ἕκτη αἴσθησις» γεννήθηκε μέσα του. μενάλωσε καὶ τελειοποιήθηκε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο "Ετσι, σήμερα ἔνει νίνει ἕνα ἀληθινὸ «ἀνθρώπινο ράνταρ».

Τὰ πειράματα ποὺ ἔνιναν μὲ τὸν Οὐδοιὲ εἶνε καταπληκτικά. δὲν μοιάζουν ἁπλῶς τὰ φαινόμενα διαδάσματος τῆς σκέψεως. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἀσχολήθηκαν μαζί του εἶνε κατάπληκτοι. Πρώτη φοοὰ στὴ ζωή τους ἀντικούζουν ἕνα τέτοιο φαινόμενο.

"Ολοι οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὸν ὑπέδαλαν σὲ συστηματικὰ πειράματα. μὲ αὐστποότατον ἔλεννο. ἔνουν μείνει σαστισμένοι κι' ὁμολονοῦν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήνησι τοῦ φαινομένου.

"Οχι μόνον ὁ Οὐδοιὲ ἔνει ἱκανότητες διοράσεως ἀνεπτυνμένες σὲ ποωτοφανὲς σημεῖο ἀλλὰ διαδάζει ἐπίσης στὴ σκέψι τῶν ἀνθοώπων τοῦ περιδάλλοντός του σὰν σὲ ἀνοιντὸ δι6λ'ο... Μποεεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ἀμέσως ὅλες τὶς διατανὲς ποὺ τοῦ δίνουν μὲ τὸ νοῦ.

Σπιειωτέον ὅτι δὲν πρόκειται νιὰ φαινόμενον ὑπνωτικῆς φύσεως. ὅπως συμδαίνει μὲ τὰ μέντιουμ. Ὁ Οὐδοιὲ δοίσκεται σὲ κατάστασι ἀπολύτως φυσιολονική. διατηοεῖ ὅλες τὶς αἰσθήσεις του καὶ τὴ συνειδησί του. Ἀφοῦ τοῦ δέσουν καλὰ τὰ μάτια μὲ πολλοὺς νονδοῦς ἐπιδέσμους. εἶναι εἰς θέσιν νὰ πεοινοάψη μὲ ἀπόλυτη ἀκοίδεια ὅποιο ἔννοαφο τοῦ παρουσιάσουν: διαδατόπια. συμδόλαια. δελτία ταυτότητος. ἱστοοικὰ ντοκουμέντα. κλπ... Ὑποδεικνύει τὸ νοῶμα τοῦ ναοτιοῦ, τὸ εἶδος τῶν ψηφίων. τὸ σχῆμα τῶν σφραγίδων. τοὺς αὔξοντας ἀριθμούς. τὶς ἡμερομηνίες ἀκόμη καί... τὶς τζίφρες τῶν ὑπογοαφῶν!

Ἀλλὰ κι' ἡ μνήμη του ἔνει γίνει ἐκπληκτική. Τοῦ δένουν π. χ. τὰ μάτια καὶ ἀπαννέλλουν ἐμποός του. μιὰ φοοὰ μόνον. μιὰ σειοὰ πενταψήφιων ἀριθμῶν. Κατόπιν ἀπασνολοῦν τὸ μυαλό του μὲ διάφορα ἄλλα θέματα. τὸν ὑποδάλλουν ἕνα πλῆθος ἐρωτήσεων... Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ μισὴ ὥρα ἢ τοία τέταστα εἶναι ἱκανὸς νὰ θυμηθῆ καὶ νὰ ἐπαναλάδη μὲ ἀκοίδεια ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ τοῦ ὑπανόρευσαν. μὲ τὴν ἴδια σειοὰ ἢ ἀντιστοόφως!

"Ενει ἰόση εὐαισθησία καὶ διόρασι, ὥστε εἶναι παιννιδάκι νι' αὐτὸν νὰ κυκλοφορῆση ἀδίστακτα ἀνάμεσα σὲ διάφορα εὔθραυστα ἀντικείμενα μὲ τὰ μάτια δεμένα. νωὶς ἐπ'σης νὰ ἀννίξη κανένα ἀπ' αὐτά Μποεεῖ ἐπ'σης νὰ ὁδηνήση μὲ εὐνοεσία καὶ μὲ κανονικὴ ταχύτητα—πάντοτε. μὲ δεμένα τὰ μάτια—ἕνα αὐτοκίνητο στοὺς κεντοικωτέοους δρόμους μιᾶς μεναλοπόλεως!

"Οπως οἱ ἐπιστήμονες. ἔτσι κι' ὁ ἴδιος δὲν μποεεῖ νὰ ἐξηνήση πὼς ἀπέκτησε τὶς ἀλλόκοτες αὐτὲς ἰδιότητες. πού δὲν τὶς εἶνε παρατηρήσει ποτέ. ποτοῦ πληνωθῆ.

Ἀπαλλάξετε τὸν ὀργανισμό σας ἀπὸ τὶς ΤΟΞΙΝΕΣ

ΚΑΤΑ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνοίξεως, ὅλες οἱ γυναῖκες νοιώθουν μιὰ μεγάλη σωματικὴ κατάπτωσι, ἕνα εἶδος χαυνώσεως,ποὺ εἶνε σ' ἄλλες περισσότερο καὶ σ' ἄλλες λιγώτερο ἔντονο. Θάλεγε κανεὶς πὼς δυσκολεύονται νὰ πετάξουν ἀπὸ πάνω τους τὸ βαρὺ φορτίο τοῦ χειμῶνα. Κι' ὡστόσο, ποιὰ δὲν νοιώθει μιὰ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ ξαναοιώση, νὰ ξαναζωντανέψη, νὰ ξαναβρῆ τὴν ἀνοιξιάτικη φόρμα της;

'Η χαύνωσις αὐτὴ ποὺ νοιώθετε εἶνε συνέπεια μιᾶς βραδείας δηλητηριάσεως ποὺ ἔγινε στὸν ὀργανισμό σας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνος. Οἱ δηλητηριάσεις ποὺ ἔχουν κεραυνοβόλο ἀποτέλεσμα δὲν εἶνε οἱ μόνες ποὺ ὑπάοχουν. Πολλὲς ἄλλες δὲν ὁδηγοῦν στὸ θάνατο. Οὔτε ἐπιφέρουν καμμιὰ σοδαρὴ διαταραχή. 'Υπονομεύουν, ὅμως, ὕπουλα, ἀργὰ καὶ σταθερὰ τὸν ὀργανισμὸ καὶ τὰ ἀποτελέσματά τους δὲν εἶνε λιγώτερο καταστρεπτικά.

Οἱ δηλητηριάσεις αὐτὲς ἀποτελοῦν ἕναν ἀργὸ θάνατο. Καὶ δὲν καταστρέφουν μόνο τὴν ὑγεία σας ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμορφιά σας ἐπίσης. "Αλλωστε, αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα εἶνε ἀλληλένδετα.

Πρέπει, λοιπόν, ν' ἀπαλλάξετε τὸ συντομώτερο τὸν ὀργανισμό σας ἀπὸ τὶς τοξίνες ποὺ συνεκέντρωσε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνος. Μόνον ὅταν τὸ κατορθώσετε αὐτὸ θὰ ξαναβρῆτε τὴ σωματικὴ καὶ ψυχική σας ὑγεία καὶ θὰ ξαναδώσετε στὴν ὁμορφιά σας τὴ λάμψι καὶ τὴ φρεσκάδα της.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ δυσάρεστες γιὰ τὴ γυναῖκα συνέπεια αὐτῆς τῆς βραδείας δηλητηριάσεως εἶνε ἡ κυψελίτις, ποὺ παραμορφώνει τὸ σῶμα της καὶ καταστρέφει τοὺς ἁρμονικοὺς σχηματισμούς του.

"Ολες οἱ γυναῖκες γνωρίζουν ἀπὸ πεῖρα τὰ μέρη τοῦ σώματος στὰ ὁποῖα ἐκδηλώνεται κατὰ προτίμησιν ἡ κυψελίτις. Τὰ μέρη αὐτὰ εἶνε τὸ γόνατο, οἱ μηροί καὶ τὰ ἰσχία.

"Αν ἔχετε τὴ δυνατότητα, καταφύγετε σ' ἕνα ἰνστιτοῦτο καλλονῆς. Μερικὰ ἀτμόλουτρα ἤ, στὴν ἀνάγκη, μερικὰ φωτόλουτρα, θὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν κυψελίτιδα. "Αν δὲν ἔχετε, ὅμως, αὐτὴ τὴ δυνατότητα, τότε θὰ πρέπει νὰ κάμετε μόνη σας τὰ μασσάζ ποὺ σᾶς ὑποδεικνύομε κατωτέρω.

"Αλλὰ πῶς θὰ ἐξακοιβώσετε ὅτι ἔχετε κυψελίτιδα;

Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατο. Πιάστε τὸ δέρμα στὰ μέρη ὅπου συνήθως ἐμφανίζεται ἡ κυψελίτις (γόνατο, μηροί, ἰσχία) ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά σας. "Αν εἶνε λεῖο καὶ στρωτό, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀνησυχῆτε. "Αν ὅμως μοιάζη μὲ τὴ φλούδα τοῦ πορτοκαλλιοῦ, ἂν ἔχη, δηλαδή, μικρὲς μύτες, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάσχετε ἀπὸ κυψελίτιδα. 'Η πάθησις εἶνε πιὸ πολὺ προχωρημένη, ὅταν τὸ δέρμα σας σχηματίζη μικροὺς βόλους ποὺ ἐναλλάσσονται μὲ βαθεῖες βούλες. 'Η κυματοειδὴς αὐτὴ διαμόρφωσις τοῦ δέρματός σας δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο σημεῖο Σὲ λίνο, τὰ μέλη σας θὰ χάσουν τοὺς ἁρμονικοὺς σχηματισμούς των, ἂν δὲν ἀπαλλαγῆτε ἐγκαίρως ἀπὸ τὴν κυψελίτιδα.

'Εκτὸς ἀπὸ τὰ τοπικὰ μασσάζ, θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ καλυτερεύσετε τὶς γενικὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς σας καὶ νὰ προσέξετε πολὺ τὴν τροφή σας

1) Πρέπει νὰ κοιμᾶσθε 8 - 9 ὧρες τὴν ἡμέρα, δηλαδή, οὔτε πολύ, οὔτε λίνο. Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ κοιμᾶσθε μὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Εἶνε ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ ξαπλώνεστε μισὴ τουλάχιστον ὥρα μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, νιὰ νὰ διευκολύνετε τὴ χώνευσι. "Ενα γεῦμα ποὺ χωνεύεται καλὰ καὶ ἀφομοιώνεται δὲν ἀφήνει ἴχνη τοξινῶν στὸν ὀργανισμό. 'Αντίθετα, ἕνα γεῦμα ποὺ δὲν χωνεύεται καλὰ γεμίζει τὸ αἷμα μὲ τοξίνες.

2) Τὰ λουτρὰ καὶ τὰ ντοὺς θὰ σᾶς κάμουν ἐπίσης πολὺ καλό. Στὴν περίπτωσί σας εἶνε προτιμώτερα τὰ χλιαρὰ λουτρά, ποὺ τονώνουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

3) 'Η τροφὴ παίζει σπουδαῖο ρόλο. Γιατὶ μιὰ καλὴ δίαιτα θὰ σᾶς βοηθήση ν' ἀπαλλαγῆτε τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὶς τοξίνες ποὺ ἔχουν συσσωρευθῆ στὸν ὀργανισμό σας.

Οἱ βάσεις αὐτῆς τῆς διαίτης εἶνε:

'Αποφυγὴ τοῦ ὑπερσιτισμοῦ καὶ γενικὰ τῶν δυσπέπτων τροφῶν. Γεύματα σὲ κανονικὲς ὧρες. Πολὺ ἐλάχιστα λίπη. Καθόλου μπαχαρικά. 'Αποφυγὴ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ τοῦ καπνοῦ.

Δύο ὣς τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἐπὶ 15 ἡμέρες, τὸ μενοῦ σας ποέπει νὰ περιλαμβάνη τὰ ἑξῆς:

(Τὰ εἴδη ποὺ περιλαμβάνει αὐτὸ τὸ μενοῦ ἀναφέρονται ἐνδεικτικῶς. Μποεεῖτε νὰ τ' ἀντικαταστήσετε μὲ ἄλλα παρεμφερῆ, σύμφωνα μὲ τὰ μέσα σας,τὶς τοπικὲς συνθῆκες κτλ).

Πρωΐ: Χυμὸς ἑνὸς λεμονιοῦ μὲ λίνο χλιαρὸ νερὸ χωρὶς ζάχαρη.

Μεσημέρι: Σαλάτες χωρὶς λάδι (ραδίκια, κοκκινογούλια, καρόττα,σέλινο). Ψητὸ κρέας ἢ ψάρι 40 δραμια. Βραστὰ χόρτα. 'Επιδόρπια: 2 λεμόνια ἢ 2 πορτοκάλλια.

Βράδυ: Χορτόσουπα. 'Ελάχιστο λάδι 'Επιδόρπια τὰ ἴδια.

Δὲν θὰ χρησιμοποιήσετε καθόλου ἁλάτι καὶ πιπέρι. Δὲν θὰ φᾶτε ἐπίσης ψωμὶ ὅλη τὴν ἡμέρα. 'Ο καφὲς καὶ τὸ τσάϊ ἀπαγορεύονται.

Κατὰ τὰ γεύματα δὲν θὰ πιῆτε καθόλου νερό. Κατὰ τὴ διάοκεια τῆς ἡμέρας, μποεεῖτε νὰ πιῆτε ἕνα ἢ δυὸ ποτήρια μὲ γυμοὺς φούτων.

1. Γόνατο: Πιάστε τὸ δέρμα στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ γόνατου καὶ ἀρχίστε νὰ τὸ «στρίβετε» ὅπως θὰ κάναιτε γιὰ ἕνα τσιγαρο Θὰ χοησιμοποιήσετε καὶ τὰ δυὸ σας χέρια Διάρκειο του μασσάζ: 3 λεπτά. Τὸ μασσάζ πρέπει νὰ γίνεται πολὺ ζωηρά. 2. Μέση καὶ ἰσχία: Πιάστε τὸ δέρμα τῶν ἰσχίων καὶ μὲ τὰ δυὸ σας χέρια καὶ ἀρχίστε νὰ τὸ «ζυμώνετε» καὶ νὰ τὸ "στρίβετε» πολὺ ζωηρά. Τὸ μασσάζ αὐτὸ εἶνε λιγάκι ὀδυνηρό, ἀλλὰ θὰ ξαναδώση στὸ δέρμα σας τὴ φρεσκάδα του. 3. Μπρός: Ὅπως καὶ προηγουμένως θὰ πιάσετε τὸ δέρμα τοῦ ἰσιοῦ καὶ μὲ τὰ δυὸ σας χέοια καὶ θὰ ἀρχίσε-ε νὰ τὸ "ζυμώνετε» καὶ νὰ τὸ "στρίβετε» πολὺ ζωηρά. Τὸ μασσάζ αὐτὸ πρέπει νὰ νίνεται κάθε πρωὶ ἐπὶ τρια λεπτὰ νιὰ τὸ κάθε πόδι.

Οἱ τέσσερες αἰσθήσεις ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΙΕ'. Πῶς βλέπουν οἱ διάφοροι λαοὶ τὴν ὁμορφιά

ΤΙΑ τὴν ὡραία Ἑλένη τῆς Πολυνησίας ἔγιναν χίλιες μάχες. Κι' εὐτυχῶς δὲν συνέβη μ' αὐτὴν ὅ,τι μὲ τὴν Ἑλένη τῆς Σπάρτης. Ἕνας διάσημος περιηγητής, ὁ Οὐῶλτερ Σαίντ, μᾶς περίσωσε τὴν περιγραφή της στὸ ἐνδιαφέρον Βιβλίον του «Ἡ Μαγεία τῶν Μαλέων»: «Τὸ πρόσωπό της ἦτανε σὰν τὸ νεμάτο φεγγάρι. Τὰ φρύδια της σὰν δυὸ ζωντανὰ συνηφάκια καμπυλωτά, σὰν τὸ νύχι τοῦ κόκκορα πολεμιστή. Τὰ μάγουλά της σὰν δυὸ φέτες ἀπὸ μάγκο (ὁ μάγκος εἶναι φροῦτο γλυκύτατο σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Στὴ δική μας γλῶσσα θἄλενε μάγουλα σὰν τὸ μῆλο). Ἡ μύτη της σὰν τὸ μπουμπούκι τοῦ γιασεμιοῦ ποὺ μόλις ἀνοίγει. Τὰ μαλλιά της σὰν τὸ κυματιστὸ λουλούδισμα τῆς φοινικιᾶς. Τὸ κορμί της λυγερὸ σὰ μίσχος λουλουδιοῦ. Τὸ κεφάλι σὰν αὐγὸ πουλιοῦ. Τὰ γείλη της σχισμάδα τοῦ ροδιοῦ. Καὶ τὰ μάτια της λάμπανε σὰν τὸ ἄστρο τῆς Ἀφροδίτης».

Ἐδῶ ἔχουμε πολὺ περισσότερους προσδιορισμούς: Φεγγαροπρόσωπη, ἀστροφάτα, ναϊτανοφουδούσα, λυγεροκορμη, πλούσια μαλλιὰ καὶ στὰ μάγουλα, στὴ μύτη καὶ στὰ γείλη δροσιὲς καὶ γάρες λουλουδιῶν, γλύκες καὶ φρεσκάδες καποῦν.

Ὁ Μίλφορδ σ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὶς Ἱστορίες τῆς παληᾶς Ἰσπανίας κι' ἀονόητερα ὁ Στρᾶτς σ' ὁλάκερο Βιβλίο γιὰ τὶς μορφὲς τῆς γυναικείας ὡμορφιᾶς στὴν τέννη καὶ στὴ ζωὴ τῆς Ἰσπανίας μᾶς δίνουν τὸ ἰδανικὸ τῆς φυλῆς αὐτῆς: «Ἀσπρη. λεπτή. ἁπαλὸ δέρμα. κόκκινα χείλη. ἀστοαφτερὰ μάτια. κανονικὰ καὶ κάτασπρα δόντια, μαλλιὰ μακουὰ κι' ἄφθονα». Τὰ πλούσια μαλλιὰ θὰ τ' ἀπαντήσουμε σὰν πρῶτο - πρῶτο χαρακτηριστικὸ στὴν περιγραφὴ τῆς ὥμορφης γυναίκας, ὅπως τὴ νοιώθουν οἱ κάτοικοι τῆς Κεϋλάνης. Μᾶς τὴ δίνει ὁ Δόζεϋ. ὁ παλιὸς ἐξερευνητὴς αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ: «Πυκνὰ κι' ἄφθονα μαλλιὰ νὰ θάνουν ὣς τὰ γόνατα καὶ νὰ τελειώνουν μὲ κυματισμούς. Τὰ φούδια οὐράνιο τόξο καὶ τὰ μάτια ζαφείρια. Χείλη κανονικὰ κι' ἅλικα σὰν τὸ κοράλλι. Δόντια μικρὰ κανονικά. κοντὰ τὸ ἕνα στ' ἄλλο. λαιμὸς ψηλὸς καὶ παχουλός. στῆθος πλατύ. μέση μικρή. τόσο μικρή. ποὺ νὰ μπορῆ κανένας νὰ τὴ ζώνη μὲ τὸ ἕνα του χέρι. Καὶ τὸ κορμὶ ὁλάσπρο νὰ εἶνε γυαλιστερὸ καὶ παγουλό». Σ' αὐτὲς τὶς δυὸ τελευταῖες περιγραφὲς ξεπροβάλλουν δυὸ καινούγια χαρακτηριστικά: Τὰ δόντια ποὺ πρέπει νὰ εἶναι κανονικὰ καὶ πυκνοφυτεμένα καὶ τὸ γυαλιστερὸ κορμί. υ' ἄλλα λόγια τὸ φρέσκο. διάφανο κι' ἀψενάδιαστο δέρμα.

Στὴν περιγραφὴ τῆς Παντυίνε. τῆς γυναίκας τοῦ λωτοῦ. τῆς ἰδανικῆς ὁμορφιᾶς τῶν Ἰνδιῶν, τονίζεται ἰδαίτερα τὸ δέρμα: «Τὸ πρόσωπο θελκτικὸ — μᾶς λέει ἡ περιγραφὴ αὐτὴ — σὰν τὸ νεμάτο φεγγάρι. Τὸ κορμὶ καλοσαρκωμένο καὶ γλυκὸ σὰν τὸ λουλοῦδι τοῦ σιναπιοῦ. Τὸ δέρμα τουφερό, λεπτό. τὰ μάτια σὰν τοῦ μικροῦ ἐλαφιοῦ καλοφτιασμένα καὶ κόκκινα στὶς βούσες. Ὡμορφος τοάνηλος. ἴσια υὐτη. πεσπάτηια κύκνου. φωνὴ ἁπαλὴ καὶ μουσικὴ σὰν τὸ λάλημα τοῦ κούκου» Ἐδῶ παρουσιάζονται ἄλλα δυὸ χαρακτηριστικὰ καινούργια.Τὸ περπάτημα καὶ ἡ φωνή

Ὁ Λαΐϊν παίρνει ἀπὸ τὸν Ἐλ - Ἐσαϊκὶ κι' αὐτὸς πάλι ἀπὸ ἄγνωστο συγγραφέα τὸ Ἰδανικὸ τῶν Ἀράβων. «Τέσσερα πράματα — λέει στὴ γυναίκα πρέπει νὰ εἶναι μαῦρα: Τὰ μαλλιά. τὰ φρύδια. οἱ Βλεφαρίδες καὶ τὸ μαυράδι τῶν ματιῶν. Τέσσερα ἄσπρα: Τὸ δέρμα. τὰ δόντια. τὸ ἀσπράδι τῶν ματιῶν καὶ οἱ νάμπες. Τέσσερα κόκκινα: Ἡ γλῶσσα. τὰ γείλη. τὰ μάγουλα καὶ οἱ Βούσες τῶν ματιῶν. Τέσσερα στρουμπουλά: Τὸ πρόσωπο, ὁ λαιμός. τὰ μπράτσα, οἱ ὦμοι. Τέσσερα μακρουλά : Ἡ ράχη. τὰ δάχτυλα. οἱ ἀντιβραγίονες. καὶ οἱ κνῆμες. Τέσσερα φαοδειά: Τὸ μέτωπο. τὰ μάτια. τὸ στῆθος. τὰ νῶτα. Τέσσερα μικρά: Τ' αὐτιά. τὰ στήθη. τὰ πόδια. καὶ τὰ νέοια».

Στὴν Ἱστορία τοῦ Καμαρὰλ Ταμά, στὶς χίλιες καὶ μιὰ νύχτες. ἡ ὡραία Ἐλ Σὶντ Μπουντοὺρ περιγράφεται μ' αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά : «Ἡ κόμη της εἶναι τόσο μαῦρη. ποὺ εἶναι πιὸ μαῦρη κι' ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ τῶν οἴλων. Καὶ ὅταν εἶναι χωρισμένη σὲ τρεῖς πλεξοῦδες, καὶ φθάνει ὡς τὰ πόδια της μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω τρεῖς νύχτες μαζί. Τὸ πρόσωπό της εἶναι γλυκὸ σὰν τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ γνωρισμένοι φίλοι ξαναβρίσκονται. Ὅταν βλέπω αὐτὸ τὸ πρόσωπο βλέπω δυὸ φεγγάρια. Τὰ μάγουλά της εἶναι σὰν δυὸ πέταλα τρίφυλλου. Καὶ ἡ μύτη της εἶναι πιὸ ἴσια κι' ἀπ' τὴν καλύτερη ρουφαία. Τὰ γείλη της εἶναι σὰν τὸ κοράλλι. Τὸ στῆθος της. ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός. εἶναι ζωντανὴ νοητεία».

"Ας ἔρθουμε τώρα στὸ Ἰδανικὸ τῶν Ἑβραίων. Ἔχουμε μιὰ περιγραφὴ πολύτιμη καὶ θαυμαστὴ ἀπὸ τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» τῆς Γραφῆς : «Τὰ μάτια σου εἶναι σὰν τοῦ περιστεριοῦ ἀνάμεσα στοὺς πλοκάμους σου. Τὰ μαλλιά σου εἶναι σὰν κοπάδι κατσικιῶν. ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ ὄρος Γαλαάν. Τὰ δόντια σου εἶναι κοπάδι κουρεμένα πρόβατα ποὺ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸ λουτρὸ κι' ὅλα γεννοῦν δίδυμα καὶ δὲν ὑπάρχουν ἄτεκνα μέσα σ' αὐτά. Τὰ γείλη σου εἶναι κορδέλλα κόκκινη καὶ ἡ λαλιά σου εὔχαρις. Τὰ μάγουλά σου σὰν τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ ροδιοῦ ἀνάμεσα στοὺς πλοκαμούς σου. Ὁ τοάχηλός σου σὰν τὸν πύργο τοῦ Δαυῒδ πούχει ντιστὴ νιὰ ὁπλοθήκη καὶ ποὺ κρέμονται χίλιοι θυρεοί, ὅλοι ἀσπίδες παλληκαριῶν. Τὰ δυὸ στήθη σου σὰν μικρὰ ζαρκάδια δίδυμα, ποὺ βόσκουν ἀνάμεσα σὲ κρίνα».

Καὶ πάρα κάτω: «Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ προβαίνει σὰν αὐγή. ὥμορφη σὰν τὸ φεγγάρι. λαμπερὴ σὰν τὸν ἥλιο. τρομερὴ σὰ στρατεύμα μὲ σημαῖες: Τί ὥμορφο ποὺ εἶναι τὸ πεποάτνιά σου μὲ τὰ σανταλία. θυγατέρα τοῦ Βασιλιᾶ!» Καὶ δίνει τώρα μιὰ περιγραφὴ ἀκόμα πιὸ τολμηρή: «Τὰ πόδια σου εἶναι τορνευμένα σὰν τὰ πολύτιμα πετράδια τῶν γιορντανιῶν. ἔργο ποὺ Βγῆκε ἀπὸ γέρια καλλιτέχνη. Τοονευτὸς κοατήρας ὁ ὀμφαλός σου, νεμάτος νλυκόπιστο κρασὶ καὶ ἡ κοιλιά σου θυμωνιὰ ἀπὸ στάνυα πεοιφραγμένη μὲ κρῖνα. Ἡ κορμοστασιά σου φοινικιὰ καὶ τὰ στήθη σου τσαμπιὰ σταφύλι. Ὁ τοάνηλός σου πύργος ἐλεφάντινος. τὰ μάτια σου σὰν κολυμπήθρες τοῦ 'Εσεβὲν κοντὰ στὴν πύλη τοῦ Βὰθ - Ραββίμ, ἡ μύτη σου σὰν τὸ πύργο τοῦ Λιβάνου ποὺ Βλέπει ποὸς τὴ Δαμασκό. Τὸ κεφάλι σου σὰν τὴ κορυφὴ τοῦ Καρμήλου καὶ τὰ μαλλιά σου πορφύρα. Ὁ Βασιλιὰς εἶναι δεμένος στοὺς πλοκαμούς σου».

Ὁλόκληοο τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» εἶνε ἕνας ὑπέροχος ὕμνος στὴ γυναικεία ἐμοοφιά. ἕνας ὕμνος γεμᾶτος περιπάθεια. ἀπὸ τοὺς πιὸ ὡραίους. τοὺς πιὸ φλογεροὺς ποὺ ἐγράφησαν ποτέ.

Καὶ τώρα ἔρχομαι στοὺς Ἕλληνες: Δυὸ ἐρωτικὰ γυναικεῖα γαμόγελα φωτίζουν τὰ θεῖα δημιουργήματα τῆς Βοεσικῆς τους ἡλικίας : Τὸ ποοκλητικό. τὸ διαβολικὰ ἑλκυστικὸ γαμόγελο τῆς Ἑλένης στὴν «Ἰλιάδα» καὶ τὸ σεμνὸ γαμόγελο τῆς Πηνελόπης στὴν «Ὀδύσσεια». Πρέπει ν' ἀκούσουμε τὸν παθητικώτατο ὕμνο τοῦ Σοφοκλῆ στὸν ὑγιῆ ἔρωτα μὲ τὴ γυναῖκα. ποὺ ἀρέσει στὴν «Ἀντιγόνη» του καὶ ποὺ πιὸ μεγαλόποεπος δὲν ἔγει γοαφή. Νὰ Ἰδοῦμε τὸ Βαθὺ ἐρωτισμὸ ποὺ πνέει σ' ὅλο τὸ ἔργο τοῦ Εὐοιπ'δη. αὐτὴ τὴν ἀδιάκοπη ἔκκοηξη τοῦ ἐρωτικοῦ ἡφαιστείου ποὺ οἱ δουμπτικοὶ κοατῆοες του λένονται «Φαίδοα» καὶ «Μήδεια». Μὰ γιατὶ ὅλ' αὐτά: Οἱ Ἕλληνες τὴ γυναικεία ὡμοοφιὰ Βάλανε μποτέα τοῦ Ἔοωτα, τοῦ πιὸ ἀν κητου θεοῦ τους. Καὶ κληοοδότησαν στὸν κόσμο δυὸ ὑπέοονα πρότυπα. δυὸ μαομαοένιους ὕμνους σ' αὐτή: τὴν Ἀφοοδίτη τῆς Κνίδου. τοῦ Ποαξιτέλη καὶ τὴν Ἀφοοδίτη τῆς Μήλου ἄγνωστου μεγάλου τεγνίτη. Μὰ γι' αὐτὰ θὰ μιλήσω σ' ἄλλο σημείωμα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

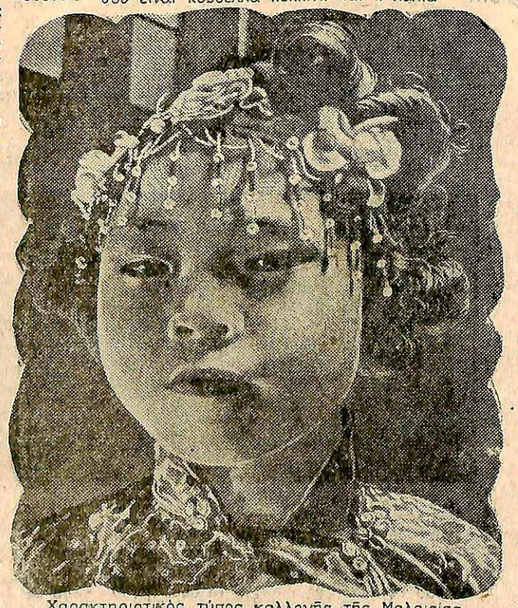

Χαρακτηριστικὸς τύπος καλλονῆς τῆς Μαλαισίας.

Ἡ ὡραιότερη ΙΣΠΑΝΙΔΑ ταυρομάχος

Ἡ Μαρία ντὲλ Πιλὰρ ξαναγυρίζει στὸ στίβο

Οἱ νόμοι τῶν ταυρομάχων εἶνε σκληροί. Καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτούς.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Μαρίας ντὲ Πιλὰρ Λοπὲθ ντὲλ Μπαλλάντο. Ἦταν ὡς τώρα ἡ πιὸ φημισμένη Ἰσπανίδα χορεύτρια τοῦ Παρισιοῦ. Κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο γι' αὐτὴν καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι ἦταν ἐπ σης μιὰ "Ταυρομάχος — μιὰ ταυρομάχος — ποὺ εἶχε μεταπηδήσει ἀπὸ τὸ ματωμένο στίβο τῶν ταυρομαχιῶν πάνω στὶς σανίδες τῆς σκηνῆς τῆς παρισινῆς «Ὄπερα - Κωμίκ».

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ Μαρία χόρευε μερικοὺς Ἱσπανικοὺς χοροὺς στὸ παρισινὸ κέντρο «Πουέρτα ντὲλ Σόλ».

Ξαφνικά, μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος:

— Ντροπή, Μαρία!

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πῆ αὐτὰ τὰ λόγια ἦταν ὁ παληὸς Ἱσπανὸς ταυρομάχος Ἀνδρέας Φερδινάνδο, ποὺ εἶχε δοξασθῆ ἄλλοτε στὶς ταυρομαχίες τοῦ Ὀβιέντο καὶ τῆς Μαδρίτης.

— Ντροπή, Μαρία! συνέχισε ὁ παληὸς ταυρομάχος. Ἐγκατέλειψες τὸ στίβο, χωρὶς νὰ σκοτώσῃς τοὺς ἕξη ταύρους ποὺ ὁρίζουν οἱ κανονισμοί μας.

—Ὑποσχέθηκα στὴν Παναγία..., τόλμησε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ χορεύτρια.

—Ἡ πρᾶξις σου ντροπιάζει ὅλη τὴν «κουαντρίλλα» (τὸν κόσμο τῶν ταυρομάχων, ὅπως θὰ λέγαμε). Πρέπει νὰ σκοτώσῃς τοὺς ἕξη ταύρους ἢ νὰ βρῆς τὸ θάνατο... Μιὰ τορρέρα δὲν μπορεῖ νὰ κάμη διαφορετικά... Φοβᾶσαι, λοιπὸν ν' ἀντιμετωπίσῃς τὸ θάνατο;

— Δὲν φοβήθηκα ποτέ! ἀπάντησε ἡ Μαρία ντὲλ Πιλάρ, σηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι. "Ανδρέα Φερδινάνδο, σὲ προσκαλῶ στὴ Μαδρίτη, γιὰ νὰ ἰδῆς μὲ τὰ μάτια σου πὼς δὲν φοβᾶμαι τὸ θάνατο καὶ πὼς ξέρω νὰ τὸν ἀντιμετωπίζω!

Ἡ Μαρία ντὲλ Πιλὰρ εἶχε πρωτοεμφανισθῆ στὸ στίβο σὲ ἡλικία 16 χρόνων ὡς «καμπαλλέρα». Ἔπειτα, σὲ ἡλικία 20 χρόνων ἀνακηρύχθηκε ταυρομάχος.

Εἶχε λάβει τότε μέρος σὲ μιὰ ταυρομαχία στὸ Ἀγκράντο. Τὰ κέρατα τοῦ ταύρου ποὺ ἀντιμετώπιζε ἔσχισαν τὴ χρυσοκέντητη κλότα της καὶ τὴν πλήγωσαν — ἐλαφρά, εὐτυχῶς — στὴν κοιλιά. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἡ Μαρία ξαναεμφανίσθηκε στὸ στίβο, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε θεραπευθῆ ἀκόμη ἀπὸ τὸ τραῦμα της καὶ σκότωσε τὸν ταῦρο.

Ἐμφανίσθηκε κατόπιν στὴν Τριάνα καὶ τὴ Μαδρίτη καὶ σκότωσε ἄλλους τρεῖς ταύρους. Μὰ τὸ αἷμα ποὺ ἔχυνε τὴν συγκινοῦσε ὑπερβολικὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὸ στίβο, γιὰ νὰ ἐπιδοθῆ στὸ χορό.

'Αλλ' οἱ νόμοι τῶν ταυρομάχων ὁρίζουν ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ στίβο, ἂν δὲν σκοτώσῃ ἕξη ταύρους (ἐκτὸς ἂν σκοτωθῆ πρωτήτερα).

Ετσι, ἡ Μαρία ντὲλ Πιλὰρ θὰ ὑποχρεωθῆ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἄλλες δυὸ φορὲς τὰ τρομερὰ αὐτὰ ζῶα.

—Ἡ Παναγία θὰ μὲ προστατεύσῃ, λέει ἡ Μαρία. Θὰ σκοτώσω δυὸ «μιούρας» — εἶνε οἱ τρομερώτεροι ταῦροι ποὺ ἀντιμετωπίζοὲν οἱ δοκιμασμένοι ταυρομάχοι — καὶ κατόπιν θὰ πάω πεζὴ ἀπὸ τὴν Ἱσπανία στὴ Λούρδη. Αὐτὸ τὸ προσκύνημα στὴν Παναγία θἄνε ὁ ἐξιλασμός μου.

Ἡ Μαρία ντὲλ Πιλὰρ εἶνε ὁ τύπος τῆς Ἱσπανικῆς ὁμορφιᾶς στὴν τελειότερη ἐκφρασί της. Ἔχει πολλὲς φορὲς ὡς σήμερα γιὰ τὸ διάσημο Ἱσπανὸ γλύπτη Ρεὰλ ντὲλ Σάρτε. Ὁ ζωγράφος Ρενὲ — Μαρία Κασταὶνκ ἠὴν χρησιμοπο ησε ἐπίσης ὡς μοντέλο του γιὰ νὰ φτιάξη τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας στὴν παληὰ καὶ ἱστορικὴ ἐκκλησία τοῦ Ζουράνο.

❂❂

Μιὰ περίεργη πρωταπριλιάτικη φάρσα

Ἡ ἥττα τοῦ 1870 εἶχε ἐξάψει στὸ ἔπακρον τὸ γαλλικὸ σωβινισμό. Καὶ οἱ Γάλλοι, ἀπὸ ἕνα αἴσθημα ἀντιδράσεως, δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ξεθάβουν διάφορα πρόσωπα ἀπὸ τὶς δέλτους τῆς ἱστορίας καὶ νὰ γιορτάζουν τὰς ἐπετείους τῆς γεννήσεώς των ἢ τῶν νικῶν των, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ στρατιωτικῶν. Γιὰ τὴν «ἀνακάλυψι» αὐτῶν τῶν ἐπετείων εἶχε συσταθῆ, μάλιστα, μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἱστορικούς, συγγραφεῖς, δημοσιογράφους κτλ.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1877, ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἔλαβε μιὰ ἐπιστολὴ μὲ δεκάδες ὑπογραφῶν. Οἱ ἐπιστολογράφοι διεμαρτύροντο μὲ τὸν πιὸ ἔντονο τρόπο γιατὶ ἀπὸ τοὺς πανηγυρικοὺς ἑορτασμοὺς εἶχε παραλειφθῆ ὁ «ἔνδοξος στρατηγὸς Μωντοὺϊ». Καὶ ἐξιστορεῦσαν τὴ δράστηριότητά του. Εἶχε πολεμήσει στὴν Ἱσπανία, στὴν Ἰταλία, στὴ Βαυαρία, στὴν Αἴγυπτο καὶ εἶχε μόνο νἐκες στὸ ἐνεργητικό του. Ἡ σημαντικώτερη ἀπ' αὐτὲς ἦταν τοῦ Μπουὲν Ρετίρο, κατὰ τὴν ὁποία εἶχε συντρίψει τοὺς Ἱσπανούς. Ἡ 50ὴ ἐπέτειός της ἦταν τὴν 1ην Ἀπριλίου. Δὲν θὰ ἦταν δίκαιο, λοπόν, νὰ ἀποδοθῆ ὁ ἀπαιτούμενος φόρος σεβασμοῦ στὸν ἔνδοξο στρατηγό;

Δὲν χρειάσθηκαν περισσότερα γιὰ νὰ ἀποφασισθῆ ἡ διοργάνωσις μιᾶς γιορτῆς πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ Μωντουΐ στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων. Μουσικές, παρελάσεις, ἐνθουσιώδεις λόγοι καὶ τὰ παρόμοια δὲν ἔλειψαν σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Τὴν ἑπομένη, ὁ «Προϊὸν Ταχυδρόμος» δημοσίευσε πλήρη περιγραφὴ τῆς γιορτῆς. Καὶ ὁ συντάκτης — ποὺ ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν ἦταν ὁ δράστης τῆς φάρσας — πρόσθετε:

«Τὸ κακὸ εἶνε ὅτι οἱ διοργανωταὶ τῆς γιορτῆς δὲν ἔκαμαν τὸν κόπο νὰ πληροφορηθοῦν ὅτι τὸ 1827 ἡ Γαλλία δὲν βοισκόταν σὲ πόλεμο οὔτε μὲ τὴν Ἱσπανία οὔτε μὲ κανένα ἄλλο κράτος, ὅτι τὸ Μπουὲν Ρετίρο εἶνε ἄγνωστο στὴ... γεωγραφία, ὅτι ὁ Γάλλος στρατηγὸς Μωντουΐ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καὶ ὅτι ἡ ὅλη δράσις του ἦταν ἀποκύημα τῆς φαντασίας μερικῶν ἀνθρώπων ποὺ θέλησαν νὰ σκαρώσουν μιὰ πρωταπριλιάτικη φάρσα... Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ γιορτὴ διεξήχθη κατὰ τρόπον μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικόν...»

Μικρὰ Μικρά

Θέλοντας νὰ κόψη τὸ λόξυγκα τῆς γυναίκας του, κάποιος κάτοικος τοῦ Γκρὴτ - Φὸλς, στὴν Ἀμερικὴ ἔρριξε τρεῖς πιστολιὲς στὸν ἀέρα μέσα στὸ δρόμο! Ἡ μέθοδός του ἀποδείχθηκε ἀποτελεσματικὴ ἀλλὰ τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε σὲ σεβαστὸ χρηματικὸ πρόστιμο.

★ Ἕνα «Πλυντήριον Ἐργένηδων» στὸ Γουόρτσεστερ, ἀναγκάσθηκε νὰ κλείσῃ ἐξήγησε δὲ τὸ λόγο μὲ μιὰ ἐπιφραγὴ ποὺ κρέμασε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του: «Δὲν ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἐργένηδες».

★ Ἕνας κατάδικος τῶν ἀγροτικῶν φυλακῶν τοῦ Οὐϊσκόνσιν τῆς Ἀμερικῆς διορίσθηκε φύλακας τοῦ ἀγροκτήματος τῶν φυλακῶν, γιὰ νὰ μὴν κλέβῃ ὁ κόσμος τὰ λαχανικά!

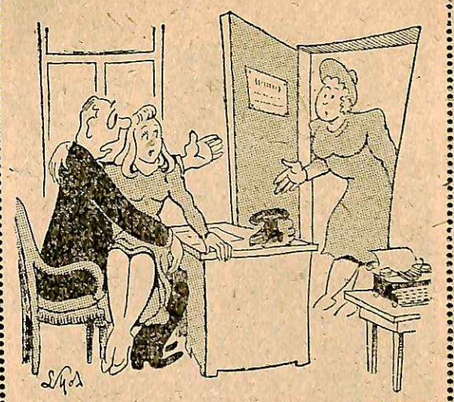

— Μὴν πιστεύεις, γυναῖκα, σήμερα εἶνε Πρωταπριλιά!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

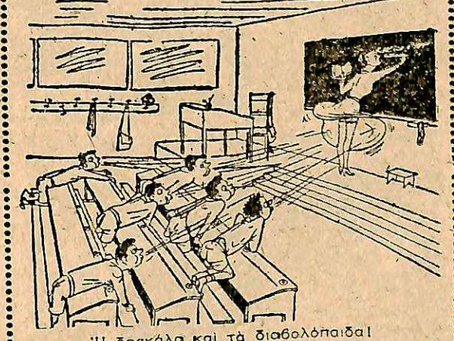

Ἡ δασκάλα καὶ τὰ διαβολόπαιδα!

— Αὐτὸς εἶνε ὁ καλύτερος ἀναγνώστης τῆς Βιβλιοθήκης μας! Ποτέ του δὲν κάνει θόρυβο!....

— Ναί, ἐδῶ εἶνε ἡ Κούλα. Ποιὸς τηλεφωνεῖ; Ὁ Λάκης, ὁ Γιῶργος ὁ φάνης, ὁ Σπύρος ἢ ὁ Ρούλης;

Η τρελλή ζωή της Μαρκησίας ντε Κουρσέλ

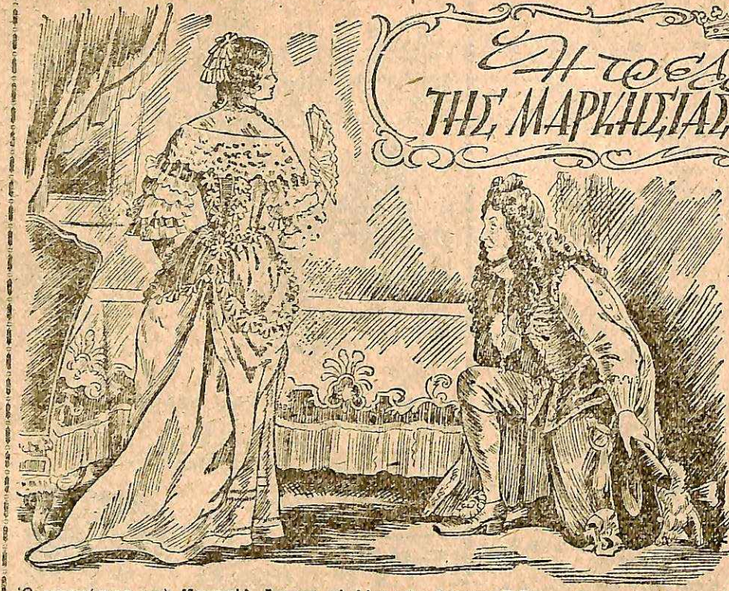

Ο μαρκήσιος ντε Κουρσέλ έπεισε σε λίγο την όμορφη Σιδωνία να γίνη γυναίκα του....

Η Σιδωνία ντε Λενονκούρ ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρόνων, όταν ένας βασιλικός απεσταλμένος έφτασε στο μοναστήρι της 'Ολεάνης, όπου την είχαν βάλει οι θείοι της, μετά το θάνατο των γονέων της, για να την πάρη και να την όδηγήση στις Βερσαλλίες.

Ο Λουδοβίκος 14ος είχεν ενδιαφερθή ο ίδιος για την αποκατάστασί της. Και την προώριζε για σύζυγο του ιππότου ντε Μολεβριέ, άδελφού του πανισχύρου υπουργού Κολμπέρ.

Την ημέρα της αφίξεώς της στις Βερσαλλίες, όλη η αύλη περίμενε για να την ίδη. Γιατί η Σιδωνία είχε τη φήμη πως ήταν η ωραιότερη νέα της εποχής της. Εκτός αυτού, καταγόταν από μιά μεγάλη αριστοκρατική οικογένεια της Λωρραίνης και ήταν κληρονόμος μιάς κολοσσιαίας περιουσίας.

Όσο για το ναμπρό, ήταν ένας άνθρωπος ηλικιωμένος και πολύ κακοφτιαγμένος. Όφειλε τον τίτλο του ιππότου στην παντοδυναμία του αδελφού του, Αλλά το βάπτισμα αυτός της ευγενείας δεν είναι άλλάξει τίποτε από την εμφάνισί του. Ενώ, από τ' άλλο μέρος, του είχε δώσει μιά απεριόριστη φιλοδοξία και τρόπους άλαζονικούς και ύπεροπτικούς.

Η Σιδωνία, μόλις τον είδε, έσκασε αμέσως στα γέλια. Καί, χωρίς να χάνη καιρό, του γύρισε τις πλάτες και έφυγε τρέχοντας από τα άνάκτορα.

Η προσβολή ήταν μεγάλη. Κι' αντάνακλοῦσε πάνω στον Κολμπέρ και περισσότερο ίσως πάνω στον Βασιλέα Ήλιο.

Ο Λουδοβίκος 14ος έγινε έξω φρενών. Και άνέθεσε στο νεαρό μαρκήσιο ντε Κουρσέλ να διαδιδάση τις θελήσεις του στη Σιδωνία: Αν δεν παντρευόταν το Μολεβριέ, θα την έστελνε σε μοναστήρι για όλη της τη ζωή.

Ο μαρκήσιος ντε Κουρσέλ επισκέφθηκε πολλές φορές τη Σιδωνία στο σπίτι όπου έμενε. Το αποτέλεσμα αυτών των διαπραγματεύσεων ήταν ότι την έπεισε σε λίγο να γίνη... γυναίκα του.

Ο γάμος τους έγινε κρυφά, άλλά δεν ήταν για το λόγο αυτό λιγώτερο έγκυρος. Ο Λουδοβίκος 14ος έφρύαξε από το κακό του. Απείλησε θεούς και δαίμονας, άλλά, στο τέλος, υποτάχθηκε μπροστά στο τετελεσμένο γεγονός, άφοῦ, άλλωστε, δεν μπορούσε να κάμη διαφορετικά.

Η Σιδωνία δεν είχεν άναπτήσει τον ντε Κουρσέλ. Άπειρη μάλλον όπως ήταν το είχε φανταοθή αυτό. Αλλά το έρωτικό όνειρό της σωριάστηκε σ' έρείπια από τη πρώτη νύχτα του γάμου των.

Γιατί ο μαρκήσιος ήταν ένας άνθρωπος διεφθαρμένος ως το κόκκαλο. Εκείνο που τον είχε σπρώξει κοντά στη Σιδωνία ήταν η ελπίς ότι θα κατώρθωνε να διορθώση την άξιοθρήνητη οικονομική του κατάστασι χάρις στη μεγάλη περιουσία της.

«Κατάλαβα αμέσως με τι άνθρωπο είχα να κάμω. Έγραφα η νεαρή μαοκησία στα άπομνημονεύματά της, που δημοσιεύθηκαν έπειτα από πολλά χρόνια. Και σκέφθηκα πως ήταν κάτι περισσότερο από άρκετό να τηρήσω έπί ένα όκταήμερο μόνο, τους όρκους πίστεως που είχα δώσει μπροστά στο βωμό της έκκλησίας. Αλλά, μόλις πέρασε αυτό το διάστημα έβγαλα με πλήρη συνείδησι και χωρίς ύποκριτική ντροπή απόλυτη ελευθερία στον έαυτό μου. Το μόνο πράγμα που με συνέδεε άκόμη με το μαοκήσιο ντε Κουρσέλ ήταν το ότι έφερα το όνομά του...»

Ερωτικές περιπέτειες και σκάνδαλα

Πραγματικά, η νεαρή Σιδωνία άρχισε να ζή μιά θεάτρελλη ζωή, άδιαφορώντας για τους θυμούς και τις άπειλές του συζύγου της. Είχε βοή, άλλωστε, τον τρόπο να τον ήρεμή. Γιατί το μόνο που ζητούσε ο ντε Κουρσέλ ήταν να του δίδει χρήματα. Και η μαοκησία θυσίαζε την περιουσία της, για να κερδίζη την έλευθερία της.

Αλλ' είχε την άτυχία να έμπνεύση δυο φλογεούς έρωτες. Οι δυο άνθρωποι που νοητεύθηκαν άπό την όμορφιά της ήσαν ο μαοκήσιος ντε Λουβουά, υπουργός του Λουδοβίκου 14ου και ο μαοκήσιος στρατάρχης ντε Βιλλερουά, ένας από τους πιο περίφημους γυναικοκατακτητάς της έποχής.

Η Σιδωνία δεν ένοιωσε κανένα ένδιαφέρον για τον Λουβουά. Αντίθετα, άνοιξε την άγκαλιά της στον Βιλλερουά και τον άπουάκουνε τελείως από την προηγκήπισσα του Μονακό, που ήταν ως τότε η έπίσημη φίλη του.

Αλλ' ο Λουβουά και η πριγκήπισσα συνωμότησαν τότε έναντίον της και δεν δυσκολεύθηκαν να πείσουν τον Λουδοβίκο 14ο ότι η διαγωγή της νεαρής μαοκησίας ήταν πολύ άνάρμοστη και έπέβαλλε την άμεση άπομάκουνσί της από την αύλή.

Ο Βασιλεύς - Ήλιος, που δεν είχε ξεγάσει την προσβολή που του έφερε κάμει λίγον καιρό πρωτήτερα η Σιδωνία, διέταξε άμέσως τη φυλάκισί της στη μονή των «Θυγατέρων της Άνίας Μαρίας».

Αλλ' η μαοκησία ντε Κουρσέλ δεν ήταν άπό τις γυναίκες που τα χάνουν εύκολα. Βάλθηκε άμέσως να σκανδαλίση τις μοναχές και άρχισε να ίχνογοαφή άσεμνες σκηνές στους τοίχους της μονής, να τρέχη άλόγυμνη στους διαδρόμους και να άφηνήται άκόλαστες ίστορίες την ώρα του φαγητού. Μια μέρα, τέλος, άβεισε μερικά μπουκάλια μελάνη μέσα στο δοχείο με το άγιασμένο νερό και οι μοναχές που βύθισαν σ' αυτό τα χέρια τους, για να κάμουν κατόπιν το σταυρό τους, μουντζουρώθηκαν με τον πιο κωμικό τρόπο.

Η ήγουμένη της μονής ζήτησε τότε την άπομάκουνσι της μαρκησίας. Στην αύλή γελούσαν με τις φάσσες της. Κι' ο Λουδοβίκος 14ος σκέφθηκε πως το καλύτερο θα ήταν να κάμη κι' αυτός το ίδιο. Άπέθωκε, λοιπόν, στη Σιδωνία την έλευθερία της, που έκείνη την χοησιμοποίησε με τον ίδιο τοόπο όπως και ποίν.

Βγαίνοντας από τη μονή, συνδέθηκε άμέσως με τον ύποκόμπτα ντε Καβουά και άρχισε να τον έμφανίζη παντού σαν φίλο της, γνωρίς να παίονη καμμιά προσύλαξι.

Αυτή τη φορά, ο μαοκήσιος ντε Κουρσέλ νόμισε πως έπρεπε να ύπερασπισθή την τιμή του και προσκάλεσε τον Καβουά σε μονομαχία.

Η συνάντησις έγινε στο δάσος του Φονταινεμπλώ.

— Ο μαρκήσιος ντε Κουρσέλ, που είναι έδώ παρών, είπε έκείνος που διηύθυνε τη μονομαχία στον Καβουά, σας έγκαλεί ένώπιον Θεού και άνθρώπων, με την κατηγορία ότι του έκλέψατε την τιμή του και σάς προσκαλεί να λογοδοτήσετε για το έγκλημά σας με το ξίφος στο χέρι...

— Μα συγνωρείτε! τον διέκοψε ο Καβουά. Είνε άλήθεια ότι έκλεψα κάτι από το μαοκήσιο ντε Κουρσέλ. Αλλ' ό,τι είγεν άπομείνει από την τιμή του ήταν πολύ ελάχιστο και δεν είμαι τόσον ένωϊστής για να θέλω ν' αναλάβω όλο το βάρος μιάς τόσο μεγάλης κλοπής.

Όλοι γέλασαν μ' αυτή την παρατήρησι. Και περισσότερο από όλους ο μαοκήσιος ντε Κουρσέλ.

Οι δυο άντίπαλοι συμφιλιώθηκαν άμέσως κι' έξωκαν τα νέοια.

Η Σιδωνία έετρέλλανε κατόπιν τον άκόλουθο ένός έπισκόπου και άπόντησε μαζί του ένα παιδί. Αλλά, μετά τη γέννησί του άπομάκουνε τον πατέρα αυτού του παιδιού από κοντά της, για να τον άντικαταστήση με κάποιον άλλον.

Εκείνος για να την έκδικηθή, δημοσίευσε τότε ένα βιβλίο, στο όποίον περιέγοαφε με όμες έκφοάσεις τις σνέσεις των.

Η μαοκησία ντε Κουρσέλ έφυγε άονότερα από το Παρίσι και άφού ταξείδεψε σε διάφορα μέοη της Ευρώπης, δημιουργώντας παντού περιπέτειες και σκάνδαλα, κατέληξε, τέλος, στη Γενεύη.

Αλλ' η υγεία της είγε σθαρή πιά άνεπανόρθωτα. Και πέθανε έκεί το 1685, σε ηλικία μόλις τριάντα τεσσάρων χρόνων, άφήνοντας πίσω της μιά άνάμνησι όργίων και άκολασίας...

Παράξενες λίμνες

Θρύλοι, παραδόσεις, πραγματικότης

Πρίν από λίγα χρόνια, σε κάποια άπόμερη κορυφή των "Άνδεων, δυο τρεις ίθαγενείς τριγύριζαν με τα μουλάρια τους, άναζητώντας μερικά ζώα που είχαν χάσει. Ξαφνικά, σ' ένα μέρος έρημο, άνάμεσα σε ψηλούς κι' άπόκρημνους βράχους, άντίκρυσαν μιά παράξενη λίμνη, με νερό κόκκινο που έβραζε συνεχώς!

Βρισκόταν σ' ένα μικρό όροπέδιο ύψους 2.000 μέτρων, όπου δεν ύπήρχαν πουλιά, ζώα ή φυτά. Φαίνεται δε ότι άποτελούσε κρατήρα κάποιου σβυσμένου ήφαιστείου, γεμάτου με νερό, που χρωματιζόταν και άναταραζόταν άπ' τα άέρια που έξακολουθούσαν να βγαίνουν μέσα άπ' τη γή. Η περιφέρεια αυτή είνε τόσο ψηλή και δυσκολοπρόσιτη, ώστε δικαιολογείται το ότι κανείς άλλος δεν είχε ίδη προηγουμένως την κόκκινη λίμνη — ή τουλάχιστον, κανείς δεν είχε άναφέρει την ύπαρξί της.

Στις "Άνδεις επίσης στο βόρειο Βολιδία, βρίσκεται η λίμνη Τιτικάκα, που — κατά το θρύλο — κρύβει κάτω άπ' τα θολά νερά της χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια άξίας 50 έκατομμυρίων λιρών.

Πρόκειται για το θησαυρό των Ίνκας, που τον έρριξαν οι ίερείς των μέσα στη λίμνη για να τον διασώσουν άπ' τους Ίσπανούς κατακτητάς. Έχουν γίνει σε νεώτερα χρόνια έπανειλημμένες άπόπειρες για την άνεύρεσί του. Όλες όμως άπέτυγαν, και στοίχισαν μάλιστα τη ζωή άρκετών έξερευνητών, γιατί τα νερά της λίμνης είνε βαθύτατα — άλλοτε μάλιστα τη θεωρούσαν άπύθμενη — κι' η ύπεροβολικά άραιή άτμόσφαιρα στο ύψος εκείνο των 4.000 μέτρων κάνει την εργασία δυσκολωτάτη.

Μιά άλλη μυστηριώδης λίμνη άνακαλύφθηκε το 1933 πάνω στο βουνό "Εβερεστ των Ίμαλαΐων. Ήταν μιά γαλάζια έκτασις, σε ύψος 7.000 μέτρων. Οι πανύψηλοι βράχοι που την τριγύριζαν, την είχαν κρύψει έπί αίώνες άπ' τα μάτια των άνθρώπων. Ωστόσο οι Θιβετιανοί είχαν ένα θρύλο για την ύπαρξί της, την ονόμαζαν «Μεγάλη θάλασσα μέσα στα σύννεφα» και πίστευαν ότι έπιναν άπ' το νερό της οι θεοί του Βουνού.

Ερωταποκρίσεις

— Ποιά είνε η πιό βασανιστική μέριμνα των γυναικών;
— Το κάλλος.

★

— Πότε αίσθάνεται κανείς άπόλυτα την εύτυχία;
— Όταν συντελή και στην εύτυχία των άλλων.

★

— Ποιό είνε το μοναδικό κατά της δυστυχίας φάρμακο;
— Η ύπομονή.

★

— Ποιά είνε η σκιά της εύτυχίας;
— Η άνάμνησις.

★

— Τί είνε η φιλοφροσύνη;
— Ένα νόμισμα που δεν κοστίζει τίποτε σ' αυτόν που το δίνει εύχαριστεί όμως αυτόν που το παίονει.

★

— Τί είνε το ψέμμα για τον άνδρα;
— Αν το λέη έκείνος, εξυπνάδα!... Αν το λέη η γυναίκα... άτιμία!

Σε μιά αεροπορική εξερεύνησι του Έβερεστ, καθώς το αεροπλάνο πετούσε χαμηλά πάνω άπ' τις βοριότερες κορυφές του βουνού, ένας άπ' τους φωτογράφους διέκρινε το νερό της λίμνης, που γυάλιζε στον ήλιο. Το αεροπλάνο πέρασε και ξαναπέρασε επανειλημμένως πάνω άπ' αυτήν, κι' έτσι έληφθησαν άρκετές φωτογραφίες, που άπέδειξαν την ύπαρξι της θρυλικής λίμνης. Το μήκος της υπολογίσθηκε περί τα 40 χιλιόμετρα.

Πρέπει να αναφέρουμε εδώ και μιά άλλη ένδιαφέρουσα άνακάλυψι, που έγινε από αεροπόρους: στη λίμνη Νταϊετ-ελ-Ρουμί, νότια της Καζαμπλάνκας, βρέθηκε μιά καταποντισμένη ρωμαϊκή πόλις σε βάθος 10 μέτρων περίπου. Καθώς πετούσε πάνω άπ' τη λίμνη, ένας πιλότος διέκρινε μέσα στο νερό ένα μεγάλο τετράγωνο κτίριο, με τέσσερες πυργίσκους στις γωνίες του. Κι' έτσι άποδείχθηκε βάσιμος ένας τοπικός θρύλος που άνέφερε την ύπαρξι της χαμένης αυτής πόλεως. Οι αρχαιολόγοι άποδίδουν τον καταποντισμό της σε σεισμό ή σε έκοηξι ήφαιστείου.

Στη νήσο Φλόρες ύπάρχουν δυο λίμνες, χωριζόμενες μεταξύ τους μ' ένα λεπτό βραχώδες τοίχωμα. Το νερό και των δυο είνε άδιαφανές και μοιάζει σαν διάλυσις μπογιας γιατί στη μία λίμνη έχει χρώμα κατακόκκινο και στην άλλη μπλε τυρκουάζ.

Ιδιότροπη επίσης και περίφημη είνε η λίμνη Βακατιπού της Νέας Ζηλανδίας. Έχει μήκος 96 χιλιομέτρων, πλάτος 2-5 χιλιομέτρων και βάθος 40 μέτρων. Τα νερά της είνε τελείως γαλήνια. Κάθε τόσο όμως, κατά κανονικά διαστήματα, άνεβαίνουν και κατεβαίνουν 15 πόντους περίπου, με μιά ρυθμική κίνησι σαν τους παλμούς της καρδιάς ένός κοιμισμένου γίγαντος...

Η λίμνη Ντάνκιρκ, στο Τσέσιρ της Άγγλίας, άβεισε τελείως προ όλίγων έτών. Εκατομμύρια δράδες νερό χάθηκαν μυστηριωδώς. Κανείς δεν μπόρεσε ν' άνακαλύψη τί είχαν άπογίνει. Πάντως, σ' ένα χρόνο, η λίμνη είνε ξανανεμίσει όπως πρώτα.

Αλλά και στη βόρειο Ιρλανδία ύπάρχει μιά λίμνη που — σύμφωνα μ' ένα θρύλο — άδειάζει μόνη της, μιά φορά σε κάθε αίώνα. Προ 10 έτών περίπου, το νερό της χάθηκε έντελώς, άφίνοντας στεγνή μιά έκταση 45 στρεμμάτων άμμου.

Επίσης στη βόρειο Ιρλανδία βρίσκεται η λίμνη Λάου Νηγκ έκτάσεως 153 τετραγωνικών μιλίων, που έχει την ιδιότητα ν' άπολιθώνη τα ξύλα που μένουν βουτηγμένα στο νερό της επί ένα χρονικό διάστημα. Με τέτο α άπολιθωμένα ξύλα χτίζουν τα σπίτια τους οι κάτοικοι της περιφερείας.

Η λίμνη άσφάλτου της Τρινιντάντ ξανανεμίζει αυτόματως, όσο άφαιρεί κανείς το περιεχόμενό της.

Τέλος, στην Ανατολική Αφρική ύπάρχει η λίμνη Μαγκαντί, μήκους 25 χιλιομέτρων και πλάτους 12. Το νερό της περιέχει τόσο πολλή σόδα, που της φέρνουν συνεχώς τα ποτάμια άπ' τα γύρω βουνά ώστε η ουσία αυτή κρυσταλλώνεται στις όχθες της σε μεγάλη ποσότητα, έτσι που φαίνεται από μακρυά σαν παγωμένη θάλασσα.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ →

Η δράσις της Κου-Κλούξ-Κλάν ξανάρχισε στην Αμερική. Άνωτέρω μιά παρέλασις μελών αυτής της τρομοκρατικής οργανώσεως στους δρόμους μιάς πόλεως της Γεωργίας. Ο δόκτωρ Σαμουήλ Γκρήν «Μέγας δράκων της Γεωργίας» έδήλωσε ότι το αίμα θα τρέξη άφθονο στις Ήνωμένες Πολιτείες, άν συνεχισθή η πολιτική της υποστηρίξεως προς τους μαύρους!

ΟΙ ΦΙΛΙΕΣ ΤΩΝ ΕΡΠΕΤΩΝ.
Τα μεγάλα αυτά έρπετά — έχουν μήκος 3½ μέτρων — δεν 'άγνοούν το αίσθημα της φιλίας. Κι' ενώ είναι επικίνδυνα για όλο τον άλλον κόσμο, βρίσκονται σε πολύ φιλικές σχέσεις με τους φύλακες του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου και περνούν ευχάριστες ώρες μαζί των...

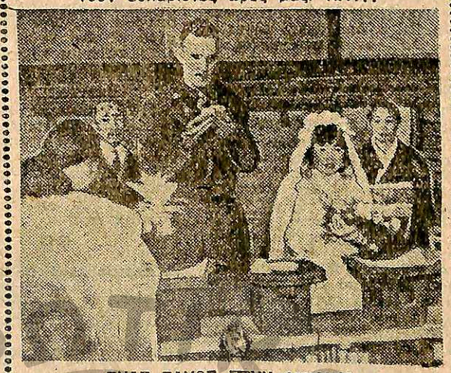

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Εδώ και λίγες ημέρες, ο Αμερικανός Τζαίημς Ουίνγκροβ, που υπηρετεί τώρα στην Ιαπωνία παντρεύθηκε ύστερα από κεραυνοβόλο έρωτα, την νεαρή Ιαπωνίδα Αλάσκο Κιμούρα. Κατά την γαμήλιο τελετή ο έρωτοχτυπημένος αυτός Αμερικανός δέχτηκε πρός μεγάλη κατάπληξι των συμπατριωτών του, να πιή, σύμφωνα με τα παραδοσιακά Ιαπωνικά έθιμα μιά κούπα γκεσάε (τσαγκέι) (ποτό που γίνεται από το ρύζι). Το γεγονός αυτό οχολιάσθηκε ποικιλοτρόπως από τις αμερικανικές εφημερίδες.

Ἐπιστήμη καὶ ὁλοῦς

Θὰ γίνουμε Μαθουσάλες!

Τὸ «κάτι» τοῦ αἵματος ποὺ μᾶς γερνάει.

Ἡ μέση διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς μπορεῖ ν' αὐξηθῆ σημαντικά. Ἂν ἐπιτύχουν τελικῶς οἱ ἔρευνες ποὺ κάνει ἀπὸ 16 χρόνια ἕνας διακεκριμένος Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων: ὁ μεσόκοπος καθηγητὴς Μέλβιν Κνίζελυ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου.

Πραγματι αὐτὸς κι' οἱ βοηθοί του — ὁλόκληρο ἐπιτελεῖο ἀπὸ γιατροὺς καὶ βιολόγους — πιστεύουν ὅτι βρίσκονται στὰ πρόθυρα μιᾶς μεγάλης ἀνακαλύψεως. Ὁ σκοπός τους εἶνε νὰ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν περισσότερα χρόνια, χωρὶς ὅμως νὰ νοιώθουν τὸν ἑαυτό τους γερασμένο. Ἀναζητοῦν δηλαδὴ ἕνα ἐλιξήριο τῆς μακροβιότητος καὶ τῆς νεότητος συγχρόνως.

Τί ἀκριβῶς εἶνε τὰ γεράματα; Μιὰ φθορὰ τῶν κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου, κοσκῶς καὶ τῶν πολυαρίθμων μυῶν καὶ ὀργάνων τοῦ σώματος ποὺ ἐλέγχονται τοῦ σώματος ποὺ ἐλέγχονται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο. Μὲ τὴ μελέτη, τὴν ἀνακάλυψη καὶ τὴν καταπολέμησι τῶν αἰτίων αὐτῆς τῆς φθορᾶς, ἡ Ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη τὸ ξανάνειωμα τῆς ἀνθρωποτητος.

Ψάχνοντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή, ὁ καθηγητὴς Κνίζελυ ἔκαμε τὴν ἑξῆς λογικὴ σκέψι: Ἡ ἡλικία προκαλεῖ φθορὰ σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἐφ' ὅσον δὲ κάθε μέρος τοῦ σώματος ἐπηρεάζεται ἀπ' τὸ αἷμα, εἶνε πιθανώτατον ὅτι ὑπάρχει μέσα στὸ αἷμα κάτι ποὺ φέρνει τὴ γενικὴ αὐτὴ φθορά. Οἱ ἐπιστήμονες ἀναζητοῦν αὐτὸ τὸ «κάτι» ἐλπίζουν δὲ νὰ τὸ ἀνακαλύψουν πολὺ σύντομα.

Χρησιμοποιῶντας ζωντανὰ πειραματόζωα — γιὰ πρώτη φορὰ σὲ τέτοιου εἴδους ἔρευνες — ὁ καθηγητὴς Κνίζελυ κι' οἱ βοηθοί του ἔκαμαν ἑκατοντάδες ἐξετάσεις αἵματος. Ἐργάσθηκα, ἐπίσης ἐπὶ πολλοὺς μῆνες, μελετῶντας τὰ κύτταρα τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου.

Συγκέντρωσαν ἐξ ἄλλου ἰσχυρὲς φωτεινὲς δέσμες πάνω στὸ «ἄστρο» τῶν ματιῶν ἑκατοντάδων ζώων, γιὰ νὰ ἐξετάσουν μὲ τὸ μικροσκόπιο τὰ διαφανῆ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τους. Μελέτησαν ἐπὶ ἑβδομάδες, μέρα καὶ νύκτα, τὰ λεπτὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ ἐγκεφάλου ἀρωστων ζώων σημειώνοντας τὰ ἀποτελέσματά τους στὸ σῶμα καὶ τὴ φυσικὴ φθορὰ ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀπόφραξις τους ἀπὸ θρόμβους αἵματος.

Πιστεύουν ὅτι, ἂν ἡ Ἐπιστήμη κατορθώση ν' ἀνακαλύψη ἕνα ἀβλαβὲς φάρμακο, ἱκανὸ νὰ ἐλευθερώση τὰ φραγμένα αἱμοφόρα ἀγγεῖα κι' ἔτσι νὰ προλάβη τὴν πρόωρη καταστροφὴ τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων ποὺ μᾶς κάνει νὰ γερνᾶμε, θὰ ζοῦμε πολὺ περισσότερα χρόνια.

Ἐπὶ αἰῶνες οἱ ἄνθρωποι ἀναζήτησαν ἕνα ἀλάνθαστο τρόπο γιὰ τὴν παράτασι τῆς ζωῆς καὶ τῆς νεότητος. Στὴν περασμένη ἑκατονταετία, μὲ τὴν πρόληψι καὶ τὴ θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν, ἡ Ἐπιστήμη αὔξησε τὸ μέσον ὅρο τῆς ζωῆς τῶν ἀνδρῶν ἀπ' τὰ 38 στὰ 61 χρόνια, τῶν δὲ γυναικῶν ἀπ' τὰ 40 στὰ 64. Δὲν εἶναι ὅμως ἀκόμη ἱκανοποιητικὸ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ καθηγητὴς Σέρνιος Βορονώφ — παγίγνωστος ἀπ' τὴ μέθοδο τοῦ ξαναγειώματος μὲ μεταμόσχευσι ἀδένων, πιθήκου, ποὺ ἐφήρμοζε πρὸ 20 ἐτῶν — εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῆ τὸ λιγώτερο 150 χρόνια.

Τὸ 1927, κάποιος κάτοικος τῆς Κορέας εἶχε διακηρύξει ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει σ' ἕνα ἀρχαῖο χειρόγραφο τὸ μυστικὸ τῆς «αἰωνίας νεότητος», χάρις στὸ ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν ἄλλοτε 500 χρόνια! Τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἦταν: δίαιτα μὲ... πῆτες φτιαγμένες ἀπὸ φλοιοὺς δένδρων, δυὸ ὧρες ὕπνου τὴν ἡμέρα κι' ἕνα καθημερινὸ μασσάζ! Φαίνεται ὅμως ὅτι κανεὶς δὲν δοκίμασε στὸν ἑαυτό του τὴν παράξενη αὐτὴ μέθοδο...

Τὸν τελευταῖο καιρό, ἔχει ἐνταθῆ κατ' συστηματοποιηθῆ ὁ ἀγῶνας τῶν ἐπιστημόνων κατὰ τῶν γηρατείων καὶ τοῦ θανάτου. Κι' οἱ αἰσιόδοξοι προβλέπουν ὅτι τὸ ἔτος 2.000, οἱ ἄνθρωποι θὰ ζοῦν 200 χρόνια, μένοντας πάντοτε νέοι!

✪✪

Ὁ περιορισμὸς τῆς νικοτίνης

Τελευταῖα πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ Βιολογικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Βαλτιμόρης ἀπέδειξαν ὅτι ἡ νικοτίνη ποὺ περιέχεται μέσα στὸν καπνὸ μειοῦται κατὰ 30% ἐπειτα ἀπὸ ἕνα λουτρὸ τοῦ καπνοῦ μέσα σὲ ὀξυγονοῦχο ὕδωρ. Τὸ λουτρὸ αὐτὸ δὲν ἐπηρεάζει τὴ γεῦσι τοῦ καπνοῦ.

Τὸ χρῶμα καὶ ἡ ὀπτικὴ ἱκανότης τῶν ματιῶν

Δυὸ ἐπιστήμονες τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ ἔκαμαν ἐνδιαφέροντα πειράματα γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν τὰ μαῦρα μάτια βλέπουν καλύτερα ἀπὸ τὰ ἀνοιχτόχρωμα. Τὰ πειράματα αὐτὰ ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι μὲ μαῦρα μάτια βλέπουν καλύτερα. Ὅταν ἴδιως ἐπικρατοῦν δυσμενεῖς συνθῆκες ὁρατότητος, ὅπως π.χ. κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Εἶνε ἐπίσης καλύτεροι ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων κατὰ τὴ νύκτα.

Σύμφωνα μὲ τὰ πειράματα τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, ἡ ὀπτικὴ ἱκανότης ἀναλόγως μὲ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν ἀκολουθεῖ τὴν ἑξῆς περίπου διαβάθμισι: μαῦρα, "μισρράν", καστανά, γαλάζια γκριζοπράσινα, ἀνοιχτὰ γαλάζια λαδιά, φαιά.

Ἐνέσεις ἀπὸ χρωματικὲς οὐσίες ἀνθέων

Ἕνας Ἀμερικανὸς χημικός, ὁ δόκτωρ Οὐώλτερ Μόνκς, ἔκαμε πειτα ἀπὸ διάφορα πειράματα ποὺ ἔκαμε σὲ ζῶα καὶ σὲ ἀνθρώπους κατέληξε ἀπὸ συμπεράσματα ὅτι οἱ ἐνέσεις μὲ χρωματικὲς οὐσίες προερχόμενες ἀπὸ τὰ ἄνθη, μποροῦν νὰ τροποποιήσουν σημαντικὰ τὴν διανοητικὴ κατάστασι καὶ τὴν ψυχοσύνθεσι τοῦ ἀτόμου.

Σύμφωνα μὲ τὰ πειράματα τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐπιστήμονος, οἱ ἐνέσεις μὲ ἀρωματικὲς οὐσίες προερχόμενες ἀπὸ ἄνθη γερανίου, κάνουν τὸν ἄνθρωπο ριφοκίνδυνο καὶ τοῦ δίνουν τὴν ἀγάπη γιὰ τὶς περιπέτειες. Τὸ ἄρωμα τοῦ μόσχου δίνει καλωσύνη καὶ ἀγαθότητα. Τοῦ τριανταφυλλου κάνει τὸν ἄνθρωπο φιλάργυρο καὶ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις. Τῆς βιολέττας ἀναπτύσσει τὴ θεοσέβεια καὶ ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ ἔργα ἀλτρουϊσμοῦ καὶ φιλαλληλίας. Τοῦ κρίνου κάνει τὸν ἄνθρωπο πεισματάρη καὶ ἐγωϊστή. Τῆς γκαρντένιας τὸν κάνει φιλόδοξο καὶ δεοποτικό κτλ.

Τὰ νύχια καὶ ἡ ὑγεία

Τὰ νύχια τῶν χεριῶν μεγαλώνουν ταχύτερα κατὰ τὸ καλοκαίρι παρὰ κατὰ τὸν χειμῶνα. Τὰ νύχια τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ μεγαλώνουν ἐπίσης γρηγορώτερα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀριστεροῦ.

Ἡ γοργὴ αὔξησις τῶν νυχιῶν εἶνε ἔνδειξις καλῆς ὑγείας.

Τὸ μυστήριον τοῦ κομήτου τοῦ Χάλλεϋ

Ἡ τροχιὰ τοῦ κομήτου τοῦ Χάλλεϋ ποὺ γίνεται ὁρατὸς σὲ μᾶς κάθε 15 — 16 χρόνια, ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῆ πάντοτε μυστήριον γιὰ τους ἀστρονόμους.

Σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες παρατηρήσεις τῶν Ἀμερικανῶν ἀστρονόμων ἡ τροχιὰ τοῦ αἰνιγματικοῦ αὐτοῦ κομήτου ἐκτείνεται πέραν τῆς τροχιᾶς τοῦ Ποσειδῶνος, σὲ ἀπόστασι 5 δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων καὶ 277 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Σὲ ὡρισμένες περιόδους ὅμως, ὁ κομήτης τοῦ Χάλλεϋ φτάνει σὲ ἀπόστασι μόλις 88 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, λέμε ὅτι βρίσκεται στὸ περιήλιον. Κατόπιν γίνεται ἀόρατος σὲ μᾶς καὶ εἶνε πιθανὸν ὅτι ἡ τροχιὰ ποὺ ἀκολουθεῖ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 12 καὶ πλέον δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ.

Τί χωράει ὁ ἀνθρώπινος στόμαχος

Ὁ Ἄγγλος γιατρὸς Κοὺκ δημοσίευσε μιὰ στατιστικὴ σχετικὰ μὲ τὶς ποσότητες τροφῆς, ποὺ ἐπεξεργάζεται ὁ ἀνθρώπινος στόμαχος κατὰ τὴ διάρκεια πενῆντα χρόνων ζωῆς.

Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴ στατιστικὴ ἕνας ἄνθρωπος μὲ μετρία ὄρεξι ἐπεξεργάζεται κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ 25.000 κιλὰ τροφῆς.

Ὁ στόμαχος ἑνὸς κοιλοφαγᾶ ἐπεξεργάζεται κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα 50 — 60.000 κιλὰ τροφῆς.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἰσχύουν γιὰ τοὺς ἄντρες.

Οἱ γυναῖκες μὲ μετρία ὄρεξι εἰσάγουν στὸ στόμαχό τους κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα 20.000 κιλὰ τροφῆς καὶ ἐκεῖνες ποὺ τρῶνε πολὺ 40—48.000 κιλά.

Ἡ ἀκοὴ τῶν ζώων

Σύμφωνα μὲ τὰ πειράματα τοῦ Ἀμερικανοῦ Χέρτζ οἱ σκύλοι καὶ οἱ γάϊδαροι ἀντιλαμβάνονται ὡρισμένες κατηγορίες ὑπερήχων ποὺ παραμένουν ἀσύλληπτοι γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι, ὁ σκύλος δύναται ν' ἀντιληφθῆ ἤχους ποὺ ἀντιστοιχοῦν πρὸς 23.000 παλμικὲς δονήσεις κατὰ 1" καὶ ὁ γάϊδαρος μέχρις 20.000.

Ἡ ζωὴ στὴ θάλασσα

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ βιολόγου δόκτορος Ἄντσμς σὲ κάθε κυβικὸ χιλιόμετρο θαλασσίου νεροῦ ζοῦν ὄχι λιγώτερα ἀπὸ 60 ἑκατομμύρια ὄντα παντὸς εἴδους.

Φυσικά, ὅπως θ' ἀντιλαμβάνεσθε ὁ Ἀμερικανὸς βιολόγος δὲν ἐννοεῖ μόνον τὰ ψάρια ἀλλὰ καὶ ὅλους γενικῶς τοὺς μικροοργανισμούς, ἀκόμη καὶ τοὺς μόλις ὁρατοὺς μὲ γυμνὸ ὀφθαλμό.

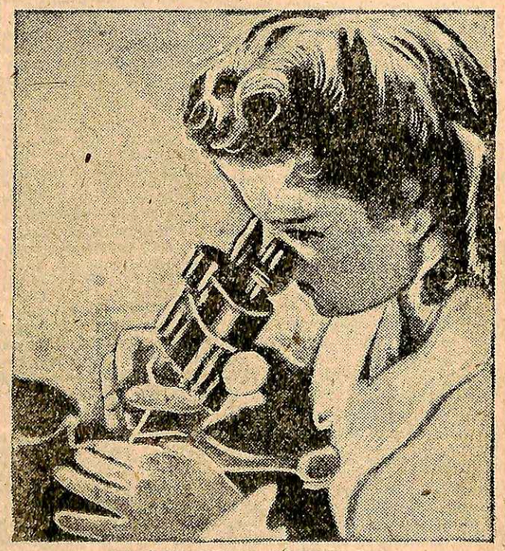

ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ

Στὰ ἀμερικανικὰ ἐρνοστάσια χρησιμοποιεῖται σήμερα τὸ "δίπλο" αὐτὸ μικροσκόπιο γιὰ τὴν κατασκευὴ ὁπλων ποὺ ἔχουν διάμετρο τρίχας. Χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ βιομηχανικοῦ αὐτοῦ μικροσκοπίου δὲν μποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν ὁπὲς σὲ πολὺ λεπτὲς βελόνες γιὰ ἐνέσεις ἢ νὰ συναρμολογηθοῦν πολὺ μικροὶ ἠλεκτρονικοὶ σωλῆνες γιὰ ραδιόφωνα.

Ὁ ὕπνος βαρόμετρο ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ἀσθένειαι ποὺ ἐκδηλώνονται τὴ νύκτα

Θὰ σᾶς συνέβη ἀσφαλῶς πολλὲς φορὲς νὰ ἔχετε προσέξει ἕνα παιδάκι τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἔκανε τότε ἐντύπωσι εἶνε ἡ ἡρεμία καὶ ἡ γαλήνη ποὺ εἶνε ἁπλωμένη στὸ πρόσωπό του. Ὁ ὕπνος του εἶνε ἀγγελικός. Καὶ θὰ θέλατε νὰ μπορούσατε καὶ σεῖς νὰ κοιμώσαστε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Γιατὶ τὸ ἐνστικτό σας σᾶς κάνει νὰ καταλαβαίνετε ὅτι αὐτὸ τὸ παιδάκι ποὺ κοιμᾶται ἤρεμα εἶνε καλὰ στὴν ὑγεία του. Τὸ ἄλλο πρωΐ, θὰ ξυπνήση τελείως ξεκούραστο, φρέσκο καὶ χαρούμενο.

Πραγματικὰ ὁ ὕπνος εἶνε ἕνα ἐξαίρετο βαρόμετρο τῆς ὑγείας καὶ τῆς γενικῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς εὐεξίας. τόσο στοὺς μικρούς, ὅσο καὶ στοὺς μεγάλους. Ἄλλωστε, σὲ περίπτωσι ἀσθενείας, ἡ λειτουργία τοῦ ὕπνου ἐπηρεάζεται ἄμεσα καὶ περισσότερο ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη.

Ἕνας ἀνώμαλος καὶ ταραγμένος ὕπνος εἶνε δυνατὸν ν' ἀποκαλύψη σὲ πλεῖστες περιπτώσεις τὴν ἔναρξι μιᾶς ἀσθενείας ἢ τὴν ὕπαρξι μονίμων καὶ χρονίων διαταραχῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Γιατὶ ὁ ὕπνος εὐνοεῖ τὴν ἐμφάνισι ὡρισμένων συμπτωμάτων, ποὺ δὲν βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθοῦν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

Αὐτὸ συμβαίνει π.χ. σὲ περίπτωσι ἐγκεφαλικοῦ κατάρρου βρογχίτιδος ἢ ἄλλων παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ἐνῶ κοιμόμαστε ἤρεμα, ἕνας βίαιος βήχας μᾶς κυριεύει ξαφνικὰ καὶ μᾶς κάνει ν' ἀναταρασσώμεθα πάνω στὸ κρεββάτι μας. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ κατάκλισις, ἡ θερμότης τοῦ κρεββατιοῦ καὶ ἡ συσσώρευσις μεγαλύτερης ποσότητος αἵματος στὸν θώρακα (κατὰ τὴν ὀρθὰ στάσι τὸ αἷμα ἐλκεται πρὸς τὰ κάτω ἄκρα καὶ δὲν ἔχει τὸν καιρὸ νὰ συσσωρευθῆ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ) προκαλοῦν μιὰ ἐλαφρὰ συμφόρησι, ποὺ ἔχει ὡς συνέπεια τὸ βῆχα.

Συνήθως δὲν ἀποδίδομε σημασία σ' αὐτὸν τὸ βῆχα, ἂν δὲν ἀκολουθηθῆ καὶ ἀπὸ ἄλλα συμπτώματα. Αὐτὸ δὲν εἶνε, ὅμως, σωστό. Γιατὶ ὁ βήχας ἀποτελεῖ μιὰ προειδοποίησι ὅτι κάποια νόσηση ἐπεξεργασία συντελεῖται μέσα στὸν ὀργανισμό μας. Ἂν λάβωμε ἐγκαίρως τὰ μέτρα μας, εἶνε δυνατὸν ἴσως νὰ τὴν προλάβωμε ἢ ὁπωσδήποτε νὰ κάμωμε ἠπιώτερη τὴν ἐκδήλωσί της.

Μιὰ ἀσθένεια ποὺ παρουσιάζεται συνήθως τὴ νύκτα εἶνε ἡ ψευδὴς δφθερίτις τῶν παιδιῶν. Οἱ κρίσεις της ἐκδηλώνονται μεταξὺ τῆς 2ας καὶ 3ης πρωϊνῆς καὶ ἔχουν κάποτε ἐξαιρετικὴν ὀξύτητα. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ δὲν εἶνε σοβαρή. Ἀλλ' ἡ ἐκδήλωσίς της γίνεται μ' ἕναν τρόπο ἀληθινὰ δραματικό, γιατὶ τὸ παιδὶ ἀσφυκτιᾶ, δὲν μπορεῖ νὰ κατάπιη καὶ ἀναταράσσεται ἀπὸ σπασμούς. Ἡ ψευδὴς διφθερίτις εἶνε δυνατόν, ἐξ ἄλλου, νὰ ἐξελιχθῆ σὲ ὀξεῖα βρογχίτιδα καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ληφθοῦν ἀμέσως τὰ κατάλληλα μέτρα, γιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ ὁ κίνδυνος.

Προκειμένου γιὰ τὰ παιδιά, ὁ ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος ὕπνος, ἂν δὲν ὀφείλεται σὲ ὡρισμένη ἀσθένεια, προδίδει πάντως μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐρικότητα ποὺ εἶνε καλὸ νὰ καταπολεμηθῆ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, προτοῦ ἀποτυπώση ὁρίζες μέσα στὸν ὀργανισμό.

Ὡρισμένα ἄτομα ὅταν πέσουν γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, αἰσθάνονται γενικὴ δυσφορία, ποὺ παίρνει πολλὲς φορὲς τὴ μορφὴ μιᾶς ἀρκετὰ ἐντονης δυσπνοίας. Τὸ σύμπτωμα αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ δυσάρεστο καὶ προδίδει κάποια πάθησι τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων (πνευμονικὴ φυματίωσι, ἆσθμα, στηθάγχη κλπ.). Ἂν ἡ δύσπνοια συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πόνους στὴν περιοχὴ τοῦ θώρακος ἢ τῶν πλευρῶν, ἡ ἔνδειξις εἶνε πιὸ σοβαρή.

Ἕνα ἄλλο δυσάρεστο σύμπτωμα ποὺ ἐκδηλώνεται κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου εἶνε οἱ καλούμενοι νυχτερινοὶ ἱδρῶτες.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἱδρῶτες παρουσιάζονται συνήθως στὴν πνευμονικὴ φυματίωσι. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται ἐπίσης σὲ ἀναιμία καὶ μεγάλη ἐξάντλησι τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἂν τίποτε δὲν δικαιολογῆ τὴν ἐφίδρωσι — π.χ. ἡ ὑπερβολικὴ θερμοκρασία, τὰ βαρειὰ σκεπάσματα κτλ. — ἡ ἐμφάνισίς της κατὰ τὴ νύχτα ἀποτελεῖ ἕνα δυσάρεστο σύμπτωμα καὶ πρέπει νὰ κινήση μέσως τὴν προσοχή μας. Ἡ ἔνδειξις αὐτὴ ἀποχτᾶ μεγαλύτερη σοβαρότητα προκειμένου γιὰ τὰ παιδιά.

Ἡ νυχτερινὴ ἐφίδρωσις εἶνε κάπως δικαιολογημένη κατὰ τὴν ἀνάρρωσι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βαρειὰ ἀσθένεια. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρέπει νὰ κινήση τὴν προσοχή μας, ἂν παρατείνεται περισσότερο ἀπὸ ἕνα λογικὸ ὅριο μερικῶν ἡμερῶν καὶ τείνει νὰ μεταβληθῆ σὲ μόνιμη κατάστασι.

Μιὰ ἄλλη αἰτία ποὺ προκαλεῖ ταραγμένο ὕπνο σὲ μικροὺς καὶ σὲ μεγάλους εἶνε τὸ βαρὺ στομάχι. Γι' αὐτό, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ δυσκοιλιότητα εἶνε καλὸ νὰ τρώνε πολὺ ἐλαφρὰ τὸ βράδυ.

Γενικά, ὁ καλύτερος ὕπνος εἶνε ὁ ἤρεμος ὄχι ὅμως καὶ ὁ βαθὺς καὶ πολὺ λιγώτερο ἐκεῖνος ποὺ μοιάζει μὲ λήθαργο. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ὕπνος προδίδει μιὰ μεγάλη κατάπτωσι τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ κάποτε βαθειὲς ἀλλοιώσεις τῶν νευρικῶν καὶ ψυχικῶν λειτουργιῶν.

Τὸ ἰδανικὸ νοσηρὸς εἶνε ὁ πολὺ ἐλαφρὸς ὕπνος, ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ξυπνᾶη καὶ στὸ πέταγμα μιᾶς μυίγας ἀκόμη. Ἀποδεικνύει μεγάλη νευρικότητα καὶ διασάλευσι τῆς ἰσορροπίας τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν λειτουργιῶν.

Ἕνας καλὸς ὕπνος δὲν βυθίζει ποτὲ σὲ νάρκη. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, δ ἀκόπτει μ' ἕναν τρόπο ὁπωσδήποτε σταθερὸ καὶ ὄχι ἐπιπόλαιο τὴν ἐπικοινωνία με τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Ὁ ὕπνος αὐτὸς εἶνε πραγματικὰ ἀναπλαστικὸς καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἀλάνθαστη ἔνδειξι μιᾶς καλῆς ὑγείας.

Ἴσως μάλιστα ὁ μυθολογικὸς Ἀνταῖος πρῶπαιονε νέες δυνάμεις μόλις ξαπλωνόταν στὴ γῆ νὰ συυβολίζη τὸν ὕπνο.

ΔΟΚΤΩΡ ΝΤΥΒΑΛ

Γελωτοθεραπεία

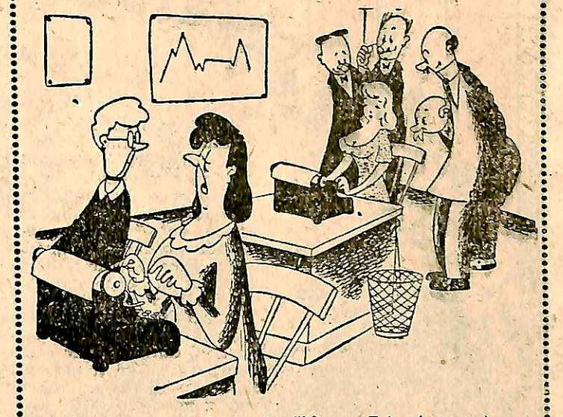

Ἡ μιὰ γεροντοκόρη στὴν ἄλλη: — Γιὰ κύτταξε τοὺς χαζούς! Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι πρώτη φορὰ βλέπουν γραφομηχανή!...

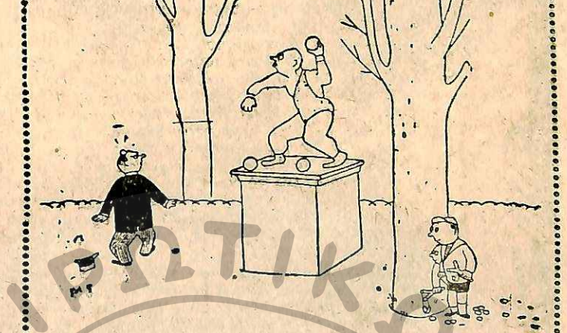

ΤΑ ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙΑ

— Βρὲ Τοτό, γιὰ δὲς τὸ κορόϊδο! Κυττάζει τὸ ἄγαλμα!..

— Μὰ τί ἔπαθες καὶ πριόνισες τὴ σχεδία;

— Δὲν μὲ ἄφηνε νὰ κλείσω μάτι μὲ τὸ ροχαλητό του!..

στερά. Ἔφτασε μπροστὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ πήδησε. Ἔπειτα, διπλωμένος στὰ δυό, προστατεύομενος ἀπὸ τὸν ἴσκιο τοῦ ψηλοῦ κοπηδώματος, προχώρησε πρὸς τὴ διεύθυνσι, ἀπ' ὅπου εἶχεν ἔρθει.

Ὅταν διέτρεξε καμμιὰ διακοσαριὰ μέτρα ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ λαχανιάζοντας ἐξαντλημένος. Ἔνοιωθε τοὺς μῦς τοῦ ἀοιστερού του ὦμου νὰ πονῶνται. Αἰσθανόταν τὸ αἷμα του νὰ τρέχῃ γλιαρό, μουδιάζε τὸ μπράτσο του...

Σφοιάστηκε πλάϊ στὸν ὄχθο τῆς γραμμῆς κι' ἔκλεισε τὰ μάτια.

Οἱ δυὸ ἐργάτες

— Ὅπως καὶ νάναι, εἶνε ἀληθινὰ περίφημος! εἶπε ὁ Ξεκοκκαλισμένος, σταματώντας σὰν σὲ ἔκστασι, μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε.

— Ναί, εἶνε πολὺ ὄμορφος! παραδέχτηκε ὁ Ἄτυγος. Ἀντιπροσωπεύει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία! Καὶ νὰ σκεφτῆς πὼς ὁ ὑπέροχος αὐτὸς πύργος ἀνήκει λιγάκι καὶ στὸ δύστυχο τὸ φίλο μου, τὸν Ζάκ!... Καὶ νὰ σκεφτῆς πὼς, ἀντὶ νὰ βασανίζεται δέκα χρόνια στὸ κάτεργο, θὰ μποροῦσε νὰ ζῇ ἐδῶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο!... Θὰ ξαναΐδη ἄραγε αὐτὸ τὸ κτίριο, τὴ γριὰ μητέρα του, τὴ γυναίκα του, τὸ γυιό του:... Ἡ μήπως εἶνε πεθαμένος:

Ὁ Ἄτυγος, ἢ μᾶλλον ὁ Φοεντερὶκ Μαντὲλ σταμάτησε καί, ὅπως ὁ φίλος του ὁ Ξεκοκκαλισμένος, κύτταξε κι' αὐτὸς πολλὴ ὥρα, ἀπὸ μακρυά, τὸν προγονικὸ πύργο τῶν Κοστελβιέ.

Ἦταν ἕνα παλιὸ κτίριο, καθαροῦ ρυθμοῦ Ἀναγεννήσεως. Ποὸς τ' ἀοιστερά, ὑπῆρχαν τὰ κτίρια τῶν σταύλων, τῶν φυλάκων, τῶν ἁμαξάδων, καί, μακρυτέρα ἡ αὐλή.

Μιὰ ἀσυνήθιστη ζωηράτης Βασίλευε, αὐτὲς τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ὀκτωβρίου, στὸ τιμῆμα ἐκεῖνο τοῦ πύργου τῶν Καστελβιέ. Ἡ κόμησσα εἶνε διατάξει νὰ ἐπιδιορθωθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ κτίρια, καί, μεικὰ ἀπ' αὐτά, νὰ μεναλώσουν.

Οἱ μαραγκοί, οἱ κτίστες, οἱ σιδεράδες δούλευαν μὲ φούρια. Ἀνάμεσά τους, βοίσκονταν κι' ὁ Φοεντερὶκ Μαντέλ, ὁ ἐπιλεγόμενος Ἄτυγος, κι' ὁ πιστός του φίλος ὁ Ξεκοκκαλισμένος.

Εἶναν προσληφθῆ κι' οἱ δυό τους στὴ δουλειὰ ὕστερα ἀπὸ σύστασι τοῦ μπαουμπαλεμαίο, τοῦ ξενοδόχου τῆς «Βασίλισσας τῶν Λιβαδιῶν». Ἐδῶ καὶ πέντε μέρες, δούλευαν μαζί, κουβαλώντας πέτρες.

Εἶναν δεχθῆ αὐτὴ τὴ δουλειὰ χαρούμενοι. Θὰ τοὺς ἔξασφάλιζε πρὸς τὸ παρόν, τὴ ζωή, κι' ἐπὶ πλέον θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ μάθουν κάπως ἀπὸ τὶς κουβέντες τῶν ὑπηρετῶν, τὶς συνήθειες καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς κόμησσας ντὲ Καστελβιέ.

Τοὺς φαινόταν πὼς εἶνεν ἔρθει πιὰ ἡ στιγμὴ νὰ βάλουν σ' ἐνέργεια μεικὰ σχέδιά τους...

*

Ὁ Ἄτυνος συνῆλθε πρῶτος ἀπὸ τὸ θαυμασμό του.

— Ἂς μὴ ξεγνοῦμε τὴ δουλειά, εἶπε. Ἐξ ἄλλου ἡ ὥρα δὲν εἶνε ἀκόμα κατάλληλη γι' αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ προσπαθήσῃς, φίλε μου Ζυλό. Ἔχουμε ἀκόμα καιρὸ νιὰ νὰ κάνουμε ἕνα δρόμο.

— Ὅπως θέλεις. Ὅταν μὲ διατάξῃς θὰ βάλω μπρός, Ἐμπρός!

Κι' ὁ ποώνη σαλτιμπάγκος ντύπησε δυνατὰ τὸ μαστίγιό του.

Τὸ κάρρο, μὲ τὶς πέτρες, ἄρχισε νὰ προχωρῇ.

Ὁ Ἄτυγος πήναινε ἀπὸ πίσω μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, σκεφτικός. Ἀπὸ τότε ποὺ δραπέτευσε, εἶνε νάσει τὴ συνηθισμένη του εὐθυμία.

— Εἶνε ἕνα πρᾶγμα ποὺ μὲ ἀνησυχεῖ κάπως, εἶπε σὲ λίγο, πλησιάζοντας τὸ σύντροφό του.

— Τί πρᾶγμα:

— Ἡ παρουσία αὐτοῦ τοῦ Ζῶζ ντὲ Σαμπρεδὲρ, ποὺ λένε πὼς ἔφτασε ντὲς τὸ βράδυ στὸν πύργο.

— Εἶνε ὁ μικρότερος ἀδερφὸς τοῦ φίλου σου τοῦ Ζάκ;

— Ναί κι' ἔνω τὸ προαίσθημα πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ στὸ σχέδιό μου. Ὁ Ζὰκ μοῦ εἶνε μιλήσει συχνὰ γιὰ τὸν ἀδερφό του. Δὲν τοῦ ἄρεσε ὁ χαρακτήρας του, γιατὶ ἦταν ὕπουλος, καὶ ζηλιάρης. Φοβόταν τὴν ὑποκρισία του,

— Ἕνας τιποτένιος δηλαδή, παρατήρησε ὁ Ξεκοκκαλισμένος.

— Ναί. Ὁ καϋμένος ὁ φίλος μου ἔλεγε πὼς ἦταν χαρτοπαίκτης, τεμπέλης, ἀσυνείδητος, κι' ἐπὶ πλέον ἱκανὸς γιὰ ὅλες τὶς βρωμοδουλειές. φτάνει νὰ βγάλη λεφτά.

— Τέλειος σ' ὅλα του, δηλαδή!

— Ἀλλοίμονο... Κάτι φαίνεται πὼς συνέβη ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀδέρφια, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας τους, ὁ ντὲ Σαμπρεδέρ. Ὁ Ζὰκ φαινόταν νάχη σοβαροὺς λόγους ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τὸν ἀπόφευγε. Ἐμοιαζε μάλιστα σὰν νάκουβε κάποιο θλιβερὸ μυστικό... Ἀπὸ κεῖνο τὸ ἡδη, τὰ δυὸ ἀδέρφια δὲν εἶναν πιὰ ἕνωμένοι κι' ὅταν συνέβη ἡ δολοφονία τοῦ κόμητος ντὲ Καστελβιέ, κι' ὁ Ζὰκ στάλθηκε ἄδικα στὸ κάτεργο, ὁ φίλος μου ἤξερε τί εἴδους ζωὴ ζοῦσε ὁ ἀδελφός του, ποὺ εἶνε καταβροχθίσει, μὲ ματοκή του περιουσία: μέσα σὲ τρία χρόνια.

— Καλὸ παιδί! παρατήρησε εἰρωνικὰ ὁ Ξεκοκκαλισμένος. Τί κάνει τώρα, αὐτὸς ὁ μυστήριος:

— Ὢ! Τίποτα, καθὼς φαίνεται. Πιθανὸν νὰ ζῇ ἀπὸ τὴ νενναιοδωσία τῆς μητέρας του, τώρα ποὺ ὁ πατρούϊός του χάθηκε. Ὅπως καὶ νάνε κάτι μοῦ λέει πὼς θἄχουμε μπροδέματα μὲ τὴν παρουσία του στὸν πύργο. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἦταν ἐδῶ...

— Σὲ καταλαβαίνω. Ἄτυγε. Ὡστόσο μὴν ἀνησυχεῖς καὶ πολύ. Ἂν κατοφθώσω νὰ πλησιάσω τὴ μητέρα τοῦ Ζάκ, θὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβη πὼς θέλεις νὰ τὴν ἰδῆς. χωρὶς νάνε κανεὶς μποροστά, οὔτε κι' ὁ γυιός της.

— Ναί, αὐτὸ νὰ τὸ προσέξῃς. γιατὶ ἔνει μεγάλη σημασία.

— Μὴ φοβᾶσαι. ἀναλαβαίνω νὰ τὰ κανονίσω. Καὶ τώρα, μόκο. Ἂς μιλήσουμε γιὰ τίποτε ἄλλο, γιατὶ βλέπω μιὰ ματιοῦ, ποὺ μᾶς κυττάζει περίεργα... Ἐμπρός. οὔστ!...

Τὸ κάρρο εἶνε φτάσει ἤδη στὴν ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ, ὅπου ὑπῆρναν οἱ πέτρες ποὺ θὰ μετέφεραν. Οἱ δύο φίλοι φόρτωσαν γοήγορα τὸ κάρρο τους. κάτω ἀπὸ τὴν ἄγουπνη ἐπίβλεψι ἑνὸς ἐπιστάτη. Κι' ἔπειτα συνέγισαν τὸ δρόμο τους.

Οἱ τυχοδιῶκτες ξεφεύγουν

Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα ὁ Ζὼζ ντὲ Σαμπρεδὲρ περίμενε ἀνυπόμονα τὴ μητέρα του. μέσα σ' ἕνα μικρὸ σαλόνι, στὸ ἰσόγειο τοῦ πύργου.

Ἔξη μέρες εἶναν περάσει. ἀπὸ τὰ τραγικὰ γεγονότα. ποὺ εἶναν συμβῆ στὰ ἐρείπια τοῦ Ναντὲρ, τότε ποὺ οἱ δύο ἀπατεῶνες - τραπεζίτες τῆς ὁδοῦ Σκοπ. εἶναν ξεφύγει. ἀφοῦ διέτρεξαν τὸ μεγαλείτερο κίνδυνο.

Ὁ Ζὼζ ντὲ Σαμπρεδέρ, ποὺ ἡ φυγή του εἶνε πετύχει χωὶς κανένα δυστύχημα, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πεζῆ πρὸς τὸ Παρίσι, σύμφωνα μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ φίλου του.

Ὁ Ζὺλ πάλι, ὅταν κύτηκε ἀναίσθητος στὸ γαντάκι τοῦ δρόμου, ἔμεινε ἔτσι, ἐπλωμένος μέσα στὸ σκοτάδι, πάνω ἀπὸ μιὰν ὥρα.

Ἡ νυχτερινὴ ψύχρα τὸν συνέφερε σιγὰ σιγά. καὶ τὸ μυαλό του ἄρχισε νὰ δουλεύῃ. προσπαθῶντας νὰ βρῇ ἕναν τρόπο νιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι.

Νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο, δὲν ἔποεπε οὔτε νὰ τὸ σκέπτεται. Οἱ σταθμοὶ θὰ ἐπιβλέποντων. Νὰ πάῃ μὲ τὰ πόδια. τοῦ ἦταν ἐξ ἴσου ἀδύνατο. ἐξ αἰτίας τῆς κούρασής του καὶ τῆς ἀδυναμίας του.

Καθὼς τὰ συλλογιζόταν ὅλα αὐτά, τὰ φῶτα ἑνὸς τραίνου, ποὺ ἐργόταν ἀπὸ τὸ Ρουέϊν. ἔλαμψαν ἀπὸ μακρυά. Κι' ὁ συρμὸς σταμάτησε σὲ λίγο στὸ σταθμὸ τοῦ Ναντέρ.

Τρακόσια μέτρα μόνο γώριζαν τὸν Ζὺλ ἀπὸ τὸ σταθμό. Ὑπακούοντας σὲ μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσι. ὁ τυχοδιώκτης σηκώθηκε κι' ἄρνισε νὰ τρέγη μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα, πρὸς τὸ σταματημένο τραίνο.

Καθὼς κόντευε νὰ τὸ φτάση ἀκούστηκε τὸ σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς κι' ὁ συρμὸς ξεκίνησε. Χωρὶς νὰ διστάση οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο ὁ Ζὺλ πήδησε ἐπάνω σ' ἕνα ἀνάβαθρο. ἀνοίξε μιὰ πόρτα. γώθηκε σ' ἕνα ἀβέρνανδο διαμέρισμα κι' ἔπεσε κάτω-γρος. λαγαναζόζοντας πάνω στὸν πάγκο. Ἐκεῖ, ὁ Ζὺλ ἔβγαλε τὴν περούκα του καὶ τὰ ψεύτικα γένεια του καὶ τὰ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Στὸ σταθμὸ Σεαντύ, κατέβηκε ἤρεμος ἐπιφανειακά. εἶπε πὼς ἔχασε τὸ εἰσιτήριό του καὶ ζήτησε νὰ πληρώσῃ τὴ διαδρομὴ ἀπ' τὸ Σαὶν Ζερμαίν.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σταθμό. πῆσε ἕνα ἀμάξι καὶ πῆνε στὸ κρασοπουλιό, ὅπου εἶνε δώσει ραντεβοὺ μὲ τὸν Ζὼζ ντὲ Σαμπρεδέρ.

Ἐκεῖ ἔφανε μὲ ἀπληστία. μ' ὅλο ποὺ τὸ μυαλό του ἦταν ἀπασχολημένο ἀπὸ θλιβερὲς σκέψεις. κι' ὁ ἀοιστερός του ὦμος τὸν πονοῦσε φοβερά.

Τέλος, κατὰ τὶς τέσσερες τὸ πρωΐ, ὁ Ζὼζ ντὲ Σαμπρεδὲρ μπῆκε μέσα. Μὲ τὰ ροῦχα του τσαλακωμένα. κατασκονισμένα. μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του σκαμμένα ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀγωνία, κάτωγρος, σύρθηκε ὡς τὸ τραπέζι, ὅπου καθόταν ὁ συνένογός του.

— Μὲ τὰ πόδια; τὸν ρώτησε ὁ Ζὺλ μὲ πνιγμένη φωνή.

— Ναί, δὲν βαστάω πιά!

— Πρέπει νὰ φᾶς. Θὰ συνέλθης τότε...

Καί, συγχρόνως, φώναξε τὸ γκαρσόνι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Ζὼζ ντὲ Σαμπρεδὲρ καταβρόχθισε τὸ φαγητὸ ποὺ τοῦ ἔφεραν.

— Μπορούμε νὰ κουβεντιάσουμε ἐδῶ πέρα; ρώτησε ἀφοῦ γόρτασε καὶ συνῆλθε κάπως.

— Ναί, ἀλλὰ μὲ μισόλογα. καθὼς καταλαβαίνεις...

— Πῶς θὰ γυρίσουμε; Εἶνε ἀδύνατον ἔτσι ὅπως εἴμαστε ντυμένοι.

— Ἀσφαλῶς, ἀλλὰ τὸ ἔνω σκεφθῆ... Ὅταν ξημερώση καλά. θὰ σὲ πάω ἐδῶ κοντά. σ' ἕνα φίλο μου ὅπου θὰ μποδέσουμε γ' ἀλλάξουμε κοστούμια.

Ὁ Ζὺλ διεκόπη ἀπότομα καὶ κύτταξε τοιγύρω του φοβισμένος.

— Μαγειρεύουν καλὰ ἐδῶ πέρα. εἶπε σὲ λίγο. κι' ἔγοντσι καὶ γαφιέδες...

Ὁ Ζὼζ ντὲ Σαμπρεδὲρ ἀναπήδησε. Κύτταξε ἕναν-ἕναν τοὺς πελάτες ποὺ ἦσαν μέσα στὴν αἴθουσα. καί, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔδειναν νὰ τοὺς προσέγουν. τοῦ φάνηκαν ὕποπτοι.

— Πᾶμε! εἶπε τρέμοντας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέγεια.

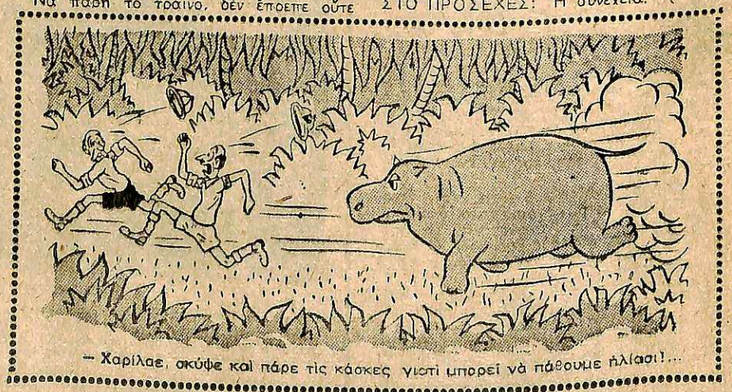

— Χαρίλαε, σκύψε καὶ πάρε τὶς κάσκες γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθουμε ἠλίασι!...

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Ἡ δραματικὴ ὀδύσσεια ΤΟΥ ΜΕΣΜΕΡ

Τὸ Βάϊλεο εἶνε ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, χαμένο στὰ βάθη τῶν ὀρέων τῆς Σαυηδίας. Ἐκεῖ γεννήθηκε τὸ 1733 ὁ Φραγκίσκος - Ἀντώνιος Μέσμερ.

Ἀπὸ μικρός, εἶνε δείξει μεγάλη κλίσι γιὰ τὰ γράμματα. Οἱ συμμαθηταί του στὸ σγολεῖο τὸν περιγελοῦσαν. γιατὶ τὸν ἔβλεπαν νὰ εἶνε σκυμμένος πάντα στὰ Βιβλία του καὶ τοῦ ἔφτιαναν διαρκῶς φάρσες. Ἀλλ' ὁ μικρὸς Μέσμερ δὲν ἔδινε προσοχὴ στὰ πειοάγματά τους. κι' οὔτε ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ γιὰ τὰ παιγνίδια τους.

Ἀργότερα, οἱ γονεῖς του τὸν ἔστειλαν στὴ Βιέννη. Ἐκεῖ, σπούδασε ἰατρικὴ καὶ πῆρε τὸ δίπλωμά του μὲ ἄριστα. Οἱ καθηγηταί του εἶναν μείνει κατάπληκτοι γιὰ τὴν εὐφυΐα του καὶ περισσότερο γιὰ τὶς πρωτότυπες καὶ τολμηρὲς θεωρίες του. Εἶνε μεγάλη ἀποστροφὴ γιὰ τὰ φάρμακα καὶ διεκήρυσσε πὼς δὲν θὰ τὰ γαμσιμοποιοῦσε ποτὲ στοὺς ἀσθενεῖς του.

Ἀλλ' ἡ ἔκπληξις τῶν καθηγητῶν του μεταβλήθηκε σὲ λίγο σὲ θαυμασμό. ὅταν ὁ Μέσμερ ἄρνισε νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμά του. Δὲν ἔβλεπε κανένα φάρμακο στοὺς ἀσθενεῖς του. οὔτε γρησιμοποιοῦσε καμμιὰ ἀπὸ τὶς θεραπευτικὲς μεθόδους ποὺ ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄλλοι γιατροὶ τῆς ἐπογῆς του. Κι' ὡστόσο, κατώρθωνε νὰ θεραπεύῃ τὰ πιὸ ἀνίατα νοσήματα καὶ νὰ κάνῃ καλὰ παραλυτικούς. ἐπιληπτικούς, μανιακούς, νευρασθενεῖς κτλ.

Ὁ Μέσμερ εἶνε προσέξει ὅτι σ' ἕναν ἀσθενῆ δὲν πάσχει μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυγή. Καὶ ὑποστήριζε ὅτι ἦταν ἀρκετὸ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ ψυγικὴ ἰσορροπία τοῦ ἀσθενοῦς. γιὰ νὰ ἐπέλθη αὐτομάτως ἡ ἴασις τῆς ἀσθενείας.

Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ γινόταν αὐτὴ ἡ ἀποκατάστασις:

— Δὲν μπορῶ νὰ διδάξω σὲ κανένα τὴ μέθοδό μου, ἔλεγε ὁ Μέσμερ. Γιατὶ οὔτε κι' ἐνὼ μπορῶ νὰ τὴν καταλάβω καὶ νὰ τὴν ἐξηγήσω μὲ τὴ λογική. Αἰσθάνομαι. ὅμως. πὼς ἕνω τὴ δύναμι νὰ θεραπεύσω ἕναν ἀσθενῆ. ὁσονδήποτε σοβαρὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ πάθησίς του. μὲ μόνη τὴ δύναμι τῶν λόγων μου ἢ τὴν ἐπίθεσι τῶν γεριῶν μου... Τὰ ἔογα μου μιλοῦν. ἄλλωστε. γιὰ τὴν ἀξία τῆς μεθόδου μου. Τί ἄλλο γρειάζεται ἀπ' αὐτό:

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. ὁ Μέσμερ εἶνε ἀνακαλύψει τὴν ψυγοθεραπεία, ποὺ ἐσημείωσε τόσον ἀλματικὲς προόδους στὶς ἡμέρες μας.

Ἀλλ' οἱ γιατροὶ τῆς Βιέννης τὸν κατηγόρησαν νιὰ μάγο καὶ προκάλεσαν διαιδόταντες ἐπιθέσεις ἐναντίον του ἐκ μέρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀογῶν.

Ὁ Μέσμερ βρέθηκε τότε στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ ἕνα ὑλικὸ μέσον, νιὰ νὰ ἐξηνήσῃ τὶς ἀληθινὲς καταπληκτικὲς θεοαπεῖες ποὺ πετύγαινε. Τὴν ἐπογὴ ἐκείνη, ζοῦσε στὴ Βιέννη ἕνας σοφὸς ἀστρονόμος καὶ φυσικός, ὁ Χέλ, ποὺ εἶγεν ἀνακαλύψει μερικὲς πεοίεργες ἰδιότητες στοὺς μαγνήτες.

Ὁ Μέσμερ σκέφθηκε ἀμέσως πὼς οἱ μαγνῆτες ἦταν τὸ ὑλικὸ μέσον ποὺ γρειαζόταν. Καὶ εἶνε πιθανὸν ὅτι γιὰ ἕνα διάστημα πίστεψε καὶ ὁ ἴδιος στὴ θεωρία του γιὰ τὸν ζωϊκὸ μαγνητισμό.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἔφυνε ἀπ' τὴ Βιέννη καὶ πῆνε στὸ Παρίσι. Ὁ μεγάλος θεοαπευτὴς εἶνε καταλάβει πὼς ἡ θεωρία του γιὰ τὴν φυσικὴ ἀκτινοβολία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκινήσῃ κανένα. καὶ ὅτι γρειαζόταν μιὰ ἔξυπνη σκηνοθεσία, γιὰ νὰ ἐυπνεύσῃ στὸ κοινὸν καὶ εἰδικώτερα στοὺς ἀσθενεῖς τὴν ἀπαραίτητη ἐμπιστοσύνη.

Ἐπινόησε τότε μιὰ πολύπλοκη καὶ ἐντυπωσιακὴ συσκευή, ποὺ, στὴν πραγματικότητα, ἦταν ἕνα ἁπλὸ παιγνιδάκι. Ἀλλ' ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς ἀσθενεῖς γιὰ ἡ θεοαπεία ἐπήνετο μ' ἕναν τρόπο αὐτόματο καὶ κεραυνοβόλο, ποὺ κατέπλησσε καὶ τὸν ἴδιο τὸν Μέσμερ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὸ Παρίσι, ὁ Μέσμερ θησαύρισε κυριολεκτικά. Ἀλλὰ τὸ γρῆμα δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Ὁ μεγάλος σοφὸς ὑπόφερε ψυγικά, γιατί, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές του. δὲν κατώρθωσε νὰ δώσῃ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι στὴ θεωρία του. Κι' ὅμως ἤξερε πὼς ἡ θεωρία του ἦταν σωστή.

Στὶς 15 Ἀπριλίου 1781. ὁ Μέσμερ ἔφυνε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἄρνισε νὰ περιπλανᾶται ἀπὸ πόλι σὲ πόλι. ἀλλάζοντας κάθε τόσο ὄνομα. γιὰ νὰ μὴν δημιουργῇ θόρυβο γύρω του καὶ νὰ μποδῇ νὰ κυκλοφορῇ ἀπαρατήγητος.

Οἱ περιπλανήσεις του κράτησαν τριάντα τρία γρόνια. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, κανεὶς δὲν ἄκουσε πιὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Μέσμερ. Πλούσιοι ἀσθενεῖς πλήρωναν μεγάλα ποσὰ σὲ διαφόρους ἀπατεῶνες. ποὺ τοὺς ἔδιναν τὴν ὑπόσγεσι ὅτι θὰ τοὺς ἔφεργαν τὸ μεγάλο θεραπευτή. Ἀλλ' ὁ Μέσμερ κατώρθωσε νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα ἴγνος στὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσε. Στὸ τέλος, εἶνε καταλήξει στὴν Ἑλβετία.

Ἀδιάφορος γιὰ τὶς νοᾶες τοῦ κόσμου. ζοῦσε σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι κοντὰ στὴ Γενεύη, γωρὶς νὰ ἔργεται σ' ἐπικοινωνία μὲ κανένα.

Ἀλλά, παιδί δλες τὶς προσπάθειές του. δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Δὲν εἶγεν, ἄλλωστε, τὰ μέσα γιὰ νὰ πειραματισθῇ. Καὶ σιγὰ-σιγὰ κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ ἀθεράπευτη μελαγγολία.

Μιὰ μέρα, φορτώθηκε τὰ σακκουλάκια μὲ τὰ γρυσᾶ νομίσματα ποὺ εἶγε συγκεντρώσει κατὰ τὴν περίοδο ποὺ βοισκόταν στὴ Βιέννη καὶ τὸ Παρίσι καὶ πῆνε νὰ τὰ πετάξῃ μέσα στὴ λίμνη τῆς Γενεύης. Γιατὶ μισοῦσε αὐτὸ τὸ γρυσάφι μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ἀσθενεῖς του τὸν εἶναν πληρώσει. Ὁ μεγάλος πόνος τῆς ψυγῆς του ἦταν ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ὑποστηοίξῃ καὶ ἀλλοὺς καὶ σὲ ἄλλους μιὰ μέθοδο, ποὺ, ὡστόσο, ἤξερε πὼς ἦταν σωστὴ καὶ ἀληθινή.

Πέθανε, τέλος, στὶς 5 Μαοτίου 1814, σὲ ἡλικία 81 γρόνων. Ὅλη ἡ ζωή του ἦταν ἕνα μεγάλο δρᾶμα. Καὶ γρειάσθηκε νὰ περάσουν πολλὲς δεκαετηρίδες γιὰ ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ μεγάλη ἀξία του Μέσμερ καὶ νὰ βασιοθῇ πάνω στὶς τολμηρὲς καὶ πρωτότυπες θεωρίες του μιὰ καινούργια ἐπιστήμη, ἡ ψυγοθεραπεία.

Μ'Α ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ
μεταξὺ δύο γυναικῶν

Ἡ «μὶς Φρύνη 1947» ἐναντίον τῆς «μὶς Καναδάλι 1948»

Οἱ διοργανωταὶ τοῦ διαγωνισμοῦ γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς «μὶς Φρύνης», ποὺ ἔγινε πέρυσι στὴ Νίκαια ἤξεραν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀντικρύσουν τὰ πιὸ τολμηρὰ γυμνά, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν ὅτι θὰ ἔβλεπαν μιὰ ἀληθινὴ Φρύνη, δηλαδὴ μιὰ γυναῖκα ὁλόγυμνη.

Καὶ ὅμως συνέβη αὐτὸ ποὺ δὲν περίμεναν. Μιὰ ἀπὸ τὶς ὑποψηφίους ἐμφανίσθηκε ὁλόγυμνη. Τὴν ἔλεγαν Ἀνριέττα Κέννις καὶ ἦταν μιὰ νέα ἐκπληκτικῆς ὁμορφιᾶς.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἀπένειμε ἀσυζητητεὶ τὸν τίτλο τῆς «μὶς Φρύνης 1947». Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, ἐμφανίσθηκε ἕνας ἀστυνομικός, πού, γωρὶς νὰ γάσῃ καιρό, ἔρριξε ἕνα στρατιωτικὸ μανδύα πάνω στοὺς ὤμους τῆς Ἀνριέττας καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ τμῆμα. Ἐκεῖ τὴν καταδίκασαν σὲ πρόστιμο καὶ φυλάκισι μεικῶν ἡμερῶν.

Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνισμοῦ θεώρησε τότε σκόπιμο γ' ἀκυρώσῃ τὴν ἐκλογὴ τῆς Κέννις καὶ ἐξέλεξε στὴ θέσι της τὴν Διάνα Γκουλέν, ποὺ εἶγε τὴν πρόνοια νὰ ἐμφανισθῇ μ' ἕνα μικρὸ μαγιό.

Ἀλλὰ τὸ κοινὸν διαμαρτυοήθηκε ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἐκλογῆς κι' ἔτρεξε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου, ἔπειτα ἀπὸ διάφορα ἐπεισόδια, κατώρθωσε νὰ ἐπιτύγῃ τὴν ἀπελευθέωσι τῆς Κέννις. Οἱ θαυμασταί της τὴν σήκωσαν τότε στοὺς ὤμους καὶ τὴν ἔφεραν θριαμβευτικὰ στὸ θέατρο ὅπου γινόταν ὁ διαγωνισμός. Ἀλλὰ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἶναν θεωρήσει φρόνιμο νὰ φύγουν. γιὰ νὰ μὴν ἔγουν περιπέτειες μὲ τὴν ἀστυνομία. Ἔτσι, ἡ Ἀνριέττα Κέννις παοέμεινε ἡ ἔκλεκτὴ τοῦ λαοῦ, δὲν κατώρθωσε, ὅμως, νὰ πάρῃ τὸ ἐπίσημο γρῖσμα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ φέσῃ πάντοτε τὸν τίτλο τῆς «μὶς Φρύνης».

Αὐτὰ συνέβαιναν τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1947. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1948, ἡ Ἀνριέττα Κέννις καὶ ἡ Διάνα Γκουλὲν βρέθηκαν καὶ πάλι ἀντιμέτωπες γιὰ τὸν τίτλο τῆς «Μὶς Καναδάλι τοῦ 1948».

Ἐκείνη ποὺ ὑπερίσγυσε ἦταν ἡ Διάνα Γκουλέν.

Ἡ Ἀνριέττα Κέννις ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἀλλ' ὁ θυμός της θὰ περνοῦσε ἴσως πολὺ σύντομα. Ἂν ἡ τύγη δὲν τὴν ἔφερνε καὶ πάλι ἀντιμέτωπη μὲ τὴ Διάνα Γκουλέν. Τὰ πράγματα συνέβησαν ὡς ἑξῆς:

Τελευταῖα, ἔστασε στὸ Παρίσι ὁ περίφημος μαῦρος τσομπετίστας Ντίζυ Τζίλεσπι, ποὺ ἔδωκε μὲ τὴν ὀοχήστρα του μερικὲς συναυλίες μουσικῆς «μπὴ-μπόπ» στὴν αἴθουσα Πλέγκελ.

Ἡ μουσικὴ «μπὴ-μπόπ», ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τελευταία ἐξωφρενικὴ ἐφεύρεσι τῶν Ἀμερικανῶν συνθετῶν, εἶνε διακεκομμένη (σὰν ἕνα λαχάνιασμα) καὶ βασίζεται σὲ μιὰ σειρὰ βαρβαρισμῶν.

Ὁπωσδήποτε, ἡ μουσικὴ «μπὴ-μπόπ» ἐνθουσιάζει σήμερα τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα συνάντησε ὄχι λιγώτερο ἐνθουσιώδη ὑποδογή. Ἀμέσως συνεστήθη ἕνας σύλλογος θαυμαστῶν τῆς μουσικῆς «μπὴ-μπόπ», πού, μεταξὺ ἄλλων, ἀπεφάσισε τὴν ἐκλογὴ μιᾶς «μὶς μπὴ-μπόπ».

Ἡ Ἀνριέττα Κέννις καὶ ἡ Διάνα Γκουλὲν βρέθηκαν καὶ πάλι ἀντιμέτωπες. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνισμοῦ ἐξέλεξε τὴν Διάνα Γκουλὲν ὡς τὴν καλύτερη «μπὴ-μπόπ» τοῦ Παρισιοῦ.

Γιὰ τὴν ἐκλογή της, ἡ Διάνα Γκουλὲν πῆρε θερμότατα συγγαρητήρια ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της καὶ ... δυὸ νερὰ γαστούκια. Τὰ τελευταῖα τῆς τὰ ἔδωκε ἡ Ἀνριέττα Κέννις.

Ἔτσι, οἱ δυὸ γυναῖκες ἔρτασαν στὴν ἀπόφασι τῆς μονομαγίας. Τὶς λεπτομέρειες τῆς συναντήσεώς των ποὺ θὰ γίνῃ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου, ἀγνοοῦμαι νὰ κανογίσουν δύο κοσμικοὶ κύριοι, ὁ Ὑποκόμης Ὠμπὶὸ ντὲ λὰ Πάλμ καὶ ὁ Αἰμὲ Σαοντέν.

Στὸ μεταξὺ οἱ δυὸ ἀντίπαλες ἀσκοῦνται στὴν ξιφομαγία. Καὶ φαίνεται ὅτι θὰ παρομοιάσουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

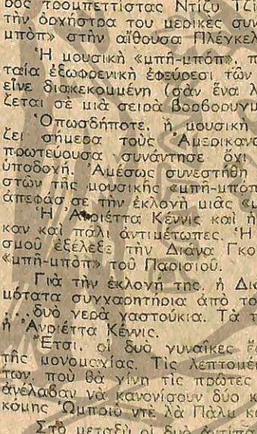

Η ΔΙΑΝΑ ΓΚΟΥΛΕΝ

Θρύλοι και παραδόσεις

Η ΑΠΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η Μυρσίνη κι' η Νοεμή ήσαν δυό μέσα κι' έμοιαζαν ξαπλεκτικά μεταξύ τους. Άλλ' οι ψυχές τους δεν έμοιαζαν καθόλου. Γιατί, στο σπίτι του συζύγου της, η Νοεμή έμενε άγνη, γνέθοντας το μαλλί η ύφαίνοντας, ενώ στο κοσέβάτι του άντρος της, η Μυρσίνη στοιφογύριζε. Άναστατωμένη άπό δνείρα ένοχα κι' άπό παράκουες έπιθυμίες.

Κι' αύτά γίνονταν την έποχή που ο Ναός του Σολομώντος ήταν άκόμα όρθιος και πλημμύριζε άπό ψαλμούς πρού και Βράδυ...

Μια παραμονή Σαββάτου, ο Ζαγίο, ο άντρας της Μυρσίνας, καθώς γυρνούσε στο σπίτι του, του φάνηκε πως άκουσε σιγανά βήματα ν' άπομακρύνωνται μέσα άπ' τον κήπο. Άλλα δεν έδωσε σημασία.

Ένα πρωί του Πάσχα, πάλι, καθώς είχε ρίξει στους ώμους του το μεταξωτό ύφασμα με τα γαλάζια κρόσσια, κι' είχε τυλίξει γύρω άπό το άριστερό του μπράτσο το δερμάτινο «φυλαχτό» για να κάνη την προσευχή του, του φάνηκε πως είδε, μέσα άπό τις τοιανταφυλλιές του κήπου, κάποιον ν' άπομακρύνεται βιαστικά.

Τέλος, ένα Βράδυ, κινούμενος άπό μιάν άκαθόριστη ύποψία, γύρισε νωρίς στο σπίτι του. Βρήκε την πόρτα του κλειστή. Η γυναίκα του άργησε να του άνοίξη. Τα νέρια της Μυρσίνας έτσιμαν, κι' ο πέπλος που φορούσε, ήταν βιαστικά βαλμένος.

Τότε, φωνάζοντας και τσέροντας, ο Ζαγίο έβαλε όλο το σπίτι, άπό τα ύπόγεια ως την ταράτσα. Δεν Βρήκε κανένα. Άλλ' η ζήλεια δάγκωνε την καρδιά του, και, πιάνοντας άπό τα μαλλιά τη Μυρσίνα, τη χτυπούσε, ούρλιάζοντας:

— Όμολόγησε!

Η Μυρσίνα σώπαινε. Και τότε ο Ζαγίο της είπε:

— Αύριο, στο Ναό, θα πιής άπό το Νερό της Δοκιμασίας. "Αν το κορμί σου είνε άνέγγιχτο, ή άν ύπήρξε ένοχο, ο Θεός θα το φανερώση σπρωστά σ' όλο τον κόσμο..

Μόλις ξημέρωσε, την άλλη μέρα, η Μυρσίνα έτοιξε στη Νοεμή.

— Άδελφή μου, της είπε, είμαι ναυάγη! Ο άντρας μου θέλει να με πάη να πιώ άπό το Νερό της Δοκιμασίας! Κι' ένώ έχω άμαρτήσει! Α. Θεέ μου! Πόσο θα γελάσουν οι γυναίκες του Ισραήλ και θα σε καταφρονούν και να σε σκοτώσουν με τις πέτρες!

Όλοι σώπασαν έπειτα γύρω τους και κυττούσαν με άγωνία και περιέργεια.

Η Νοεμή — που όλοι την έπαιρναν για τη Μυρσίνα — ήπιε, άδίστάντα άπό την κούπα, που κρατούσε το Νερό της Δοκιμασίας. Και το κορμί της έμεινε όπως ήταν, λυγερό και λαγαρίστό, και τα μάτια της έξακολουθούσαν να λάμπουν άγνά.

Οι γυναίκες του Ισραήλ πέταξαν τότε τις πέτρες, που κρατούσαν έτοιμες στα νέρια τους, κι' έτσελαν να Βγάλουν άπό τη Νοεμή — που νόμιζαν πως ήταν η Μυρσίνα — το μαύρο σάβανο, να της λύσουν τα πόδια και να της φορέσουν τον πέπλο, τη ζώνη και το στηθόδεσμο. Έπειτα την ώδήγησαν όλες μαζί στο σπίτι του Ζαγίο, όπου είνε με'νει κουμμένη η Μυρσίνα, νεμάτη άγωνία και τύψεις.

Ο Ζαγίο είνε μείνει στο Ναό, για να εύχαριστήση το Θεό, κι' έτσι οι δυό άδελφές Βρέθηκαν μόνες στο σπίτι.

Η Νοεμή νδύθηκε τότε, έδωσε στη Μυρσίνα τα φορέματά της και πήρε τα δικά της να φορέση.

— Μη φοβάσαι, Μυρσίνα! της είπε με καλωσύνη. Η Δοκιμασία πέρασε! Έλα να σε φιλήσω!

Και τη φίλησε στο στόμα.

— Α! Πόσο ώραία μυρίζει το στόμα σου, Νοεμή! ψιθύρισε η Μυρσίνα. Είναι άπό το Νερό της Δοκιμασίας, που ήπιες.. Φοβάμαι!

— Ο Θεός σε συνώρεσε, άδελφή μου! Μη φοβάσαι πιά! τη διεβεβαίωσε η Νοεμή.

Άλλ' όταν έπέστρεψε ο Ζαγίο, η Μυρσίνα έτοιμε, καθώς έπεσε στα γόνατα για να τον ρωτήση:

— Θα με συγχωρέσης;

Καί, προτού έκείνος άπαντήση, έαφνικά, το πρόσωπο της Μυρσίνας κιτρίνισε, τα μάτια της έσβυσαν, η κοιλιά της άρχισε να φουσκώνη..

Ο Ζαγίο την κυττούσε τρομαγμένος, κι' άρχισε να φωνάζη:

— Τρέξετε, τρέξετε γυναίκες του Ισραήλ! Έλάτε να πετροβολήσετε την άπιστη!...

Άλλ' οι πέτρες, που της έρριξαν, σε λίγο, οι γυναίκες του Ισραήλ, ντύπησαν ένα άψυχο κορμί. Γιατί η Μυρσίνα είχε πεθάνει ήδη άπό το φόβο της...

ΕΝΤΜΟΝ ΦΛΕΓΚ

Για να μαθαίνετε

Η όδός Πραξιτέλους όνομάστηκε έτσι άπ' τον περίφημο Αθηναίο γλύπτη του Δ'. π.Χ. αιώνα Πραξιτέλη, του οποίου έργα είνε το άγαλμα του Έρμή, η Κνιδία Άφροδίτη και άλλα άριστουργήματα.

★

Η όδός Πνυκός όνομάστηκε έτσι άπ' το ύψωμα, που είνε κοντά στο λόφο των Νυμφών και στό οποίο συνερχόταν κατά την άρχαιότητα, η «Εκκλησία» του Δήμου Αθηναίων.

★

Η όδός Θώτου Πολίτη φέρει το όνομα του πρό ετών άποθανόντος γνωστού λογίου, κριτικού και δημοσιογράφου που έργάστηκε κυρίως για τη προαγωγή της Ελληνικής σκηνής.

★

Η όδός Δημοκρίτου όνομάστηκε έτσι άπ' τον μεγάλο φιλόσοφο της άρχαιότητος Δημόκριτο που γεννήθηκε στα Άβδηρα το 460 π.Χ. και πέθανε περίπου το 360 π.Χ.

★

Η όδός Διδούς πήρε την ονομασία της άπ' τη Διδώ τη μυθολογική θυγατέρα του Βήλου, βασιλιά της Τύρου, η οποία έκτισε την Καρχηδόνα και φιλοξένησε τον Αινεία.

★

Η όδός Ηροδότου έχει το όνομα του μεγάλου Έλληνα ίστορικού, που γεννήθηκε στην Άλικαρνασσό της Μικράς Ασίας το 484 π.Χ. και πέθανε το 410 π.Χ. κι' ο οποίος όνομάστηκε «πατήρ της ιστορίας».

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Τα έργατικά, τα ύπνηλά και τα νυχτόβια

Πιστεύουμε γενικά ότι τα άνθη ξυπνούν με την πρωϊνή δροσιά και κοιμούνται με τη δύση του ήλίου. Άλλα δεν συμβαίνει αύτό με όλα τα άνθη. Μερικά άπ' αύτά ξυπνούν προτού άκόμη χαράξη, σαν να βιάζωνται να στολίσουν τη φύση και να πλημυρίσουν τον άέρα με την ευωδιά των. Θα μπορούσε κανείς να τα παρομοιάση με τις έργατικές νοικοκυρές που ξυπνούν πρωί-πρωί για να κάμουν τις δουλειές τους και να σιγουρίσουν το σπίτι τους. Άλλα είναι άδιόρθωτοι ύπναοάδες και πειρμένουν να προγωρήση πολύ η ήμέρα για να ξυπνήσουν. Άλλα, τέλος, ποστιμούν να «σηκωθούν άπό το κρεββάτι τους» τη νύντα, σαν τους ξενύντηδες.

Το χρώμα φαίνεται ότι παίζει σημαντικό ρόλο στον ύπνο των λουλουδιών.

Έτσι, τα λουλούδια που ξυπνούν πρώτα άπό όλα τα άλλα είνε τα κατακίτρινα της κατηγορίας του πετρολούλουδου, που λένεται έπίσης και πεντάνευρο. Τα λουλούδια αύτά άνοίγουν στις τρεις το πρωί.

Ένα άλλο κίτρινο λούλουδι, το καλούμενο «δόντι του λιονταριού» ξυπνάει στις 4.

Στις πέντε το πρωί ξυπνούν τα όλόλευκα και εύώδη λουλούδια της κισσαμπέλου. Η έκτη πρωϊνή είνε η ώρα της άφυπνήσεως του άνθους του λαγόνροτου (που λένεται έπίσης «του λαγού τα νέγια» η σκουλί). Στις έφτά ξυπνούν τα κιτρινόλευκα άνθη του ζωνού και στις όκτώ τα ώγρόλευκα άνθη του γεραγιού.

Να τώρα και οι «ύπναοάδες» μεταξύ των λουλουδιών:

Κατά κανόνα, που έγει έλάχιστες μόνο έξαιρέσεις, τα πορφυρά και γρυσοπόρφυρα άνθη ξυπνούν μετά τις έννέα.

Στην κατηγορία των «ύπναοάδων» ανήκουν έπίσης δύο άλλα άνθη: η «ώραία της ήμέρας», που έγει άνθη κίτρινα, λευκά και γαλάζια και που δεν ξυπνάει ποτέ άπό τις ένδεκα και το ροζκίτρινο άνθος της άντρόκλας που ξυπνάει άκριβώς το μεσημέρι και που καλείται γι' αύτό «προσελάνα του μεσημεριού».

Τα άνθη που έγουν πορφυρά φύλλα και κίτρινο φόντο ξυπνούν κατά τη μία μετά το μεσημέρι. Τα κίτρινα σταυροειδή άνθη κατά τις δύο. Τα λευκά ευώδη άνθη της κατηγορίας του κοίνου κατά τις τοείς. Στις τέσσερις άνοίγουν τα όλόλευκα άνθη της νυφαίας.

Μερικά πορφυρά άνθη ξυπνούν μετά τις έξη.

Υπάρχουν, τέλος, τα νυκτόβια άνθη που ξυπνούν τη νύντα και κοιμούνται την ήμέρα. Μερικά άπ' αύτά ξυπνούν μετά τις δέκα, όπως τα «ταυπερέν». Τα «άνθη της Άφροδίτης» κτλ. και άλλα κατά τα μεσάνυχτα.

Όπως βλέπετε, τα άνθη έγουν κι' αύτά τα καπρίτσια τους. Έγουν δηλαδή ρυθμίσει καθένα τη ζωή του κατά το δικό του τρόπο, όπως πρέπει και οι άνθρωποι.

✿✿✿

Κρίσις μεταθανατίου στένης

Ο κόμης Σπένσερ, άπόγονος μιας των μεγαλυτέρων και ένδοξοτέρων οικογενειών της Άγγλίας, έξέθαψε πρό ημερών άπό τον οικογενειακό του τάφο στο Λέιτλ Μπρίντον τους σκελετούς σαράντα προγόνων του, άνδρών και γυναικών, τους έστειλε στο κρεματόριο του Μίλτων για ν' άποτεφρωθούν. Στην πράξη αύτή, ο Άγγλος εύπατρίδης προέβη για να έξασφαλίση μια μεταθανάτιο κατοικία στον έαυτό του, γιατί η Μυρσίνα είγε πεθάνει ήδη άπό το φόβο της...

Η ΘΕΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβερτούλες

«Με φοβίζει ο γάμος» μου γράφει μια νεαρά αναγνώστρια. («Όλα τα παραδείγματα άλλως τε που βλέπω τριγύρω μου δεν είνε διόλου ένθαρρυντικά: Οι γονείς μου δεν είνε διόλου εύτυχισμένοι κι' άνάμεσα στις συγυρισμένες φίλες μου πλεονάζουν οι δυστυχείς γάμοι και τα διαζύγια).

Δεν έγετε πολύ άδικο σ' όσα γράφετε άγαπητή μου φίλη. Σ' αύτή την έποχή που ζούμε φαίνεται πως ο γάμος έγει γρεωκοπήσει, άλλά γι' αύτό άκριβώς δεν πρέπει να καταβάλωμε όλες μας τις δυνάμεις για ν' άντιδράσωμε στην κακή σύτη ροπή που έπήρε η κοινωνία; Άπο σάς τις νέες έξαρτάται να το έπιτύγετε αύτό γιατί, έδώ που τα λέμε, στο γέρι της κάθε γυναίκας είνε να γτίση την εύτυγία του σπιτιού της πάνω σε γερές βάσεις και, άς μη διστάζωμε να το όμολογήσωμε, τις πιό πολλές φορές αύτη φταίει άν ο γάμος διαλύεται.

Μια λοιπόν που έγετε την εύτυγία ν' άνήκετε στο ώραίον φύλον ξεκινήσετε για τη ζωή με την άπόφασι να έπιτύγετε έκεί που άπέτυγαν άλλες όμόφυλές σας που είγαν λιγότερα ήθικά έφόδια. Προσπαθήστε να δημιουργήσετε μια εύτυγισμένη φωλιά και θα ίδήτε τότε ότι ο γάμος θα τελεσφορήση. Γρειάζεται φρόνησις πολλή, καρδιά, κατανόησις και άλτρουϊσμός.

Όλα όμως αύτά εν μέτρω γιατί λίγο - λιγότερο άπό το ένα ή λίγο περισσότερο άπό το άλλο μπορούν να καταστρέψουν την άρμονία που είνε άπαραίτητη για τη συμβίωσι.

Ξεκινήστε με βάρρος, έγετε πίστι στον έαυτό σας και μεταδόστε την πίστι σας και στον σύντροφό σας.

Έτσι ώπλισμένη μη φοβάστε τίποτα. Όλα θα πάνε καλά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Έφτασε πιά η έποχή να βγάλωμε άπό τη νεφθαλίνη τα άνοιξιάτικα έπανωφόρια μας που μολονότι μάλλινα κι' αύτά είνε τόσο έλαφρά ώστε να μπορούν να γρησιμοποιηθούν για να μάς προφυλάξουν άκόμη άπό τη σγετική δροσιά που διαρκεί κάποτε ολόκληρο τον Άπρίλιο. Μέ την άστάθεια δε του έλληνικού και ίδίως του άττικού κλίματος μπορούμε να ποϋμε πώς τα έπανωφόρια αύτά τα όνομαζόμενα «ντεμί - σαιζόν» είνε άπαραίτητα.

Βγάζοντας όμως το περσινό μας έπανωφόρι άπό τη ναφθαλίνη θα βρεθούμε πρό έκπλήξεως. Πώς θα το φορέσωμε που είνε κοντό; "Όσο και να μη θέλωμε να το παραδεγθούμε το μάκρος έπιβάλλεται έστω και κατά όλίγα έκατοστά του μέτρου. Δεν πρέπει να φανούμε καθυστερημένες ούτε να βάλωμε σ' αποστρατείαν ένα έπανωφόρι που είνε άκόμη καινούργιο.

Έδώ λοιπόν έγει τον λόγον η μόδα. Η μόδα που προσπαθεί πάντα να συνδυάζη κομψότητα και πρακτικότητα.

Παρουσιάζει άνοιξιάτικα μοντέλα έπανωφοριών που γίνονται με δυό διαφορετικά ύφάσματα. Διαφορετικά δε όχι μόνον όσον άφορα το γρώμα άλλα και όσον άφορα την ποιότητα του ύφάσματος.

Το περσινό σας λοιπόν έπανωφόρι μπορεί ωραιότατα άφού διορθωθή με μια μικρή προσθήκη. Θ' αγοράσετε λίγα ύφασμα που να έναρμονίζεται με το ύφασμα του έπανωφοριού και με αύτό θα κάμετε είτε μια φάσα πλατιά κάτω, είτε ένα νωμίτη που θα κατεβάση όλο το παλτό. Για να φαίνεται δε σαν γαρνίρισμα κάνουμε άπό το ίδιο ύφασμα το γιακά και τις μανσέτες των μανικιών ή και όλόκληρα τα μανίκια.

Με μιά άπλουστάτη λοιπόν μεταποίησι το «ντεμοντέ» έπανωφοράκι έγινε πάλι της μόδας και θα μας έξυπηρετήση λαμπρά γωρίς πολλά έξοδα.

Άλλος έπίσης τρόπος μεταποιήσεως είνε να προσθέσωμε κατά διαστήματα φάσες άπό το ύφασμα που θ' άγοράσουμε και που μπορεί να μην είνε άποκλειστικώς μάλλινο άλλα και μεταξωτό. Πράγμα που δίνει στο έπανωφόρι μας πλέον άμπιγιέ δψι.

Έτσι μέ λίγα σγετικώς έξοδα παρουσιάζουμε κάτι νέο, άλλά και κομψό και μοντέρνο.

Άνοιξιάτικα γρώματα

Όπως κάθε άνοιξι η φύσις βάζει τα γιορτινά της και στα λειβάδια, στους κάμπους στα περιβόλια βλέπομε τα ωραιότερα γρώματα, έτσι και η μόδα λανσάρει άφα γρώματα μπορεί να περιλάβη η πειλέττα ένός ζωγράφου.

Τα γρώματα αύτά τα περνεί η μόδα στους πιό άπαλούς τόνους των γιατί φυλάει τους πιό έντονους για τις καλοκαιριάτικες ήμέρες.

Έπομένως μπορούμε γωρίς καμμιά έπιφύλαξι να ποϋμε ότι την άνοιξι θα φορεθούν άλα τα παστέλ: το άπαλό μπλέ το άπαλό ροζ, το μωβ - ροζέ, το λεβάντ, το ροδί σ' ένα ζεστό τόνο.

Θα ίδούμε μεγάλη όμοιομορφία σε φόρεμα και σε κατέλλο ένώ το έπανωφόρι θα κάθη την μονοτονία μ' ένα γρώμα έντελώς άντίθετο. Άλλοτε πάλι θα έγωμε όμοιόμορφα ύποδήματα γάντια, κατέλλο και φόρεμα, σε γρώμα άντίθετο.

Κάθε μιά άνάλογα με το γούστο της και με την προσωπικότητά της θα έπινοήση ώραίους συνδυασμούς

Η νέα γραμμή

Όλα τα άνοιξιάτικα μοντέλα μάς δείγνουν με όλους τους τρόπους πόσο έλέπτυνε η γραμμή και πόσο άλλαξε η γυναικεία σιλουέττα. Ο μπούστος είνε λεπτός, οι γοφοί κάπως περιορισμένοι, οι ώμοι στρογγυλοί. Τα σγέδια συνοψίζονται σε 4: Άνάμπλ, ταγιέρ φούστες και βέστες, έπανωφόρια ή κάπες.

Τα ταγιέρ φοριούνται στο δρόμο, τα άναμπλ στα σπίτια, οι φούστες και οι βέστες της άπογευματινές ώρες. Χτένισμα νεανικό για κλασικά τύπον όμορφιάς. Τα φορέματα και τα μαντώ ή οι κάπες τα βράδυα. Όλα τα ύφάσματα είνε λεπτά μάλλινα: Λαινάζ, φανέλλες τουίντ και μεταξωτά. Ζέρσεϊ, ταφτάδες, φάϊγ έμπριμέ με μικρά σγέδια, βούλες μικρά καρρώ, ρίγες. Τα γρώματα τους είνε άπαλά: μπλέ της όμίχλης γκρί άπαλό κίτρινο περβάνς και μαύρο που πολύ συγνά άναμιγνύεται με όλα.

Η κάπα ξαναεμφανίζεται υπό ποικίλες μορφές: Κάπα περιπάτου, όχι πολύ μακρυά, ("άσορτί") με το φόρεμα. Σκωτσέζικη, μονόγρωμη παρουσιάζοντας άντίθεσι με το φόρεμα. Άλλη πολύ κοντύτερη που μπορεί να συμπληρώνη το έπανωφόρι το σεμιζιέ φόρεμα και άλλη πιό άμπιγιέ που μπορεί να είνε και μεταξωτή.

Πάντως άς μην λησμονούμε πώς για κάθε περίπτωσι η κάπα μας πρέπει να είνε καμωμένη άπό ύφασμα που να πέφτη με όμορφες πτυχές πλούσιες. Δηλ α δ ή πρέπει να είνε ύφασμα και σούπλ, άλλα και συγγρόνως βαρύ.

Αξεσουάρ

Τα διάφορα παριζιάνικα σπίτια λανσάρουν ωραιότατα άξεσουάρ. Άναφέρομε μερικά:

— Μια όμορφη έσάρπα άπό λεπτότατο λαινάζ άγκορά σε τρεις τόνους, που αποτελούν στολίζεται με ένα κόσμημα άπό στράς.

— Για το αύτοκίνητο φοριέται ένα είδος έσάρπας που προστατεύει όλο το κεφάλι και τ' αύτιά και γίνεται άπό λεπτό λαινάζ σε όμοιο γρώμα με το φόρεμα ή το ταγιέρ ή το παλτό.

— Τούντες άπό μετοξωτό ύφασμα ή σουέντ που στο κλείσιμο τους έγουν ένα γρυσό κρίκο.

Μέσα άπό τη ζακέττα του ταγιέρ φοριέται μια πολύγρωμη ριγέ έσάρπα άπό φάϊγ σε γρώματα άνοιγτά που να πηγαίνουν με το γρώμα του ταγιέρ.

— Οι όμπρελλες της άνοιξέως είνε γρωματιστές ψηλές, με ψηλά μανίκια και στολίζονται με ένα γρυσό κολλιέ και άλυσοειδίτσα που γρησιμεύουν και για το κλείσιμό τους.

Τα γάντια έγουν γαρνιρισμένο το πουανιέ με μπουνιονιέ και παρουσιάζονται σε όλα τα γρώματα.

— Πολλές δερματίνες ζώνες έγουν μικρά τσεπάκια δεξιά και άριστερά που είνε μάλλον τοποθετημένα για γαρνίρισμα παρά για γρησιμοποίησι.

Χτενίσματα

Οι μπούκλες άρχισαν ν' άραιώνουν. Απλοδη χωρίς να πούμε ότι άπουσιάζουν άπό τα γυναικεία κεφάλια είνε πάντως λιγώτερες άπό τον γειμώνα.

Βλέπομε λ.γ. ένα χτένισμα με ωραίες πλατυές όντουλασιόν και λίγες μπούκλες που στολίζουν μόνον το μέρος του κότσου.

Για τα χοριτσάκια

Να τι άκριβώς συνηθίζεται:

Φουστίτσες πλισέ με φαρδυές πιέτες και βέστες ριχτές όχι όμως σε ίδιο γρώμα: φούστα σκούρα, βέστα άνοιγτόγρωμη.

— Φουστίτσες μονόγρωμες σε γρώμα σκούρο και ζακετούλες κοντές σκωτσέζικες.

— Φουστίτσες με κουφόπιετες και ζακέτες ίσιες με γιακαδάκια κλειστά και τσέπες.

— Ωραία άνοιγμπλ άπλά και κλασσικά, με φούστα πλισέ και κορσάζ έφαρμοστό.

— Παλτουδάκια πλατυά με ζώνη στη μέση γιακαδάκια ίσια και τσέπες στο κορσάζ και στο κάτω μέρος.

— Άλλα έπανωφοράκια έγουν νωμίτες που φτάνουν ως τη μέση του κορσάζ.

— Θα φορεθούν και πολλά φουέτερ ή μπλουζίτσες πλεχτά άπό κοτόν περλέ με φουστίτσες λεπτές μάλλινες και όμοιες ζακέττες.

Η αλληλογραφία μου

Τρελλοκόριτσο: Για τα πόδια δεν ύπάρχει δυστυχώς θεραπεία. Όσο για το στήθος το μασάζ θα σάς το λιγοστεύε άλλα πρέπει να γίνεται καθημερινώς και άπό «μαέζες» που ξέρει κολλά τη δουλειά της, άλλοιώς τρέγετε τον κίνδυνο να το κάμετε πλαδαρό και τότε θα είσθε πιό δυστυχής. Κρέμα να διαλέξετε μια που να σάς πηγαίνη και να μη' πάνε άλλαξετε.

Άννίκα: Γάλα για το πρόσωπο: Eau de roses 400 gr. Teinture de benzoin 4 gr. Αύτά διατηρεί την έπιδερμίδα άνεπηρή και λευκή.

Α.Β.Γ.: Επειδή βιάζεσθε σάς άπαντώ απ' αύτή την στήλη και σάς συμβουλεύω να γράψετε για να ξείξετε το ένδιαφέρον σας. Χαίρομαι που σάς ικανοποίησε η άπάντησις μου.

Εύαν Μ.: Αύτο που μού άναφέρετε ώς συστατικό της κρέμας δεν είνε διόλου καλό. Προτιμήσατε μια άγνή λανολίνη τουαλέττας. Για το δεύτερο έρώτημα θα σάς έλεγα ν' άποτάθητε σε γυναικολόγο γιατρό γιατί ύπάρχει θεραπεία. Για το τρίτο δεν ύπάρχει άλλο άπό το ξύρισμένο. Έκτος άν καταφύγετε σε βαφή.

Παρατηρημένη μαντιά, Μυτιλήνη: Κάμετε μόνη σας αύτή την κρέμα και να την χρησιμοποιήτε τα βράδυα: Βούτυρο κακάου 10 γρ. Παρθενικό κερί 10 γρ. Αμυγδαλόλαδο 60 γρ. Έσάνς Λαβάντας 10 σταγόνες. Τα δε πωϊνά άφού πλυθήτε με ζεστό νερό και σκουπισθήτε βάζετε αύτή τη λοσιόν: Γλυκ. αμυγδάλων 200 γρ. Βάμμα βενζόης 2 γρ. Τα μπιμπίκια θα φύγουν με άπαλούτρα όπως συνιστώ σε παλαιότερα τεύχη του «Θησαυρού».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ένα θαλασσινὸ ΤΕΡΑΣ

Ξιφίας, ὁ τρομερὸς μονομάχος

Ὁ ξιφίας εἶνε ὁ μεγαλείτερος μονομάχος, τὸ ἐπιθετικώτερο ψάρι τοῦ ὠκεανοῦ. Τὸ βάρος του φτάνει κάποτε τὸ μισὸ τόνο. Κι' οἱ ναυτικοὶ διηγοῦνται διάφορες ἱστορίες γιὰ τὴν ἀγριότητά του, ποὺ δὲν ἀπέχουν ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

Μόλις ἰδῇ ἕνα πλοῖο, δὲν διστάζει νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολα ὅτι πολλὰ ἄλυτα μυστήρια γιὰ μικρὰ πλοῖα ποὺ χάθηκαν ἄλλοτε στὸ πέλαγος ὀφείλοντο σὲ ἀπροσδόκητες καὶ ὁλέθριες ἐπιθέσεις τέτοιων τεράτων.

Ὁ ξιφίας δὲν φοβᾶται τίποτε. Τὰ βάζει ἀκόμη καὶ μὲ φάλαινες — φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἐπιέσεις του ἐναντίον πλοίων γίνονται κατὰ λάθος, ἐπειδὴ δηλαδὴ τὰ νομίζει γιὰ φάλαινες!

Δὲν περνάει σχεδὸν μῆνας χωρὶς νὰ πάθῃ κάποιο πλοῖο ζημίες ἀπὸ ξιφία. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἕνα τέτοιο τέρας ὥρμησε ὁλοταχὼς ἐναντ ον μιᾶς σκούνας, ἔξω ἀπ' τὴ Βοστώνη, κι' ἄνοιξε στὰ ὕφαλά της μιὰ τρύπα ἀπ' ὅπου εἰσώρμησε τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης. Τὸ πλήρωμα κοπίασε πολὺ γιὰ νὰ διασώσῃ τὸ πλοῖο καὶ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ σ' ἕνα ναυπηγεῖο γιὰ ἐπισκευή.

Ἕνας ἄλλος ξιφίας ἐπετέθη στὸ ἀγγλικὸ πολεμικὸ πλοῖο «Λεοπάρδαλις» καί, μὲ τὸ τρομερὸ ρύγχος του, τρύπησε μιὰ χάλκινη θωράκισι πάχους 2½ πόντων κι' ἕνα ξύλο 8 πόντων. Ἔπειτα τὸ ρύγχος του ἔσπασε κι' ἔμεινε σφηνωμένο στὸ σκάφος. Ὑπελογίσθη ὅτι γιὰ νὰ χωθῇ ἕνα σιδερένιο καρφὶ σὲ τέτοιο βάθος, θὰ χρειάζονταν 9 σφυροκοπήματα, μὲ μιὰ «βαρειὰ» 12 κιλῶν. Κι' ὅμως τὸ ψάρι εἶχε ἀνοιξει τὴν τρύπα μ' ἕνα μόνο χτύπημα!

Ἄλλοτε πάλι, τὸ ρύγχος ἑνὸς ξιφία τρύπησε τὴ χάλκινη ἐπένδυσι ἑνὸς πλοίου καὶ τὰ ἐσωτερικὰ ξύλα καὶ μαδέρια συνολικοῦ πάχους 46 πόντων, κι' ἔσπασε μέσα σ' ἕνα βαρέλι πετρελαίου. Γιὰ ν' ἀνοίξη τέτοια τρύπα, τὸ τέρας αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶχε ταχύτητα 60 μιλίων τὴν ὥρα!

Στὸ Μουσεῖο Φυσικῆς Ἱστορίας τοῦ Κένσιγκτον ὑπάρχει ἕνα κομμάτι ἀπὸ χοντρὸ μαδέρι πλοίου, στὸ ὁποῖο εἶνε σφηνωμένα κοντὰ - κοντὰ τρία ρύγχη ἀπὸ ξιφ ες.

Τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὅπλο τοῦ ξιφίου ἔχει μήκος ὡς 1 μέτρο καὶ περιφέρεια 12 πόντων.

Πρὸ 10 ἐτῶν, ἕνας ψαρᾶς τῆς Χυσῆς Ἄκτῆς βρῆκε φοικτὸ θάνατο, καθὼς ψάρευε στὸ πέλαγος μαζὶ μὲ τέσσερες συντρόφους του. Εἶχαν ρίξει μέσα στὸ νερὸ ἕνα χοντρὸ ἀγκίστρι, μὲ μιὰ ρέγγα γιὰ δόλωμα. Ὅταν τὸ κατάπιε ἕνας ξιφίας, ὁ ψαρᾶς — ποὺ καθόταν στὴν ἄκρη τῆς βάρκας — προσπάθησε νὰ τὸν τραβήξη πρὸς τὸ μέρος του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν γάντζωναν μὲ καμάκια. Καθὼς ὅμως ὁ πρῶτος ἐπιχειροῦσε νὰ σπάσῃ τὸ ρύγχος τοῦ ψαριοῦ, γιὰ νὰ τὸ κάνῃ ἀκίνδυνο, κι' ἔσκυβε πρὸς τὸ νερό, ὁ ξιφ ας πῆδησε καὶ τοῦ τρύπησε τὸ κεφάλι πέρα ὡς πέρα!

Ὁ ξιφίας αὐτὸς εἶχε μῆκος 2 μέτρων. Οἱ κάτοικοι τῆς περ φερείας δὲν ἔφαγαν τὸ κρέας του ὅπως κάνουν συνήθως, ἀλλὰ τὸν ἔθαψαν στὸν ἴδιο τάφο μὲ τὸν ψαρᾶ.

Ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλείτερους ξιφίες πιασθηκε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, μὲ παράξενο τρόπο, στὸ λιμάνι τῆς Πολεως τοῦ Παναμᾶ. Ὅταν ἄδειασαν τὸ νερὸ τῆς δξαμενῆς ἑνὸς ναυπηγ ου, τὸ πελώριο ψάρι ἔμεινε στὸ βυθό σπαρταρῶντας καὶ κομματιάζοντας τὰ ξύλ να τοιχώματα. Εἶχε βάρος μισοῦ τόννου, μῆκος 5,20 μέτρων καὶ ρύγχος 1 μέτρο μακρύ. Μετὰ πολλὲς προσπάθειες, τὸν ἔβγαλαν ἀπ' τὴ δεξαμενή, ἔζησε δὲ ἐπὶ 3 ὁλόκληρες ὧρες ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα.

Ὁ ξιφίας μεταχειρίζεται τὸ ρύγχος του ὡς ὅπλο στὶς μονομαχίες του μὲ τοὺς καρχαρίες καὶ τὶς φάλαινες, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ διατροφή του. Ὅταν βρεθῇ δηλαδὴ ἀνάμεσα σ' ἕνα κοπάδι ἀπὸ μπακαλιάρους, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ συνηθισμένη τροφή του, χτυπάει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ σκοτώνει μεγάλον ἀριθμὸ ψαριῶν. Ἕνας ψαρᾶς τῆς Νέας Σκωτίας μάζεψε κάποτε 20 ὁκάδες ρέγγες σκοτωμένες ἀπὸ ἕναν ξιφία.

Τὸ ψάρεμα τοῦ ξιφ α ἔχει ἐξελιχθῆ σὲ προσοδοφόρο βιομηχανία, στὰ νερὰ τῆς Νέας Σκωτίας καὶ τοῦ Κεμπέκ. Τὸ κρέας του καταναλίσκεται στὸν Καναδᾶ καὶ στὶς ἀνατολικὲς ἀμερικανὲς πολιτεῖες, εἶνε δὲ νόστιμο καὶ θρεπτικώτατο. Τὸ λάδι ποὺ ἐξάγεται ἀπ' τὸ σηκότι του, περιέχει πολὺ περισσότερες βιταμίνες Α ἀπ' τὸ ψυρουνόλαδο. Ἡ παραγωγή του φτάνει τοὺς 25 τόννους τὸ ἔτος.

Τὸ ψάρεμα αὐτὸ παρουσιάζει σοβαροὺς κινδύνους. Οἱ ψαράδες χτυποῦν τὸν ξιφία μ' ἕνα καμάκι, ἐφωδισμένο μ' ἕνα πλωτῆρα ποὺ δείχνει διαρκῶς τὴ θέσι τῶν ψαριῶν. Ἔπειτα τὸν παρακολουθοῦν μὲ μιὰ βάρκα. Μπορεῖ ὅμως νὰ δρμήσῃ ξαφνικὰ τὸ τέρας ἐναντ ον τῆς βαρκας, νὰ τὴ δ ατρυπήσῃ μὲ τὸ ρύγχος του καὶ νὰ τὴν βυθίσῃ.

Μ' ἄλλα λογια ὁ ξιφίας — ἐπαναλαμβάνουμε — εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον τρομερὰ τέρατα τῆς θαλάσσης κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ θὰ βρεθοῦν ἐμπρὸς στὸν φονιὰ αὐτὸν τοῦ ὑγροῦ στοιχείου.

✪✪

Οἱ συνέπειες τοῦ ἀλκοὸλ

Ἕνας Ἐλβετὸς δημοσιογράφος δ νει σ' ἕνα ἄρθρο του τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς, πρβερχομένους ἀπὸ ἐπίσημες στατιστικές: Ὑπάρχουν τώρα στὴν Ἐλβετία 20.000 καταδ κοι βαρυποινίτες, 7.000 τρελλοί, 15.000 ἄρρωστοι, 20.000 ζητιάνοι 20.000 ἐπιληπτικοί 8.000 κωφάλαλοι, 70.000 ἐλαττωματ κοὶ τύποι καὶ 80.000 ἀλκοολικοί. Ὁ δημοσιογράφος ἀποδ δει τὴν ἀξιοθρήνητη αὐτὴ κατάστασι στὴ μεγάλη κατανάλωσι οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ποὺ φτάνει τοὺς 600.000 τόννους τὸ χρόνο κατὰ μέσον ὅρον, δηλαδὴ ὅσο χωρεῖ μιὰ λ μνη μήκους 1.000 μέτρων, πλάτους 200 καὶ βάθους 3 μέτρων! Γιὰ νὰ πιοῦν ὅλη αὐτὴ τὴ «λίμνη», οἱ Ἐλβετοὶ ξοδεύουν 630 ἑκατομμύρια φράγκα τὸ χρόνο. Μὲ τὸ ποσὸν αὐτό, θὰ μποροῦσε νὰ σχηματισθῇ μ ὰ στήλη ἀπὸ χαστονομίσματα τῶν 100 φράγκων ὕψους 760 μέτρων!

ADORA
ΣΗΜΑΙΝΕΙ
Καλύτερα ἀπὸ τὸ ἄρωμα ποιότητος

Τὸ διαβολικὸ φάρμακο

Πρὸς ἀποφυγὴν ἐρωτικῶν σκανδάλων

Ὅπως καὶ ἄλλοτε γράψαμε, ἡ «Ὑπηρεσία Τροφίμων καὶ Φαρμάκων» εἶνε ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία ποὺ προφυλάσσει τοὺς Ἀμερικανοὺς πολίτες ἀπ' τὰ νοθευμένα τρόφιμα, τὰ βλαβερὰ φάρμακα, τὰ προϊόντα ποὺ διαφημίζονται ἀπατηλά, κλπ. Ἔχει ἀσχοληθῆ μὲ ἀμέτρητες ὑποθέσεις ὡς τώρα. Ἐλάνιστες ὅμως περιπτώσεις εἶχαν τόσο σκανδαλώδη καὶ τραγικὰ ποσοσκήνια, ὅπως αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποία γραφουμε πιὸ κάτω.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι σὲ διάφορα μέρη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν συνέβαιναν ὑποτροπιάζοντες θάνατοι νέων γυναικῶν, ποὺ ὠφείλοντο προφανῶς σ' ἕνα καινούργιο φάρμακο. Μιὰ ἔρευνα λοιπὸν ἀπέδειξε ὅτι τὸ φάρμακο αὐτὸ ἀποτελοῦσε γερμανικὴ ἐφεύρεσι κι' ὅτι προοριζόταν γιὰ τὶς κοπέλλες ποὺ ζητοῦσαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸν καοπὸ μιᾶς ἐρωτικῆς σχέσεως. Ἦ τὶς παντρεμένες ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ ἀποκτήσουν παιδί.

Ὅταν εἶχε πρωτογνωρισ μοποιηθῆ στὴ Γερμαν α, εἶχε ἀποδειχθῆ ἀποτελεσματικὸ σὲ πολλὲς περιπτώσεις συγγενόνως ὅμως εἶχε προκαλέσει ἀσκετοὺς θανάτους καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ἀπαγορευθῆ. Κατόπιν, ἕνας γιατρὸς εἶχε τροποποιήσει λίνο τὴν ἀσνικὴ συνταγή. Εἶχε ἰδυθῆ τότε μιὰ καινούργια ἑταιρεία γιὰ τὴν παραγωγὴ καὶ τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ φαρμάκου, κι' ἕνας πράκτωρ τῆς ἑταιρείας αὐτῆς τὸ εἶχε εἰσαγάγει στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Λεγόταν Ἀδόλφος Σίκεοτ κι' ἦταν ἕνας εὐγενικώτατος καὶ χαριτωμένος κύριος, διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας. Εἶχε ἰδούσει ἕνα ἐρυθροστάσιο στὸ Νιούσορκ κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ διαφημίζη τὸ προϊόν του σ' ὅλους τοὺς Ἀμερικανοὺς γιατρούς.

Στὶς ἐγκυκλίους ποὺ ἔστελνε τὸ συνιστοῦσε ὄχι γιὰ πασάγουσες σκοπούς. ἀλλὰ ὡς «ἀσφαλὲς ἀπλὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ μέσον» σὲ περιπτώσεις ποὺ ὁ τοκετὸς ἀπαγορευόταν γιατὶ θὰ κινδύνευε ἡ ζωὴ τῆς μητέρας. Προσ θετε ὅτι εἶνε σημειώσει λαμπρὴ ἐπιτυχ α στὴ Γερμανία ὅπου εἶνε τελειοποιηθῆ ἡ σύνθεσίς του. Φυσικὰ παρέλειπε ν' ἀναφέρη ὅτι οἱ γερμανικὲς ἀονὲς τὸ εἶναν ἀπαγορεύσει κι' ὅτι εἶναν κλείσει στὴ φυλακὴ τὸ γνωικὸ ποὺ τὸ ἐφεῦρε. ὡς ὑπεύθυνο τοῦ θανάτου ἀσκετῶν κοριτσιῶν . .

Τί ἦταν αὐτὸ τὸ φάρμακο: Ἕνα μίγμα εἰδικοῦ σαπουνιοῦ ἰωδιούχου καλίου θυμόλης βάμματος Βενζόης καὶ μύρρας. Μιὰ ἔνεσις ι' αὐτὸ — βεβ ώναν οἱ διαφημίσεις — ἔφερνε βέβαιο ἀποτέλεσμα χωρὶς πόνους καὶ γειρουργικὰ ἐγχειρίδια. . . Τὸ ἐονοστάσιο τὸ πουλοῦσε ποὸς 3 77 δολλόρια τὸ σωληνάριο. ἐνῶ τὸ κάστος του ἦταν 20 σ ντς.

Μερικοὶ εὐσυνείδητοι γιατροὶ τὸ μετεχειρίσθηκαν δίχως νὰ ξέουν τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσ ᾶζε. ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον σὲ περιπτώσεις ποὺ ἔκριναν ἀπαγορευμένο τὸν τοκετό. Ἐκατοντάδες ὅμως ἄλλοι τὸ χρησιμοποίησαν παράνομα. Μέσα σ' ἕνα ἔτος, καταναλώθηκαν 40.000 σωληνάρια. Πολλὲς λοιπὸν γυναῖκες πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους τὴν ἀπαλλαγὴ τους ἀπ' τὸν ἀνεπιθύμητο καοπὸ τῶν ἐσώτων τους. . .

Ἡ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι τὸ διαβολικὸ φάρμακο μποροῦσε νὰ φέρη τὸ θάνατο κατὰ δύο διαφόρους τρόπους: Ἄλλοτε, προσέβαλλε ἀπ' εὐθείας τὴν καοδιὰ καὶ προκαλοῦσε πόνους. ἕνα παράξενο βῆχα, μελάνιασμα τοῦ προσώπου καὶ τὸ μοιραῖο τέλος μέσα σὲ 3 ὧρες ἀπ' τὴν ἔνεσι. Ἄλλοτε ὅμως ἡ ἐνέργειά του ἦταν ἀονὴ ἔφερνε μιὰ ὕποὐλη ἐξασθένησι, προκαλοῦσε τὸ τούπνυα τῶν τοίχωμάτων δισφόρων ζωτικῶν ὀονάνων κι' ἡ γυναῖκα πέθαινε ἀπὸ πειτονίτιδα μετὰ 3 4 βδομάδες

Ὅταν ἀποκαλύφθηκε τὸ φοβερὸ αὐτὸ σκάνδαλο ἀσκετοὶ γιατροὶ καταδικάσθηκαν σὲ φυλάκισι. Ὁ Σίκεοτ κλείσθηκε κι' αὐτὸς στὴ φυλακὴ ἐπὶ 18 μηνες. Ὅταν τελείωσε ἡ ποινή του. οἱ ἀμερισνικὲς ἀονὲς δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ μείνη περισσότερο στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Μιὰ διαταγὴ ἀπελάσεως τὸν ἔστειλε πίσω, ὡς «ἀνεπιθύμητον». στὴν πατρίδα του. τὴ Γερμανία.

✪✪

Ἡ καταπληκτικὴ ἀντοχὴ τῶν μυρμηγκιῶν

Τὰ πειράματα τοῦ Ἄγγλου ἐντομολόγου Ἔυπεστ ἀπέδειξαν ὅτι τὰ μυρμήγκια ἔνουν καταπληκτικὴ ἀντογὴ στὸ κούο καὶ στὴ ζέστη. Ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων ἐξέθεσε μιὰ ἀποικία μυρμηγκιῶν στὸ γιόνι ἐπὶ 48 ὧρες. Κανένα λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ μυρμήγκια δὲν ἔπαθε τίποτα. Μερικὰ παρουσίαζαν μόνο μιὰ νωθρότητα στὶς κινήσεις των.

Ὁ δόκτωρ Ἔυπεστ παρατήρησεν ἐπίσης ὅτι τὰ μυρμήγκια μποροῦν νὰ ζήσουν μέσα σ' ἕναν ἀναμένο φοῦονο. ἀκεῖ νὰ μὴν φτάσουν οἱ φλόγες στὰ γωνιὰ ποὺ βρίσκονται. Ἡ πυράκτωσις τῶν ἐσωτερικῶν τοιχωμάτων τοῦ φούονου δὲν τοὺς κάνει ἐντύπωσι καὶ αὐτὸ δὲν ζητοῦν νὰ φύγουν. Μόνον ἔπειτα ἀπὸ 6 ἢ 7 ὧρες ἀονίζουν νὰ ἐκδηλώνουν κάποιαν ἀνησυχία.

Τὸ ἠλεκτρικὸ νυστέρι

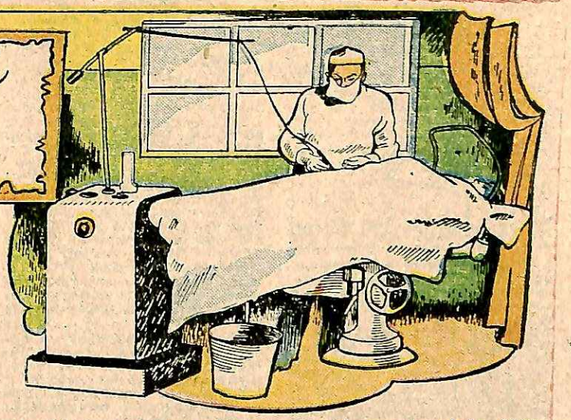

Ἀποφεύγεται ὁ κίνδυνος αἱμορραγίας κατὰ τὶς ἐγχειρήσεις

Τὸ ἠλεκτρικὸ νυστέρι δὲν εἶνε ἀνεξάρτητο ἐργαλεῖο. ἀλλὰ συνδέεται μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ συσκευὴ ποὺ βρίσκεται δίπλα στὸ χειρουργικὸ κρεββάτι.

ΜΙΑ ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους τῶν ἐγχειρήσεων ἦταν ὡς τώρα ἡ αἱμορραγία, ποὺ ἐκδηλωνόταν εἴτε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπεμβάσεως, εἴτε ἔπειτα ἀπ' αὐτήν. Γι' αὐτό, ἐνῶ ὁ χειροῦργος ἔκοβε τὶς σάρκες, οἱ βοηθοί του ἔσπευδαν νὰ πιάσουν μὲ εἰδικὲς λαβίδες τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα ἀγγεῖα ποὺ ἐτέμνοντο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπεμβάσεως, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴ ροὴ αἵματος.

Ὁ κίνδυνος δὲν ἀπεφεύγετο, ὅμως, ἐντελῶς. Γιατὶ ἡ αἱμορραγία ἐξεδηλώνετο κάποτε ἀρκετὲς ὧρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ χειροῦργος ἐδυσχεραίνετο πολὺ στὴν ἐργασία του, γιατὶ τὸ μέρος στὸ ὁποῖον ἔκανε τὴν ἐγχείρησι πλημμύριζε διαρκῶς ἀπὸ αἷμα καὶ ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη καθαρὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθύνη τὸ νυστέρι του.

Ὅλες αὐτὲς οἱ δυσχέρειες καὶ οἱ κίνδυνοι ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆται στὴ χειρουργικὴ τὸ καλούμενο ἠλεκτρικὸ νυστέρι.

Αὐτὸ καθ' ἑαυτό, τὸ ἠλεκτρικὸ νυστέρι δὲν διαφέρει ἀπὸ τὰ χρησιμοποιούμενα στὴν χειρουργική. Εἶναι δηλαδὴ λεπτὸ σὰν καρφίτσα ἢ μοιάζει μὲ ἕνα μικρὸ σουγιαδάκι ἢ ἔχει σχῆμα κυκλικό, τριγωνικό, τετράγωνο κτλ. ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τῆς ἐγχειρήσεως γιὰ τὴν ὁποίαν προορίζεται.

Ἀλλὰ τὸ νυστέρι αὐτὸ δὲν εἶνε πιὰ ἕνα ἀνεξάρτητο ἐργαλεῖο. Εἶνε συνδεδεμένο, τοὐναντίον, μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ συσκευή, ποὺ βρίσκεται πλάϊ στὸ χειρουργικὸ κρεββάτι. Ἀπ' αὐτὴ τὴ συσκευὴ ξεκινάει ἐπίσης ἕνας δεύτερος ἀγωγός, ποὺ καταλήγει σ ἕνα μεταλλικὸ ἔλασμα. Αὐτὸ τὸ ἔλασμα προσδένεται στὸ πόδι τοῦ ἐγχειριζομένου ἢ τοποθετεῖται στὴ ράχη του κτλ.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, κάθε φορὰ ποὺ τὸ νυστέρι ἀγγίζει τὶς σάρκες τοῦ ἐγχειριζομένου, μία ποσότης ἠλεκτρικοῦ ρεύματος διοχετεύεται στὸ σῶμα του. Τὴν ἔντασι αὐτοῦ τοῦ ρεύματος κανονίζει ὁ χειροῦργος ἀνάλογα μὲ τὴν ἐγχείρησι ποὺ πρόκειται νὰ κάμη.

Ποιὸ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς μεταβιβάσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος στὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς; Ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγχειρήσεως τὸ αἷμα δὲν τρέχει ἀπὸ τὰ τεμνόμενα αἱμοφόρα ἀγγεῖα, ἀλλὰ πήζει καὶ σχηματίζει μιὰ μικρὴ «κόρα» ποὺ πέφτει μόνη της ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες.

Ἔτσι, ὁ χειροῦργος μπορεῖ νὰ κάμη μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι τὴν ἐγχείρησι, γιατὶ δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὸ χυνόμενο αἷμα, ὅπως θὰ συνέβαινε μὲ ἕνα συνηθισμένο νυστέρι.

Ἕνα ἄλλο πλεονέκτημα τοῦ ἠλεκτρικοῦ νυστεριοῦ εἶνε ὅτι ἐπιτρέπει στὸ χειροῦργο μεγαλύτερη ἀκρίβεια στὶς κινήσεις του. Κατὰ τὴν τομὴ μ' ἕνα συνηθισμένο νυστέρι, τὸ δέρμα «ζαρώνει» καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὰ λεπτὴ ἐγχείρησι — π.χ. γιὰ μιὰ αἰσθητικὴ ἐγχείρησι στὸ πρόσωπο, τοὺς μαστοὺς κτλ. ὁ χειροῦργος δὲν μπορεῖ ν' ἀκολουθήση μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴ γραμμὴ ποὺ ἔχει χαράξει ἀπὸ πρίν, χωρὶς νὰ ξεφύγη καθόλου ἀπ' αὐτήν. Ἀντίθετα, ἡ τομὴ μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ νυστέρι γίνεται χωρὶς νὰ προκαλῆται «ζάρωμα» τοῦ δέρματος καὶ τὸ γεγονὸς αὐτό, συνδυαζόμενο μὲ τὸ ὅτι ἡ πληγὴ δὲν «σκεπάζεται» ἀπὸ αἷμα, ἐπιτρέπει στὸ χειροῦργο νὰ κάμη μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴν ἐργασία του.

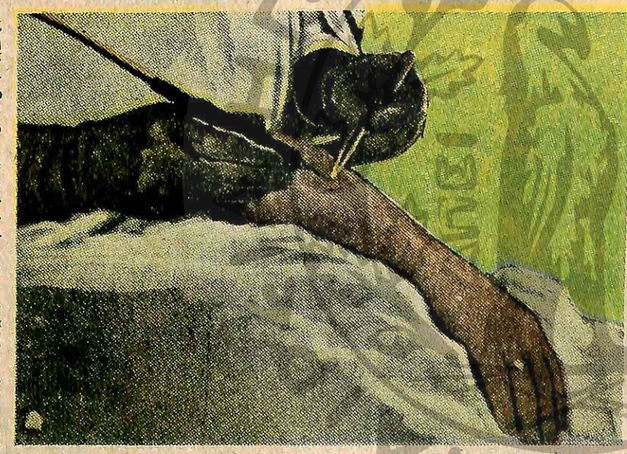

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ νυστέρι ἀγγίζει στὴ σάρκα τοῦ ἐγχειριζομένου, μιὰ ποσότης ἠλεκτρικοῦ ρεύματος διοχετεύεται στὸ σῶμα του...

Εἶνε περιττὸ νὰ σημειωθῆ ὅτι χάρις στὸ ἠλεκτρικὸ νυστέρι ἡ ἐργασία συντομεύεται κατὰ πολύ, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν παρίσταται ἀνάγκη πολλῶν βοηθῶν κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐγχειρήσεως.

Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο πλεονέκτημα τοῦ ἠλεκτρικοῦ νυστεριοῦ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ σημειώσαμε παραπάνω, ἡ πῆξις δηλαδὴ τοῦ αἵματος. Χάρις σ' αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα, ἐπετεύχθησαν σήμερα ἐγχειρήσεις στὴν περιοχὴ τοῦ κρανίου, ποὺ ἦσαν ἄλλοτε δυσχερέστατες καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες. Ἡ μεγαλύτερη δυσχέρεια συνίστατο στὸ «πιάσιμο» τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ στὴν πρᾶξι ἦταν κάτι σχεδὸν ἀδύνατο. Συνέπεια τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἦταν ὅτι τὸ ἐγχειριζόμενο πεδίον ἐπλημμύριζε ἀπὸ αἷμα σὲ τρόπο ποὺ ὁ χειροῦργος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κάνη κανονικὰ τὴ δουλειά του, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὑφίστατο πάντοτε ὁ κίνδυνος μιᾶς αἱμορραγίας, ποὺ ἀπέβαινε κάποτε μοιραία.

Χάρις στὸ ἠλεκτρικὸ νυστέρι, γίνονται ἐπίσης εὐχερέστατα ἐγχειρήσεις σὲ ὄργανα ποὺ περιέχουν μεγάλη ποσότητα αἵματος, ὅπως εἶνε τὸ ἧπαρ ἢ ὁ πνεύμων. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐγχειρήσεις στὰ οὐροποιητικὰ καὶ γεννητικὰ ὄργανα, τόσον τοῦ ἀνδρὸς ὅσον καὶ τῆς γυναικός, διευκολύνθηκαν σημαντικά.

Μιὰ ἄλλη περιοχὴ εὐρείας χρησιμοποιήσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ νυστεριοῦ εἶνε ἡ αἰσθητικὴ χειρουργική. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, τὸ ἠλεκτρικὸ νυστέρι ἐπιτρέπει ἀκρίβεια, ταχύτητα καὶ ἀποφυγὴ δυσαρέστων συνεπειῶν, ποὺ θὰ ἐματαίωναν τὸ ἐπιδιωκόμενο μὲ τὴν αἰσθητικὴ ἐγχείρησι ἀποτέλεσμα. Λεπτότατες καὶ πολὺ περιωρισμένες σὲ ἔκτασι ἐπεμβάσεις εἶνε δυνατὲς χάρις σ' αὐτό.

Μὲ μιὰ λέξι, τὸ ἠλεκτρικὸ νυστέρι περιώρισε στὸ ἐλάχιστον τὶς δυσχέρειες ποὺ ἀντιμετώπιζε ἄλλοτε ὁ χειροῦργος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπεμβάσεως καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἐξηφάνισε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς σοβαρώτερους κινδύνους ποὺ διέτρεχε ἄλλοτε ὁ ἐγχειριζόμενος, εἴτε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐγχειρήσεως εἴτε κατόπιν.

Ερωτικό Ταχυδρομείο

Η «κυριαρχία» του άντρα

Πήρα ένα πολύ συμπαθητικό γράμμα από την Κύπρο. Το αντιγράφω ολόκληρο μ' όλες του τις ωραίες νεανικές υπερβολές που με τιμούν τόσο:

«Αξιότιμε κ. Χαιροπούλε

»Από δσα δικά σας διάβασα ως τώρα, σχηματίσω την ιδέα πως έχετε μιά πολύ ευαίσθητη ψυχή, που μπορεί καλύτερα να καταλάβη τα ανθρώπινα δράματα, να ψυχολογήση και να παρηγορήση τις βασανισμένες ύπαρξεις. Γι' αυτό σας γράφω και σάς ξεμολογιέμαι τον πόνο μου:

»Από μικρή πίστεψα στην ανωτερότητα της γυναίκας και πάντα είχα ώς ιδανικό μου το να ζέφευγα κάποτε από τον αντρικό ζυγό και να ζούσα ελεύθερη με μόνους οδηγούς μου τη λογική και τη συνείδηση, μακρυά από την πατρική ή τη συζυγική κυριαρχία. Και τ' είχα τονίσει στον πατέρα μου ότι μόλις τέλειωνα το Γυμνάσιο θάρχόμουν στην Αθήνα και θά σπούδαζα. 'Επιστήμων! Νά τι πτανε για μένα το ιδανικό μου... Τέλειωσα λοιπόν το Γυμνάσιοί πήρα μέ άριστα το απολυτήριό του· πώ μά ποιός τις πύλες του Πανεπιστημίου, μά δυστυχώς ό πόλεμος δέν μού έπέτρεψε να ξεμυτίσω από την Κύπρο. Λέω "δυστυχώς", αλλά αύτή ή αναγκαστική καθήλωσί μου στό νησί μου, έγινε τότε ή μεγάλη μου ευτυχία... Γιατί στό διάστημα αύτό άγάπησα τρελλά κάποιο νέο... Τίποτα δέν λογάριαζα: Ούτε τό ότι έκείνος ήτανε μάλλον άμόρφωτος ούτε την κοινωνική μας διαφορά. "Ολα αύτά πού θ' άποτελούσαν ίσως έμπόδια σέ μιάν άλλη γυναίκα γιά νά ένωθή μ' έναν άντρα, γιά μένανε ήτανε άσήμαντες λεπτομέρειες... Κι' οί ιδέες μου γιά την άνεξαρτησία της γυναίκας πήγανε περίπατο κι' ήμουν πρόθυμη νά δεχτώ σάν θείο δώρο καί την τέλεια ύποδούλωσι μου στόν άντρα πού άγαποΰσα. 'Ηρθε όμως σκληρή κι' άλύπητη ή άρνησις έκ μέρους τών δικών μου νά μού γκρεμίση έλπίδες κι' όνειρα... Καί δυό μήνες ύστερα άπό την τελευταία μας συνάντησι έκείνος παντρεύτηκε μέ μιάν άλλη.

»Καί τώρα σάς ρωτάω: Τί μού μένει νά κάνω;... Νά παντρευτώ; Βρίσκω όμως τό γάμο χωρίς έρωτα άνήθικον, νομίζω πώς όταν δυό άνθρώπους δέν τούς ένώνει ή αύθορμητισμός τής άγάπης ή ένωσίς τους είνε τσεπνή καί ζωώδης!... Νά έργαστώ καί νά ζήσω έλεύθερη; Αύτό ούτε νά τ' άκούση ό πατέρας μου· τό θεωρεί προσβολή ή κόρη του νά έργάζεται... 'Εκτός αύτοΰ, έχω καί την... άτυχία νά είνε λίγο εύκατάστατος ό πατέρας μου, κι' έτσι μού άποκλείεται ν' άποκτήσω τό θάρρος καί την αύτοπεποίθησι πού δίνει ή έργασία στή γυναίκα... Νά σπάσω τά οίκογενειακά μου δεσμά καί νά φύγω; Μπορώ. νομίζω. ν' άντιμετωπίσω τή ζωή τίμια μέ τή δουλειά μου, μέ τίς γνώσεις πού διαθέτω· άλλά πώς μπορώ νά πικράνω δυό άσπρομάλλικους γέρους γονείς πού μ' άναθρέψανε μ' όλη την... έγωϊστική τους άγάπη;...

»Ίσως μού άπαντήσετε πώς θά ξαναγαπήσω. Προλαβαίνω αύτό· πού ίσως μού πήτε καί σάς άπαντώ κατηγορηματικά: Δέν πρόκειται νά ξαναγαπήσω ποτέ!... Έχει τώρα ένα χρόνο πού έλιξε τελείως τό πρώτο μου — καί τελευταίο.... — έρωτικό έπεισόδιο. καί δέν έχω καμμιά διάθεσι ν' άρχισω άλλο... Πώς μπορώ νά πιστέψω σ' άλλα άντρικά μάτια, όταν ξέρω πώς τά μάτια πού κάποτε πίστεψα ότι μούλεναν άληθεια, ήταν όλο ύποκρισία καί ψευτιά;...

»Γι' αύτό άποφάσισα νά ζήσω έλεύθερη, μακρυά άπό την ήθική κατάπτωσι καί τόν πνευματικό μαρασμό πού φέρνει ή συνάφεια μέ τό άδέξιο κι' έπιπόλαιο αύτό όν πού λέγεται άντρας!... (!;!).

«φιλικά

»Γαλάζια 'Ανεμώνη».

Τό τόσο συμπαθητικό γράμμα άπό την Κύπρο είνε καθώς βλέπεσι ό άναγνώστης, γεμάτο άπό μεγάλα λόγια: «Θέλω νά ζήσω έλεύθερη χωρίς την ύποδούλωσι τής πατρικής ή τής συζυγικής κυριαρχίας». «Δέ θά ξαναγαπήσω ποτέ». Καί άλλα παρόμοια... 'Η «Γαλάζια 'Ανεμώνη» πίστεψε, γράφει στήν άνωτερότητα τής γυναίκας. Τί έννοεί "άνωτερότητα»: Τό νά ζή μιά γυναίκα μόνη κι' έλεύθερη έξασφαλίζοντας μέν. νέα τον τίτλο τής «γυναίκας έλαφρών ήθών» καί γρήγορα τον τίτλο τής «γεροντοκόρης»; 'Ο άντρας — έτσι καθιερώθηκε, έτσι ίσχύει — είνε τό άναγκαίο κάλυμμα τό άπαραίτητο στήριγμα μιάς γυναίκας. Είτε σάν σύζυγος, είτε σάν άδερφός, είτε σάν πατέρας. Προορισμός του νά γίνεται κυματοθραύστης, πού άπάνω του σπάνε τά άφρισμένα κύματα τής ζωής, καί νά μή στάνουν ώς την προστετευμένη γυναίκα παρά μερικές άσήμαντες σταγόνες άπό τόν άφρό τής άνθρώπινης τρικυμίας... 'Η «Γαλάζια 'Ανεμώνη» πάει ν' άνατρέψη τά καθιερωμένα, τά ίσχύοντα; Δέν θά καταφέρη τίποτ' άλλο παρά νά ματώση, νά πληγωθή. νά κουρελιαστή πάνω στίς σουβλερές είκιές τής ζωής. κι' ύστερα μιά μέρα μέ γονατισμένη την ψυχική της άντίδρασι, μέ κουρελιασμένο τόν έγωϊσμό της, θά γυρέψη άπ' τόν άντρα νά τής βαλσαμώση τίς πληγές, νά τής μαλακώση τούς πόνους. Ξέρω γιά μερικές έγωϊστηρίες τού τύπου «Γαλάζιας 'Ανεμώνης», αύτό είνε σκληρό... Γιατί όμως δέ σκέπτονται ότι καί γιά τόν άντρα ίσχύει τό ίδιο σχεδόν: "Οπως στή γυναίκα είν' άπαραίτητο στήριγμα ό άντρας έτσι καί στόν άντρα είνε άπαραίτητος σύντροφος ή γυναίκα: Νέα, έκπροσωπεί τόν έρωτα' μεσόκοπη τή στοργή' γρηά τή λατρεία... Είνε κουτό νά προσπαθοΰμε νά πάμε κόντρα στούς άγραφους καί άλλά άκατάλυτους νόμους τής φύσεως...

"Οσο γιά τ' άλλο: «Δέν πρόκειται νά ξαναγαπήσω ποτέ!»), — άς μού έπιτρέψη ή «Γαλάζια μού 'Ανεμώνη» νά γελάσω... Δέν άγαπάει κανείς «κατά βούλησιν». 'Η άγάπη μοιάζει μ' όλες τίς άλλες άθέλητες λειτουργίες τοΰ άνθρώπινου όργανισμοΰ — τήν άναπνοή τό καρδιοχτύπι... "Οταν έρθη ή ώρα σ' άγαπήσουμε, άγαπάμε θέλοντας καί μή.... Οί μεγάλες άποφάσεις μας δέν δείχνουνε παρά μιά φορά άκόμα τόν έγωϊσμό μας, πού νάμι ώμως μοιραίο νά λυγίση μπροστά στήν πραγματικότητα...

"Οσο γιά τούς στίχους σας καλή μου φίλη άπό την ώραία Κύπρο, βρίσκω πώς έχουνε περισσότερη συγκίνησι άπό τεχνική. Ξεχώρισα μόνο ένα δίστιχο:

«... Καί τώρα μείναμε έρημες,
(καρδούλα μου φτωχιά,
μάς ξέχασε ό λατρευτός, μάς
(άφισε μονάχες...»)

'Εσείς, κοπέλλα τόσο μορφωμένη, μπορείτε νά γράψετε καλά άν διαβάσετε.

«Καβαλλιώτισσα Α. Κ.»: Τό ότι ό άγαπημένος σας όταν είνε κοντά σας κάνει σάν τρελλός, ένώ όταν είνε μακρυά σας άδιαφορεί, τό περνάω' καί στέκομαι μόνο στή φοβερή πραγματικότητα την όποίαν φαίνεστε νά ξεχνάτε: ότι είστε παντρεμένη καί μητέρα ένός παιδιοΰ — πού άσφαλώς μιά μέρα θά ντρέπεται γιά σάς... 'Εστω καί τώρα, συνέλθετε, καί σταματήστε μέ κάθε τρόπο αύτό τό έγκλημα!..

"Πελοποννήσιος Τ. Μ.: Προκαλούν τόν άποτροπιασμό αύτά πού μού γράφετε, πρόκειται περί Σοδόμων καί Γομόρρων! Τραβηχθήτε άπό αύτό τό ήθικό τέλμα.

Σοφίαν Κρητην: Ρωτάτε τί νά κάνετε; Νά εύχαριστήσετε τόν Θεό γιατί γλυτώσατε άπό τή συμφορά καί νά μείνετε έκεί πού βρίσκεσθε μέ τόν άντρα σας καί τό παιδάκι σας.

Καρδιά στά δέκα: 'Η περίπτωσίς σας είνε καταπληκτική, άνατριχιαστική. Νά τοΰ φερθήτε αύστηρά κι' άν παραστή άνάγκη νά τά πήτε όλα στούς γονείς σας.

Δυστυχισμένον 'Ερωτόπλοκτον: Σοβαρώς; Είσαστε παπάς, πάντρεμένος πρό είκοσιπενταετίας, 50 χρόνων μέ κόρες παντρεμένες καί σάς συμβαίνουν αύτά τά τρομερά πράγματα; Μήπως μάς δουλεύετε; Γιατί δέν μπορούμε νά φανταστοΰμε ότι ένας άνθρωπος σάν κι έσάς — τό γράμμα σας δείχνει λογικό καί μέ κρίσι — παρασύρεται σέ μιά τέτοια κόλασι. Μόνος σας λέτε ότι ούτε νέα είνε ούτε ώραία. 'Ορκίζεσθε τό πρωί νά μήν την ξαναδήτε καί τό βράδυ κάνετε σάν τρελλός γιά τή φιλή της. Τά δικά σας είνε «φλογισμένα Ράσο» κι' όχι κείνα πού γράφε ό Μελάς. "Ας άφήσουμε όμως τ' άστεία. 'Η σκανδαλώδης αύτή ίστορία πρέπει νά τελειώση. Πρέπει νά έπιβληθήτε στόν έαυτό σας καί νά μή την ξαναδήτε, άφοΰ μάλιστα πρόκειται περί ένός πειρασμοΰ έντελώς άναξίου λόγου.

Δυστυχισμένην αύ ζυγον. Α. Α.: Θά σάς δώσουμε μιά καλή συμβουλή: Νά περιμένετε νά φέρετε στόν κόσμο τό παιδί σας. Αύτό θά τον κάνη ίσως ν' άλλάξη τακτική άπέναντί σας. "Αν καί τότε δέν συμβή τίποτε θά έχετε όλον τόν καιρό νά πάρετε μιά όριστική άπόφασι. Πρός τό παρόν όμως νά σταματήσετε τά χαμόγελα πρός τόν άλλον. Μόνον όταν δήτε ότι είνε άδιόρθωτος κι' έξακολουθεί νά σάς βασανίζη τότε σάς έπαναλαμβάνω, φροντίζετε χωρίς διισταμό γιά την εύτυχία σας.

Κάποιον στρατιώτη, φοιτητήν Ίστορίας: 'Αφοΰ όπως όμολογείτε είσαστε άδημιούργητος, τί συμβουλή νά σάς δώσουμε; "Αν παντρευτήτε την κόρη πού άγαπάτε πώς θά την συντηρήσετε; Δέν χορταίνουν δυστυχώς τά γλυκόλογα. Τό άλλο ζήτημα ότι οί γονείς σας σάς θέλουν κοντά τους, δέν είνε σχεδόν σημασία. Δημιουργηθήτε πρώτα, τελειώστε τίς σπουδές σας, μπήτε σ' ένα δρόμο καί τότε θά κάνετε όλο τό καιρό νά πραγματοποιήσετε τό όνειρό σας.

'Αλέξην. Σπάτα: Τό γράμμα σας καθυστέρησε άγνωστο πώς. Γι' αύτό σάς άπαντοΰμε κάπως άργά. Πρέπει νά είσθε μάλλον εύχαριστημένος γιατί γλυτώσατε άπό μιά τέτοια γυναίκα. Τί νά την κάνη ένας άντρας μιά γυναίκα πού δέν την άγαπά καί πού τοΰ άρπάζει στό τέλος τό πορτοφόλι κι' έξαφανίζεται; 'Αφήστε την λοιπόν στή κακή της τύχη καί φροντίστε νά βρήτε μιά άγνή καί τρυφερή καρδιά πού θά σάς άγαπήση είλικρινώς καί θά σάς κάνη εύτυχισμένον. Σάς άξίζει ή εύτυχία γιατί καί τίμιος καί έξυπνος άνθρωπος φαίνεσθε. Εύχαριστοΰμε γιά τή πρόσκλησι. Θά έκδράμουμε μιά μέρα στά Σπάτα καί βάρθουμε νά σάς βροΰμε.

Τέσσερες 'Ακρίτας. Κάπου στήν προκάλυψι: Δυστυχώς δέν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες γιατί δημιουργοΰνται παρεξηγήσεις κτλ.κτλ. 'Η έπιθυμία σας όμως μπορεί νά ίκανοποιηθή. Ν' άπευθυνθήτε είς 'Αθηναϊκήν έφημερίδα πού διατέτει κάθε Κυριακή όλόκληρη στήλη γιά τέτοιες δημοσιεύσεις.

Χονδρόν Χρήστον, Στρατιώτην: Σάς στέλνω εύχαρίστως μερικά άπ' τά τραγούδια μου.

Τά πέντε Καφούρια: Δυστυχώς δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτε: Δέν κρατοΰμε διευθύνσεις έκτός αύτοΰ δέ, δέν άναμιγνυόμεθα στά οίκογενειακά τών έπιστολογράφων μας.

"Ωμορφην-λυγερήν χωριατοπούλαν: 'Αγαπάτε τόν δάσκαλο τοΰ χωριοΰ σας. 'Εκείνος όμως δέν ξέρει τίποτε. Πώς θά μάθη τό μυστικό τής καρδιάς σας; Φυσικά δέν πρέπει κατ' ούδένα λόγον νά προδήτε σείς πρώτη στό... άπονενοημένον διάθημα μιάς έρωτικής έξομολογήσεως. "Αν έχετε φιλικές σχέσεις μέ τόν δάσκαλο φροντίστε νά μαντέψετε τίς διαθέσεις του. Φροντίστε νά τόν νοητεύσετε. Διαφορετικά δέν γίνεται τίποτε καί ύποφέρετε άδικα.

«Χ» Σελινιάτικα: Πρώτη φορά βλέπουμε ένα νέον νά ρωτάτη πώς φ' άποφύγη τόν έρωτα. Καί τό ρωτάτε αύτό γιατί τα. Καί τό ρωτάτε αύτό γιατί ό έρωτας όπως λέτε, σάς φοβίζει. Σέ καλό σας! Τί είδους νέος είσαστε σείς; Πάντως θά παντρευτήτε μιά μέρα. Πρός άποφυγήν λοιπόν κάθε αίθηματικής κακοτοπιάς φροντίστε νά βρήτε άπό τώρα μιά σύντροφο τής ζωής σας, σεμνή, καλή νοικοκυρά τρυφερή κτλ. "Ετσι κοκυρά τρυφερή κτλ. "Ετσι θάστε εύτυχής πλάι σέ μιά γυναίκα χωρίς νά κινδυνεύετε άπό τίς γυναίκες.

'Αποτυχοΰσαν τοΰ "Ερωτος Σ. Γ.: Μιλάτε πε-

ριοδικό ταξιδιοΰ στόν Καναδά καί αναζητήσεως τοΰ Καναδοΰ πού άγαπήσατε σάν νά πρόκειται περί ένός άπλοΰ περιπατου μέχρι τοΰ Ζαππείου. Ξέρετε την διευθύνσιν τοΰ άνθρώπου πού άναζητάτε; Ξέρετε τίς σημερινές διαθέσεις του; Ξέρετε την κατάστασί του; 'Αλλά κι' άν τά ξέρετε όλ' αύτά μή διαπλεύσετε τόν 'Ωκεανό πρίν σκεφθήτε καλά. Ξεχάσαμε όμως τό σπουδαιότερο. 'Ο Καναδός σας είνε παντρεμένος, όπως γράφετε. Έν τοιαύτη περιπτώσει τί έλπίζετε; Καθήστε πρός Θεοΰ στ' αύγά σας.

Δίδια Ζαννέτ: Κάποτε ή ζήλεια είνε τό άπόσταγμα τής μεγάλης άγάπης. "Αν λοιπόν ό άγαπημένος σας είνε μόγον ζηλιάρης μή φθάνετε μέχρι προστριβῶν καί πρό παντός μήν προκαλήτε σείς τή ζήλεια του μέ τή συμπεριφορά σας. Γιατί κι' αύτό γίνεται μέ μερικές γυναίκες. Διαφορετικά θά ήτον προτιμότερο νά διακόψετε τίς σχέσεις σας. Γκρίνια καί έρωτας δέν ταιριάζουν καθόλου.

"Ατυχον Τ.Π.Ν.: "Επρεπε νά είμαστε προφήτες γιά νά σάς δώσουμε την άπάντησι πού ζητάτε. Πάντως τό καλλίτερο πού έχετε νά κάμετε είνε νά μιλήσετε άπ' εύθείας στήν ίδια γιά νά πάρετε μιά ρητή καί κατηγορηματική άπάντησι.

"Εναν άρρωστον: Λυπούμεθα διότι δέν μπορούμε νά ίκανοποιήσουμε την περιέργειά σας. Ζητάτε τά χαρακτηριστικά τής έπιστολογράφου. Αλλ' αύτή μάς έστειλε μόνον έπιστολή, σχι καί την φωτογραφία της. Ούτε άπό πού άπεστάλη ή έπιστολή άνεγράφετο. Συνεπώς εύρισκόμεθα κι' έμεις είς τό σκότος.

Μαθητήν 'Ανωτέρας Εκπαιδεύσεως: Σάς άγάπησαν, όπως γράφετε, καί ή μικρή καί ή μεγάλη μέ «κεραυνοβόλον έρωτα» καί δέν γνωρίζετε πιά τί νά κάμετε. Πώς μπορούμε όμως νά ξέρουμε έμείς πού άγνοοΰμε τίς δυο αύτές νέες; Κατά τή γνώμη μας πρέπει νά ρίζετε κλήρο ή νά κυττάζετε καί σείς κι' αύτές τά μαθήματα σας καί ν' άφήσετε τίς έρωτικές μανοΰβρες γιά άργότερα.

Μπέμπυ: Μέ «δουλεύετε» καί σείς άγρίως... Τόσο άφελή μέ φαντάζεσθε;

Κώστα Τ. Καζάντζη: 'Ασφαλώς θέλει νά παίξη μαζύ σας.

Καλλιόπην Δ., Σύρον: "Εχουμε την γνώμην ότι δέν εύθύνεται ένας νέος γιά τίς πράξεις τών άδελφών του. 'Αρκεί νά είνε αύτός σοβαρός, σεμνός, έντιμος. "Αν έχουν έτσι άκριβώς τά πράγματα εύχομαι νά πεισθοΰν οί γονείς σας καί νά δώσουν την συγκατάθεσί τους.

Στελούτσαν: Μιά λύσις ύπάρχει. Νά παντρευτήτε καί νά έργάζεσθε στήν άρχή κι' οί δυό γιά ν' άρχίσετε τή ζωή σας. Κατόπιν, άν άναπιόσαστε είλικρινά, όλα θά πάνε καλά.

Πονεμένην Καρδιά, Α.Ν.Γ.: Προτιμήστε αύτόν πού σάς διάλεξε ό πατέρας σας κι' άσφαλώς θά τόν άγαπήσετε καί θά τόν έκτιμήσετε μέ τόν καιρό.

«Ματωμένη άγγινάρα»: Είστε δεκαέξη έτών —άρηνι, παρ' όλο τό θηλυκό ψευδώνυμό σας... Καί άγαπάτε μιά νέα ή όποία... κλπ. Περιμένετε νά μεγαλώσετε λίγο, άγαπητέ μου, γιά νά πήξη λίγο τό μυαλό σας...

«Μαθήτην Κ.Ζ.», Θεσσαλονίκην: Πρό δυό έτών άγαπήσατε μιά μικρούλα 14 έτών ή όποία όμως, ένώ έρχόταν ένα χρόνο άνελλιπώς στά ραντεβού σας είφνιδίως διέκοψε. Μέ ρωτάτε γιατί. Σάς άπαντώ: Γιατί περιμένει νά πάρετε πρώτα τό άπολυτήριον τοΰ Γυμνασίου!...

"Αγνωστο Χ.». Σελιανίτικα: "Εχετε μίαν άπορίαν, την όποίαν αύτε τά μυθιστορήματα πού διαβάζετε σάς. «Διελεύκαναν», ούτε οί άνθρωποι μέ τούς όποίους συζητήσατε—πρώτα τοΰ χωριοΰ σας καί ύστερα... όλης τής περιφερείας σας. Καί την άπορία σας αύτή έρχεστε σήμερα νά διατυπώσετε σέ μένα. ζητώντας άπεληπισμένα νά σάς την λύσω τού-λάχιστον έγώ. Λόγω τοΰ ότι έπιθυμείτε άλλά καί φοβείσθε τόν έρωτα δέν ξέρετε ποιό δρόμο νά πάρετε. «τοΰ έρωτος, ή τής άποφυγής αύτοΰ, καθότι βλέπετε καί άκούετε ότι ό έρως άλλους καταστρέφει καί τούς κάνει δυστυχείς καί άλλους πλουσίους καί εύτυχείς...» Έγώ τούλάχιστον, άγαπητέ μου φίλε, δέν ξέρω κανέναν έρωτα πού νά έκανε κάποιον... πλούσιον! Διότι ό πτερωτός αύτός θεός κουβαλάει συνήθως μαζί του φαρέτραν καί βέλη, ούδέποτε δέ λίρας 'Αγγλίας... "Οσον άφορά την άπορίαν σας — «ποίον δρόμον νά πάρετε, τοΰ έρωτος ή τής άποφυγής αύτοΰ»— νομίζω ότι, όταν έρθη μέ τό καλό ή ώρα σας, όσους τής περιφερείας καί νά ρωτήσετε, θά δεχτήτε την άπορίαν κατακέφαλα τάν κεραμίδα, καί τότε δέν θά έχετε πλέον άπορίες άλλά μεράκι στήν καρδιά... Περιμένετε λοιπόν. μέ ύπομονή καί συγκίνησι τή μεγάλη στιγμή....

«Π.Θ.Κ.Μ.Δ.»: Τό νά πέσετε άπό την Άκρόπολι διότι οί δικοί σας δέν στέρνουν νά σάς ένώσουν μέ την γυναίκα πού άγαπάτε, δέν είνε λύσις. Καί ούτε σάς δικαιολογεί τό γεγονός ότι... «καθόσαστε στήν Πλάκα» κι' έχετε κοντά την 'Ακρόπολι (!!). Διότι τότε όποι κάθονται στήν Κασταλλία θάπρεπε νά πέφτουν ύποχρεωτικώς στή θάλασσα καί δσοι στό Πυριτδοπιείον νά βάζουνε φωτιά στά μπορούτια καί... βάρδα φουρνέλλο! Φροντίσετε — σοβαρά τώρα,...— νά έξακριβώσετε άν ή άγαπημένη σας είνε άξια τής άγάπης σας. Γιά νά μήν τή θέλουν οί δικοί σας πολύ φοβοΰμαι ότι δέν θά είνε... Οί γονείς όταν πρόκειται γιά την εύτυχία τοΰ παιδιοΰ τους έχουνε μιά φοβερή διαίσθησι. Κι' αύτό θά τό έννοήσετε καί σείς όταν γίνετε, μέ τή σειρά σας, πατέρας...

«Εωσφόρον»: 'Η άγαπημένη σας ή όποία όπως όμολογείτε, έχει καί κάποιο παρελθόν, δείχνει καλά τή διάθεσί της, την προοπτική της: θέλει νά παντρευτή ή κοπέλλα... 'Επειδή λοιπόν έγώ νομίζω ότι ό γάμος είνε άποτέλεσμα καί όχι αίτία έχω τή γνώμη ότι δέν πρόκειται νά εύτυχήσετε μαζί της καί ξεχάστε την... Είνε, άλλωστε, τόσο μικρές οί οίκονομικές σας δυνατότητες, καί έπί τέλους αύτή ή διαφορά τών δυό έτών πού σάς χωρίζει — είς βάρος της...— θά γίνη μιά μέρα βουνό γιά νά πλάκωση την εύτυχία σας...

«Χ. Χ. Χ.»: 'Η γυναίκα πού άγαπάτε νομίζει πώς την άπατάτε ένώ σείς πρεσδεύετε τό έντελώς άντίθετο — ότι, δηλαδή, σάς άπατάει αύτή... Ό τι καί νά συμβαίνη φαίνεται ότι μεταξύ σας έχει έμφυλοχωρήσει μονίμως ή δυσπιστία, καί... χώριστε...

«Β.Σ.Τ.Ζ.»: 'Αφοΰ σάς άποφεύγει αύτός, άποφύγετέ τον καί σείς. Μέ τό νά έπιμείνετε δέν θά κερδίσετε τίποτε, ούτε σείς ούτε ή άγάπη σας, ούτε ή άξιοπρέπειά σας...

«Αφελή Α.Α.Α.», Θεσσαλονίκη: Νά συνεχίσετε την ίδια άνδροπρεπή καί άξιοπρεπή στάσι σας, άπέναντι τής άναξίας συζύγου τοΰ άνθρώπου πού όνομάζετε εύεργέτη σας... Γυναίκες βρίσκετε όσες θέλετε' φίλοι όμως ύπάρχουν έλάχιστοι στή ζωή, κι' αύτοί οί έλάχιστοι πρέπει νά περιβάλλωνται μέ έκτίμησι καί σεβασμό, γιατί τό άξίζουν...

«Πληγωμένα φτερά»: 'Αφοΰ ή άγαπημένη σας είνε τόσο αύστηρών άρχών δέν ύπάρχει λόγος ν' άπογοητεύεστε διότι στά άπεγνωσμένα σας έρωτικά "S.O.S.» άπαντά μέ τόσο έπίμονη σιωπή... Περιμένετε νά χαλαρωθοΰνε λίγο τά δεσμά της, καί τότε έχετε καιρό νά συμπεράνετε άν έν-διαφέρεται γιά σάς ή όχι...

«Αμαρτωλήν Ε. Γ. Ν.»: 'Αγαπήσατε έναν άνθρωπο κατά εϊκοσι χρόνια μεγαλύτερό σας, καί παντρεμένον... 'Η άγάπη σας αύτή είνε καί άνοησία καί έγκλημα' άνοησία διότι δέχεστε νά ζήσετε στό περιθώριο τής ζωής ένος άνθρώπου άπάνω στόν όποίον μιά άλλη γυναίκα έχει δλα τά δικαιώματα' έγκλημα δέ, διότι ύποσυνείδητη προοπτική σας είνε νά ύποσκάψετε μιά δημιουργημένη συζυγική εύτυχία καί άπό τά έρείπια της νά χτίσετε τή δική σας... Σταματήστε μέ κάθε θυσία!...

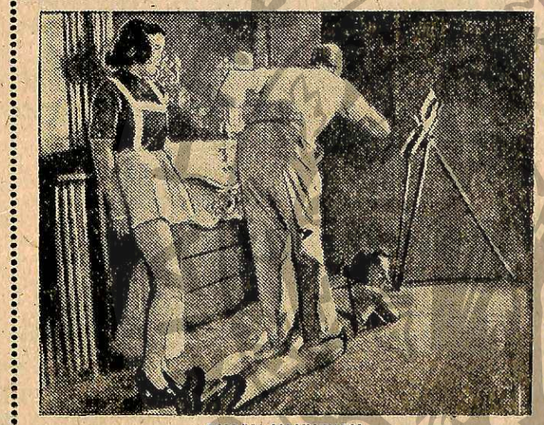

ΣΧΟΛΗ ΜΑΝΝΕΚΕΝ

Μια ειδική σχολή για μαννεκέν άρχισε νά λειτουργή τελευταίως στό Παρίσι. Μεταξύ τών μαθημάτων πού διδάσκονται ο' αύτή είναι καί μιά ειδική γυμναστική γιά την άποχτησι ώραίων γραμμών. Στην εικόνα ένας άπό τούς γυμναστάς τής σχολής πατάει στά νώτα μιάς νέας πού προορίζεται γιά μαννεκέν. 'Η άσκησις αύτή — κατά τις διαθεβαιώσεις τοΰ διευθυντοΰ της σχολής — δίνει μιά πολύ άρμονική διαμόρφωσι στήν περιφέρεια...

Μια δυστυχισμένη...»: Δέν είσαστε ή πρώτη πού βρήκε τή δυστυχία στό πλευρό ένος τυραννικοΰ συζύγου πού τόν έπέβαλε ή θέλησις τών γονέων της... Φυσικά, δέν είνε δυνατόν κανείς νά σάς συμβουλεύση νά σπατάλησετε όλη τή ζωή σας στό πλευρό του... Πάντως όμως, δέν θά είμαι έγώ αύτός πού θά σάς συμβουλεύση παράνομες λύσεις καί άκρότητες... Ό νόμος καί ή λογική έχουν προβλέψει λύσεις ώραίες καί γιά την περίπτωσί σας... Σκεφτήτε τις καί δοκιμάστε τις...

«Αμυαλη μικρούλα Τ. Π.»: 'Αφοΰ φταίτε σείς άφοΰ τόν κάνατε σείς νά πονέση, κι' άφοΰ παραδέχεστε ότι είνε έγωϊστής καί μπορεί νά πονάη χωρίς νά τό δείχνη δέν χωρεί συζήτησις: Ζητήστε του συγγνώμη, έστω καί χωρίς νά πέσετε στά πόδια του — όπως μοΰ γράφετε...

«Βερόνικα Β.»: 'Αγαπάτε έναν ό όποίος βρίσκεται στό σανατόριο, κι'... έναν άλλον, πού βρίσκεται έξω άπό τό σανατόριο!... Μέ ρωτάτε ποιόν νά διαλέξετε... Βλέπω μέ χαρούμενη έκπληξι, ότι ή καρδιά σας είνε χαρακτηριστικό τής έποχής: Άγγινάρα μέ πολλά φύλλα καί αίσθηματα!...

«Τάκην Σήμαντρον», Θεσσαλονίκη: Όλοσφείτε άπάνω στό «Ερωτικό Ταχυδρομείο» γενικώς στούς έπιστολογράφους του, καί στούς συνεργάτας του ειδικώτερον, καί διευρτάσθε: «Πώς κ. Χαιρόπουλε, δέχεστε νά κάνετε αύτή τή δουλειά;» Σάς άπαντώ είλικρινώς: Ούτε κι' έγώ κατάφερα νά τό καταλάβω...

«Ενα 19ετές Άθηναίον νεαρόν»: Είστε, γράφετε, δεκαεννέα έτών, σπουδάζετε, περιμένω άπό τις όρισμένους τοΰ βελνεκούζη τής άποστροφές... Πολύ φοβάμαι ότι ή άποια πλήττει άνηλεώς τούς μαθητάς»... Ποιός μιά φράσις καί πραγματικά χαριτωμένη. Αύτή καί μόνη μέ κάνει ν' άσχοληθώ μαζί σας, καί μ' ένα ζήτημα έξυπνημένο γιά μένα: Το ζήτημα τών μαθητικών έρώτων. Γράφετε λοιπόν: «Πώς κ. Χαιροπούλε, κατακρίνετε τούς έρωτας τών μαθητών όταν στό μυθιστόρημά σας («Αγγελος χωρίς φτερά») μάς δείχνετε την Κατερίνα στά δεκαπέντε της χρόνια έρωτευμένη;...» Σάς άπαντώ: Καί ποιες σάς είπε ότι ή Κατερίνα στά δεκαπέντε χρόνια της ήτανε μαθήτρια;..... "Αν ήτανε καί συνέβαινε νά γράψη στό «Θησαυρό» γιά νά μοΰ ζητήση συμβουλή, θά της ένραφα ό,τι καί σ' όλους τούς άλλους μαθητάς τοΰ κύκλου μας. Στά μαθήματά σας, στούς διαγωνισμούς σας καί μακρυά άπό τόν έρωτα πού θά σάς άπομακρύνη τό δίπλωμα... Για τά ένθουσιώδη νεανικά σας λόγια, χίλια εύχαριστῶ...

«Ατυχον Ντάνια Β. Ν.Κ. 902»: Νά περιμένετε νά μεγαλώσετε καί σείς καί ή άγαπημένη σας...

«Απειρη Κοπτικο-πούλα»: "Αν μέν σάς άναπάη, δέν θά συμφωνήση νά διαπάη μαζί σας, καί θά ξανακόψη μαζί σας, καί θά ξανανυρίση, νυρίση... "Αν δέν ξανανυρίση, θά πή πώς δέν σάς άγαπάει πραγματικά — καί αύτό μάλλον δείχνει ή προσπάθειά του νά συνδεθή πιό ρεαλιστικά μαζί σας — όπότε προσπαθήστε νά τόν ξεχάσετε.

«Ερρικον Κ.Π.», σπουδαστήν: Τό νά ζητή κανείς σχέσεις μέ μιά γυναίκα παντρεμένη σημαίνει ότι δέν είνε άνθρωπος έντιμος... Τό ότι αύτή σάς προκαλεί τή μιά μέρα καί την άλλη σάς άπομακρύνει δέν έχει καμμιά άπολύτως σημασία. Τό δικό σας καθήκον είνε νά την άφίρετε ήσυχη διότι αύτό πού πάτε νά κάνετε, είνε άτιμο άπέναντι ένος όμοφύλου σας πού δέ σάς έφταιξε σέ τίποτε... Σκεφθήτε ότι αύξυνος μπορείτε νά γίνετε καί σείς μιά μέρα γι' αύτό,

πρέπει νάχετε απέναντί των άλλων άνδρών την αλληλεγγύη του φύλου. Γυναίκες υπάρχουνε τόσες ανύπαντρες. Οί παντρεμένες πρέπει νά είνε σεβαστές. Από μιά παρεκτροπή τους έξαρτάται τόσα ίερά πράγματα: Η αξιοπρέπεια τού συζύγου ή εύτυχία τών παιδιών τά όποία δυνατόν νά ύπάρχουν ολόκληρο τό σπιτικό, πού μπορεί σέ μιά στιγμή νά σωριαστή σέ ερείπια...

«Μικρή Πονεμένη Σουλιώτισσα. Μ. Κ.»: Έφ' όσον έργάζεστε στό ίδιο κατάστημα έχετε όλον τόν καιρό νά ψυχολογήσετε τόν χαρακτήρα του. Καί, άν μέν άξίζη, δώστε του άνεπιφύλακτα τήν καρδιά σας· άν όμως δέν τό άγαπάει, στα-ματήστε ήρωϊκά!... Οί Σουλιώτισσες είνε ήρωίδες σέ πολύ σοβαρώτερα πράγματα· δέν θά είνε καί στόν έρωτα;

«Ταϊγγανοπούλα Μ. Κ.»: Έτσι άγαπούν οί άρρωστοι: Πιεστικά, έγωϊστικά... Νά τού πήτε πώς δέν τόν αγαπάτε; Μπορείτε νά τόν σκοτώσετε... Νά τού πήτε πώς τόν άγαπάτε ένώ δέν αισθάνεστε γι' αύτόν παρά οίκτο, θά γίνετε δυστυχισμένοι καί οί δύο σας... Προσπαθήστε, πολύ μαλακά μέ τό καλό, νά τόν άποφύγετε. Έν άνάγκη, γίνετέ του άντιπαθητική. Πάντως, μέ πολλή προσοχή, μέ άνθρωπισμό, σάν εύαίσθητο καί τρυφερό πλάσμα πού είσαστε — σά γυναίκα...

«Μικρή Ξανθούλα Δ. Π.»: Πολύ λογικά σκέπτεστε: Άφίστε τον νά έκδηλωθή αύτός πρώτος. Δέν είνε ούτε άξιοπρεπές ούτε σύμφωνο μέ τά έρωτικά έθιμα νά μιλήσετε σείς πρώτη... Καί θά έκδηλωθή πιό εύκολα ό άγαπημένος σας άν τού δείξετε κάποια σχετική άδιαφορία...

«Ανήσυχη Καρδιά», Θεσσαλονίκη: Άφού έχει πή σέ φίλους του ότι ένδιαφέρεται γιά σάς περιμένετε νά τό πή κάποτε καί σέ σάς. Κι' άφού είνε «συνεσταλμένος» δώστε του λίγο θάρρος...

Α.Β.Α.: Αύτές οί «άμαρτωλές», πού πρώτα έξομολογούνται συντετριμμένες τό παρελθόν τους, σάν μετανοούσες Μαγδαληνές, κι' ύστερα φεύγουνε γιά νά ξαναρχίσουνε τά ίδια, είνε πιστέψτε με, πλάσματα πολύ έπικίνδυνα... Φροντίστε μέ κάθε τρόπο νά τήν ξεχάσετε.

Γ. Ι. Β. 392 Χ. 17 Δ. (!!): Άλλος πάλι γρίφος τό δικό σας ψευδώνυμο! Καί ή δική σας άγαπημένη, άπό τά γραφόμενά σας τουλάχιστον δείχνει πώς είνε τύπος έπικίνδυνος. Προσπαθήστε νά τήν ξεχάσετε.

«Πονεμένη Μικρή Μ. Ν.»: Άφού ή άφορμή τής διακοπής τών σχέσεών σας είνε οί δικοί σας, κι' άφού έχετε ψυχολογήσει ότι σάς άγαπάει, φροντίστε νά τού έξηγήσετε πώς έχουν τά πράγματα. Έπίσης φροντίστε νά μαλακώσετε λίγο τούς δικούς σας, ώστε ή ένωσίς σας νά όλοκληρωθή κάποτε μετά τό γάμο.

«Μ. Γιασεμί Γ.»: Η συγγένειά σας μέ τόν άντρα πού άγαπάτε είνε τόσο μακρυνή, ώστε ούτε ή έκκλησία, ούτε ή βιολογία, ούτε ή λογική ν' άποκλείουν τήν ένωσί σας μαζί του... Άν τό πάρετε έτσι, τότε όλοι οί κάτοικοι τής Γής είμαστε συγγενείς μεταξύ μας άφού προερχόμαστε άπό τούς ίδιους προγόνους: ...τόν Άδάμ καί τήν Εύα!

«Μύριελ» καί «Ζουάναν», Πειραιάς: Άφού άγαπάτε καί οί δύό σας τόν ίδιον άντρα χωρίς νά τό ξέρη, φροντίστε νά ψυχολογήσετε ποιάν προτιμά. Άν φυσικά προτιμά μιά άπό τίς δυό σας, δέν θά άποκλείεται νά προτιμά μιά τρίτην!

«Άτυχον Θ.Π.Γ.»: Άν ή άγάπη σας είνε άγνή καί οί προθέσεις τού άγαπημένου σας τίμιες δέν βλέπω γιά πρόλογο νά φοβόσαστε τόν άδελφό σας... Είνε μήπως άγριάνθρωπος; Άνήκει στή φυλή τών Ζουλού; Η θέλει νά δή τήν άδελφή του γεροντοκόρη;

«Άπίστευτο(;!) Γαλαναμάτα»: Θέλετε ίσως νά πήτε («Άπιστη Γαλανομάτα»)... Άς είνε. Γιατί νά μήν πιστεύετε στήν άγάπη καί τά ώραία της έπακόλουθα, όπως είνε ό γάμος;... Ό άγαπημένος σας σάς άγαπάε., τόν άρραβωνιαστήκατε, περιμένετε νά τόν παντρευτήτε καί μήν βασανίζεστε άπό άδικαιολόγητες άμφιβολίες.

Γιάννην Ν.: Έχετε πάρει μιά γυναίκα κακή καί έγωϊστρια, όπως συνάγεται άπό τά γραφόμενά σας... Άφού όμως τήν άγαπάτε πάντα καί είσαστε σέ μιά ηλικία πού δέν έπιτρέπει έξάλλες καί ριζικές άποφάσεις άρκεστήτε στήν παρουσία της κοντά σας, πού άν όχι στοργή, σάς έξασφαλίζει, τουλάχιστον, μιά παρηγοριά...

«Πονεμένη Σπουδάστρια»: Οί υποκρίτρίες καί καπάτσες συνήθως κερδίζουν στή ζωή περισσότερο άπό τίς είλικρινείς όπως έσείς... Άφού όμως γιά τήν άδελφή σας ό άνθρωπος πού άγαπάτε είνε άπλό καπρίτσιο, ένώ γιά σάς είνε ή εύτυχία — τόσο, πού άν τόν χάσετε νά σκέπτεστε τήν αύτοκτονία σά λύσι... — νομίζω πώς τό προτιμώτερο είνε νά μιλήσετε καθαρά καί ζάστερα στήν άδελφή σας. Ίσως νά είνε ύποκρίτρια καί καπάτσα, όπως γράφετε άλλά δέν άποκλείεται νά έχη καί συνείδησι...

«Μικρούλα μέ τά μαύρα»: Έφυγε ό άγαπημένος χωρίς νά ξέρετε πού βρίσκεται χωρίς ν' άφήση ίχνος πίσω του;... Κάπνός ήν καί διελύθη;... Φροντίστε νά μάθετε πού βρίσκεται, καί γράψτε του. Άπλά, μέ είλικρίνεια — όπως γράψατε καί σέ μένα. Άν έχη καρδιά δέν μπορεί παρά νά συγκινηθή...

«Φτωχή κόκκινη άνεμώνη»: Η ζωή δίνει συχνά τή χαρά της σ' έκείνους πού τούς τήν έχει άπό καιρό στερήσει. Μή νάνετε τό θάρρος σας. Οί περισσότεροι άνθρωποι στόν κόσμο γνωρίζουν θλίψεις. Κι' αύτοί είνε όπως έγραψα κι' άλλοτε, οί μεγάλοι προνομιούχοι τού πόνου... Άλλωστε ό πόνος σφυρηλατεί χαρακτήρες καί πλάθει άνθρώπους. Η διαρκής χαρά — καί είνε σπάνια αύτή... — δημιουργεί πλαδαρά μαμόθρεφτα... Θά είμαι πολύ εύτυχής άν μού ξανα-γράψετε, κι' άν τό θάρρος πού προσπαθώ νά σάς δώσω μπορέσαν νά σάς κάνη νά σηκώσετε τό κεφάλι ψηλά καί ν' άτενίσετε μέ θάρρος τή ζωή καί τίς φουρτούνες της. Τή ζωή, πού, όπως είπε ό Άλέξανδρος Δουμάς είνε ένα κομπολόϊ άπό μικρές μιζέριες, πού ό φιλόσοφος («έκκοκίζει») (είνε ή μόνη δυνατή μετάφρασις τού «egrene») γελώντας...

«Απελπισμένη στόν έρωτα»: Μ.Μ.Μ. 118 Χ.: Νά προσπαθήσετε νά πείσετε τούς γονείς σας νά συγκατατεθούν στήν ένωσί σας, πού άποτελεί τήν εύτυχία σας... Μέ τήν πειθώ θά πούνε στό τέλος τό ναί... Γιά τά κολακευτικά λόγια σας γιά τό βιβλίο μου («Έκείνος — Έκείνη»), πού άρεσε τόσο σέ σάς όσο καί στόν άγαπημένο σας, χίλια θερμά εύχαριστώ...

«Άδωνις Σ.Τ.Π. 64», Πάτρας: Τά νά μήν άπαντήση έκείνη στά γράμματά σας μπορεί νά μήν είνε ένδειξις άδιαφορίας έκ μέρους της, άλλά δειλίας πού συναντάται συχνά ίδίως στά κορίτσια τών έπαρχιών. Έφ' όσον μάλιστα ή στάσις της ήτανε μάλλον εύνοϊκή άπέναντί σας, νομίζω ότι μπορείτε νά κάνετε ένα άπ' εύθείας διάβημα ζητώντας την σέ γάμο. Μιά καί είστε πιά άποκατεστημένος καί μπορείτε ν' άτενίσετε τό μέλλον υ' έμπιστοσύνη, νομίζω πώς τό διάβημά σας αύτό θά γίνη άπ' όλους — κι' άπό τήν άγαπημένη σας κι' άπό τούς δικούς της — δεκτό μ' ένθουσιασμό.

«Τρελλή μαθητριούλα»: Η έρωτική σας Όδύσσεια μέ πείθει ότι παραμελήσατε γιά χάρι της τήν άλλη Όδύσσεια, τήν πραγματική, τού Όμήρου, πού είνε τόσο άπαραίτητη στή μαθητική σας σταδιοδρομία... Ξαναγράψτε μου άμα θά πάψετε νά είσαστε καί «τρελλή» καί «μαθητριούλα»..

«Άναποφάσιστη στόν έρωτα»: Η στάσι σας είνε σοφή. Μήν τού άνταποδώσετε τόν έρωτά του, πειρά μόνον άμα θά τόν δήτε πρόθυμο νά σάς προσφέρη τό όνομά του. Μέ κάνουν στήν περίπτωσι σας έπιφυλακτικόν δυό πράγματα: Τό ότι είσαστε φτωχή καί είνε πλούσιος καί τό ότι έχει άδελφή νά παντρεύη... Προσοχή, λοιπόν, καί... βήμα σημειωτόν στίς έκδηλώσεις σας...

«Πονεμένη νέα»: Μεγάλη ή σκληρότης τών δικών σας... Άφού ό άγαπημένος σας προτείνει νά σάς παντρευτή δεχτήτε το — είνε, άλλωστε μιά παρηγοριά αύτός ό νάμος γιά σάς, πού είστε διωγμένη άπ' όλους χωρίς στήριγμα... Η φτώχεια σας δέν είν' έλάττωμα. Θά τήν άντιμετωπίσετε οί δυό σας καλύτερα παρά μόνος ό καθένας άπό τούς δυό σας...

Μαριάν Μ.: Έπήρα τό καινούργιο σας γράμμα, μέ τά άποκόμματα τών δυό έφημερίδων — μέ τό κομμάτι τό δικό σας καί τό παλιό έκείνο χορογραφημα τού («Άπομάχου») στήν «Πρωϊα»), τό σχετικό μέ σάς. Γράφετε πολύ συμπαθητικά. Θά ήθελα νά σάς έβλεπα στό σπίτι μου, πρίν φύγετε ό ποιοδήποτε άπόγευμα μετά τίς 5.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ. «Μιά πονεμένη μητέρα»: Βόλον: Πιστεύω στήν άγνότητα τών σχέσεών σας, γιατί ξέρω τήν τιμιότητα τού άνθρώπου πού άγαπήσατε.. Η διεύθυνσις πού ζητάτε είνε: μετά τό όνομα: 100) 4524) 42. 104 Σ.Π.Π. Έπιτελείον Ι Μοίρας Σ.Τ.Γ. 917.

Ο ίδιος

«Γιατί άγαπιούνται»

«Γιατί άγαπιοῦνται ένας άντρας καί μιά γυναίκα;» Είνε τό έρώτημα πού θέτει μιά άγνωστη γυναίκα στό «Ζιζάνιο Η. Ρ.». Ο τρόπος μέ τόν όποίον θέτει τό έρώτημα ή συμπαθής άναγνώστρια μάς κάνει νά συμπεράνω πώς είνε μικρή καί δέν έχει άγαπήσει άκόμα. Όσοι άγαποῦν δέν ένδιαφέρονται ποτέ νά μάθουν τό γιατί άγαποῦν. Άν καί ή έξήγησις αύτοῦ τοῦ έρωτήματος δέν είνε τόσο άπλή— θά χρειαζόταν πολλές σελίδες τοῦ «Θησαυροῦ»— έν τούτοις θά προσπαθήσω νά δώσω τήν πιό σύντομη:

Άν δέν ύπῆρχε άγάπη δέν θά ύπῆρχε ζωή. Ένας μεγάλος φιλόσοφος, ό Σοπενχάουερ λέγει πώς ό έρωτας είνε ή παγίδα πού μάς στήνει ή φύσις γιά τή διαιώνισι τοῦ άνθρωπινου γένους. Φυσικά αύτό είνε μόνον μιά άποψις. Γιατί καί τά ζῶα πολλαπλασιάζονται, καθώς ξέρουμε, ύπακούοντας στην προσταγή τῆς φύσεως. Μά στόν άνθρωπο δέν άρκεί μόνον, αύτή ή κατώτερη προσταγή, χρειάζεται καί ή άγάπη. Κι' αύτή άκριβῶς είνε ή διαφορά μεταξύ τῶν άνθρώπων καί τῶν ζώων. Τούς έτεροφυλλους τοῦ άνθρωπινου γένους δέν τούς ένώνει μόνον τό ένστικτο τό όποίον ένώνει τά ζῶα, άλλά καί κάποιο άνώτερο ψυχικό συναίσθημα. Αύτό τό άνώτερο ψυχικό συναίσθημα εἶνε ό έρωτας. Άν δέν ύπῆρχε ό έρωτας δέν θά ύπῆρχε καί οἰκογένεια οὔτε καί κοινωνία. Νά λοιπόν γιατί πρέπει νά ύπάρχη τό άνώτερο αύτό ψυχικό συναίσθημα, ή άγάπη. Νά γιατί άγαπιοῦνται ένας άντρας καί μιά γυναίκα. Κι' άλλοίμονο άν πάψουν νά άγαπιοῦνται.

«Μεταλυδίτσα Ν. Γ.»: Τό ότι αύτός ό νέος σ' έσφιγγε στήν άγκαλιά του δυνατά τήν ώρα πού χορεύατε καί σοῦ εἶπε καί μερικά γλυκόλογα, δέν είνε άρκετή άπόδειξις ότι σ' άγαπάει. Μπορεί άπλῶς νά τοῦ άρέσης. Στήν ήλικία σου όλα σχεδόν τά κορίτσια συνχέουν σάν ἔρωτο μέ τό άπλο φλέρτ. Σέ συμβουλεύω λοιπόν νά μή βασανίζης τή σκέψι σου πλάθοντας ὄνειρα μελλοντικῆς εύτυχίας καί πρό παντός μή σέ βασανίζει ή ζήλεια όταν αύτός κυπτάει κοπέλλες μεγαλύτερες άπό σένα. Εἶσαι πολύ μικρή γι' αύτόν καί σοῦ συνιστῶ νά κυπτάζης τά μαθήματα σου καί νά προτιμᾶς νά χορεύης μέ συνομηλίκους σου.

«Αγριοκάτσικο Ε. Χ. Κ.»: Έφόσον δέν τήν άγαπᾶς αύτή τήν κοπέλλα ἄφησέ την ήσυχη πολύ δέ περισσότερο άπόφυγε νά τήν πείσης γιά μικροπράγματα. Άν καί δέν καταλαβαίνω τί έννοεις μέ τή λέξι («μικροπράμματα»), ὡστόσο ὅμως μαντεύω καί σοῦ συνιστῶ νά τά άποφύγης.

«Μελαχροινοῦλα Ν.Λ. Πύργον Ηλείας»: Εἶνε τό πρῶτο γράμμα πού λαμβάνω μέ τό ψευδώνυμο αὐτό καί άπαντῶ άμέσως. Δέν ἔλαβα μέχρι τῆς στιγμῆς προηγούμενο.

ΑΤΤΙΚΟΣ

ΑΛΜΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ο μεγάλος άριθμός τών τελειοφοίτων μας, πού ίδρυσαν άτομικάς των έπιχειρήσεις, είναι ή έπισφράγισις τών θετικῶν μας άποτελεσμάτων.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44 · ΤΗΛ. 26-391
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 1
(ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)
ΘΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23 & 25

Η περίεργη ζωή ΤΩΝ ΟΡΑΛΛΙΩΝ

Πῶς σχηματίζονται οἱ κοραλλιογενεῖς νῆσοι

Οἱ τολμηροὶ θαλασσοπόροι τῶν περασμένων αἰώνων πού πλησίασαν πρῶτοι στίς Βορειοανατολικές ἀκτές τῆς Αὐστραλίας Βοήθησαν μπροστά σ' ἕνα ἀδιαπέραστο τεῖχος, πού ἁπλωνόταν ἀπό ὅλα τά μέρη καί τούς ἐμπόδιζε νά φτάσουν στήν Ἠπειρο.

Τό τεῖχος αὐτό πού εἶνε γνωστό μέ τό ὄνομα «Μεγάλος Φραγμός», ἐκτείνεται σέ μῆκος 13.000 ναυτικῶν μιλλίων (ὅση περίπου εἶνε ἡ ἀπόστασις μεταξύ Ρώμης καί Ἀλεξανδρείας) καί τό πλάτος του κυμαίνεται ἀπό μερικά μέτρα ἕως 150 χιλιόμετρα. Βρίσκεται ἀκριβῶς μεταξύ τῆς 10ης μοίρας νοτίου γεωγραφικοῦ πλάτους καί τοῦ τροπικοῦ τοῦ Αἰγόκερω καί καλύπτει ὅλη τήν ἔκτασι πού περιλαμβάνεται ἀπό τόν πορθμό τοῦ Τόρρες ὡς τίς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ Μάκενζι.

Τό τεῖχος αὐτό ἀποτελεῖται ἀπό δισεκατομμύρια κοραλλίων, πού εἶνε συναμολογημένα μ' ἕναν περίεργο τρόπο μεταξύ των καί ἀποτελοῦν συμπαγεῖς ὄγκους πού ἔχουν τήν στερεότητα καί τήν ἀντοχή βράχων. Τό ὕψος τοῦ τείχους φτάνει τά 20 μέτρα κι' ἐκτείνεται, ἐξ ἄλλου, σέ βάθος 40 περίπου μέτρων κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Σέ μεγαλείτερο βάθος τά κοράλλια δέν μποροῦν νά ζήσουν. Γιατί οἱ προϋποθέσεις τῆς ζωῆς των εἶνε ὅτι τό νερό πρέπει νά ἔχη μιά σταθερή θερμοκρασία — στίς θάλασσες τῆς Αὐστραλίας ἡ θερμοκρασία πολύ σπάνια κατέρχεται ἀπό τούς 20 βαθμούς — νά περιέχη μιά ἀναλογία ἁλατιοῦ ἀνώτερη ἀπό τήν «συνήθη, νά εἶνε πλούσιο σέ ὀξυγόνο καί ἐξαιρετικά καθαρό. Τά κοράλλια γοητεύονται ἐπίσης ἀπό φῶς γιά νά ἀναπτυχθοῦν καί γι' αὐτό δέν ζοῦν ποτέ σέ βάθος μεγαλείτερο τῶν 40 μέτων.

Τά κοράλλια ἀνήκουν στήν κατηγορία τῶν πολυπόδων. Τό σῶμα των ἔχει σχῆμα κυλινδρικό. Στό ἕνα ἄκρον των, ἐκεῖ πού βρίσκεται τό στόμα, ἔχουν ἕξη μικροὺς πλοκάμους. Κάποτε ὅμως αὐτοί οἱ πλόκαμοι εἶνε πολλαπλάσιοι τοῦ ἀριθμοῦ 6 (12. 18. 24).

Ἐκεῖνο πού χαρακτηρίζει τό κοράλλι εἶνε ὅτι ἐκκρίνει ἀπό τά σῶμα του μιά εἰδική ἀσβεστώδη οὐσία, πού συνιστᾶτίζει νύφη του ἕνα εἶδος ὀστεώδους σκελετοῦ ἤ ὀστράκου.

Στό ἐμπόριο ἀποκαλοῦν κοράλλι τόν τιτανώδη σκελετό τοῦ πολυπόδου, χωρίς τό σῶμα του. Ὁ σκελετός αὐτός ἀποτελεῖται ἀπό ἀνθρακικήν ἀσβεστο, μικρή ποσότητα ἀνθρακικῆς μαγνησίας ὀξέ διον τοῦ σιδήρου καί μιά ζωϊκή οὐσία, πού δέν φαίνεται ν' ἀνταποκρίνεται σέ καμμιά ἀπό τίς γνωστές ὑπικές συνθέσεις.

Τό κοράλλι, ὅταν ἐγκαταστασθῆ σ' ἕνα βράχο ὑποδιαιρεῖται σέ δύο καί καθένα ἀπό αὐτά τά μέση του ἀποτελεῖ τότε ἕναν αὐθύπαρκτο ὀργανισμό. Αὐτά τά δυό κοράλλια ὑποδιαιροῦντα πάλι σέ δύο γιά στά ὄντα τό καθένα κ.ο.κ. Μ' αὐτό τόν τρόπο γίνεται ὁ πολλαπλασιασμός τῶν κοραλλίων, πού σχηματίζουν μέ τόν καιρό μεγάλες καί πολυπληθεῖς ἀποικίες.

Αὐτές οἱ ἀποικίες ἐπεκτείνονται συνεχῶς ἐφ' ὅσον οἱ συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντος (θερμοκρασία τοῦ ὕδατος, φωτισμός κτλ.) εἶνε εὐνοϊκές γιά τήν ἀνάπτυξι τῶν κοραλλίων καί παίονουν τά πιό περίεργα σχήματα. Ἔτσι, ἄλλοτε μοιάζουν μέ δέντρα, ἄλλοτε μέ τερατόμορφα ἄνθη, ἄλλοτε συνιστίζουν μεγάλους καί λείους κύβους κτλ.

Πολλά ἀπ' τά νησιά τού Εἰρηνικοῦ (ὅπως ἡ Ταΐτη) δέν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπό ἀποικίες κοραλλίων πού ἐνεκρώθηκαν καί «ἀπολιθώθηκαν» μέ τήν πάροδο τῶν αἰώνων καί τῶν χιλιετηρίδων. Οἱ ἐπιστήμονες φρονοῦν μάλιστα ὅτι τό ἴδιο θά συμβῆ ἔπειτα ἀπό χιλιετηρίδες καί μέ τό «Μεγάλο Φραγμό» πού περιβάλλει σήμερα τίς Βορειοανατολικές ἀκτές τῆς Αὐστραλίας.

Πῶς τώρα ἐμφανίζεται ἡ ζωή πάνω σ' αὐτά τά νησιά:

Οἱ ἐπιστήμονες φρονοῦν ὅτι αὐτό εἶνε ἔργον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης καί κυριώτερα τοῦ ἀνέμου. Ὁ ἄνεμος μεταφέρει, δηλαδή, σ' αὐτά τά κοραλλιογενῆ νησιά διαφόρους σπόρους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς δέν μποροῦν νά βλαστήσουν πάνω σ' αὐτό τό ἄγονο ἔδαφος, πού, ἐκτός τῶν ἄλλων, εἶνε ἐπίσης ἀδιαπέραστο ἀπό τό νερό. Μερικοί, ὅμως, κατορθώνουν νά προσαρμοσθοῦν. Ὁ κυριώτερος μεταξύ αὐτῶν εἶνε ὁ τοῦ κοκκοφοίνικος πού ἐπαρκεῖ μόνος του νά βοήθη, νά ἐνδύση, νά παράσχη ἐυλεία γιά τήν κατασκευή κατοικίας καί νά θεραπεύη τόν ἄνθρωπο. Η Βλάστησις αὐτῶν τῶν δέντρων τροποποιεῖ σιγά - σιγά τή σύστασι τοῦ ἐδάφους τῆς κοραλλιογενοῦς νήσου καί ἔτσι δημιουργοῦνται μέ τόν καιρό εὐνοϊκές συνθῆκες γιά τή ζωή τῶν ζώων καί τοῦ ἀνθρώπου.

✿✿

Ἕνας θησαυρός πού ἐπέπλεε στή θάλασσα

Πρίν ἀπό μερικές ἡμέρες, οἱ ναῦτες τοῦ βραζιλιανοῦ ἀτμοπλοίου «Ἀράνια» διέκριναν ἕναν πελώριο μαυροιδερόν ὄγκο, πού ἐπέπλεε στή θάλασσα. Ὅταν πλησίασαν εἶδαν ὅτι αὐτός ὁ ὄγκος ἀπετελείτο ἀπό νκρίζο κεχοιμπάρι ἀφίστης ποιότητος.

Τό κεχοιμπάρι αὐτό πού ἐπέπλεε στή θάλασσα ζύγιζε 8000 κιλά καί ἡ ἀξία του ὑπολογίζεται ὅτι ὑπερβαίνει τά ἑκατό ἑκατομμύρια δολλαρίων. Τό ποσόν αὐτό, σύμφωνα μέ τά διεθνῆ νόμιμα, θά διαμοιρασθῆ μεταξύ τῶν 32 μελῶν τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἀράγια», σέ τρόπο πού καθένας ἀπό τούς ναύτες θά πάρη στό μερίδιό του περισσότερο ἀπό τρία ἑκατομμύρια δολλαρίων.

Οἱ 31 ἀπ' αὐτούς, πού ἦσαν ὅλοι λευκοί, ἐδήλωσαν ὅτι θά χρησιμοποιήσουν αὐτό τό ποσόν, ἄλλος γιά ν' ἀγοράση ἕνα ἀγρόκτημα, ἄλλος γιά ν' ἀνοίξη ἕνα κέντρο διασκεδάσεων, ἄλλος γιά νά ἐπιδοθῆ σέ ἐπιχειρήσεις κτλ. Μόνο ὁ μαῦρος μάγειρος τῆς «Ἀράνια» ἐδήλωσε ὅτι θά χρησιμοποιήση τό μερίδιό του γιά νά ντύση ἕνα νοσοκομεῖο γιά τούς δυσφύλους του.

Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι δέν εἶνε ἡ πρώτη φορά πού παρόμοιοι θησαυροί ἀνευρίσκονται στή θάλασσα.

Τό νκρίζο κεχοιμπάρι παράγεται μέσα στό στόμαχο διαφόρων κητῶν καί εἰδικά τῶν φαλαινῶν καί ἀποροίπτεται μαζί μέ τά περιττώματά των. Συμβαίνει, λοιπόν, πολλές φορές νά συνηματίζη τερασττίους νλοιώδεις ὄγκους, πού ἐπιπλέουν στή θάλασσα. Γι' αὐτό τό κεχοιμπάρι, πρωτού ὑποβληθῆ στήν κατάλληλη ἐπεξεργασία, ἐκτός ἀπό τή χαρακτηριστικό ἄρωμα τοῦ μόσχου, ἔχει ἐπίσης καί μιά ὁσμή ὅμοια μ' ἐκείνη πού ἀναδίδουν οἱ ἀκαθαρσίες τῶν ζώων.

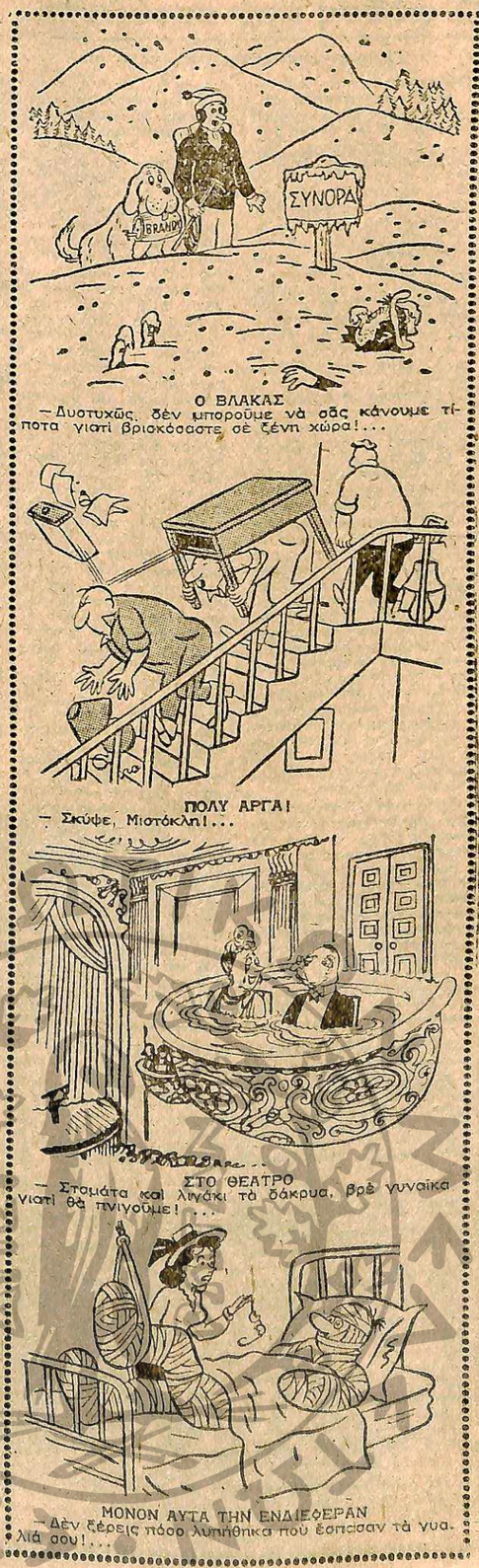

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΟΥ Στεφανίδη
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4

Ὁ φόβος ποὺ σκοτώνει

Μερικὰ χαρακτηριστικὰ γενονότα

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι γνώρισαν τὸ φόβο ἀφ' ὅτου ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται λογικά. Στὴν ἐποχή μας ἰδίως, τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου ἔγινε καταθλιπτικό... Φοβούμαστε τὴν κρίση, τὴν ἀνεργία, τὸ μέλλον, τὸν πόλεμο... Μὲς πανικοβάλλει ἡ ἀπαισιόδοξη προσφυγιὰ ὅτι ἡ ἀτομικὴ βόμβα μπορεῖ νὰ καταστρέψη τὸν κόσμο μέσα σὲ λίγες στιγμές.

Οἱ φόβοι μας μεγαλώνουν γειροτεοξύουν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Δὲν μπορεῖ λοιπόν, παρὰ νἄγουν ὁλέθριο ἀντίκτυπο στὴν ψυγικὴ καὶ σωματικὴ ὑγεία τῶν ἀνθρώπων.

Πραγματικά, ὁ ὑπεροβολικὸς φόβος εἶνε καταστροπτικὸς γιὰ τὸν ὀργανισμό μας. Μπορεῖ νὰ φέρη ἀκόμη καὶ τὸ θάνατο.

'Ο 'Αμερικανὸς δόκτωρ Οὐῶλτερ Κάννον, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρδ, ἔχει ἐκδώσει μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἐπιστημονικὴ μελέτη μ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ἀναφέρει στὸ βιβλίο του τὶς παρατηρήσεις γειρούργων, ψυγιάτρων καὶ ἀνθρωπολόγων, καθὼς καὶ περιεργότατες περιπτώσεις μαγείας καὶ μαγγανείας μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ, τῆς 'Αφρικῆς καὶ τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς.

Βεβαιώνει ὅτι οἱ μάγοι τῶν ἀγρίων φυλῶν μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸ θάνατο, μὲ τὸν ἐκφοβισμὸ ἢ τὶς τοομακτικὲς προφητεῖες. Γιατὶ ἡ φαντασία ἔγει τὴ δύναμι νὰ φέγη τὸ θάνατο.

'Ο δόκτωρ Κάννον ἀφηγεῖται τὴν ἱστορία ἑνὸς νέου ἰθαγενοῦς τοῦ Κονκό. 'Ο νέαγος αὐτὸς ἔφαγε μὲ πολλὴ ὄρεξι κρέας ἀγριόγηνας. Ἀγνοῶς νὰ ἔξη τί ἦταν. 'Αγνοοῦσε ἐπίσης τότε ὅτι ἡ θοησκεία τῆς φυλῆς του ἀπαγόρευε αὐτὸ τὸ κρέας. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ γρόνια, ἀρνήθηκε νὰ φάη ἀγριόγηνα, γιατὶ ἤξερε πιὰ τὴν ἀπαγόρευσι. Τοῦ ἐξήγησαν τότε ὅτι εἶνε φάει ποὸ ἑνὸς τέτοιο κρέας, γωρὶς νὰ πάθη τίποτε. Ἄρχισε τότε ἀμέσως νὰ τρέμη ἀπ' τὸ φόβο του, καὶ σὲ 24 ὧρες πέθανε!

Ἕνας ἀνθρωπολόγος, ποὺ γνώριζε ἀπὸ κοντὰ τὶς φυλὲς τοῦ Νιγηρος, βεβαιώνει ὅτι εἶδε ἰθαγενεῖς νὰ πεθαίνουν δίγως φανερὸ λόγο καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες κοὺ κατέβαλαν οἱ δικοί τους γιὰ νὰ τοὺς σώσουν, μόνον καὶ μόνον γιατὶ εἶγαν βάλει μέσα στὸ μυαλό τους πὼς πλησίαζε ὁ θάνατός τους.

«Τὸ φαινόμενον αὐτὸ — συνεγίζει — φαίνεται ἀπίστευτο σὲ ἀνθρώπους πολιτισμένους. Κι' ὅμως εἶνε πραγματικό, καὶ μάλιστα ὄγι πολὺ σπάνιο».

'Ο Αὐστραλὸς γιατρὸς Π. Κλὰοκ ἀφηγεῖται ὅτι ἐξέτασε κάποτε ἕνα ἰθαγενῆ Καφάκο, ποὺ δὲν φαινόταν νἄγη καμμιὰ ἀπολύτως ἀρρώστεια, κι' ὅμως εἶγε γάσει τὶς δυνάμεις του καὶ πίστευε ὅτι θὰ πέθαινε. 'Ο δόκτωρ Κλὰοκ κάλεσε στὸ νοσοκομεῖο τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς του, γιὰ νὰ τὸν καθησυγάση. 'Ο φύλαρχος ἔροιξε μιὰ ματιὰ στὸν ἄρρωστο κι' ἔπειτα εἶπε στὸ γιατρό:

—'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι σχεδὸν νεκρός!

Τὸ ἄλλο πρωῒ, στὶς 11, ὁ ἰθαγενὴς ξεψύγησε. Κι' ὁ γιατρὸς δὲν μπόρεσε νὰ βοηθήση τὴν αἰτία τοῦ θανάτου του.

Ἕνας ἄλλος γνωστὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Λάμπερτ, εἶνε γιὰ κάνη κάποτε μ' ἕνα μικρὸ Αὐστραλὸ ἰθαγενῆ, ποὺ ἔσβυνε σιγὰ-σιγά, γιατὶ πίστευε ὅτι ὁ μάγος τῆς φυλῆς τὸν εἶγε καταδικάσει σὲ θάνατο. 'Ο δόκτωρ Λάμπερτ κάλεσε τότε τὸ μάγο καί, μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστοφέου του, τὸν ὑπογρέωσε νὰ πλησιάση στὸ κοεββάτι τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τὸ διαβεβαιώση ὅτι δὲν τοῦ εἶνε κάνει μάγια. Ἀλλὰ ὅτι εἶνε ἀστειευθῆ μαζί του 'Αμέσως ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ συνέγεται, κι' ὡς τὸ βράδυ εἶνε ἐαναβοῆ τὶς δυνάμεις του.

Δὲν ἔγουν ἐξακοιβώσει ἀκόμη οἱ γιατροὶ μὲ ποιὸ τρόπο ὁ φόβος φέγνει τὸ θάνατο. Φαίνεται πάντως ὅτι τὸ ἰσγυρότατο αὐτὸ συναίσθημα προκαλεῖ βαθειὲς φυσιολογικὲς διαταραγές, ποὺ ὅταν διαρκέσουν πολὺ ἐξαναβαλώνουν τὸν ὀργανισμό.

Δὲν συναντᾶται δὲ μόνο στὶς πρωτόγονες φυλὲς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φόβου. Ἕνας στρατιωτικὸς γειρούργος ἀναφέρει ὅτι στὸν τελευταῖο πόλεμο πολλοὶ στρατιῶτες πέθαναν ἀπὸ ἀσήμαντες πληγές. Θύματα τοῦ φόβου των. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι ὀβίδος μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο, ἕνας στρατιώτης Βρέθηκε νεκρός. Κι' ὅμως ἡ νεκροψία ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἔκρηξις δὲν τοῦ εἶνε προκαλέσει καμιὰ σωματικὴ βλάβη!

'Ο φόβος τῶν ἐννειοήσεων εἶνε γνωστὸ ὅτι φέγνει κάποτε τὸ θάνατο. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, διάφοροι γειρούργοι δὲν δέγονται νὰ ἐγγειρήσουν ἄνθρωπους ποὺ φοβοῦνται πολὺ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Ἡ ψυγικὴ κατάστασις τοῦ ἀρρώστου ἔγει σημασία γιὰ τὴν ἐπιτυγία τῆς ἐννειοήσεως, ὅση καὶ ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ γειρούργου.

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Μασσαγουσέτης ἡ ζωὴ μιᾶς γυναίκας κινδύνευε σοβαρά, γιατὶ φοβόταν ὅτι θὰ πέθαινε ἐσωτερικὴ αἱμοροαγία ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐννείοησι. «'Ο ἐπίμονος καὶ βαθὺς φόβος — γράφει ὁ δόκτωρ Κάννον — μπορεῖ νὰ προκαλέση ὑπερβολικὴ ἐλάττωσι τῆς ἀστποιακῆς πιέσεως, ποὺ, καταλήγει στὸ θάνατο».

'Εφ' ὅσον ὁ φόβος εἶνε κάποτε θανατηφόρος, θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι ὁ σύγγρονος πόλεμος, μὲ τὶς φοικαλεότητές του, θὰ προκαλοῦσε γιλιάδες τέτοιους θανάτους. Δὲν συμβαίνει ὅμως αὐτὸ στὴν πραγματικότητα, γιατὶ ὑπάργει τότε ἕνα ἀντίδοτο τοῦ φόβου: ἡ δοᾶσις.

Τί κάνουμε, συνήθως, ὅταν φοβόμαστε; Τοῦγουμε νὰ φύγουμε, νὰ γλυτώσουμε. Ἡ φυσικὴ αὐτὴ ἀντίδρασις προκαλεῖ τὴν ἀφθονώτερη πσσαγωγὴ ἀδεναλίνης, ποὺ βοηθεῖ τὸν ὀργανισμό μας ν' ἀνταπεξέλθη στὴ δοκιμασία. Ἂν ὅμως ὁ φόβος συνδυάζεται μὲ μιὰ μοιρολατρικὴ ἀδράνεια κι' ἀπελπισία — ὅπως στὴν περίπτωσι τῶν ἀμαθῶν καὶ ποολιπτικῶν ἰθαγενῶν — τὰ ἀποτελέσματά του εἶνε ἀσυγκρίτως πιὸ ἐπικίνδυνα. 'Ο φόβος δίνως δράσι εἶνε πιὸ ἐπίφοβος ἀπ' τὴν ἀτομικὴ βόμβα!

'Ο ψυγολόγος δόκτωρ Μέννινγκερ συνιστᾶ νὰ καταπολεμοῦμε τὸ φόβο μὲ τὴν αὐθυποβολή.

Πάντως δὲν πρέπει νὰ ντεπρώμαστε γιατὶ φοβόμαστε. Κάθε ἄνθρωπος μὲ ἀντίληψι φοβᾶται κάτι τι. Συγνὰ μάλιστα, ὅσο μεγαλείτερον εἶνε ἡ ἀντίληψις, τόσο μεγαλείτερος εἶνε κι' ὁ φόβος.

—Περίφημο τὸ φάρμακο ποὺ δώσατε στὸν ἄντρα μου, γιατρέ. Χθὲς τὸν ἐθάψαμε...

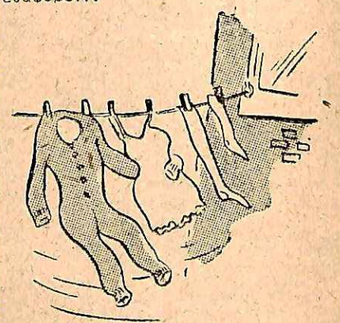

'Ανοιξιάτικα παιγνίδια

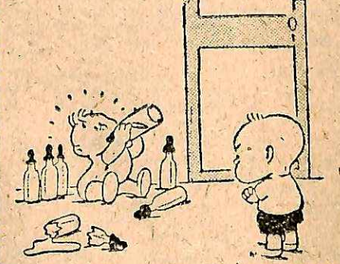

—Σὰν πολὺ πίνεις. Σ' ἐγκατέλειψε καμμιά;

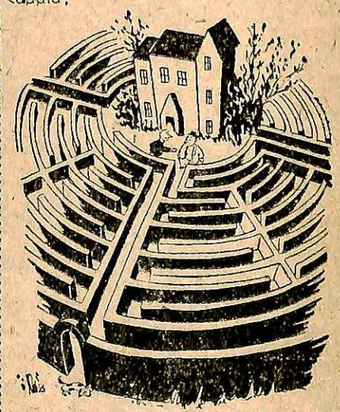

—Καὶ τώρα ποὺ ἔμαθες τὸ δρόμο, ἐλπίζω νὰ ἔρχεσαι νὰ μᾶς βλέπης συγνά!

Πρακτικαὶ συμβουλαί

Συνήθως ὅταν θέλη κανεὶς νὰ γυαλίση ξύλο μετα. χειρίζεται τὸ κερί. Νὰ ὅμως καὶ ἕνας ἄλλος τρόπος ἐπίσης καλός: Ἀνακατέψτε ἴσα μέρη ἀπὸ λινόλαδο καὶ νέφτι καὶ μὲ αὐτὸ τὸ μίγμα τρίψτε τὴν ξύλινη ἐπιφάνεια τοῦ ἀντικειμένου ποὺ θέλετε νὰ γυαλίσετε. Τὸ ξύλο γυαλίζει ὅπως ἀκριβῶς καὶ μὲ τὸ κερί.

★

Τὸ κερὶ καὶ τὸ ἀλάτι καθαρίζουν τὸ πιὸ σκουριασμένο σίδερο τοῦ σιδερώματος καὶ τὸ κάνουν νὰ λάμπη σὰν γυαλί. Τυλίξτε ἕνα κομμάτι κερὶ μέσα σ' ἕνα πανὶ καὶ ὅταν τὸ σίδερο εἶνε ζεστὸ τρίψτε το πρῶτα μ' αὐτὸ κι' ἔπειτα μ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ περιχυμένο μὲ ἀλάτι.

★

Τὰ ἐπιπλα καθαρίζονται καλὰ ἂν πλύνετε τὸ ξύλο τους μὲ χλιαρὸ νερὸ μέσα στὸ ὁποῖο ἔχετε ρίζει ποτάσσα. Ὅταν τὸ ξύλο στεγνώση, τὸ τρίβετε ἐλαφρὰ μ' ἕνα ἄσπρο καθαρὸ καὶ γυαλακὸ πανὶ τὸ ὁποῖον ἔχετε βρέξει προηγουμένως μὲ λίνο λινόλαδο.

★

Ἂν τὰ χέρια σας εἶνε κόκκινα—κι' αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολλὲς γοικοκυρὲς ποὺ ἐργάζονται πολὺ καὶ ποὸ πάντων ἀναγκάζονται νὰ τὰ βυθίζουν συγνὰ σὲ ζεστὸ νερὸ—τρίβετε τα δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ γυμὸ λεμονιοῦ καὶ κροπάτε τα τὶς ὧρες ποὺ ξεκουράζεστε ψιλά, γιὰ ἀρκετὰ λεπτὰ ὅσο μπορεῖτε συγνότερα.

★

Γιὰ νὰ μὴ σκάζη τὸ αὐγὸ ὅταν βράζη ὅπως γίνεται κομμιὰ φορά, τρυπᾶστε το σὲ μιὰ ἄκρη του μὲ μιὰ καρφίτσα. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε ἀλάνθαστη καὶ προλαβαίνει τὸ σπάσιμο καὶ τὸ χύσιμο τοῦ αὐγοῦ.

Ὁ ΣΥΖΥΓΟΣ
ποὺ σᾶς ταιριάζει

Πῶς δὲν θὰ ἀποτύχετε στὴν ἐκλογή σας

Ἕνα φλέρτ, λέει ὁ δόκτωρ Κλίφφορντ Ἄνταμς, καθηγητὴς ψυγολογίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Πενσυλβανίας, εἶνε ἕνα εἶδος πολυτελείας. 'Ο προορισμός του εἶνε νὰ σᾶς διασκεδάση καὶ νὰ σᾶς δώση μιὰ πρόσκαιρη γαρὰ καὶ εὐτυγία. Γι' αὐτό, ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ διαλέξετε πρέπει νὰ εἶνε ὡραῖος, θαυμάσιος γορευτὴς ἢ σκιέρ καὶ νὰ ξέρη νὰ λέη ἐξυπνα καὶ γοητωμένα λόγια.

»Ἀντίθετα, ὁ σύζυγος εἶνε ἕνα εἶδος κοινῆς γρήσεως, ποὺ ὁ προορισμός του εἶνε νὰ γεράση στὸ πλευρὸ σας δουλεύοντας. Αὐτὸς θὰ γίνη ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν σας, θὰ σᾶς βοηθήση νὰ τὰ ἀναθρέψετε. Θὰ σᾶς συμβουλέψη, θὰ σᾶς ὑποστηρίξη, θὰ σᾶς προστατέψη ἀπέναντι ὅλων καὶ θὰ μοιρασθῆ μαζί σας τὶς γαρὲς καὶ τὶς λύπες τῆς ζωῆς.»

Ἡ ἐκλογή του δὲν εἶνε, λοιπόν, ἕνα πράγμα εὔκολο. Καὶ εἶνε τὸ ἴδιο πιθανὸν νὰ ἐπιτύγετε ὅσο καὶ νὰ ἀποτύγετε σ' αὐτή.

Νά, πρῶτα - πρῶτα, δέκα τρόποι κακῆς ἐκλογῆς, ποὺ θὰ σᾶς κάμουν ν' ἀποτύγετε στὸ γάμο σας:

★ Τὸ νὰ ζητᾶτε τὴν ἀπόλυτη τελειότητα.

—Θὰ μείνετε γεροντοκόρη.

★ Τὸ νὰ προσπαθῆτε νὰ βρῆτε ἕνα (ζῶον), ποὺ θὰ ἐκτελῆ ἀνόγγυστα ὅλα τὰ κιπρίτσια σας.

—Θὰ μείνετε γεροντοκόρη.

★ Τὸ νὰ ζητᾶτε τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ.

—Θὰ μείνετε γεροντοκόρη.

★ Τὸ νὰ ζητᾶτε νὰ βρῆτε ἕναν ἄνδρα κατώτερο ἀπὸ σᾶς, γιὰ νὰ τὸν ἔγετε στὰ χέρια σας.

— Θὰ εἴσαστε δυστυγισμένη.

★ Τὸ νὰ δεγθῆτε σὰν τυφλὴ γιὰ σύζυγο τὸν πρῶτο τυγόντα.

— Ἡ ἐκλογή σας βασίζεται στὴν τύγη. Καὶ ἡ εὐτυγία σας ἐξαρτᾶται, λοιπόν, ἀπὸ τὴν τύγη.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἀγαπάει χωρὶς ἐσεῖς νὰ τὸν ἀγαπᾶτε.

— Εἶνε ἕνα πείραμα δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε γιὰ νὰ εὐγαριστήσετε τοὺς γονεῖς σας.

— Οἱ πιθανότητες ἐπιτυγίας δὲν ξεπερνοῦν τὰ 50 %.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε ἕναν ἄνθρωπο γιὰ τὰ πλούτη ἢ τὴν κοινωνική του θέσι.

— Θὰ γνωρίσετε πιθανὸν τὴν ἄνεσι ἢ τὴ δόξα, ἀλλ' ὄγι καὶ τὴν εὐτυγία.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἐνοήτευσε (μὲ τὴν ὁμορφιά, τὴν κομψότητα, τὸ πνεῦμα του κτλ.) χωρὶς νὰ ἐξετάζετε τίποτε ἄλλο.

— Θὰ εἴσαστε δυστυγισμένη.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε ἕναν ἄνθρωπο γιατὶ τὸν λατρεύετε μ' ὅλο ποὺ ξέρετε πῶς εἶνε νεμᾶτος ἐλαττώματα.

— Λίγη εὐτυγία κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος πολλοὶ πόνοι καὶ δάκουα.

Μερικὰ «ἄλλα στοιγεῖα, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν στὸ νὰ κάμετε μιὰ καλὴ ἐκλογὴ καὶ νὰ ἐπιτύγετε στὸ γάμο σας εἶνε τὰ ἑξῆς:

'Ο ἄνδρας ποὺ σγεδιάζετε νὰ πάρετε εἶνε:

1) Κοινωνικὸς ἢ ἀκοινώνητος:

'Ο ἄνθρωπος ποὺ ἔγει φίλους, ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ δέγεται κόσμο στὸ σπίτι του, ποὺ εἶνε πάντα πρόσγαρος καὶ καλόκαρδος, εἶνε πολὺ καλύτερος σύζυγος ἀπὸ τὸ συγκρατημένο, τὸ ψιλάνθρωπο καὶ τὸν ἄγριο.

Γιὰ τὴ γυναίκα πολὺ λίγο ἐνδιαφέρει ἂν εἶνε κοινωνικὴ ἢ ἀκοινώνητη, ἀρκεῖ νὰ μὴν φτάνη σὲ ὑπερβολές. Ἕνας ἄντρας πρέπει ν' ἀποφεύγη μιὰ γυναίκα ποὺ ἀποστρέφεται τὸν κόσμο, ὅσο καὶ ἐκείνη ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάμη γωρὶς νὰ ἔγη συντροφιὰ γύρω της.

2) Φλεγματικὸς ἢ νευρικός:

'Η ἡσυγία εἶνε ἕνα ἀπαραίτητον προσὸν στὸν ἄντρα. 'Ο ἥσυγος ἄντρας σκορπίζει γύρω του τὴ γαλήνη καὶ δημιουργεῖ μιὰ εὐγάριστη ἀτμόσφαιρα στὸ σπίτι του.

3) Τολμηρὸς ἢ δειλός:

'Ο τολμηρὸς ἄντρας δὲν φοβᾶται τὸν κίνδυνο. Ἀναλαμβάνει πρόθυμα τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ κάθε τι καὶ δὲν προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐπιρρίψη σὲ ἄλλους.

'Ο δειλὸς δὲν τολμάει ν' ἀναλάβη καμιὰ εὐθύνη.

"Ενας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶνε καὶ οἱ δυό τους τολμηροί, μπορεῖ νὰ κάμουν παραλογισμοὺς καὶ ἀπερισκεψίες. Ἀλλ' ἔγουν πολλὲς πιθανότητες νὰ ζήσουν καλύτερα ἀπὸ ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ φοβοῦνται ἀκόμη καὶ τὴ σκιά των.

4) Πιστὸς ἢ ἀδιάφορος στὶς ὑποσγέσεις του:

'Ο ἄντρας πρέπει νὰ ἔγη ἕνα μόνο λόγο. Δυσπιστεῖτε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ προτιμοῦν νὰ κούβουν τὰ σφάλματά τους, παρὰ νὰ κάνουν τὸ καθῆκον τους.

5) Συμβιβαστικὸς ἢ ἄκαμπτος:

"Ενας ἄντρας ποὺ ἔξει νὰ συμβιβάζεται εἶνε προτιμότερος ἀπὸ ἕναν ἄλλον ποὺ εἶνε ἄκαμπτος στὶς ἀντιλήψεις του.

Προσέξετε ὅμως! Ἡ ἀκαμψία στὸν ἄντρα εἶνε ἔνδειξις σταθεροότητος. Ἀντίθετα, ἡ μεγάλη συμβιβαστικότης δείγνει ἐλλειψι ἀργῶν, ἀστάθεια καὶ ἐπιπολαιότητα.

6) Σοβαρὸς ἢ ἐπιπόλαιος:

'Η ἐπιπολαιότης εἶνε καὶ ποέπει νὰ παραμείνη... προνόμιο τῶν γυναικῶν. Μιὰ γυναῖκα βρίσκει ἴσως ὡραῖο νὰ γαιριεντίζεται μ' ἕναν ἄντρα ἐπιπόλαιο. Ἀλλὰ προτιμᾶ πάντα νὰ ἔγη στὸ πλευρό της ἕναν σοβαρὸ ἄντρα γιὰ στήριγμα καὶ σύντροφο τῆς ζωῆς της.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε τοὺς γονεῖς σας.

— Οἱ πιθανότητες ἐπιτυγίας δὲν ξεπερνοῦν τὰ 50 %.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε ἕναν ἄνθρωπο γιὰ τὰ πλούτη ἢ τὴν κοινωνική του θέσι.

— Θὰ γνωρίσετε πιθανὸν τὴν ἄνεσι ἢ τὴ δόξα, ἀλλ' ὄγι καὶ τὴν εὐτυγία.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἐνοήτευσε (μὲ τὴν ὁμορφιά, τὴν κομψότητα, τὸ πνεῦμα του κτλ.) χωρὶς νὰ ἐξετάζετε τίποτε ἄλλο.

— Θὰ εἴσαστε δυστυγισμένη.

★ Τὸ νὰ παντρευτῆτε ἕναν ἄνθρωπο γιατὶ τὸν λατρεύετε μ' ὅλο ποὺ ξέρετε πῶς εἶνε νεμᾶτος ἐλαττώματα.

— Λίγη εὐτυγία κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος πολλοὶ πόνοι καὶ δάκουα.

Μερικὰ «ἄλλα στοιγεῖα, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν στὸ νὰ κάμετε μιὰ καλὴ ἐκλογὴ καὶ νὰ ἐπιτύγετε στὸ γάμο σας εἶνε τὰ ἑξῆς:

'Ο ἄνδρας ποὺ σγεδιάζετε νὰ πάρετε εἶνε:

1) Κοινωνικὸς ἢ ἀκοινώνητος:

'Ο ἄνθρωπος ποὺ ἔγει φίλους, ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ δέγεται κόσμο στὸ σπίτι του, ποὺ εἶνε πάντα πρόσγαρος καὶ καλόκαρδος, εἶνε πολὺ καλύτερος σύζυγος ἀπὸ τὸ συγκρατημένο, τὸ ψιλάνθρωπο καὶ τὸν ἄγριο.

Γιὰ τὴ γυναίκα πολὺ λίγο ἐνδιαφέρει ἂν εἶνε κοινωνικὴ ἢ ἀκοινώνητη, ἀρκεῖ νὰ μὴν φτάνη σὲ ὑπερβολές. Ἕνας ἄντρας πρέπει ν' ἀποφεύγη μιὰ γυναίκα ποὺ ἀποστρέφεται τὸν κόσμο, ὅσο καὶ ἐκείνη ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάμη γωρὶς νὰ ἔγη συντροφιὰ γύρω της.

2) Φλεγματικὸς ἢ νευρικός:

'Η ἡσυγία εἶνε ἕνα ἀπαραίτητον προσὸν στὸν ἄντρα. 'Ο ἥσυγος ἄντρας σκορπίζει γύρω του τὴ γαλήνη καὶ δημιουργεῖ μιὰ εὐγάριστη ἀτμόσφαιρα στὸ σπίτι του.

3) Τολμηρὸς ἢ δειλός:

'Ο τολμηρὸς ἄντρας δὲν φοβᾶται τὸν κίνδυνο. Ἀναλαμβάνει πρόθυμα τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ κάθε τι καὶ δὲν προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐπιρρίψη σὲ ἄλλους.

'Ο δειλὸς δὲν τολμάει ν' ἀναλάβη καμιὰ εὐθύνη.

"Ενας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶνε καὶ οἱ δυό τους τολμηροί, μπορεῖ νὰ κάμουν παραλογισμοὺς καὶ ἀπερισκεψίες. Ἀλλ' ἔγουν πολλὲς πιθανότητες νὰ ζήσουν καλύτερα ἀπὸ ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ φοβοῦνται ἀκόμη καὶ τὴ σκιά των.

4) Πιστὸς ἢ ἀδιάφορος στὶς ὑποσγέσεις του:

'Ο ἄντρας πρέπει νὰ ἔγη ἕνα μόνο λόγο. Δυσπιστεῖτε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ προτιμοῦν νὰ κούβουν τὰ σφάλματά τους, παρὰ νὰ κάνουν τὸ καθῆκον τους.

5) Συμβιβαστικὸς ἢ ἄκαμπτος:

"Ενας ἄντρας ποὺ ἔξει νὰ συμβιβάζεται εἶνε προτιμότερος ἀπὸ ἕναν ἄλλον ποὺ εἶνε ἄκαμπτος στὶς ἀντιλήψεις του.

Προσέξετε ὅμως! Ἡ ἀκαμψία στὸν ἄντρα εἶνε ἔνδειξις σταθεροότητος. Ἀντίθετα, ἡ μεγάλη συμβιβαστικότης δείγνει ἐλλειψι ἀργῶν, ἀστάθεια καὶ ἐπιπολαιότητα.

6) Σοβαρὸς ἢ ἐπιπόλαιος:

'Η ἐπιπολαιότης εἶνε καὶ ποέπει νὰ παραμείνη... προνόμιο τῶν γυναικῶν. Μιὰ γυναῖκα βρίσκει ἴσως ὡραῖο νὰ γαιριεντίζεται μ' ἕναν ἄντρα ἐπιπόλαιο. Ἀλλὰ προτιμᾶ πάντα νὰ ἔγη στὸ πλευρό της ἕναν σοβαρὸ ἄντρα γιὰ στήριγμα καὶ σύντροφο τῆς ζωῆς της.

7) Ἰσορροπημένος ἢ εὐκολοσυγκίνητος:

"Ενας ἄντρας ποὺ συγκινεῖται εὔκολα καὶ ἐπηρεάζεται μὲ τὸ παραμικρὸ δὲν εἶνε ἀξιοσύστατος σύντροφος γιὰ μιὰ γυναῖκα. Τούναντίον, ἐκεῖνος ποὺ εἶνε κύριος τῶν ἐνστίκτων καὶ τῶν παθῶν του, ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη καὶ προκαλεῖ τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸ σεβασμό.

'Ο ἄντρας εἶνε γιὰ τὴ γυναῖκα κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνας ἁπλὸς ἀγαπημένος. Εἶνε ἕνας ὁδηγός, ἕνα στήριγμα, ἕνας προστάτης.

8) Πρόσγαρος ἢ μελαγγολικός, αἰσιόδοξος ἢ ἀπαισιόδοξος:

'Ο μελαγγολικὸς ἄντρας δὲν εἶνε καμωμένος γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Καὶ πολὺ λιγώτερο ὁ ἀπαισιόδοξος.

'Ο ἄντρας ποέπει νὰ εἶνε πρόσγαρος καὶ αἰσιόδοξος. Ποέπει μ' ἄλλα λόγια ν' ἀντιμετωπίζη μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα τὴ ζωή. Ἀρκεῖ ἡ πρόσγαση διάθεσι καὶ ἡ αἰσιοδοξία του νὰ μὴν εἶνε ἀποτέλεσμα ἐπιπολαιότητος καὶ ἐλλείψεως σκέψεως καὶ περισκέψεως.

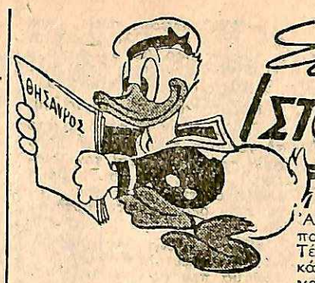

Ἑβδομαδιαῖα ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ κόλπο τοῦ Γκαστόν

—Πές μου, ἔξεσες νὰ γράφης:

—'Αστειεύεστε:...

—Συγγώρησιν... "Ηθελα νὰ πῶ, μπορεῖς νὰ γράψης:...

—Μά, κύριε Γκαστόν, διαπορήθηκε ἡ δακτυλογράφος του, τί ἄλλη δουλειὰ κάνω ὅλη μέρα στὸ γραφεῖο σας:

—Ναί, ναί... ψιθύρισε ἐκεῖνος, ποὺ εἶγε γίνει κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ταραγή του...

Τὰ εἶνε μπερδέψει...

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ! σκεφτόταν ἀπὸ μέσα του. Κι' ἂν μὲ παρεξηγήση:...

Ναί. 'Αν τὸν παρεξηγοῦσε; 'Η Μανὸν δὲν ἦταν μόνο μιὰ καλὴ δακτυλογράφος... "Ηταν κι' ὁμορφη... Κι' ἴσως, ἀογότε ὅταν ἡ ἄλλη, θὰ τὸν εἶγε βαρεθῆ. Ἢ θὰ τὴν εἶνε βαρεθῆ αὐτός... 'Αλλ' ὡς τότε... Τώρα σικά, δὲν θὰ τῆς ἔλενε πῶ ἀλήθεια...

'Η Μανὸν στεκόταν ὄρθια, μπρὸς τὸ γραφεῖο του καὶ τὸν κυττοῦσε παραξενευμένη. 'Ο Γκαστὸν ἀνακάτευε νευρικὰ τὰ γαρτιά του.

—"Ηθελα νὰ πῶ... συνέγισε σὲ λίγο, κατακόκκινος, πάντοτε, ἂν θὰ μπορούσες νὰ μοῦ γράψης κάτι, ὄγι στὴ γραφομηγανή... Μὲ τὸ γέρι σου... "Ενα γράμμα ἰδιωτικό... Θέλω νὰ πῶ ἕνα γράμμα σὲ μένα...

—Σὲ σᾶς;

'Ο Γκαστὸν ἔγινε πιὸ κόκκινος ἀπὸ τὴν ταραγή του.

—Μὴ μὲ παρεξηγεῖς, ἔσπευσε νὰ τὴ διαβεβαιώση. Πρέπει νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι. 'Η γυναῖκα μου μὲ ζηλεύει... "Οχι γιὰ σένα, φυσικά... Γιὰ κάποιαν ἄλλη... Δὲν τὴν ἔξεσες... Τέλος πάντων... Συγγνώμην γιατὶ σοῦ μιλάω γιὰ τὰ οἰκογενειακά μου...

'Αλλὰ δὲν ἤξερα σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῶ, ἢ μᾶλλον σὲ ποιάν... Τέλος πάντων... Θέλω νὰ μοῦ κάνης τὴ γάρι νὰ γράψης ἕνα γράμμα, ποὺ θὰ σοῦ ὑπαγορεύσω...

—Εὐγαρίστως, εἶπε ἡ Μανόν, ποὺ ἄρχισε νὰ γουστάρη τὴν ταραγὴ τοῦ προϊσταμένου της.

★

"Οταν βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ὁ Γκαστόν, ἦταν κατευθουσιασμένος. Εἶγε ἤδη ξενάσει καὶ τὴν ταραγή του καὶ τὴ Μανόν. Σκεπτόταν τὴ γυναίκα του. Καὶ τὴ φιλενάδα του ἐπίσης... Καὶ δὲν εἶνε καθόλου τύγαιο... "Ηταν κατενθουσιασμένος...

'Η γυναίκα του, ἡ Ζεσυαΐν, ἦταν γαοιτωμένη. "Η, μᾶλλον, ὑπῆρξε γαοιτωμένη. Τώρα εἶνε ἀλλάξει. Δὲν ἦταν πιὰ τόσο δροσερή, τόσο ὄμορφη, ὅπως πρῶτα... τουλάγιστον ἔτσι εἶνε σκεφτὸ ὁ Γκαστόν, ὅταν ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀπατήση γιὰ πρώτη φορά. Καὶ γιὰ ἕναν ἄντρα σὰν τὸν Γκαστόν, νέον, νόστιμον, πλούσιον, οἱ εὐκαιρίες δὲν ἔλειπαν. Στὸ γραφεῖο του μέσα, ἂν ἤθελε, θἄβγαινε μιὰ φιλενάδα. Αὐτὴ ἡ Μανὸν π. γ.... 'Αλλ' ὄγι... 'Αογότερα. Ἴσως... Κι' ἔψαξε καὶ βρῆκε μιὰν ἄλλη: Τὴν 'Ελιάν, τὴ στενὴ φίλη τῆς γυναίκας του!

Κι' αὐτὸς ὁ δεσμός του βαστοῦσε μῆνες τώρα. 'Ο Γκαστὸν ἦταν ἀπὸ φυσικοῦ του πιστός... 'Αλλά, τώρα τελευταῖα, ἡ Ζεσυαΐν ἄογισε κάπως ν' ἀμφιβάλλη γι' αὐτόν, νὰ τὸν ὑποψιάζεται... Εἶγε μιλήσει, φυσικά, γιὰ τὶς ὑποψίες της στὴν 'Ελιάν, ποὺ ἦταν ἡ καλύτερή της φίλη, κι' ἐκείνη πάλι τὰ εἶνε πῆ στὸν Γκαστόν, γιὰ νὰ φυλάγεται. Κι

οατήρησε ἡ γυναίκα του.

—Εἶνα ἕναν πονοκέφαλο...

—Φυσικά. εἶπε ψυχρὰ ἡ Ζερμαίν. Ἀφοῦ ἐποκείτο νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο...

—Ὄχι. Θὰ πᾶμε. Θὰ μοῦ περάσῃ... Βιάστηκε νὰ τῆς πῇ θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴ νκάφα του.

—Πάρε ὅμως μιὰν ἀσπιρίνη.. (Ἡ φωνή της ἔνιωθε πιὸ νλυκειά:) Ἔνεις συχνὰ πονοκεφάλους αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρό... Θὰ παρακουράζεσαι... Ἔ:

—Ἴσως, λίνο... ὡμολόνησε ἐκεῖνος κοκκινίζοντας. γιατὶ εἶνε ἀντιληθῆ τὸν ὑπαινιγμὸ τῆς γυναίκας του.

Πῆνε στὸ δωμάτιό του. νδύθηκε. φόρεσε μιὰ οὐμπα καὶ ξανανύοισε στὸ σαλόνι Ἐδειννε σὰν νὰ εἶνε πραγματικὰ φοβερὸ πονοκέφαλο. Γιατί ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε. δὲν εἶνε καιμιὰ ὄρεξι νὰ πάη στὸν κινηματογράφο αὐτὸ τὸ βράδυ...

Ὕστερα ἀπὸ λίνο ἡ Ζερμαὶν σηκώθηκε καὶ βνῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἀκούνοντας τὰ βήματά της νὰ πνίνωνται στὸ παγὶ γαλί ὁ Γκαστὸν μάντεψε ποῦ πήναινε: Ἔκανε τὸ νύοο τοῦ διαδόμου. γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ δωμάτιό του. Μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα. ποὺ εἶνε μείνει ἀνοιχτὴ εἶδε ἕνα φῶς ν' ἀνάβη καὶ ἰτὸν ἴσκιο τῆς Ζερμαὶν νὰ κινιέται πάνω στὸν τοῖνο...

Ὁ Γκαστὸν ναμονέλασε: Ἡ γυναίκα του ἔψαννε τὶς τσέπες του. Ἀσφαλῶς θἄβοισκε τὸ γράμμα ποὺ εἶνε ὑπανροεύσει στὴ Μανόν... Ἡ σκιὰ τῆς Ζερμαὶν ἔμεινε ἀκίνητη ἐφνικά, σκυφτή... Θὰ διάβαζε τώρα τὸ γράμμα... Ὁ Γκαστὸν ἄοντσε ν' ἀνησυνῆ... Αὐτὸ ποὺ εἶνε κάνει, ἦταν κάπως τολμηρό... Πῶς θὰ τὸ ἔπαιονε ἡ Ζερμαίν:

Ἡ σκιὰ μετακινήθηκε. Τὸ φῶς τοῦ δωματίου του ἔσβυσε. Ἄκουσε τὰ βήματα τῆς γυναίκας του νὰ πλησιάζουν. ἔνυοε τὸ κεφάλι στὴν πολυθρόνα του κι' ἔκλεισε τὰ ματία περιμένοντας τὸ μοιραῖο...

Δὲν ὑπῆοξε «μοιραῖο». Ἡ γυναίκα του εἶνε σκουπίσει βιαστικὰ τὰ δάκουά της καὶ μὲ κόπο ἔκουβε τὴ ναυά ποὺ ἀκτινοβολοῦσε στὸ ποόσωπό της.

—Λοιπὸν ἀνάπη μου: τοῦ εἶπε τουφεοά. Ὑποφέοεις ἀκόμα:

Τὸν ἀνκάλιασε καὶ σφίντηκε ἀπάνω του

—Θὰ ἐαπλώσῃς νωρὶς. τοῦ εἶπε Πᾶμε μιὰν ἄλλη μέρα στὸν κινηματογράφο. Δὲν μὲ νοιάζει... Ἡ ὑγεία σου ποὸ παντός... Ἐονάζεσαι πολύ. γουσέ μου....

Καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

Τὰ λόνια κι' οἱ φράσεις ἀπὸ τὸ γοάμμα ποὺ εἶνε βρῆ μέσα στὴν τσέπη του. καὶ τόνε διαβάσει κρυφά. γόρευαν ἀκόμα μποροστὰ στὰ ματία της. Τὸ θυμόταν ὅλο ἀπ' ἔξω αὐτὸ τὸ νοάμμα...

»Εἶνε τὸ παῶτο καὶ συγγοόνως τὸ τελευταῖο ἐοωτικό μου γοάμμα ποὺ σοῦ γοάφω. Γκαστὸν—ἔλενε τὸ γοάμμα.—Καταλαβα... Δὲν εἶμαι καθόλου θυμωμένη μαζί σου... Εἶμαι πολὺ ταπεινωμένη δὲν σοῦ τὸ κούβω. ἀλλ' ἐνῶ φταίω γιατὶ εἶνα πιστὴ ωι τὸν ἄνδοα ποῦσες... Συνώσεσέ με καὶ ζῆσε εὐτυνισμένος!... Εὔνομαι. ν' ὅλη μου τὴν καοδιά γ' ἀξίζη ἡ γυναίκα σου τόσον ἔρωτα καὶ τόση πίστι ποὺ ἔνεις γι' αὐτήν... Ἀλλὰ θἄναι ὅμοοφη, ἀσφαλῶς... Πιὸ ὅμοοφη κι' ἀπὸ μένα. Καὶ θὰ ἑέοη νὰ σὲ κρατάη κοντά της... Πόσο τὴ ζηλεύω!...»

—Δὲν θέλησε νὰ κάνη φιλενάδα του αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ τὸν ἀγάπησε. σκεφτότανε ἡ Ζερμαίν. Τὴν ἔδιωξε γιατὶ μ' ἀναπάει... Ὁ ἀγαπημένος μου!... Κι' ἐνῶ ἡ ἀνόητη ποὺ τὸν εἶνα ὑποφιωσσπῆ πὼς μὲ κάποια εἶνε μπλέξει!...

Κι' ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο αὐτὸ τὸ μέτωπο ποὺ ἦταν σὰν ἕνας τοῖνος. ποὺ πίσω του κουβόταν ἡ ἀνάμνησι τῆς Ἐλιάν... καὶ λίνο τῆς Μανόν...

Ὁ Γκαστὸν ἔκουψε τὸ ποόσωπό του στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του. γιὰ νὰ ἐμποδίση τὸ γέλιο ποὺ τὸν ἔπνινε.

★

Ἀλλά. τὸ γειοότεοο ἦταν πὼς ἡ Ζερμαὶν τὰ διηγήθηκε ὅλα—φυσικὰ — στὴ φίλη της Ἐλιάν, κι' ἐκείνη πάλι νόμισε πὼς νι' α ὐ τ ὴ ν εἶνε ἀονηθῆ τὴν ἄνωοστη ὁ Γκαστόν... Καὶ φυσικά. ἔνινε πιὸ τουφεοὴ ἀπέναντί του. ὅπως εἶνε γίνει πιὸ τουφεοὴ κι' ἡ Ζερμαίν.

«Ἔξοα!... Περίφημα!... σκεφτόταν ὁ Γκαστόν. Μ' ἕνα σπάοο δοὺ τουνόνια!... Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ εἶσαι διπλωμάτης στὰ συζυνικά σου νιτεοέσα!...»

ΚΛΩΝΤ ΜΠΡΕΣΑΚ

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γνωστὴ διὰ τὰ θαυματουργά της ἀποτελέσματα νιὰ νὰ διατηοηθοῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικό των χοῶμα. Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικόν των χοῶμα μ'ὁλίνας ἐπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουονό

JEUNESSE

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (Ὁμόνοια). Τηλ. 53-291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπῦρος Μαυρίκος, Ἁγίας Σοφίας 24

ΚΡΗΤΗ: (Ἡρακλειον), Εὐάγγελος Γκίκας.

ΚΡΗΤΗ (Χανιά): Κομμωτήριον Πέτρου Φραγκουλάκη.

ΛΑΡΙΣΑ: Κομμωτήριον Φανῆς Ἀντωνούλη.

ΠΑΤΡΑΙ: Α. Π Ἀθανασόπουλος. Φαρμακεῖον.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ: Κομμωτήριον «ΖΑΝ». Ζαφειρόπουλοι.

ΒΟΛΟΣ: Ἀ) φοι Ἀλεξόπουλοι Ἰάσωνος 59

ΧΙΟΣ: Ἀδαμ. Χατζόπουλος Νεωτερισμοῦ.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ: Ὑαλοπωλεῖον Κωνστ. Ρήγα.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ: Κομμωτήριον Παύλου Γερσοιμίδη.

ΣΠΑΡΤΗ: Φαρμακεῖον Δ. Κεφαλοπούλου.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ὑπολοίπους πόλεις. Γράψατε: Γ. ΒΡΟΝΤΙΣΗΝ — Α. ΔΑΜΑΛΑΝ. Φαρμακεῖον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ Δώρου 3 Ἀθήνας.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κωνστ. Καρμῆν, Ἰωάν Παπαδόπουλον, Ἀναστ. Τσαούση, Ἡρακλῆν Τσαμπέρη. Ἀνδρ. Μουλιάκον, Λάζ. Μυλωνᾶν, Ἰωαν. Χαλικεαν καὶ Σωτ. Σαμαρτζῆν 613. Τ.Π. Σ.Γ. 902 Α. Θὰ ἐχετε προσέξει ἀσφαλῶς ὅτι δὲν δημοσιεύομε παρομοιες ἀγγελίες κι' ἔνσι δὲν μπορουμε νὰ ἱκανοποιησωμε τὴν ἐπιουμία σας. Pantelc: Ἔκτος του ὅτι οἱ γελοιογραφιες σας εινε ὀλες μετριες καὶ στερεῦνται πρωτοτυπίας, ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἐμπόδιο στὴν δημοσίευσί τους, τὸ ὁτι δὲν δεχομεθα καμμια συνεργασία ἀναγνωστῶν ἐκτὸς ἀπο σταυρόλεξα. Ζ α κ ε λ ι ν α, Ἡράκλειον: Ὀνόματα ἐλήφθησαν. Γιὰ μερικὰ μόνο δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ σὰς ἱκανοποιήσωμε προς τὸ παρον. Ρ ι τ α, Θεσ)νικην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Van Johnson εἶνε: Metio Goldwyn Mayer, Culver City Calif. U. S. A., τοῦ δε Glen Ford: Columbia Pictures Films Studios, Hollywood Calif U. S. A. Δὲν ἐχομε δυστυχῶς σήμερα καμμιὰ καμμιὰ πληροφορία σχετικὴ μὲ τὴν Ἄννα Στεν. Ὁ μονος τροπος νὰ διαβαστουν τὰ γράμματά σας εἶνε νὰ τα γράψετε ἀγγλικά. Εἴμεθα παντοτε στὴ διάθεσί σας γιὰ οποιασηπωτε πληροφορια. Γ ρ η γ ο υ ρ ι ο ν Γ ρ η γ ο ρ ι ά δ η ν 208 Τ. Δ. Γ. 912!: Δὲν μπορουμε νὰ σας. ευχαριστήσωμε γιατι δὲν δημοσιεύομε παρόμοιες ἀγγελίες. Λ. Λ ε ὠ ε ν τ ή ν, Ἐνταῦθα: Οἱ λέξεις ΥΣΑΡΙΑΠ, ΕΠΙΟΜ. ΠΑΡΗΣ, ΣΙΛΛ δὲν ταιριαζουν σ' ἕνα καλο σταυρόλεξο. Το δικό σας εἶνε γενικῶς κάπως προχειροφτιαγμένο. Στειλτε μας κάτι καλύτερο θὰ τὸ δημοσιεύσωμε εὐχαρίστως. Α λ έ κ ο ν Π ο μ ο ν ή ν: Πρῶτον μὲ τὸ σχέδιο χωρίζετε τὸ σταυρόλεξό σας σὲ 13 κομμάτια, ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως ὑπαρχουν λέξεις ὁπως οἱ ΕΣΘΟΣ. ΣΙΣ, ΣΑΓΑΣ, ΣΩΦΑ κ. ἀ. που δεν εἶνε καὶ τοσο ἐπιτυχημένες. Ὅλα δειχνουν ὅτι μπορεῖτε γὰ φτιαξετε κατι καλύτερο. Αὐτο ἀκριβῶς περιμενουμε για γὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ε. Κ. Π α π α ε υ θ υ μ ί ο υ, Γρίκκαλα: Ἂν ἔλειπαν οἱ λέξεις. ΥΟΣ, ΣΥΡΜΩ, ΥΑΛΩ, καὶ μερικὲς ἄλλες παρόμοιες, τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν δημοσιεύσιμο. Στεῖλτε μας κανένα ἄλλο στο ὁποῖο νὰ μὴν ὑπαρχουν ἀνύπαρκτες λέξεις ἀλλ οὔτε καὶ γενικες καὶ αἰτιατικές. Π α ν α γ ι ώ τ η ν Γ α λ η γ ό ν: Πολὺ καλο το πασχαλινό σας σταυρολεξο. Μια ἀνὸκ λεγις δέκα γραμμάτων μᾶς φαίνεται κάπως ὑποπτη. Ἂν χρειασθῆ παντως θὰ τὴν ἀλλαξωμε. Α ν δ ρ έ α ν Κ α θ ά δ ι α ν, Πατρας: Πολυ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Ἀλλοίμονό μας ἂν προσφέραμε οτους αναγνώστους μας τετοια σταυρολεξα προς λυσιν. Μ α ί ρ η Ἀ ρ γ υ ρ ί ο υ, Ἐνταῦθα: Ἂν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ εἰσπράξεις ποὺ πραγματοποιουν τὰ φίλμ τους, οἱ δεκα βεντέττες που προτιμᾶ τὸ ελληνικο κοινο σήμερα εἶνε: 1) Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, 2) Τζόαν Φονταιν, 3) Γκρὴρ Γκάρσον, 4) Ρίτα Χαϊηγουορθ, 5) Ἐβίν Τίρνεϋ, 6) Τζόαν Κράουφορντ, 7) Λίντα Λουπίνο, 8) Μπέττυ Ντεϊβις, 9) Ἄννν Σερινταν καὶ 10) Λίντα Ντάρνελ. Καὶ ἰδοὺ τώρα τὰ δέκα εἰδωλα τῶν Ἀτυΐδων: 1) Ζάρλ Μπουαγιέ, 2) Τζαιημς Μέϊσον, 3) Ταῦρον Πάουερ, 4) Γκάρυ Κούπερ, 5) Χομφρεῦ Μπογκαρτ, 6) Κλὰρκ Γκέιμπλ, 7) Ἔρρολ Φλὴν, 8) Κόρνελ Οὐάλντ, 9) Λωρενς Ὀλιβιὲ καὶ 10) Ρόμπερτ Ταϊλορ. Α ρ ι σ τ. Π ε τ ρ ό χ ε ι λ ο ν. Θεσ)νίκην: Ἡν ἀγαπημενην σας "Ἐστερ Οὐίλλιαμς θὰ τὴν ἐφανἰσῆιε συντομως σε διαφορα φίλμ. Γυριζει διαρκῶς στο Χόλλυγουντ. Τὰ τεσσερα τελευταια της φιλμ εἶνε: «Φιέστα», «Βιαστικός γάμος», «Χρονς γιὰ κρα.ιμα» καὶ «Ἓ ἕνα ἐρημονῆσι μαζὶ σου». Εἶνε παντρεμμένη μὲ τον Μπὲν Γκαὶητζ ἀλλὰ σὲν ἔχει ἀκόμη ἀποκτήσει παιδί. Ν ε α ρ ὸ ν Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν. Βόλον: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Σπένσερ Τρέυ σι εἶνε: Metro Goldwyn Mayer, Culver City, Calif U. S. A. καὶ τοῦ John Wayne: R. K. O. Radio Pictures Films Studios, Hollywood Calif U. S A Τ ά κ η ν φ ρ α γ κ ο ύ λ η ν, Ἐνταῦθα: Ἡ Λωρέττα Γιούγκ βρίσκεται παντοτε στὸ Χόλλυγουντ. Εἶνε σύζυγος τοῦ Ιομ Λέβις καὶ ἔχει τρία παιδάκια, τὸ ἕνα υἱοθετημένο. Ἡ διεύθυνσις της εἶνε: R K. O. Radio Pictures Films Studios, Hollywood Calif U. S. A. Μπορειτε νὰ ζητήσετε καὶ φωτογραφίες της. Γράψετε ὅμως ἀγγλικά, ἂν θέλετε νὰ λάβετε ἀπαντησί της. Τ α κ τ ι κ ὸ ν ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν, Κάϊρο: Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἰδῆτε τὴν ἐπιθυμία σας ποσγματοποιουμένη σ' ἕνα ἀπο τὰ προσεχῆ μας τεύχη. Μ π ά μ π η ν Ζ ο υ ρ ι ά ν τ ζ ο ν, Ἀ λ έ ξ. Γ ι ω ρ γ ο ύ τ σ ο ν, Ν ι κ ο λ. Ἀ ν δ ρ ι κ ό π ο υ λ ο ν. Χρ. Δ α σ κ α λ ά κ η ν, Σ τ έ φ. Λ έ ν τ ζ ο ν, Ν ι κ ό λ. Γ ε ω ρ. Γ α κ ό π ο υ λ ο ν κ. ἀ 812 Μ Λ. Μ. Σ. Τ. Γ. 902 Α.: Δὲν μποροῦμε δυστυχῶς νὰ δημοσιεύσωμε τὴν ἀγγελία ποὺ ζητᾶτε. Α λ ῆ τ η ν, Ἡράκλειον: Τὸ ποιημά σας ὑστερεῖ σὲ πολλὰ σημεῖα καὶ ἰδίως στὶς ὁμοιοκαταληξίες: Π. χ. σχωρέσης καὶ ἀνθέμεια καὶ ἰδίως στὶς ὁμοιοκαταληξίες: Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως εἶνε καὶ ἐκεῖς δὲν εἶνε ρίμες ποὺ ταιριάζουν. Ἄννα Ἰ ω ά ν. δυσκολονόητο λόγω τῆς κακῆς διατυπώσεως. Ἄ γ ν α Ἰ ω ά ν. Γ κ ρ ί ν η. Ἐνταῦθα: Σχεδὸν συνομήλικη μὲ σᾶς βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ἡ Πέγκυ Ἄνν Γκάρνερ. Γράψτε της στὴν ἑξῆς διεύθυνσι: Peggy Ann Garner, 20th Century Fox Films Studios, Hollywood Calif U. S. A. Ὁ μοιαδικὸς ὅμως τρόπος νὰ διαβαστῆ τὸ γράμμα σας καὶ νὰ πάρετε ἀπαντησι. εἶνε νὰ τῆς γράψετε ἀγγλικά. Λ ά κ η ν Κ α λ α μ ά ν ο ν, Θ ω μ ᾶ ν Μ α τ θ α ί ο υ, Τ ά κ η ν Ν ά σ ι ο ν, 704 λόχδν Μηχανικοῦ: Διάφοροι λόγοι μᾶς ἀναγκάζουν νὰ μὴν ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. Χ ρ ῆ σ τ ο ν Σ π ι τ ά λ α ν, Ἀλεξανδρούπολιν: Δὲν γελάσαμε καθόλου μὲ τὸ γράμμα σας. Σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὴ φιλομάθειά σας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν γνωρίζομε καμμιὰ διεύθυνσι ἀπ' αὐτὲς ποὺ ζητᾶτε. Ρ ο λ ά ν, Λαμίαν: Τὸ μυθιστορημα ποὺ διαβάσατε στὸ «Θησαυρὸ» δὲν ἔχει ἐκδοθῆ σὲ βιβλίο στὸν τόπο μας "Οσο γιὰ τὰ δυὸ νέα μας μυθιστορήματα δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ τὰ δημοσιεύσωμε μὲ συνέχειες ἂν εἴχαν κι' αὐτὰ κυκλοφορήσει μεταφρασμένα διὰ τῶν βιβλιοπωλείων. Ἀ ν δ ρ έ α ν Ρ ο ύ σ κ η ν, Σ.Τ.Γ. 918: Πρωϊνὴ ἐφημερὶς ἐδημιούργησε εἰδικὴν στῆλην γιὰ παρόμοιες ἀγγελίες. ἀποτανθῆτε σ' αὐτήν. Χρ. Κ ι ο ύ σ η ν. 71η Ταξιαρχία: Κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Ν ι κ ό λ. Κ α λ α μ ι ώ τ η ν: Καὶ τὰ δυὸ σας σταυρόλεξα προχειροφτιαγμένα. Καλύτερα νὰ μᾶς στέλνατε ἕνα καὶ καλό. "Ολα δείχνουν ὅτι μπορειτε νὰ φτιάξετε ἕνα πολὺ καλὸ σταυρόλεξο. προσέξετε ὅμως τὰ ἑξῆς: Χρησιμοποιῆτε λέξεις πρωτότυπες, ἀλλ ὄχι ἀνύπαρκτες. μὴν κόβετε τὸ σταυρόλεξο σὲ κομμάτια μὲ τὸ σχέδιο, ἀποφεύγετε τὶς λέξεις πῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων καὶ συμπληρώνετε τὸ σχέδιό σας μὲ τὶς λέξεις τῆς λύσεως. Σ ο φ ί α ν Ο ἰ κ ο ν ό μ ο υ. Ἐνταῦθα: Στὸ φίλμ «Χαμένη εὐτυχία», ἐκτὸς τοῦ Γκλὲν Τόρντ καὶ τῆς Μπέττυ Ντὰϊβις ἐπαιζαν καὶ οἱ ἑξῆς ἠθοποιοί: Ντάιην Κλὰρκ (Κάρνοκ. ζωγράφος). Μπρους Μπέννετ (Φρέντυ, ἐξάδελφος τῆς Καίτη). Ὁ πραγματικός τίτλος τοῦ ἔργου εἶνε: «Stolen Life», παραγωγῆς 1946.

Ὁ νέος Φρεντ Ἄσταιρ

Τζὴν Κέλλυ γεννήθηκε στὸ Πίτσμπουργκ στὶς 23 Αὐγούστου 1913.

Ὁ πατέρας του Τζαΐμς Κέλλυ ἦταν ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑταιρείας Γραμμοφώνων Κολούμπια στὸ Πίτσμπουργκ. Ἡ μητέρα του Χάριετ Κελλυ ἦταν ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ οἱ δύο του ἀδελφὲς καθηγήτριες Ἡ Τζὼαν ἐδίδασκε σὲ μιὰ ἀνώτερη Σχολὴ κοριτσιῶν κι' ἡ δεύτερη, ἡ Λουΐζα ἦταν καθηγήτρια γοροῦ. Τὰ δυο του ἀδελφια ἐονάζονταν κι' αὐτά. Ὁ πρῶτος, ὁ Πατρικ ἦταν λογιστὴς σὲ μιὰ ἑταιρεα κι' ὁ δεύτερος ὁ Φρέντερικ ἦταν νοσευτὴς σὲ κάποιο κέντρον.

Ὁ Τζὴν ἦ ὁ Εὐγένιος ὅπως τὸν φώναζαν σπίτι του, ἔπρεπε νὰ διαλέξη κι' αὐτὸς ἕνα ἐπάγγελμα. ὅπως ὅλοι στὴν οἰκογένεια Κ.λλυ.

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ πάη στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ ἐγγραφῆ στὸ ἐκεῖ Πανεπιστήμιο νιὰ νὰ σπουδάση νομικὰ καὶ νὰ γίνη δικηγόρος

Ὁ πατέρας του τοῦ ἔδωσε μεοικὰ γοήματα ἀλλὰ συγχρόνως τοῦ δήλωσε ὅτι δὲν ἐποκειτο νὰ τοῦ στείλη ἄλλα νιὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς σπουδές του.

Ὁ Τζὴν δὲν ἀπογοητεύθηκε. Πῆσε τὰ λίνα γοήματα κι' ἔφυνε. Ἔφτασε ἔτσι στὴ Νέα Ὑόρκη μόνος καὶ ἄγνωστος. Καὶ ἡ πρώτη του δουλειὰ μόλις νοίκιασε ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα φτωχικὸ ξενοδογεῖο ἦταν. νὰ πάη τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ ἐγγραφῆ στὸ Πανεπιστήμιο.

Μελετοῦσε πλ οι μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια καὶ προγωροῦσε πεοίφημα στὶς σπουδές του Τὰ γοήματα ὅιως ποὺ τοῦ εἶνε δώσει ὁ πατέρας του ἄογισαν νὰ λινοστεύουν Καὶ ἤξεοε καλὰ ὅτι δὲν ἐποόκειτο νὰ λάβη ἄλλα. Ὡστόσο οὔτε σκεπτόταν κάν γ' ἀφίση στὴ μέση τὶς σπουδές του

Τότε ἄογισε νὰ ζητάη ἐογασία Μὲ τὸ μισθὸ ποὺ θὰ κέοδιζε θὰ πλήσωνε τὰ δίδακτρά του. Τέλος βοῆκε μιὰ δουλειὰ σ' ἕνα νυκτερινὸ ἀναψυκτήριο. Ἐτοίμαζε ἐκεῖ σόδες νιὰ τοὺς πελάτες. Μὰ ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν τὸν εὐγαριστοῦσε καθόλου.

Μετὰ λ γόν καιοὸ σὲ μεοικὲς παοαστάσεις ποὺ ὠονάνωσαν οἱ συμφοιτηταί του στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ ἔδωσαν ὁόλους γοοευτοῦ. Ὅλοι τότε ἐνθουσιάσθηκαν μαζί του καὶ τοῦ σύστησαν ν' ἀκολουθήσῃ μαθήματα γοοευτοῦ νιὰ νὰ νίνη μεγάλος μιὰ μ'ορα. Ἕνα βράδυ στὸ μπὰρ ποὺ παρασκεύαζε σόδες εἶδε μιὰ ἀγγελία στὸν τοῖνο: Κάποιε κέντοον ζητοῦσε ἕναν γοοευτὴ νιὰ ἕνα νούμεοο.

Τὰ παοάτησε τότε ὅλα καὶ πῆνε καὶ παοουσιάστηκε στὸ διευθυντὴ τοῦ κέντου. Τὸν δοκίμασαν ἀμέσως τὸν βοῆκαν καλὸν καὶ τὸν κοάτησαν Ἔτσι τὸ βοάδυ νόσευε καὶ τὸ πωῖ σπούδαζε νομικά.

Σινὰ - σινὰ τὸ ταλέντο του, μὲ τὴν καθημεοινὴ δουλειὰ ἀλλὰ κι' ἐξάσκησι συγγρόνως στὸ κέντοον ἄογισε νὰ φαίνεται καθαοώτεοα.

Ὅταν πῆσε τέλος τὸ δίπλωμά του ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο ἔπρεπε νὰ διαλέξη: θὰ νινόταν δικηγόοος ἢ νοοευτής:

Ὑπερίσχυσε τὸ δεύτεοο παο' ὅλη τὴν ἔκπληξι καὶ τὴν ἀντίδρασι τῶν δικῶν του.

Βασιζόμενος στὴν πεῖσα ποὺ εἶνε ἀποκτήσει στὸ μεταξὺ στὸ μικοὸ ἐκεῖνο κέντοον ποὺ δούλευε ζήτησε ἐονασία σ' ἕνα κοσμικώτεοο καὶ μεγαλύτεοο κέντοον. Ἔτσι σινὰ - σιγὰ μὲ τὴν μελέτη ἀφ' ἑνὸς καὶ μὲ τὴν πεῖσα ποὺ εἶνε ἀφ' ἑτέοου ποοσελήφθη ὡς γοοευτὴς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτεοα κέντοα τῆς Ν. Ὑόοκης. Ἐκεῖ τὸν εἶδαν ἕνα Βοάδυ οἱ διευθυνταὶ ἑνὸς μεγάλου θεάτου τοῦ Μποόντγουαϊη καὶ τὸν ποοσέλαβαν ὡς πρωτανωνιστὴ στὸ ἔογον «Πὰλ Τζόϋ», ποὺ ἐπαίζετο τόσε ἕνα γοόνο συνεγῶς μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυγία.

Ἀντιποόσωποι τῆς Μέτοο - Γκόλντουϊν - Μάγιεο ποὺ ἔτυγε νὰ τὸν ἰδοῦν στὸ ὁόλο του αὐτὸ τοῦ ποότειναν ἀμέσως ἕνα μακοοχοόνιο συμβόλαιο γιὰ νὰ παίξη στὸν κινηματογοάφο.

Τὸ ποώτο ἔογον στὸ ὁποῖο ἔπαιξε ἦταν τὸ «Γιὰ μένα καὶ τὴν ἀγάπη μου». Εἶγε συμπρωταγωνιστὰς σ' αὐτὸ τὴν Τζούντυ Γκάρλαντ καὶ τὸν Τζὼτζ Μόοου. Κατόπιν νύοισε μέσα σὲ δύο γοόνια κι' ἐφτὰ ἄλλα ἔογα. τὰ ἑξῆς: «Πιλότος No5» «Ἡ κόοη τοῦ Συνταγματάοχου», «Κόβεο Γκὲολ», «Ἡ Ντυμπαοοὺ ἦταν κυοία».

ε'Ο Σταυρὸς τῆς Λωοαίνης». «Ζίγκφηλντ Φόλλις». «Χοιστουγεννιάτικες διακοπές»

Κάθε νέο ἔογο ποὺ ἔπαιζε ἦταν καὶ μία ἐπιτυγία νιὰ τὸν Τζήν. Οἱ δελεαστικὲς ποοσφοοὲς διαδέγονται πλέον ἡ μία τὴν ἄλλη. Οἱ παοανωγοὶ τοῦ Χόλλυγουντ ἔγουν ἀνακαλύψει πὼς ὁ Τζὴν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐξαιοετικό του ταλέντο ὡς γοοευτοῦ ἔνει καὶ ταλέντο ἠθοποιοῦ μοναδικοῦ νιὰ δοαματικὰ φίλμ. Στὸ Χόλλυγουντ τὸν ἀποκαλοῦν πλέον. «ὁ νέος Φοὲντ Ἄσταιο».

Τὸ 1941 ὁ Κέλλυ παντοεύτηκε μιὰ νοητευτικὴ κοπέλλα. τὴν Μπέτ; του Μπλαὶο ποὺ βνῆκε τώοα κι' αὐτὴ στὸν κινηματογοάφο.

Ὁ Τζὴν κι' ἡ Μπέτσυ ἀπόγτησαν ἕνα γαοιτωμένο ἀνοοάκι. Εἶνε σήμεοα ὁ ἑτῶν κι' ἔνει ταλέντο γοοευτοῦ Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ πατέρας του τοῦ παοαδίδει καθημεοινῶς μαθήματα. «Τὶς ὧοες τῆς ἀναπαύσεώς μου πάλι μὲ τὸ γοοὸ ἔγω νὰ κάνω. Διδάσκω τὸ γυιό μου» λέει ὁ Κέλλυ Μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ γυιό του μένουν σ' ἕνα ὠοαῖο ἀγοόκτημα ἰολανδικοῦ ὑθμοῦ ὅπου ζοῦν ἥσυνα κι εὐτυχισμένα.

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Ἡ νεαοὴ ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ Μόνικα Ἄοθουν λανσάοει τελευταῖα τὴ μόδα τῆς νέας γυναικείας κιλόττας Θὰ κατεβαίνη λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο καὶ θὰ ἐπιτοέπη στὶς γυναῖκα νὰ κινῆ ἐλεύθεοα τὰ ποόδια της. γωοὶς νὰ εἶνε ὑποχοεωμένη νὰ παίονη νίλιες δυὸ ποοφυλάξεις, ὅπως συμβαίνει σήμεοα.

★ Ὁ Φοὰνκ Σινάτοα. γιὰ ν' ἀποφύγη τὶς θαυμάστοιές του ποὺ τὸν καταδιώκουν παντοῦ ἀνόοασε ἕνα μικοὸ ἐλικόπτεοο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ποοσγειώνεται στὴ στέγη τοῦ στούντιο ὅπου ἐονάζεται

Ο Μαύρος Πιερρότος

Πέντε άντρες συγκεντρωμένοι στο δωμάτιο ένος μεγάρου της Γενεύης. Στρίτ, συζητούσαν ζωηρά. Ωστόσο, μολις ένας απ' αυτούς ύψωνε τον τόνο της φωνής του οι αλλοι του έκαναν νοημα να μη φωνάζη έτσι.

Οι πέντε αυτοί άντρες ήταν ντυμένοι κομψότατα και το ύφος των εδειχνε άνθρωπους πλουσίους μαθημένους να διατάσσουν. Αλλ' ένα προσεκτικό ματι δεν θα δυσκολυόταν να διακρίνη κατω απο την άμεμπτη εμφάνισι των την υποπτη καταγωγή των.

Ψρισμένες χειρονομίες των, μαρτυρούσαν ότι οι άνθρωποι αυτοι είχαν μεγαλώσει σε περιβαλλον που συχνα επισκέπτονται οι αστυνομικοί με το χερι στο πιστόλι.

— Θα ήταν νόστιμο να κέρδιζε απο τους κόπους μας ο Μαύρος Πιερρότος! αναφώνησε ζαφνικά, ένας απο αυτους, χτυπώντας με δύναμι το χερι του στο τραπέζι.

— Αυτο θα το δούμε είπε μέ ύπόκωφη φωνή ένας αλλος. Εξ άλλου, ύστερ' απο τα προφυλακτικά μέτρα που ελάβαμε ο Μαύρος Πιερρότος δεν θα μπορεση να μας κλέψη εκείνα που κερδίσαμε με τόσον ιδρωτα...

— Η ώρα περνά και ο αστυνομικός δεν φαίνεται ακόμα, είπε τότε ένας τριτος.

Ο Μπλάνδεριγκ, ο μεγαλύτερος απο τους πέντε άντρες — ένας μεγαλος τύπος με μια βαθεια ουλη στο μέτωπο — έβγαλε τότε το ρολόι απο την τσέπη του.

— Η ώρα είναι 5 παρά 5 είπε. Σε πέντε λεπτά ο Γκρέγκορ Πήρσον θα είναι εδω.

Η υπόθεσις που τους απασχολούσε ήταν πολύ σοβαρή.

Ύστερ' απο πολλές αποπειρες και με μεγάλον κόπο κατώρθωσαν να διαρρήξουν το χρηματοκιβώτιο μιας βίλλας στο προάστειο Νιού — Μάρκελ που ο ιδιοκτήτης της έλειπε στην Άφρικη για συνήγι θηρίων—για να κλέψουν μια συλλογη κοσμημάτων ανεκτιμήτου άξιας.

Τα κοσμήματα αυτά — τα όποια βρισκονταν τώρα έμπρος τους μεσα σε μια μικρη βαλίτσα πάνω στο τραπέζι — σκόπευαν να τα μεταφέρουν και να τα πουλήσουν στην Αμερική, επειδή στην Αγγλία ήταν δύσκολο να τα ξεφορτωθούν.

Αλλά ενω είχαν βγάλει και τα διαβατήρια των, έλειπαν ξαφνικά μιάν επιστολή απο τον Μαύρο Πιερρότο — τον διάσημον αριστοκράτη λωποδύτη— που τους πληροφορούσε με μεγάλη ευγένεια ότι δεν θα προφταιναν να βγάλουν τα κλεμένα κοσμήματα απο την Αγγλία, γιά τον απλούστατο λόγο ότι θα φρόντιζε να τους τα πάρη. Πώς είχε μάθει την κλοπή; Μυστήριο!

Η είδησις αυτή κατατάραξε τους πέντε διαρρήκτες, γιατί παρ' όλη την επιδεξιότητα των και τις πείραν των έπρεπε να ομολογήσουν ότι ο Μαύρος Πιερρότος ο άσύλληπτος λωποδύτης ήταν ανώτερός των.

Ο λόγος αυτός τους έκανε να πάρουν μια τολμηρη απόφασι: ανέθεσαν στον αστυνομικό Γκρέγκορ Πήρσον στον όποίον περιουσιάσθηκαν ως έμποροι κοσμημάτων, την επιτήρησι των κοσμημάτων κατά την μεταφορά των στην Αμερική.

Αυτόν τον αστυνομικό περίμεναν κατεχόμενοι απο την αγωνία μήπως απο στιγμη σε στιγμη εμφανισθη ο Μαύρος Πιερρότος... διεκδικώντας τα κλεμμένα.

Στις 5 άκριβως παρουσιάσθηκε ο αστυνόμος Γκρέγκορ Πήρσον, ένα απο τα καλύτερα λαογωνικά της Σκότλαντ Γιαρδ. Τον συνώδευε ένας ξανθος και αδύνατος νέος με αδέξιες κινήσεις και με αφηρημένο ύφος.

Οι πέντε διαρρήκτες αναπτρίχιασαν ενω έπιασαν το χέρι του αστυνομικού και συλλογίσθηκαν με τρόμο ότι πιθανον να έρχονταν στο μέλλον σ' επαφη μαζί του γιά να τους περάση τις χειροπέδες!

Γιά την ώραν όμως δεν διέτρεχαν τέτοιον κίνδυνο. Ήσαν πέντε ευυπόληπτοι κύριοι. έμεναν σ' ένα μέγαρο της αριστοκρατικώτερης συνοικίας του Λονδίνου και παρουσιάζονταν ως μεγαλέμποροι κοσμημάτων.

Ο Τζών Μπλάνδεριγκ, ο αρχηγός της σπειρας εξήγησε με λίγα λόγια στον αστυνομικό περί τίνος επρόκειτο. Του έδειξε και την βαλίτσα με τα κοσμήματα.

— Μήπως έχετε το γράμμα του Μαύρου Πιερρότου; ρώτησε ο αστυνομικός.

— Όχι αποκρίθηκε λίγο ταραγμένος ο Μπλάνδεριγκ. Ο συνέταιρός μου κ. Θώμσον — κι' έδειξε έναν κοντό και χοντρό κύριο με μικρα γαλανα ματια — μόλις πήρε το γράμμα στα χέρια του το έκαψε απο το θυμό του.

Δέν μπορούσαν φυσικά να δειξουν ένα γράμμα στο όποίο ο Μαύρος Πιερρότος τους χαρακτήριζε ως... συναδέλφους του!

— Καλά, καλά αυτό δέν έχει σημασία, είπε ο αστυνομικός. Τη νύχτα που την βάζετε την βαλίτσα;

—Χθες τη νύχτα την φυλάναμε τρεις εκ περιτροπής, ένα οι άλλοι κοιμόνταν.

— Γιατί δέν την έπήγατε σε καμμιά τραπεζα ως αύριο που φεύγει το υπερωκεάνειο για την Αμερική;

— Φοβηθήκαμε μήπως συμβή τίποτα κατα την μεταφορά.

—Άστειοι φόβοι! είπε ο άστυνομικός. Άς είνε... τί ζητατε τώρα απο μένα;

— Ν' αναλάβετε υπευθύνως την επιτήρησι της βαλίτσας, μέχρι της αφίξεώς μας στην Αμερική.

Ο Γκρέγκορ Πήρσον άρχισε να ξύνη το πηγούνι του. Έρριξε ένα εξεταστικό βλέμμα στους παριστάμενους που παρακολουθούσαν με άγωνία τις εκφράσεις του προσώπου του και τέλος είπε:

— Πολύ καλά! Μέ την διαφορά ότι επειδή εγώ δέν μπορώ να λείψω απο τό Λονδίνο θ' αναθέσω την υπόθεσι αυτή στο βοηθό μου τον Σίδυ Μπήθ — κι' έδειξε τον ξανθό νέο με το αφηρημένο ύφος. Αυτός θα σας συνοδεύση ως την Αμερική.

»Μην τον βλέπετε έτσι κουτό συνέχισε. Είνε περίφημος στη δουλειά του. Άσφαλώς μια μέρα θα είμαι περήφανος γι' αυτά που έδωσα τα πρώτα μαθήματα της αστυνομικής τέχνης.

»Όσο γι' απόψε μπορείτε να κοιμηθήτε ήσυχοι. Θα βάλω τον βοηθό μου και τέσσερες αστυνομικούς να φυλάξουν την βαλίτσα. Σέ λίγο θα σας τους στείλω. Συμφωνοι ε; Χαίρετε.

Και ο Πήρσον έφυγε.

Οι πέντε διαρρήκτες έμειναν και πάλι μόνοι μέ το βοηθό του Γκρέγκορ Πήρσον.

Μέ πολύ δυσκολία κρατούσαν το έξέσπασμο της χαράς των. Έκείνο όμως που τους εύχαριστούσε περισσότερο ήταν το γεγονός ότι έβαλαν έναν μεγάλο αστυνομικό να επιτηρη... κλεμμένα κοσμήματα!

Έρριξαν μιά ματιά στον Σάμ Μπήθ, που έξακολουθούσε να περιεργάζεται ηλιθίως το δωμάτιο. Αν δέν τους βεβαίωνε ο αστυνομικός ότι ήταν διάβολος στη δουλειά του θα είχαν λόγους ν' αμφιβάλουν αν έπρεπε να έμπιστευθούν στον κοιμισμένον αυτόν νέο την φύλαξι της βαλίτσας.

Πρόσφεραν στον Σάμ Μπήθ ένα τσέρρυ κι' έπιασαν κουβέντα μαζί του:

— Μεγάλος αστυνομικός ο Πήρσον! του είπε ο Μπλάνδεριγκ.

— Πολύ μεγάλος! αποκρίθηκε ανόρεχτα ο Μπήθ.

— Πρέπει να είστε περήφανος που υπηρετείτε κοντά του.

— Και είμαι.

— Είμαστε βέβαιοι ότι ο Μαύρος Πιερρότος δέν θα τολμήση τώρα να δοκιμάση να κλέψη την βαλίτσα...

—Έννοείται.

— Τρομερός λωποδύτης ο Μαύρος Πιερρότος!

— Έτσι λένε. Έγώ δέν ανακατεύθηκα άκόμη σε δική του υπόθεσι. Μά δέν μού λέτε κοστίζουν πολλά αυτά τα κοσμήματα;

Κι' ο Μπήθ έδειξε την βαλίτσα.

— Πάρα πολλά χρήματα. Περιουσία ολόκληρη.

— Θα έχετε μεγάλα κέρδη.

—Άρκετά. Η άλήθεια είνε ότι μας στοίχισαν και πολλά.

— Φαντάζομαι.

Οι άλλοι διαρρήκτες, άκούγοντας την συνομιλία αυτή του αρχηγού των με τον αστυνομικό έκόντευαν να σκάσουν στα γέλοια.

Ποτέ δέν έπερίμεναν τέτοια έπιτυχία στά σχέδια των.

★

Ύστερ' απο λίγο ήρθαν πέντε αστυνομικοί. Τους υποδεχθηκε ο Σάμ και τους έδωσε να καθίσουν στον αντίθαλαμο έξω απο το δωμάτιο όπου θα έμενε αυτός με τη βαλίτσα.

Οι πέντε διαρρήκτες κάθησαν κουβεντιάζοντας μαζί του ως τις δέκα το βράδυ.

Κύριο θέμα της συνομιλίας των ήταν φυσικά ο Μαύρος Πιερρότος, που έπι τρία χρόνια τώρα ήταν ο φόβος και ο τρόμος των αριστοκρατικών σπιτιών του Λονδίνου. Του κάκου η Σκώτλαντ Γιαρδ εξαπέλυσε ενεντίον του τα καλύτερα λαογωνικά της.

Ο Μαύρος Πιερρότος έξακολουθούσε, να μένη ασύλληπτος και να έμφανίζεται έκεί που δέν τον περίμενε κανείς.

Τέλος, οι πέντε φίλοι αποσύρθηκαν στα δωμάτια των γιά να ησυχάσουν. Έπρεπε να ξυπνήσουν το πρωί ένωρις γιά να μή χάσουν το υπερωκεάνειο.

Όταν θα έφταναν πιά στην Αμερική δέν θά είχαν να φοβηθούν ούτε τον Μαύρο Πιερρότο, ούτε τον Γκρέγκορ Πήρσον τον μεγαλοφυή αστυνομικό.

Ο Σάμ Μπήθ έμεινε μόνος στο δωμάτιο.

Η μικρή άλλα πολύτιμη βαλίτσα ήταν άκουμπισμένη στη μέση ένος μεγάλου τραπεζιού. Πλησίασε κι' έκύτταξε την κλειδαριά της. Πολύ άσυνήθιστη κλειδαρια. Ύστερα αρχισε να κάνη βόλτες στο δωμάτιο σφυρίζοντας. Το ύφος του έδειχνε πάντοτε άνθρωπο αφηρημένο.

Κάπου - κάπου άνοιγε την πόρτα κι' έλεγε κανένα φιλικό λογο στους πέντε αστυνομικούς που κάθονταν στο διάδρομο. Ήσαν όλοι σοβαροί. Τους έτρόμαζε η μεγάλη εύθύνη των. Ήξευραν πόσο επικίνδυνος ήταν ο Μαύρος Πιερρότος.

Ωστόσο τους παρηγορούσε η σκέψις ότι ο Μαύρος Πιερρότος ενεργούσε πάντοτε μόνος. Είχε την τακτική να μην πάιρνη ποτέ βοηθό μαζί του. Και άν δοκίμαζε να κλέψη τη βαλίτσα οι έξη αστυνομικοί και οι πέντε ιδιοκτήτες της που κοιμόνταν πλάι πλάι ήσαν ίκανοί να τον πιάσουν και να άπαλλάξουν το Λονδίνο από ένα έπικίνδυνον λωποδύτη...

Οι ώρες περνούσαν. Ο Σάμ Μπήθ άρχισε να χασμουριέται.

★

Όταν στις 6 το πρωί ο Μπλανοεριγκ άνοιξε την πόρτα του δωματίου ώπισθοχώρησε κατακίτρινος βλέποντας το δωμάτιο άδειο.

Και η βαλίτσα δέν ήταν πιά άπάνω στο τραπέζι!

Τρελλός από αγωνία έτρεξε να ξυπνήση τους συνενόχους του. Όλοι μαζί ώρμησαν στο δωμάτιο!

Η βαλίτσα δέν ύπήρχε πουθενά!...

Ένας από τους διαρρήκτες άνοιξε την πόρτα που έβγαζε στον άντιθάλαμο.

Οι πέντε αστυνομικοί έξακολουθούσαν να κάθωνται στις πολυθρόνες άτάραχοι μέ το ήσυχο ύφος άνθρώπων που έχουν έκπληρώσει εύσυνειδήτως το καθήκον των.

Μόλις είδαν τους πέντε «κοσμηματοπώλας» να παρουσιάζωνται έξάλλοι, έμάντεψαν ότι κάτι σοβαρό θά είχε συμβή και τινάχθηκαν όρθιοι.

— Πού είνε ο Μπήθ; ρώτησε ο Μπλάνδεριγκ μέ φωνή πνιγμένη.

—Μέσα! του είπε ένας αστυνομικός.

— Μά δέν είνε μέσα. Και η βαλίτσα με τα κοσμήματα έξαφανίσθηκε!...

Οι αστυνομικοί ώρμησαν στο δωμάτιο.

Δέν βρήκαν τίποτα.

Ένα παράθυρο που έβλεπε στον κήπο ήταν μισοανοιγμένο.

Δέν ύπήρχε λοιπόν καμμιά άμφιβολία ότι ο Σάμ έπήρε τα κοσμήματα κι' έφυγε.

Λήστεψε τους λήστάς ένας άστυνομικός!...

Ύστερ' από δέκα λεπτά τής ώρας, ο άστυνομικός Γκρέγκορ Πήρσον — τον όποίον είχε ειδοποιήσει τηλεφωνικώς ο Μπλανδεριγκ — όρμούσε στο δωμάτιο.

— Τί... τί συνέβη; ρώτησε.

Ο Μπλάνδεριγκ τού έξήγησε τα πράγματα μέ άφροῦς λύσσης στο στόμα!

—Αύτη λοιπόν, είνε ή άστυνομία τού Κράτους; άναφώνησε τέλος έξαλλος. Νά σέ κλέβουν οι αστυνομικοί που τους έμπιστεύεσαι την περιουσία σού!... Θά πάω νά παραπονεθώ στόν ύπόυργό της Δικαιοσύνης στόν πρωθυπουργό.

Κι' οι άλλοι διαρρήκτες ήσαν άγάστατοι.

Ο Γκρέγκορ Πήρσον δέν ήξερε τί νά πη.

Δέν τον ένδιέφερε τόσον η εύθύνη που είχε άναλάβει άπέναντι έκείνων που του έπιστεύθηκαν την περιουσία των, όσο το γεγονός ότι άπαιτήθηκε οίκτρως στην έκτίμησιν ένός άνθρώπου αύτός ο δεινός ψυχολόγος.

Ο Σάμ Μπήθ κλέφτης! Το ήσυχο αύτο καί ντροπαλό παιδί που παρείχε έκ πρώτης όψεως την έντύπωσι κουτού άγρώπου, είχε κλέψει μιά βαλίτσα με κοσμήματα!...

Δυό χρόνια τον είχε κοντά

(Τό τέλος στή σελίδα 62)

Τή στιγμή έκείνη ένας προβολεύς έσχισε το σκοτάδι καί φώτισε τό πλοίο πού καιγόταν.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

Στίς θάλασσες τής Νοτίου Κίνας

Τό μόνο μέρος τού κόσμου οπου ή πειρία έξακολουθεί νά θεωρήται... άνεννωισμένο έπάγγελμα είνε οί θάλασσες τής Νοτίου Κίνας. άπ' τή Σαγκάη ώς τήν Καντών. Πού δύο μηνών άκόμη οί πειραται λήστευαν ένα πλοίο σ' αύτή την περιοχή.

Άπό αίώνες τώρα, τά φορτηγά πλοία πού πηγαινοέρχονται μεταξύ Σαγκάης, Άμόυ, Καντών καί Χόνγκ Κόνγκ, άποτελοῦσαν μιά έλκυστική λεία γιά τους πειρατές. Οί σημερινοί δμως πειραται δέν είνε πιά οί κουρελῆδες καί μισοπεθυσμένοι άγριάνθρωποι, πού πλεύριζαν στά πλοία μέ τό έξωπλισμένο καί γοήγορο πειρατικό σκάφος τους τά κυρίευαν. έσφαζαν δλους τους έπιβάτες τά λεηλατοῦσαν καί τάκαιναν... Τώρα «φερνάζονται» έντελῶς διαφορετικά κι' είνε «ύπάλληλοι» μιάς σατανικῆς όργανώσεως. πού έχει τό έπιτελεῖο της καί την ύπηρεσία κατασκοπείας της...

Στά πλοία πού ταξιδεύουν στίς κινεζικές θάλασσες ή νέφυρα γνωρίζεται μέ γοντρά κάγκελλα άπ' τό ύπόλοιπο σκάφος. κι' ή καγκελλόπορτα φουρεῖται νύχτα καί μέρα άπό ώπλισμένους άνδρες. Κι' δμως. παρ' δλα αύτά τά μέτρα άσφαλείας. δέν έχουν λείψει τά πειρατικά κρούσματα.

Όταν ή όργάνωσις βάλη στό μάτι ένα ώρισμένο πλοῖο. μερικοί πειραται ταξιδεύουν μ' αύτό ώς φιλήσυχοι έπιβάτες. έπί πολλές βδομάδες. γιά νά μάθουν δλα τά κατατόπια τής συνήθειας κλπ. Κατόπιν. ή όργάνωσις περιμένει ώς ὅτου μεταφέρη τό πλοῖο ένα πολύτιμο φορτίο, γρυσάφι, άσημι ή μετάξι. Έπιβιβάζονται τότε σ' αύτό οί ύπόλοιποι πειραται. άπό ένα λιμάνι όπου δέν ύπάρχει πολύς έλεγχος. Είνε. φυσικά. μετημφιεσμένοι κι' έχουν τά δπλα τους κρυμμένα. Μιά νύχτα — συνήθως δέ την ώρα τής άλλαγής τής φουρνάδας τής καγκελλόπορτας — γίνεται ή έπίθεσις. Ένῶ μιά δυάς πειρατῶν φορτίζει γιά τους έπιβάτες. δεύτερη κατορθώνει νά θάσαη στή γέφυρα, ύπεργκώντας τήν άντίστασι τῶν άξιωματικῶν καί τοῦ πληρώματος. καί τρίτη κατεβαίνει στίς μηγανές κι' ύπογρεώνει τους μηγανικούς νά ύπακούσουν στίς διαταγές πού τους δίνει ό άρχιπειρατής. ό όποίος έγει έγκατασταθῆ κι' δλας στή νέφυρα.

Σέ ώρισμένο σημείο τοῦ πελάγους ένα κινεζικό ίστιοφόρο πλευρίζει στό πλοῖο. Τό φορτίο μεταφέρεται σ' αύτό. Έπειτα οί πειραται λησταί τους έπιβάτες καί φεύγουν. μέ τό ίστιοφόρο, παίρνοντας μαζί τους τους πλουσιώτερους ταξιδιῶτες γιά νά ζητήσουν λύτρα γιά τήν άπελευθέρωσί τους. Άν οί συγγενείς ένός σημαλώτου άργήσουν νά πληρώσουν τά λύτρα αύτά. οί πειραται τοῦ στέλνουν μέ ταγυδρομικό συστημένο δέμα άς ποιεῖσθε ποίησι ένα αύτί του. κι' άν δέν συνετισθοῦν καί πάλι. τοῦ στέλνουν τό κεφάλι του! Σπάνια δμως βρίσκονται στήν άνάγκη νά φτάσουν ώς έκεῖ...

Ένας καταστηματάρχης τοῦ Χόνγκ - Κόνγκ. πού ἔχει ένα μόνον αύτί φυλάει μέσα σ' ένα κουτί τό άλλο πού τοῦ τό ἔκοψαν οί πειραται. γιά νά τό δείγνη στούς πελάτες του καί νά τούς διηγήται την άνατριγιαστική ίστορία του...

Ώστόσο κάποτε οί πειραται χάνουν τό παιγνίδι καί πληρώνουν μέ τή ζωή τους... Αύτό συνέβη π. χ., τό 1926, στήν περίπτωσι ένός άγγλικοῦ πλοίου πού ἐπρόκειτο νά μεταφέρη γρυσάφι καί άσημι άξίας 200.000 λιρῶν. Οί πειραται τό κυρίευσαν. μέ τό στερεότυπο τρόπο πού περιγράψαμε πιό πάνω. Δέν βρῆκαν δμως τό θησαυρό. γιατί ή μεταφορά του εἶχε άναβληθῆ. κατά τύγην. τήν τελευταία στιγμή. Πάντως διηύθυναν τό πλοῖο πρός τό Μπίας Μπέϋ δπου εἶγαν τό κρησφύγετό τους.

Άλλά δυό άπ' τους άξιωματικούς πού ήσαν φυλακισμένοι στίς καμπίνες τους. εἶγαν κατοθώσει νά κρύψουν τά δπλα τους. Τή νύγτα. λοιπόν. στήν κατάλληλη στιγμή σκότωσαν τους φρουρούς των. έλευθέρωσαν καί τους άλλους άξιωματικούς καί άνακατέλαβαν τή νέφυρα τοῦ πλοίου. Οί πειραται έπεγείρησαν νά τους έπιτρέψουν γρησιμοποιῶντας ώς ζωντανή άσπίδα τόν άσημηνικό πού εἶνε μείνει αίγμάλωτός τους. Βλέποντας δμως δτι άπετύγγαναν. ἔβαλαν φωτιά κάτω άπ' τή νέφυρα. Οί άξιωματικοί ἔστρεψαν τότε τό πλοῖο. ἔτσι ὥστε ό ἄνεμος νά σπρώγνη τίς φλόγες καί τους καπνούς πρός τά μέρος τῶν πειρατῶν.

Όπωσδήποτε. ή πυρκαϊά ξαπλωνόταν καί τό πλοῖο φαινόταν πιά καταδικασμένο. Οί πειραται κατέβασαν άμέσως μιά βάρκα. καί μπῆκαν σ' αύτήν δσοι γνωρίζων. άφίνοντας τους άλλους συντρόφους των νά καοῦν ζωντανοί...

Τή στιγμή έκείνη ένας προβολεύς ἔσχισε τό σκοτάδι καί φώτισε τό πλοῖο πού καιγόταν 'Ανῆκε σ' ένα άγγλικό πολεμικό, τῆς άντιπειρατικῆς περιπολίας. Ο. λάμψεις τῆς πυρκαϊᾶς εἶγαν προσελκύσει ὡς έκεῖ τό πλοῖο αύτό. έγκαίρως γιά νά σωθοῦν οί ταξιδιῶτες καί τό πλήρωμα πού κινδύνευε καί νά συλληφθοῦν οί πειραται. Εύτυγῶς εἶγε σκοτωθῆ μόνον ένας Εύρωπαῖος ταξιδιώτης. Ό ἀσημηνικός εἶγε πληγωθῆ άλλ' δγι σοβαρά. Οί πειραται άπαγγον σθηκαν δλοι. στήν άγγλική βάσι τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ.

Τό Μπίας - Μπέϋ. τό δρομπτήριο τῶν πειρατῶν. βρίσκεται 65 μίλλια μακρυά άπ' τό Χόνγκ - Κόνγκ. Φαίνεται σάν ένα εἰρηνικό ψαροδίκο γωριουδάκι. Οί άνδρες τῶν άγγλικῶν πολεμικῶν. πού κυνηγοῦν τους πειρατάς. δέν μπορούν ν' άποβιβασθοῦν στό γωριό αύτό γιατί βρίσκεται σέ κινεζικό ἔδαφος. δπου δέν ἔγουν καμμιά δικαιοδοσία. Μόνον άπάτσουν τους πειρατάς στό πέλαγος. μπορούν νά τους κρεμάσουν. σύμφωνα μέ τους διεθνεῖς νόμους. Άλλωστε κι' άν άκόμη ὑπεισθοῦν τά δικαιώματά τους καί άποβιβασθοῦν στό Μπίας - Μπέϋ δέν ἔγουν νά κερδίσουν τίποτε. γιατί οί πειραται προλαμβάνουν νά κατσούγουν μεζί μέ τή λεία τους. στό ἐσωτερικό τῆς γώρας. μακρυά άπ' τή άκτή...

Κάποτε. ένας Κινέζος στρατηγός ὑποσγέθηκε στόν κυβερνήτη ένός άγγλικοῦ πολεμικοῦ νά πιάση δλους τους πειρατάς τοῦ Μπίας - Μπέϋ καί νά τοῦ τους παραδώση. Πράγματι δέ τους περικύκλωσε. άλλά προτιμησε «κατόπιν νά τους πάρη ένα σεβαστόν ποσόν καί νά τους άφήση νά φύγουν ἐλεύθεροι!...

❂❂❂

Μιά άνατριγιαστική τραγωδία

Μία άνατριγιαστική τραγωδία ξετυλίνθηκε πρίν άπό λίγο καιρό στή Βομβάη κατά τή διάρκεια μιάς θρησκευτικής πού παπκολούθησαν γιλιάδες θεατῶν. Μεταξύ αύτῶν βρισκόταν καί ὁ μαναραγιάς τοῦ Πούλτς μαζί μέ τή σύζυγό του καί τή μικρή κόρη του. πλικίας μόλις δγτώ ἐτῶν.

Τό πιό ένδιαφέρον θέαμα τῆς θρησκευτικῆς πομπῆς ἦταν ή πάλη μεταξύ μιᾶς Βασιλικῆς τίγρεως καί δύο λεοπαρδάλεων. Ή τίγρις ἔπειτα άπό πάλη μιᾶς περίπου ὥρας ξεκοίλιασε τίς δυό άντιπάλους της. Άλλ' άμέσως ἔπειτα ἔκαμε ένα τεράστιο πήδημα καί βρέθηκε μέσα στό θεωρεῖο δπου ἦταν ὁ μαναραγιάς τοῦ Πούλτς μαζί μέ τήν οἰκογένειά του. Ώρμησε τότε έναντίον τῆς μικρῆς πριγκηπίσσης καί τήν κατεσπάραξε κάτω άπό τά τρομαγμένα βλέμματα τῶν γονέων της. Έπειτα άπό μερικά λεπτά ή τίγρις σωριάζεται νεκρή τουπημένη άπό τίς λόγγες τῶν άκολούθων τοῦ μαναραγιά. Μέσα στό στόμα της κοατοῦσε ένα κομμάτι άπό τό πρόσωπο τῆς μικρῆς πριγκηπίσσης... Ή μπτέρα της. ή μαναραγιά τοῦ Πούλτς τρελλάθηκε άπό τή λύπη της.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο χωρὶς μαῦρα τετραγωνίδια

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Προξενεῖ πόνο ὅταν διισπᾶται τὴν ἐπιδερμίδα μας (καθ.).—Ἀνώτατος ἄρχων.

2) Κοινῶς λέγεται τομάρι.— Κινητήριος δύναμις πλοίου.

3) Πρῶτη ὕλη ἀπὸ τὶς ἀπαραίτη-

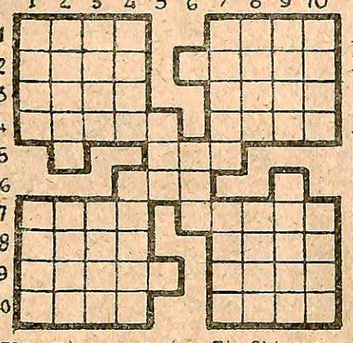

τες στὴ μαγειρική.— Τὸ βλέπομε συγήθως τὴν νύχτα (καθ.).

4) Ὑπερβολικὴ ἀγάπη γιὰ κάτι.—Ἐκεῖ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς τὸ πρῶτο του θαῦμα.

5) Ὁμαλά.

6) Ποσοτικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).

7) Περιοχὴ μὲ πλούσια ἀνθρακωρυχεῖα στὰ σύνορα Γαλλίας καὶ Γερμανίας.— Πολιτικὸς ποὺ τυφεκίσθηκε στὴ Γαλλία ὡς προδότης.

8) Ἡ ραδιοφωνία ἔχει τρῶν εἰδῶν, ἐδῶ μόνον ἕνα.— Λέξις ποὺ θὰ βρῆτε σὲ πολλὲς φράσεις χαιρετισμοῦ.

9) Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη.— Λιμὴν τῆς γαλλικῆς Β. Ἀφρικῆς.

10) Τὰ φορῦτα αὐτὰ δὲν τρῶγονται ἀκόμη.— Τροφὴ κτηνῶν (πληθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἀνδρικὸ ὄνομα μὲ πολὺ μακρὰν ἱστορία.— Μᾶς ἀκολουθεῖ πάντοτε πιστά.

2) Ξέρει νὰ κερδίζῃ τὴν συμπάθειά μας μὲ λόγια.— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δοτ.).

3) Ὀροπέδιο τῆς Ἀσίας μέρος τοῦ ὁποίου κατέχει ἡ Περσία.— Περίφημο τσίρκο ποὺ πέρασε πρὸ ἐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ.

4) Ἡ βάσις κάθε αὐτοκινήτου.— Κάτι ποὺ βλέπομε μὲ τὰ μάτια μας.

5) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ. πληθ.).

6) Νότα μουσικῆς.

7) Στὴν ἐποχή μας δὲν γίνονται τέτοιοι δάνεια.—Ἀνοσιούργημα.

8) Χαϊδευτικὸ γυναικεῖο ὄνομα.— Βρίσκεται στὰ χέρια τῶν παντρεμένων.

9) Ἐπιφώνημα (τουρκ.).— Ἄσμα τῶν ἀρχαίων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

10) Δὲν ἔχουν οὔτε ἴχνος ὑγρασίας (οὐδ.).— «...Τάρνερ»: βεντέττα τοῦ κινηματογράφου.

Δ.

Παιγνίδι

Πῶς μποροῦμε νὰ διαιρέσωμε τὸν ἀριθμὸ 1000 σὲ πέντε 9;

Σύν, πλήν, ἐπί

Βάζοντας στὶς κατάλληλες θέσεις, ἀνάμεσα στοὺς παρακάτω ἀριθμούς, ἕνα σημεῖο τῆς προσθέσεως, δυὸ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ δυὸ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ πρέπει νὰ κάνετε μιὰ σωστὴ ἐξίσωσι:

1 2 3 4 5 = 6 7 8 9.

Μονοκονδυλιά

Μπορεῖτε νὰ καράξετε μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ τὸ σχέδιο αὐτὸ χωρὶς δηλαδὴ νὰ σηκώσετε καθόλου τὸ μολύβι σας καὶ χωρὶς νὰ περάσετε δυὸ φορὲς πάνω ἀπὸ τὴν ἴδια γραμμή;

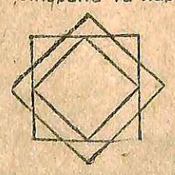

Ἕνα στοίχημα 100 % κερδισμένο

Στοιχηματίσετε μ' ἕνα φίλο σας ὅτι, παρ' ὅλη του τὴν καλὴ θέλησι καὶ παρ' ὅλον ὅτι αὐτὸ θὰ τὸν κάνῃ νὰ χάσῃ τὸ στοίχημα δὲν θὰ καταρθώσῃ νὰ ἀπαντήσῃ «ΝΑΙ» σὲ τρεῖς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ τοῦ κάνετε.

Τὸ στοίχημα τὸ θεωρεῖ κωμικὰ καὶ προκαταβολικῶς κερδισμένο. Ἐσεῖς λοιπὸν ἀρχίζετε:

— Πῆγες στὴ σελήνη;

— Ναί.

— Σοῦ ἔστειλε δέμα ὁ θεῖος σου ἀπὸ τὴν Ἀμερική;

— Ναί.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀλλάζετε τὸν τόνο τῆς φωνῆς σας καὶ σὰν νὰ κάνετε μιὰ παρένθεσι, τοῦ ὑποβάλλετε τὴν τρίτη ἐρώτησι:

— Κατάλαβα γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ πιάσω. Τὸ ξέρεις τὸ παιγνίδι ἐ; Ἀπάντησις τοῦ φίλου σας θὰ εἶνε: ΟΧΙ!

Κι' ἔτσι κερδίσατε τὸ στοίχημα γιατὶ ὅπως εἴχατε συμφωνήσει ἔπρεπε καὶ στὶς τρεῖς ἐρωτήσεις νὰ ἀπαντήσῃ «ΝΑΙ». Ἡ δὲ τελευταία ἐρώτησις ἦταν ἡ τρίτη.

Αἰνίγματα

1) Ποῦ μπορεῖτε νὰ βρῆτε γραμμένη κάθε λέξι ποὺ προφέρετε μέσα σ' ἕνα 24ωρο;

2) Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάνει κάθε πρᾶγμα ὁρατὸ ἐνῶ αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶνε ἀόρατο;

3) Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κρατήσετε, ἀφοῦ τὸ δῶστε σ' ἕναν ἄλλον;

Ὁ παράξενος ἀριθμὸς

Ἂν προσθέσωμε 1.000 σὲ κάποιον ἀκέραιο ἀριθμὸ τὸ ἄθροισμα εἶνε μεγαλύτερο παρὰ ἂν πολλαπλασιάσωμε τὸν ἴδιο ἀκέραιο ἀριθμὸ ἐπὶ 1.000. Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς αὐτός;

Ἐπινραφὴ

Μπορεῖτε νὰ διαβάσετε αὐτὴ τὴν ἐπινραφή;

ΡΑΚΑΜ
ΙΝΥΟΤ
ΟΤΕΣΑ
ΙΟΙΚΡ

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιὲς ἀπὸ τὶς

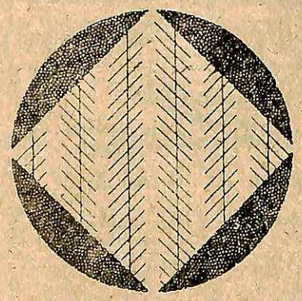

διαγώνιες γραμμὲς τοῦ σχεδίου μας εἶνε παράλληλες μεταξύ τους;

Γρῖφος

ΛΙ, ΛΙ ΛΙ, ΛΙ ΛΙ.

Αἰνίγματα

Τὸ ἀρσενικό μου ὀπτικό.
Τὸ θηλυκό μου φανητό.

★

Ποιὸ εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὸ τρῶνε καὶ στὸ τραπέζι δὲν τὸ βάζουν;

★

Ποιὸ νησὶ τῆς Ἑλλάδος προτιμοῦν οἱ γάτες;

★

Κλείνω τὸ σεντουκάκι μου
καὶ κρύσια μένουν ἔξω.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Νίτσα, Καλλιόπη τὸ ἀκούσατε τὴ νύχτα στὸ δάσος;

— Ποιό πατέρα;

— Τὸ ζῶο ποὺ σᾶς εἶπα.

Αἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Τὸ παραμυθάκι σας

Ἡ Μάρω κι' ὁ Γιάννος

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσαν δυὸ ἀγαπημένα ἀδέλφια ἡ Μάρω κι' ὁ Γιάννος. Ἡ μητέρα τους εἶχε πεθάνει κι' ὁ πατέρας τους ἦταν ξαναπαντρεμμένος μὲ μιὰ πολὺ κακιὰ γυναῖκα ποὺ τυραννοῦσε τὰ δυὸ φτωχὰ παιδιά.

Ὅταν κάποτε ἔφυγε ὁ πατέρας τους σὲ ταξεῖδι ἡ μητρυιὰ βασάνιζε ὅλη μέρα τὰ δυὸ ἀδελφάκια. Τ' ἄφηνε νηστικὰ κι' ἄλλο δὲν ἔκανε παρὰ νὰ τὰ δέρνῃ.

Ὥσπου ἕνα πρωῒνὸ ἡ Μάρω ἄκουσε τὴ μητρυιά της νὰ τροχάῃ ἕνα μαχαίρι καὶ νὰ τραγουδάῃ σιγὰ-σιγά:

Τρόχα, τρόχα ἀκόνι μου
τρόχα τὸ μαχαίρι μου,
γιὰ τῆς Μάρως τὸ λαιμό!...
Τρόχα, τρόχα, ἀκόνι μου,
τρόχα τὸ μαχαίρι μου
γιὰ τοῦ Γιάννου τὸ λαιμό!

Τρομαγμένη ἡ Μάρω ξύπνησε τὸν ἀδελφό της τοῦ τὰ εἶπε ὅλα κι' ἀποφάσισαν νὰ πάρουν τὰ μάτια τους καὶ νὰ φύγουν.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Πῆραν δρόμο καὶ περπατοῦσαν ὅλη μέρα.

Ξαφνικὰ ἄψιασε ὁ Γιάννος καὶ καθὼς δὲν εὕρισκαν πουθενὰ οὔτε βρύσι, οὔτε ρυάκι, ἔκλαιγε κι ἔλεγε:

— Μάρω μου, ἀδελφοῦλα μου, δίψασα!

— Σῶπα Γιάννο μου, τοὐλεγε ἐκεῖνη ποὺ διψοῦσε ἐπίσης πολύ, καὶ θὰ βροῦμε πηγὴ νὰ ξεδιψάσουμε.

Στὸ τέλος εἶδε ὁ Γιάννης μιὰ μικρὴ λακκοῦβα μὲ νερὸ κι' ἔτρεξε νὰ πιῇ. Ἡ Μάρω ὅμως τὸν ἐμπόδισε καὶ τοῦ φώναξε:

— Μή, Γιάννο μου, γιατὶ εἶνε πατημασιὰ ἀλόγου ἀκέραιο ἀριθμὸ τὸ ἄθροισμα εἶνε μεγαλύτερο παρὰ ἂν πολλαπλασιάσωμε τὸν ἴδιο ἀκέραιο ἀριθμὸ ἐπὶ 1.000. Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς αὐτός:

Ἐπινραφὴ

Μπορεῖτε νὰ διαβάσετε αὐτὴ τὴν ἐπινραφή;

ΡΑΚΑΜ
ΙΝΥΟΤ
ΟΤΕΣΑ
ΙΟΙΚΡ

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιὲς ἀπὸ τὶς

διαγώνιες γραμμὲς τοῦ σχεδίου μας εἶνε παράλληλες μεταξύ τους;

Γρῖφος

ΛΙ, ΛΙ ΛΙ, ΛΙ ΛΙ.

Αἰνίγματα

Τὸ ἀρσενικό μου ὀπτικό.
Τὸ θηλυκό μου φανητό.

★

Ποιὸ εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὸ τρῶνε καὶ στὸ τραπέζι δὲν τὸ βάζουν;

★

Ποιὸ νησὶ τῆς Ἑλλάδος προτιμοῦν οἱ γάτες;

★

Κλείνω τὸ σεντουκάκι μου
καὶ κρύσια μένουν ἔξω.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Νίτσα, Καλλιόπη τὸ ἀκούσατε τὴ νύχτα στὸ δάσος;

— Ποιό πατέρα;

— Τὸ ζῶο ποὺ σᾶς εἶπα.

Αἱ λύσεις στὴ σελ. 70

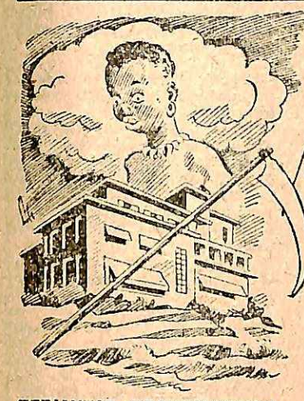

Οἱ Δέκα Μελλοθάνατοι

ΑΓΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ἕνα μικρὸ ξερονῆσι, ἔξω ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀγγλίας, σὲ μιὰ μοντέρνα βίλλα καλοῦνται νὰ περάσουν μιὰ ἑβδομάδα, ὡς «καλεσμένοι» τοῦ ἰδιοκτήτου, ἓξ ἄντρες καὶ δυὸ γυναῖκες: Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ, ἡ Βέρα Κλεύθορν, ὁ Φίλιπ Λομπάρντ, ἡ γεροντοκόρη Ἔμιλυ Μπρέντ ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ, ὁ γιατρὸς Ἄρμστρονγκ, ὁ Τόνυ Μάρστον κι' ὁ Μπλόορ, ὅλοι ἄγνωστοι μετξύ τους. Τοὺς ὑποδέχονται ὁ ὑπηρέτης Ρότζερς κι' ἡ γυναῖκα του, γιατὶ ὁ ἰδιοκτήτης Ὄουεν κατεστρέφησε καὶ θαρχότανε τὴν ἄλλη μέρα. Σὲ καθένα ἀπὸ τὰ δωμάτια τῶν καλεσμένων, βρίσκεται κορνιζαρισμένο ἕνα παιδικὸ τραγουδάκι, ποὺ μιλάει γιὰ δέκα ἀραπάκια, ὁλομόναχα σ' ἕνα νησὶ ποὺ πεθαίνουν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι, ἀκοῦν ξαφνικὰ μιὰν ἄγνωστη φωνὴ ποὺ τοὺς κατηγορεῖ ὅλους (τοὺς 8 καλεσμένους καὶ τοὺς 2 ὑπηρέτες) γιὰ διάφορα ἐγκλήματα. Εἶνε μιὰ πλάκα γραμμοφώνου. Σὲ λίγο ὁ Μάρστον πέφτει νεκρός, δηλητηριασμένος ἀπὸ κυάνιο καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ βρίσκουν τὴν κυρία Ρότζερς νεκρή, ἐπίσης δηλητηριασμένη. Ἀναστατώνονται ὅλοι κι' ὁ καθένας ὑποψιάζεται τὸν ἄλλον. Δυστυχῶς δέ, κανένα μέσον ἐπικοινωνίας δὲν ἔχουν μὲ τὴν ἀκτή. Ἀποφασίζουν νὰ ἐξερευνήσουν τὸ νησί. Δὲν ἀνακαλύπτουν ὅμως τίποτα. Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ τοὺς λέει πὼς, κατὰ τὴ γνώμη του ὁ δολοφόνος («Ὄουεν») εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς «καλεσμένους».

4ον — Πιστεύετε πὼς αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Βέρα.

Ἦταν καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ, μαζὶ μὲ τὸν Λομπάρντ. Ἔξω ἡ βροχὴ ἔπεφτε ραγδαία καὶ ὁ ἄνεμος σφύριζε μανιασμένος στὰ τζάμια.

Ὁ Λομπάρντ ἔγνεψε τὸ κεφάλι του στὸ πλάϊ προτοῦ ἀπαντήσῃ:

—Μὲ ρωτᾶτε, εἶπε, ἂν, κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ Βάργκραβ κάνει λάθος ὅταν βεβαιώνει πὼς ὁ μυστηριώδης Ὄουεν εἶναι ἕνας ἀπὸ μᾶς;

—Ναί, αὐτὸ ἀκριβῶς.

—Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σᾶς ἀπαντήσω, δεσποινίς. Ἂν σκεφτοῦμε λογικά, φαίνεται νἄχῃ δίκιο, κι' ὡστόσο, .

—Κι' ὡστόσο, ἀποτελείωσε ἡ Βέρα τὴ φράσι του. σᾶς φαίνεται ἀπίστευτο.

—Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι ἀπίστευτη! Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μακάρθουρ διαφωτίστηκε τοὐλάχιστον ἕνα σημεῖον: Ὅτι δὲν πρόκειται οὔτε γιὰ δυστυχήματα οὔτε γιὰ αὐτοκτονίες. ἀλλὰ γιὰ φόνους. Τρεῖς δολοφονίες ὡς τώρα...

Ἡ Βέρα ἀνατρίχιασε.

—Νομίζει κανεὶς πὼς ζῇ μέσα σ' ἕνα ἐφιάλτη, εἶπε. Ἐξακολουθῶ νὰ πιστεύω πὼς τέτοια πράγματα εἶναι ἀδύνατα.

—Σᾶς καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Λομπάρντ. Ζοῦμε σ' ἕνα ὄνειρο. Σὲ λίγο ἡ ὑπηρέτρια θὰ ντυπήσῃ τὴν πόρτα μας θὰ μᾶς ξυπνήσῃ καὶ θὰ μᾶς φέρῃ τὸ τσάϊ...

—Ἄ! Ἂν ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέτε! ἀναστέναξε ἡ Βέρα.

Ὁ Λομπάρντ συνέχισε μὲ ὕφος σοβαρό:

—Ἄλλο μονο! Ὅλοι μας εἴμαστε μπερδεμένοι μέσα σ' αὐτὸν τὸν φριχτὸ ἐφιάλτη! Κι' ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς πρέπει νὰ προσέχουμε πολύ...

Χαμηλώνοντας τὴ φωνή, ἡ Βέρα εἶπε στὸ σύντροφό της:

—Ἂν.. ἂν εἶναι ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποιὸς εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη σας;

Ὁ Λομπάρντ γέλασε ἐφνικά.

—Καθὼς φαίνεται, εἶπε, ἐξαιρεῖτε ἐμᾶς τοὺς δυό. Συμφωνῶ μὲ τὴ γνώμη σας. Ξέρω πολὺ καλὰ πὼς δὲν εἶμαι ὁ δολοφόνος κι' ὅσο γιὰ σᾶς, Βέρα, σᾶς θεωρῶ μιὰ γυναῖκα μυαλωμένη. Εἶστε μάλιστα ἡ πιὸ ἔξυπνη κι' ἡ πιὸ μυαλωμένη νέα ἀπ' ὅσες ἔγω γνωρίσει. Τὸ δοκίζομαι στὴν τιμή μου!

Ἐκείνη χαμογέλασε πονηρὰ καὶ τοῦ εἶπε:

—Εὐχαριστῶ, κύριε Λομπάοντ.

—Ἐλᾶτε μὶς Βέρα Κλεύθορν, δὲν θὰ μοῦ ἀνταποδώσετε τὸ κομπλιμέντο μου:

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα λιγόλεπτο διστανμό. ἡ Βέρα ἀπάντησε:

—Ὡμολογήσατε μόνος σας πὼς δὲν σέβεστε καὶ τόσο τὴν ἀνθρώπινη ζωή... Ὁπωσδήποτε ὅμως, δὲν σᾶς θεωρῶ ἱκανὸν νὰ διοργανώσετε ὅλα αὐτά...

—Ἔχετε δίκιο. Ἂν ἀποφάσιζα νὰ κάνω ἕνα ἔγκλημα, ἢ καὶ περισσότερα, θὰ τόκανα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κερδίσω κάτι, Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ «τιμωρίες» δὲν μοῦ λένε τίποτα. Λοιπόν, σύμφωνοι, ἐμεῖς οἱ δυό διαγραφόμαστε μόνοι μας ἀπ' τὸν κατάλογο τῶν ὑπόπτων καὶ συγκεντρώνουμε ὅλη μας τὴν προσοχὴ στοὺς πέντε ἄλλους. Ποιός, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶνε ὁ "Ουεν; Ἔτσι, γιὰ νὰ νάγω καμμιὰν ἀπόδειξι στὰ νέρα μου, θὰ μποροῦσα νὰ στοιχηματίσω πὼς εἶνε ὁ δικαστὴς Βάργκραβ.

—Ὦ! φώναξε ἡ Βέρα. κατάπληκτη

Κι' ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, τὸν ρώτησε:

—Γιατί:

—Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Λομπάρντ. Πρῶτα-πρῶτα εἶνε ἕνας γέρος, ποὺ πέρασε ὅλη του τὴ ζωὴ ὡς πρόεδρος δικαστηρίου. Δηλαδή, μ' ἄλλα λόγια, ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀποδίδει δικαιοσύνη. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνθρώπου... Πιθανὸν ὁ Βάργκραβ νὰ κατέληξε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του σὰν Παντοδύναμο ποὺ ἔχει δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου στοὺς ἀνθρώπους...

— Εἶνε πιθανόν, παραδέχτηκε ἡ Βέρα.

—Καὶ σεῖς ποιὸν ὑποψιάζεσθε, δεσποινίς: τὴ ρώτησε ὁ Λομπάοντ.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἡ Βέρα ἀπάντησε:

—Τὸν δόκτορα Ἄρμστρονγκ.

Ὁ Λομπάοντ παραξενεύτηκε.

— Τὸν γιατρό; εἶπε. Εἶνε ὁ τελευταῖος ποὺ θὰ σκεπτόμουν.

Ἡ Βέρα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Δὲν θάχατε δίκηο τοῦ εἶπε. Δυὸ θάνατοι ὠφελοῦνται σὲ δηλητήριο. Αὐτὸ δείχνει γερὶ γιατρό. Ἔπειτα δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε τὸ γεγονὸς πὼς ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ ἔδωσε ὁ ἴδιος τὸ νεκροτικὸ στὴν κυρία Ρότζερς.

— Πραγματικά, παραδέχτηκε ὁ Λομπάοντ. αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

— Ὅταν ἕνας γιατρὸς γίνεται τσελλὸς ἐξακολούθησε ἡ Βέρα. εἶνε δύσκολο νὰ τὸ ἀντιληφθῇ...

— Συμφωνοι, εἶπε ὁ Λομπάοντ. ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι ὁ Ἄρμστρονγκ θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὸν στρατηγὸ Μακάρθουρ. Δὲν θὰ εἶχε τὸν καιρό, γιὰ λίγες στιγμὲς ποὺ τὸν ἄφισα μονάνο... Ἐκτὸς πιὰ ἂν εἶχε τρέξει σὰν λαγὸς κι' ἂν ξαναγύρισε ἀμέσως... Ἀλλ' εἶνε τόσο ἀδύνατος, ὥστε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ...

Ἡ Βέρα ὅμως ἐπέμεινε:

— Δὲν σκότωσε ἐκεῖνη τὴν ὥρα τὸν στρατηγό. Εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ κάμῃ ἀργότερα.

— Πότε;..

— Ὅταν πῆγε νὰ τὸν φωνάξῃ γιὰ τὸ γεῦμα.

— Λοιπόν, πιστεύετε ὅτι τὸν σκότωσε ἐκεῖνη τὴν ὥρα; Τότε θὰ πῆ πὼς ἔχει μενάλη ψυχραιμία!

— Καὶ τί θὰ διακινδύνευε: Μονάχα αὐτὸς ἀπ' ὅλους μας ἔχει γνώσεις Ἰατοικῆς. Μποροῦσε νὰ δοκιστῇ πὼς ὁ θάνατος τοῦ στρατηγοῦ συνέβη μιὰ ὥρα νωρίτερα. Ποιὸς θὰ τοῦ ἀντέλενε;

Ὁ Λομπάοντ κύτταζε τὴ νέα σκεφτικός.

— Τὰ συγχαροπτήριά μου τῆς εἶπε. Τὸ συμπέρασμά σας εἶνε πολὺ ἔξυπνο. Ἀναρωτιέμαι...

★

— Ποιὸς εἶνε ὁ δολοφόνος, κύριε Μπλόαρ; Θάθελα πολὺ νὰ τὸ μάθω Ποιὸς εἶνε: εἶπε ὁ Ρότζερς σφίγγοντας νευρικὰ τὰ γέρια του.

Ὁ πρῶην ἀστυνομικὸς ἀπάντησε:

— Παιδί μου, κι' ἐνῶ αὐτὸ θέλω νὰ μάθω.

— Ἕνας ἀπὸ μᾶς, εἶνε πῆ ὁ κύριος Βάογκραβ. Ποιὸς ὅμως; Νὰ τί θάθελα νὰ μάθω. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ δαίμονας μὲ τὴν ἀνθρώπινη μορφή:

— Ὅλοι μας θέλουμε νὰ διαλευκάνουμε αὐτὸ τὸ μυστήριο.

— Ἀλλὰ θάνετε μιὰν ἰδέα, κύριε Μπλόαρ, ἐπέμεινε ὁ Ρότζερς.

— Πιθανόν, ἀπάντησε ὁ πρώην ἀστυνομικός. Ἔγω κάτι ὑποψιές, ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ ὡς τὴ βεβαιότητα ὑπάρχει μενάλη ἀπόστασι. Μπορεῖ νὰ γελιέμαι. Ἀλλ' ἂν γελιέμαι, τὸ πρόσωπο ποὺ ὑποψιάζομαι ἔχει γερὸ κεφάλι.

Ὁ Ρότζερς σκρύπισε τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του κι' εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή:

— Αὐτὸ μοιάζει μὲ ἐφιάλτη!

Ὁ Μπλόαρ τὸν ρώτησε, κυττάζοντάς τον μὲ βλέμμα περίεργο:

— Καὶ σύ, Ρότζερς, ἔχεις καμμιὰ ἰδέα;

Ὁ ἀχιθαλαμπόλος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ξέρω, εἶπε. Δὲν ξέρω τίποτα. κι' αὐτὸ εἶνε ποὺ μὲ τρομάζει πιὸ πολύ. Ποιόν... ποιὸν θὰ μποροῦσα νὰ ὑποψιαστῶ:

★

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ πέρα... μὲ κάθε θυσία! φώναξε ἀπελπισμένος ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ.

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ κυττοῦσε μὲ ὕφος ὀνειροπόλο ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ καπνιστηρίου.

Μικρὲς Ἱστορίες

Ἀπὸ γκάφα σὲ γκάφα

Ἡ κ. Γκαφίδου, μιὰ νεόπλουτη. εἶνε, ὅπως καὶ τὸ ὄνομά της τὸ λέει. πρώτης τάξεως γκαφατζοῦ.

Μιὰ μέρα πῆγε σὲ μιὰ ἔκθεσι ζωγραφικῆς στὴν ὁποίαν εἶχαν λάβει μέρος διάφοροι ζωγράφοι. Τριγυρνοῦσε μόνη της στὶς αἴθουσα γασκοντάς. ὅταν βλέπει σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα γνωστὸ πρόσωπο μὲ προσοχὴ μιὰ ἐλαιογραφία. Πλησιάζει καὶ γιὰ ν' ἀρκετε. κ. Πινελιάδη:

— Τί ἀπαίσιος ποὺ εἶνε ἀλήθεια αὐτὸς ὁ πίνακας! Δὲν Βρίσκω ὅτι ὁ ζωγράφος πετάχτηκε, σὰν νὰ τὸν πάτησαν στὸν κάλο καὶ ψιθύρισε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο:

— Λυποῦμαι πολὺ κυρία μου, ποὺ ὁ πίνακας αὐτὸς δὲν σᾶς ἀρέσει. Εἶνε ἔργο δικός μου.

— Δικός σας;! Ὄχι δά! Δὲν θὰ μὲ κάνετε ποτὲ νὰ πιστέψω ὅτι ἀγοράσατε αὐτὴ τὴ μουτζούρα!

— Δὲν τὸν ἀγόρασα ἀγαπητὴ κυρία. ἀλλὰ τὸν ἐζωγράφισα.

Ἡ κ. Γκαφίδου ἄλλαξε χρῶμα. Ἡ γκάφα της ἦταν πολὺ ξεροκατάπιε ἔβρεξε κι' ὕστερα ἀπὸ τὰ πράγματα. εἶπε στὸ ζωγράφο:

— Συγχωρῆστε με, κύριε Πινελιάδη. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὰ εἶπα ἔτσι γιατὶ νὰ ἐξάω τί λέω Ἁπλῶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀκούω νὰ λέη ὁ περισσότερος κόσμος!

κι' ἔπαιζε μὲ τὸ κορδόνι τῶν γυαλιῶν του.

— Δὲν ἰσχυρίζομαι ὅτι προλέγω τὸν καιρὸ ποὺ θὰ κάνη, εἶπε. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι, πρὶν ἀπὸ εἰκοσιτετράωρες, καμμιὰ βάρκα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πλησιάσῃ τὸ νησί. Καὶ τότε πάλι, ἂν πέσῃ ὁ ἀέρας...

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ ἔσφιξε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ χέρια του καὶ ψιθύρισε:

— Στὸ ἀναμεταξύ, μπορεῖ νὰ ὅλοι νὰ δολοφονηθοῦμε στὰ κρεββάτια μας.

— Δὲν εἶμαι τόσο ἀπαισιόδοξος ὅπως σεῖς, ἀπάντησε ὁ δικαστὴς Βάρνκροαβ, καὶ θὰ πάρω ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις, γιὰ ν' ἀποφύγω ἕνα τέτοιο δυστύχημα.

Ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ σκέφτηκε πὼς ἕνας γερος, ὅπως ὁ δικαστής, προσκολλᾶται περισσότερο στὴ ζωή, ἀπ' ὅ,τι οἱ νεώτεροί του. Συνῆθ τὸ εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ τὰ φαινόμενα στὴν ἱστορικὴ σταδιοδρομία. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν ἀκόμα καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια νεώτερος ἀπὸ τὸ δικαστή, κι' ὡστόσο καταλάβαινε πὼς δὲν εἶχε τόσο ἔντονο τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

Ὁ δικαστὴς Βάρνκροαβ πάλι σκεπτότανε:

«Νὰ δολοφονηθοῦμε στὰ κρεββάτια μας! Αὐτοὶ οἱ γιατροὶ εἶνε ὅλοι οἱ ἴδιοι! Δὲν ἔχουν καμμιὰ πρωτότυπη ἰδέα!...».

Ὁ γιατρὸς ἐπανέλαβε:

— Ἔχουμε ἤδη τρεῖς δολοφονημένους...

— Βέβαια, ἀπάντησε ὁ Βάρνκροαβ, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὰ θύματα αὐτὰ ἦσαν ἀνύποπτα, ἐνῶ ἐμεῖς ξέρουμε καὶ μποροῦμε νὰ προφυλαχτοῦμε.

— Μὰ τί μποροῦμε νὰ κάνουμε; ρώτησε ἀπότομα ὁ Ἄρμστρονγκ. Ἀγαὶ ἡ γαήνοα...

— Ἐγώ, εἶπε ὁ Βάρνκραμ, σκέπτομαι νὰ πάρω τὰ μέτρα μου...

— Δὲν ξέρουμε οὔτε σὲ ποιὸν νὰ δυσπιστοῦμε...

Ὁ δικαστὴς γάϊδεψε τὸ πηγούνι του καὶ ψιθύρισε:

— Ἐγὼ δὲν θὰ τόλεγα αὐτό.

Ὁ Ἄρμστρονγκ τὸν κύτταξε κατάματα:

— Λοιπόν... σεῖς ξέρετε;

— Ὅσον ἀφορᾶ τὶς ἀποδείξεις, ἀπάντησε ὁ δικαστὴς ἐπιφυλακτικά, ὁμολογῶ πὼς δὲν ἔχω. Ὡστόσο, ἂν ξανασκεφτῶ ὅλα τὰ γεγονότα, θὰ διακρίνω καθαρὰ τὸν ἔνοχο.

— Δὲν καταλαβαίνω! ὡμολόγησε ὁ Ἄρμστρονγκ, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὰ μάτια τοῦ γηραιοῦ δικαστή.

Προφυλάξεις

Ἡ μὶς Ἔμιλυ Μπρέντ εἶχε ἀποσυρθῆ στὴν κρεββατοκάμαρά της.

Πῆρε τὴ Βίβλο της καὶ κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ἡ γεροντοκόρη ἄνοιξε τὸ Ἱερὸ Βιβλίο κι' ἔπειτα ἀπὸ λιγόλεπτο δισταγμό, τὸ ἄφισε καὶ πῆνε στὸ τραπέζι. Τράβηξε τὸ συρτάρι, πῆρε ἕνα μικρὸ σημειωματάριο, δεμένο μὲ μαῦρο δέρμα, τὸ ἄνοιξε καὶ ἄρχισε νὰ γράφη:

«Ἕνα φοβερὸ δυστύχημα συνέβη. Ὁ στρατηγὸς Μακάθουρ πέθανε. (Ἡ ἐξάδελφός του ἦταν σύζυγος τῆς Ἔλσης Μὰκ Φέρσονζ). Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δολοφονήθηκε. Ὑστερα ἀπὸ τὸ νεῦμα ὁ δικαστὴς μᾶς ἔβγαλε ἕνα μικρὸ λόγο, ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. Συμφωνήσαμε ὅλοι πὼς ἕνας ἀπὸ μᾶς εἶνε ὁ ἔνοχος. Δηλαδή, ἕνας ἀπὸ μᾶς κατέχεται ἀπὸ τὸ δαιμόνιο... Ἤμουν βέβαιη γι' αὐτό... Ἀλλὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε; Αὐτὴ τὴν ἐρώτηση θέτει καθένας μας. Ἀλλ' ἐγὼ μόνο ξέρω...».

Ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη καὶ τὰ γκρίζα της μάτια θάμπωσαν. Τὸ μολύβι ἔτρεμε μέσα στὰ δάχτυλά της. Ἔπειτα ἔγραψε μὲ κεφαλαῖα γράμματα:

Η ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΜΠΕΑΤΡΙΣ ΤΕΪΛΟΡ

Ἔκλεισε τὰ μάτια της. Ξαφνικὰ τὰ ξανάνοιξε καὶ κύτταξε τὸ σημειωματάριό της, ποὺ ἦταν ἀφημένο πάνω στὸ τραπέζι. Διάβασε, θυμωμένη, τὶς γραμμὲς ποὺ εἶνε γραμμένες καὶ ψιθύρισε μὲ ταμπλὴ φωνή:

— Δὲν εἶνε δυνατόν! Ἐγὼ τάγραψα αὐτά; Ἀσφαλῶς θὰ τρελλάθηκα!

★

Ἡ θύελλα λυσσομανοῦσε. Ὁ ἄνεμος ὠρολιάζε γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὅλοι εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ μικρὸ σαλόνι. Καθὼς ἦσαν μαζεμένοι ὅλοι μαζί, κυττοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὰ κρυφά.

Ὅταν ὁ Ρότζερς μπῆκε μὲ τὸ δίσκο του, γιὰ νὰ τοὺς σερβίρη τὸ τσάϊ, ὅλοι ἀναπήδησαν.

— Νὰ τραβήξω τὶς κουρτίνες; πρόταινε ὁ ἀογιθαλαιμπόλος.

Τράβηξε τὶς κουρτίνες κι' ἄναψε τὸ φῶς. Τὸ δωμάτιο πῆρε μιὰ πιὸ γαρούμενη ὄψη. Αὔριο ἡ θύελλα θἄπεφτε, καὶ θἄρχοταν ἡ μπενζίνα...

Ἡ Βέρα Κλέϋθορν ρώτησε:

— Θέλετε νὰ σερβίρετε τὸ τσάϊ, μὶς Μπρέντ;

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ γεροντοκόρη. Σᾶς παρακαλῶ, ἀναπηδῆτε φίλη σερβίρετε μόνη σας. Ἡ τσαγέρα εἶνε τόσο βαριά...

Ἡ Βέρα πλησίασε στὸ τραπεζάκι τοῦ τσαγιοῦ. Ὅλα φαίνονταν νὰ ξαναπαίρνουν τὴ φυσιολογική τους ὄψη.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε μέσα ὁ Ρότζερς ἀναστατωμένος καὶ ψέλλισε:

— Συγγνώμην, κύριοι καὶ κυρίες... Μήπως ξέρει κανεὶς σας τί ἔγινε ἡ κοντίνα τοῦ μπάνιου;

Ὁ Λομπάοντ σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

— Ἡ κουρτίνα τοῦ μπάνιου; εἶπε. Τί διάβολο μᾶς θέλνεις αὐτοῦ πέρα, Ρότζερς;

— Ἐξαφανίστηκε, κύριε. Δὲν εἶνε στὸ παράθυρο. Ἔκαμα τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ κλείσω τὰ παράθυρα καὶ νὰ τραβήξω τὶς κουρτίνες κι' ἡ κουρτίνα ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ μπάνιου δὲν ὑπῆρνε στὴ θέσι της.

— Βρισκόταν ἐκεῖ σήμερα τὸ πρωΐ; ρώτησε ὁ δικαστὴς Βάρνκροαβ.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ρότζερς.

— Πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ κουρτίνα;

— Ἀπὰ ταφτὰ κόκκινο. Ἀδιάβροχο, κύριε.

— Κι' ἐξαφανίστηκε; ρώτησε ὁ Λομπάοντ.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ ἀογιθαλαιμπόλος.

Οἱ καλεσμένοι κυττάχτηκαν.

— Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπε ἀργὰ ὁ Μπλόαο, τί σημᾶδι ἔχει; Αὐτὴ ἡ ἐξαφάνιση εἶνε ἀκατανόητη... ὅπως κι' ὅλα. Ἄλλωστε, ἐδῶ πέρα, Ἀλλ' ἂς μὴν ἀνησυχοῦμε. Δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώση κανεὶς ἕναν ἄθρωπο μὲ μιὰ κουρτίνα ἀπὸ ταφτά... Ἂς σκεφτοῦμε τίποτε ἄλλο...

— Πολὺ καλά, κύριε, εἶπε ὁ Ρότζερς. Εὐχαριστῶ.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κλείνοντας τὴν πόρτα.

Μέσα στὸ σαλόνι, ὁ φόβος ἀπλώθηκε ξανὰ κι' οἱ καλεσμένοι κυττοῦσαν καὶ πάλι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὰ κρυφά.

Ἤρθε ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Ἔφαγαν γρήγορα, καθάρισαν τὸ τραπέζι, καὶ ξαναγύρισαν στὸ σαλόνι.

Ὁ ἐκνευρισμὸς ὅλων ἦταν μεγάλος.

Στὶς ἐννιά, ἡ Ἔμιλυ Μπρέντ σηκώθηκε.

— Ἀνεβαίνω νὰ ξαπλώσω, εἶπε.

— Κι' ἐνὼ τὸ ἴδιο. πρόσθεσε ἡ Βέρα.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἀνέβηκαν τὶς σκάλες, συνοδευόμενες ἀπὸ τὸν Λομπάοντ καὶ τὸν Μπλόαο. Πάνω στὸ κεφαλόσκαλο, οἱ δυὸ ἄντρες εἶδαν τὴ Βέρα Κλέϋθορν καὶ τὴν Ἔμιλυ Μπρέντ, ποὺ ἔμπαιναν στὰ δωμάτιά τους. Ἄκουσαν ἔπειτα τὸ θόρυβο, ποὺ ἔκαναν δυὸ σύροτες, καθὼς τοὺς τραβοῦσαν ἀπὸ μέσα, καὶ τὰ δυὸ κλειδιά, ποὺ τὰ γύρισαν στὶς κλειδαριές.

Ὁ Μπλόαο χαμογέλασε.

— Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τοὺς συστήσουμε νὰ κλειδωθοῦν.

Ὁ Λομπάοντ ἀπάντησε:

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶνε ἀσφαλισμένες γι' ἀπόψε.

Καὶ ξανακατέβηκαν στὸ σαλόνι.

Οἱ τέσσερες ἄντρες ἀποσύρθηκαν στὰ δωμάτιά τους, ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα. Ἀνέβηκαν ὅλοι μαζί. Ὁ Ρότζερς, ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, ὅπου ἑτοίμαζε τὸ τραπέζι γιὰ τὸ πρόγευμα τῆς ἑπομένης, τοὺς κύτταζε καθὼς ἀνέβαιναν. Τοὺς ἄκουσε νὰ σταματοῦν στὸ πρῶτο σκαλοπάτι.

— Εἶνε ἀνώφελο νὰ σᾶς συμβουλέωμαι, κύριοι, εἶπε ὁ δικαστής, νὰ κλείσετε τὶς πόρτες σας.

Ὁ Μπλόαο ἔκρινε καλὸ νὰ προσθέσῃ:

— Καί, κυρίως, μὴν ξεγάσετε νὰ βάλετε μιὰ καρέκλα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Μπορεῖν' ἀνοίξουν μιὰ πόρτα ἀπ' ἔξω...

— Ἀγαπητέ μου Μπλόαο, τοῦ εἶπε ὁ Λομπάοντ. Ξέρετε, πραγματικά, πολλὰ πράγματα!

— Καληνύχτα, κύριοι, εἶπε ὁ δικαστὴς μὲ φωνὴ σοβαρή. Εὔχομαι νὰ ξαναβρεθοῦμε ὅλοι μας σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς αὔριο τὸ πρωΐ!

Ὁ Ρότζερς βγῆκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία κι' ἀνέβηκε ἀργὰ τὴ σκάλα. Εἶδε τοὺς τέσσερες ἄντρες νὰ γάνωνται πίσω ἀπὸ τὶς τέσσερες πόρτες κι' ἄκουσε τέσσερα κλειδιά, ποὺ γυρνοῦσαν στὶς κλειδαριές.

— Αὐτὸ εἶνε μιὰ καλὴ προφύλαξι, εἶπε μέσα του.

Καὶ ξανακατέβηκε στὴν τραπεζαρία.

Τώρα, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἑπομένη. Κύτταξε τὸ τραπέζι καὶ μέτρησε τὰ ἑπτὰ ποσελάνινα ἀραπάκια.

— Θὰ προσέξω νὰ μὴ μᾶς παίξουν καμμιὰ φάρσα ἀπόψε, ψιθύρισε.

Κλείδωσε τὴν πόρτα, ποὺ ἔβγαζε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἔπειτα βγῆκε στὸ διάδρομο, κλείδωσε κι' αὐτὴ τὴν πόρτα, κι' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του.

Ἔσβυσε τὰ φῶτα κατόπιν καὶ πῆνε στὴν καινούργια κρεββατοκάμαρά του.

Ἐκεῖ, ἡ μόνη πιθανὴ κούπτη, ἦταν τὸ μεγάλο ντουλάπι. Τάνοιξε καὶ τὄψαξε καλά. Κατόπιν ἔκλεισε τὴν πόρτα του μὲ τὸ κλειδί, τοάβηξε καὶ τὸ σύρτη κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ.

— Ἀπόψε, εἶπε μέσα του, κανένας δὲν θ' ἀγγίξη τὰ ἀραπάκια. Πῆρα τὰ μέτρα μου...

Τὸ τέταρτο ἀραπάκι...

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὁ Φίλιπ Λομπάοντ ξύπνησε ταραγμένος, ὅπως τὸ συνήθιζε. Ἀκούμπησε στὸν ἀγκώνα του κι' ἀφογκράστηκε. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε πάντοτε, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τὸ θόρυβο τῆς βροχῆς.

Στὶς ὀχτώ, ὁ ἄνεμος εἶχε δυναμώσει, ἀλλ' ὁ Λομπάοντ εἶχε ξανακοιμηθῆ στὸ ἀναμεταξύ.

Στὶς ἐννιάμιση, σηκώθηκε, κύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ ψιθύρισε:

— Εἶνε καιρὸς νὰ βάλω τέρμα σ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα!

Στὶς δέκα παρὰ εἰκοσιπέντε ντύπησε τὴν πόρτα τοῦ Μπλόαο, ποὺ ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

Ὁ πρώην ἀστυνομικὸς τοῦ ἄνοιξε μὲ προφύλαξι. Τὰ μαλλιά του ἦσαν ἀκόμη ἀνακατωμένα καὶ τὰ βλέφαρά του βαρειὰ ἀπὸ τὸν ὕπνο.

— Βλέπω ὅτι ξυπνᾶτε ἀργά, τοῦ εἶπε φιλικὰ ὁ Λομπάντ. Αὐτὸ δείχνει ἤρεμη συνείδησι.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ὁ Μπλόαο.

— Δὲν ἤρθαν ἀκόμα νὰ σᾶς ξυπνήσουν γιὰ νὰ σᾶς φέρουν τὸ τσάϊ; Ξέρετε τί ὥρα εἶνε;

Ὁ Μπλόαο γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε ἕνα μικρὸ ξυπνητῆρι, ποὺ τὸ εἶνε πάνω στὸ κομοδίνο.

— Δέκα παρὰ εἰκοσι, ἀπάντησε. Δὲν κατάλαβα πὼς κοιμήθηκα τόσο πολύ. Ποῦ εἶνε ὁ Ρότζερς;

— Αὐτὸ σᾶς ρωτάω κι' ἐνώ, εἶπε ὁ Λομπάοντ.

— Τί, μοῦ λέτε:

— Ἀπλούστατα, πὼς ὁ Ρότζερς δὲν φαίνεται πουθενά. Δὲν εἶνε οὔτε στὸ δωμάτιό του, οὔτε στὴν τραπεζορία, κι' οὔτε κι' ἡ φωτιὰ εἶνε ἀναμμένη.

— Ποῦ διάβολο μπορεῖ νὰ εἶνε; φώναξε δυνατὰ ὁ Μπλόαο. Ἀσφαλῶς θὰ τοιγυρνάη στὸ νησί. Περιμένετε μιὰ στιγμὴ νὰ ντυθῶ. Στὸ ἀναμεταξύ, κυττάχτε μήπως οἱ ἄλλοι ἔξουν τίποτα.

Ὁ Λομπάοντ διευθύνθηκε πρὸς τὶς κλεισμένες πόρτες.

Βρῆκε τὸν δόκτορα Ἄρμστρονγκ ξύπνιον καὶ μισοντυμένον. Ὁ δικαστὴς Βάρνκροαβ ὅπως κι' ὁ Μπλόαο, ἐκείνη τὴν ὥρα ξυπνοῦσε. Ἡ Βέρα Κλέϋθοον ἦταν ἕτοιμη νὰ κατεβῆ. Ὅσο γιὰ τὴν Ἔμιλυ Μπρέντ, δὲν ἦταν στὸ δωμάτιό της.

Ὁ μικρὸς δυσλος ἔψαξε ὅλο τὸ σπίτι.

Τὸ δωμάτιο τοῦ Ρότζερς, ὅπως εἶνε πῆ ὁ Λομπάοντ. ἦταν ἄδειο. Τὸ κρεββάτι ἦταν ἀναστατωμένο, ξουράδι καὶ σαπούνι ἦσαν ἀκόμα ὑγρά.

— Ὁ Ρότζερς σηκώνεται ὅπως συνήθως, εἶπε ὁ Λομπάντ. Μὲ φωνὴ χαμηλή, προσπαθῶντας νὰ κούψη τὴ συγκίνησί της, ἡ Βέρα ρώτησε:

— Τί λέτε; Μήπως εἶνε κουμπωμένος πουθενὰ καὶ μᾶς παρακολουθεῖ;

— Ἀγαπητή μου φίλη, ἀπάντησε ὁ Λομπάοντ, τίποτα πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ παραξενέψη. Καλὰ θὰ κάνουμε νὰ προσέχουμε, ἐφ' ὅσον δὲν τὸν βρίσκουμε πουθενά.

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶπε ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ, θὰ πῆνε γιὰ καμμιὰ δουλειὰ στὸ νησί.

Ὁ Μπλόαο, ποὺ εἶνε ντυθῆ στὸ ἀναμεταξύ, ἀλλ' ἦταν ἀξύριστος, ἤρθε νὰ τοὺς βρῆ.

— Ποῦ εἶνε ἡ μὶς Μπρέντ; ρώτησε. Ἀκόμα ἕνα μυστήριο: Καθὼς ἔφταναν στὸ διάδρομο, εἶδαν τὴν Ἔμιλυ Μπρέντ, ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, φορούσε ἕνα ἀδιάβροχο.

— Ἡ θάλασσα εἶνε ἀγοιεμένη σήμερα, τοὺς εἶπε. Ἀμφιβάλλω ἂν μπορῆ καμμιὰ βάρκα νὰ πλησιάσῃ στὸ νησί.

Ὁ Μπλόαο τὴ ρώτησε:

— Κάνατε περίπατο μόνη σας στὸ νησί, μὶς Μπρέντ; Εἴσαστε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπερίσκεπτη!

— Ἠσυχάσατε, κύριε Μπλόαρ, ἀπάντησε ἡ γεροντοκόρη. φυλάνομαι πάντοτε κι' ἐγὼ τὰ μάτια μου τέσσερα...

— Δὲν εἴδατε πουθενὰ τὸν Ρότζερς;

— Τὸν Ρότζερς; ἐπανέλαβε ἡ μὶς Μπρέντ, συουλώνοντας τὰ φρύδια της. Ὄχι, δὲν τὸν εἶδα σήμερα τὸ πρωΐ. Γιατί;

Ὁ δικαστὴς Βάογκροαβ, φοσκοξυνισμένος, ντυμένος κομψά, κατέβηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴ σκάλα μὲ βῆμα ἀργό. Διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ εἶπε:

— Ἄ! Τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμο, γιὰ τὸ «πρόκφαστ».

— Ὁ Ρότζερς θὰ τὸ ἑτοίμασε ἀπὸ νωρὶς τὸ βράδυ, παρατήρησε ὁ λομπάρντ.

Μπῆκαν ὅλοι μέσα στὴν τραπεζαρία.

Ἡ Βέρα, ξαφνικά, ἀρπαξε τὸ μπράτσο τοῦ δικαστοῦ καὶ φώναξε δυνατά:

— Τὰ ἀραπάκια! Κυττάχτε!

Δὲν ἔμεναν πιὰ παρὰ μόνον ἕξη πάνω στὸ τραπέζι...

Ὁ σκοτωμένος

Βρῆκαν τὸν Ρότζερς λίγο ἀργότερα στὴ γωνιὰ τῆς αὐλῆς. Εἶχε πάει νὰ κόψη ξύλα γιὰ ν' ἀνάψη φωτιὰ στὴν κουζίνα καὶ κρατοῦσε ἀκόμα στὸ χέρι του ἕνα τσεκούρι. Ἕνα τσεκούρι πιὸ βαρὺ καὶ πιὸ μεγάλο ἦταν ἀκουμπισμένο στὴν πόρτα. Ἡ κόψη του, ποὺ ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα, ἐξηγοῦσε ἀπὸ ποῦ προερχόταν ἡ βαθειὰ καὶ γαιανουσα πληγὴ στὸ κρανίο τοῦ Ρότζερς.

— Εἶνε ἁπλούστατο, εἶπε ὁ δόκτωρ Ἄρμστρονγκ. Ὁ δολοφόνος γλύστρησε ἀπὸ πίσω, σήκωσε τὸ βαρὺ τσεκούρι καὶ τὸ ἄφισε νὰ ξαναπέσῃ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ρότζερς, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσκυβε...

Ὁ Μπλόαο ἐξέτασε τὴ λαβὴ τοῦ τσεκουριοῦ καὶ τὴν πασπάλισε μὲ φασίνα, γιὰ ν' ἀνακαλύψη δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Ὁ δικαστὴς Βάρνκροαβ ρώτησε τὸν δόκτορα Ἄρμστρονγκ:

— Γιὰ νὰ καταφέρη ἕνα τέτοιο ντύπημα ὁ δολοφόνος ἔπρεπε νάνε προικισμένος μὲ μεγάλη φυσικὴ δύναμι:

Ὁ Ἄρμστρονγκ ἀπάντησε μὲ μεγάλη σοβαρότητα:

— Καὶ μιὰ γυναῖκα θὰ ἦταν ἱκανή...

Ὁ γιατρὸς ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω του. Ἡ Βέρα Κλέϋθορν κι' ἡ Ἔμιλυ Μπρέντ εἶχαν πάει στὴν κουζίνα. Ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Ἡ νέα θὰ τόκανε πιὸ εὔκολα, γιατὶ ἔγει κορμὶ ἀθλητικό. Ὅσο γιὰ τὴ μὶς Μπρέντ, φαίνεται ἀδύνατη. ἀλλ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν γυναικῶν εἶνε ποικιλσμένο συνήθως μὲ μεγάλη νευρικὴ δύναμι. Μὴν ξεγνᾶτε ἀκόμα πὼς ἕνα πρόσωπο, ποὺ κυριεύεται ἀπὸ τρέλλα, μπορεῖ ν' ἀναπτύξη ἀπίστευτες δυνάμεις.

Ὁ δικαστὴς κούνησε τὸ κεφάλι του.

Ὁ Μπλόαο, ποὺ εἶνε νοσταλγὸς, σηκώθηκε ἀπάνω ἀναστενάζοντας.

— Οὔτε τὸ παραμικρὸ δακτυλικὸ ἀποτύπωμα εἶπε Ὁ δολοφόνος σκούπισε τὴ λαβὴ τοῦ τσεκουριοῦ μετὰ τὸ ἔγκλημα...

Ἕνα γέλιο τρανταχτὸ ἀκούστηκε τότε. Ὅλοι γύρισαν ἀμέσως. Ἡ Βέρα Κλέϋθορν στεκόταν ὀρθία στὴ μέση τῆς αὐλῆς, συνταραζόταν ἀπὸ μιὰ κρίσι ἱλαρότητος καὶ φώναζε μὲ στοιγγλιὰ φωνή:

— Μήπως ὑπάρχουν μελίσσια σ' αὐτὸ τὸ νησί; Πέστε μου ποῦ νὰ πάω νὰ βρῶ μέλι: Ἄ! Ἄ!

Τὴν κυττοῦσαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν. Θἄλεγε κανεὶς πὼς αὐτὴ ἡ νέα, ἡ τόσο μυαλωμένη, γινόταν ξαφνικὰ τρελλή. μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Ἐκείνη ἐξακολούθησε οὐλιάζοντας μ' ὅλη της τὴ δύναμι:

— Γιατί μὲ κυττᾶτε ἔτσι; Μὲ παίονετε γιὰ καμμιὰ τρελλή; Ἡ ἐρώτησί μου δὲν ἔνει τίποτα τὸ παράδοξο. Μέλισσες, μέλισσες! Δὲν καταλαβαίνετε; Δὲν διαβάσατε λοιπὸν τὸ τραγουδάκι γιὰ τὰ «δέκα ἀραπάκια»; Κι' ὡστόσο εἶνε κοσμασμένο στὸν τοῖνο τοῦ καθενός μέσα στὰ δωμάτιά σας γιὰ νὰ τὸ μελετήσετε! "Αν εἴναμε σκέφτη. ἔστω καὶ γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο. θαγόμασταν' ὅλοι κατ' εὐθείαν στὴν αὐλὴ ποὺ

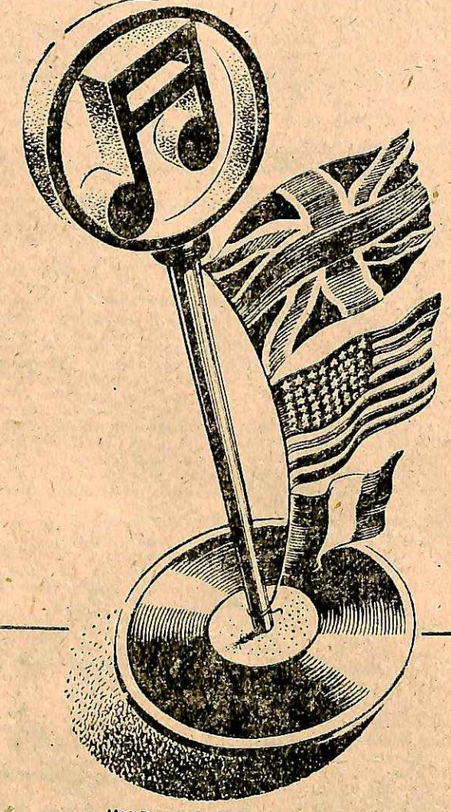

Η "ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ„ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΦΙΡΜΑ ΔΙΣΚΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΗΝ ΝΕΑΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΣΕΙΡΑΝ ΔΙΣΚΩΝ

ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΕΚΠΛΗΚΤΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΥΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ Η ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑΝ ΣΧΕΣΙΝ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΗΡΧΑΙΩΜΕΝΕΣ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ.

ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ "COLUMBIA„ ΚΑΙ ΜΑΘΕΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΕΛΕΙΑΝ ΠΡΟΦΟΡΑΝ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΙΣΟΝ ΕΧΕΤΕ ΑΝΑΓΚΗΝ.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΣΤΑΔΙΟΥ 4

Columbia

Δίσκοι ξένων ζωδδών

Μὲ τὴν TWA δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(7 Πτήσεις έβδομαδ. · 32 ὧραι)
ΙΤΑΛΙΑΝ
(2 Πτήσεις έβδομαδ. · 3.15 ὧραι)
ΕΛΒΕΤΙΑΝ
(5 Πτήσεις έβδομαδ. · 7 ὧραι)

Τὰ Δρομολόγια τῆς TWA ἀναγράφουν τὰ ἀκριβῆ ναῦλα, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐν πτήσει γευμάτων. Δὲν ἔχετε νὰ πληρώνετε τίποτε περισσότερον. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθύνθητε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, Ὁδὸς Νος 4, Τηλ. 20.661 - 26.125 ταὶ εἰς ὅλα τὰ Γραφεῖα Ταξιδίων

Φορτώνετε μὲ τὰ SKYCARGO τῆς TWA

TRANS WORLD AIRLINES
Η.Π.Α. - ΕΥΡΩΠΗ - ΑΦΡΙΚΗ - ΑΣΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Ρότζεος ἔκοβε ξύλα. καὶ δὲν θὰ ψάνναμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν βοοῦμε 'Εφτὰ ἀραπάκια ἔκοβαν ξύλα μ' ἕνα τσεκοῦρι... Κι' ἡ ἀκόλουθη στροφή... "Ω! Τὸ ξέρω ὅλο τὸ τραγοῦδι ἀπ' ἔξω! "Εξη ἀραπάκια ἔπαιζαν μὲ μιὰ κυψέλη... Νὰ γιατὶ σᾶς ρωτῶ ἂν ἔχουν μέλισσες σ' αὐτὸ τὸ νησί... "Ω! Πόσο εἶνε ἀλλόκοτο. Θεέ μου! Πόσο εἶνε ἀλλόκοτο!

Καὶ ξανὰ ἔσπασε σ' ἕνα τρελλὸ γέλιο. 'Ο δόκτωρ "Αουστρονγκ προγώρησε ἕνα βῆμα. σήκωσε τὸ νέοι του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα δυνατὸ μπάτσο στὸ πρόσωπο.

'Εκείνη λαγάνιαζε. "Εμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη κι' ἔπειτα εἶπε:

— Εὐναριστῶ γιατρέ... Τώρα νοιώθω πολὺ πιὸ καλά...

'Η φωνή της εἶνε ξανίνει ἤρεμη.

"Εκανε κατόπιν μεταβολὴ καὶ τράβηξε γιὰ τὴν κουζίνα. λέγοντας:

—'Η μὶς Μπρὲντ κι' ἐγὼ θὰ ἑτοιμάσουμε τὸ πρόγευμα. Θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς φέρετε λίνα ξύλα γιὰ ν' ἀνάψουμε τὴ φωτιά;

Τὰ δάντυλα τοῦ γιατροῦ εἶναν ἀφίσει κόκκινα σπυάδια στὰ μάνουλα τῆς Βέρας.

Καθὼς ἡ νέα ἔφευνε γιὰ τὴν κουζίνα. ὁ Μπλόαο εἶπε στὸν "Αουστρονγκ:

— Μπράβο γιατρέ Τὸ νέοι σας εἶνε βαού!

Σὰν νάθελε νὰ ζητήση συννώμην ὁ γιατρὸς ἀπάντησε:

— Χρειαζόταν "Εγουμε ἤδη ἀρκετὰ Βάσανα ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε ν' ἀπασγοληθοῦμε καὶ μὲ νευρικὲς κοίσεις

'Ο Λουμπάντ παρατήρησε:

— 'Η μὶς Κλεύθοον δὲν εἶνε καθόλου ὑστερικιά

— "Οχι. κάθε ἄλλο ἀπάντησε ὁ "Αουστρονγκ. Εἶνε μιὰ νέα πολὺ νεοὴ καὶ στὸ κουρί καὶ στὸ μυαλό 'Αλλὰ μ' ὅλες αὐτὲς τὶς συγκινήσεις μποροῦσε ὁποισοδήποτε ἀπὸ μᾶς νὰ πάθη ὑστεροικὴ κρίση

'Ο Ρότζερ εἶπε κάμει νεοικὰ ξύλα ποτοῦ δολοφονηθῆ. Τὰ μάζεψαν καὶ τὰ πῆγαν στὴν κουζίνα. ὅπου ἦσαν ἡ 'Εμιλυ Μπρὲντ κι' ἡ Βέρα Κλεύθοον. 'Η μὶς Μπρὲντ ἄδειαζε τὶς στάντες ἀπὸ τὸ φουρνάκι κι' ἡ Βέρα, μ' ἕνα μαγαῖοι ἔκοβε τὸ καπνιστὸ λασδί

'Η 'Εμιλυ εἶπε στοὺς δυὸ ἄντρες ποὺ τῆς ἔδωσαν τὰ ξύλα:

— Εὐναριστῶ πολύ. κύριοι. Θὰ κάνουμε γρήνορα. Σὲ μισὴ ὥρα τοῖα τέταστα τὸ πολύ. ὅλα θᾶνε ἕτοιμα 'Αλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ βράσουμε τὸ νερό...

Σγέδια νιὰ ἄμυνα...

'Ο Μπλόαο ρώτησε τὸν Λουμπάντ μὲ φωνὴ βραννή:

— Ξέρετε τί σκέπτουαι:

— Τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ μοῦ τὸ πῆτε εἶνε ἀνώφελο νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ τὸ μαντέψω ἀπάντησε ὁ Λομπάντ γελώντας.

'Ο Μπλόαο ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σοβαρός ποὺ δὲν καταλάβαινε καθόλου ἀπὸ γιοῦμορ. 'Εξακολούθησε λοιπόν:

— Αὐτὸ μοῦ θυμίζει μιὰν ὑπόθεσι ποὺ ἔνινε στὴν 'Αμεοική. "Ενας νέρος κι' ἡ γυναίκα του σκοτώθηκαν μὲ τσεκουριές 'Η δολοφονία ἔνινε πρωῒ κι δὲν ὑπῆρνε κανεὶς μέσα στὸ σπίτι. ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κόρη του καὶ τὴν ὑπηρέτριά τους. 'Αποδείνθηκε στὴ δίκη πὼς ἡ ὑπηρέτοια δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τὸ ἔγκλημα. "Οσο γιὰ τὴν κόρη. ἦταν γεροντοκόρη προνωρημένη στὴν ἡλικία καὶ μὲ πολὺ καλὴ φήμη Τὴν ἔκοιναν κι' αὐτὴν ἐπίσης ἀθῶα καὶ δὲν ἀνακαλύφθηκε ποτὲ ὁ ἔνονος. Αὐτὴ ἡ ἱστορία μοῦ ἤρθε στὸ μυαλό. ὅταν εἶδα τὸ τσεκοῦρι καὶ τὴ γεροντοκόρη τόσο ἤρεμη μέσα στὴν κουζίνα. Οὔτε κουνήθηκε κάν! "Οσο γιὰ τὴ νέα. τί πιὸ φυσικὸ ἀπ' αὐτὴ τὴ νευροικὴ κοίσι: Δὲν εἴσαστε τῆς γνώμης μου:

'Ο Λουπάαντ ἀπάντησε λακωνικά:

— Πιθανόν.

'Ο Μπλόαο ἐξακολούθησε:

— 'Αλλ' ἡ ἄλλη! Ντυμένη προσεκτικὰ καὶ μὲ τὴν ποδιά της... τὴν ποδιὰ τῆς κυρίας Ρότζερς. ἀσφαλῶς καὶ νὰ μᾶς λέη: «Τὸ πρόγευμα θὰ εἶνε ἕτοιμο σὲ μισὴ ὥρα περίπου». "Αν θέλετε νὰ μάθετε τὴ γνώμη μου. αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε τρελλὴ γιὰ δέσιμο Πολλὲς γεροντοκόρες καταντοῦν τρελλές. Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι κυοιεύονται ἀπὸ μανία ἐγκλήματος ἀλλὰ γάνουν τὰ λογικά τους 'Αρνίζω νὰ πιστεύω πὼς ἡ μὶς Μπρὲντ ἔνει μιὰ τρέλλα θρησκοληπίας καὶ πιστεύει πὼς εἶνε τὸ «δόγανο τοῦ Θεοῦ» ἢ κάτι τέτοιο. Μέσα στὸ δωμάτιό της ὅταν βρίσκεται διαβάζει διαρκῶς τὴ Βίβλο.

'Ο Λουμπάντ ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Αὐτὸ δὲν εἶνε μιὰ ἀπόδειξι διανοητικῆς παρακοούσεως. Μπλόαο.

'Αλλ' ὁ ποώπν ἀστυνομικὸς ἐπέμενε:

— Καὶ σήμερα τὸ πωῒ βνῆκε μὲ ἀδιάβροχη Μᾶς εἶπε πὼς πῆνε νὰ ἰδῆ τὴ θάλασσα

'Ο "Αλλος κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

—'Ο Ρότζερς σκοτώθηκε τὴν ὥρα ποὺ ἔκοβε τὰ ξύλα, δηλαδὴ ὅταν σκκώθηκε. 'Η Μπρὲντ δὲν εἶχε κομμιὰν ἀνάγκη νὰ πάη νὰ πεοπατήση στὸ νησί ὧρες μετὰ τὸ ἔγκλημα. Πιστέντε με. ὁ δ-λοφόνος τοῦ Ρότζερς τὰ κατάφερ ἔτσι. ὥστε νὰ τὸν βεοῦμ σήμ.ρα τὸ πρωῒ στὸ κρεβάτι του νὰ ροχαλίζη.

'Ο Μπλόαρ ἀντέτεινε :

— "Εχω νὰ σᾶς παρατηρήσω, κύρ ε Λομπάντ. πώς, ἂν αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἀθῶα, θὰ φοβόταν νὰ τριγυρίζη μονάγη της στὸ νησί. "Αν τὄκαμε, θὰ πῆ πὼς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ κανένα. κι' ἔπουένως ἡ μὶς Μπρὲντ εἶνε ἡ ἐγκληματίας.

— Αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς ἔνει τὴν ἀξία του. εἶπε ὁ Λομπάντ. Δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ.

Καὶ πρόσθεσε μ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλοιο :

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ διαπιστώνω ὅτι δὲν μὲ ὑποπτεύασα ποτέ!

Κάπως ταραγμένος. ὁ Μπλόαο ἀπάντησε :

— Στὴν ἀρχὴ σᾶς εἶχα ὑποπτεύθῆ.. Αὐτὸ τὸ περίστροφο.. 'Η παράξενη ἱστορία ποὺ μᾶς εἴχατε διηγηθῆ.... ἢ μᾶλλον ποὺ δὲν εἴσατε κοίμε... Τώρα καταλαβαίνω πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία νιὰ τὴν ἀθωότητά σάς.

Σώπασε λίνο κι'ἔπειτα πρόσθεσε :

— 'Ελπίζω πὼς νοιώθετε τὰ ἴδια αἰσθήματα γιὰ μένα.

— Μπορεῖ νὰ γελέμαι ἀπάντησε σκεφτικὸς ὁ Λομπάντ. ἀλλὰ δὲν πιστεύω πὼς ἔχετε τόση φαντασία. ὥστε νὰ διοργανώσετε τόσα ἐγκλήματα. Τὸ μόνο ποὺ μποσῶ νὰ πῶ εἶνε ὅτι. ἂν εἴσαστε ὁ ἔνοχος, σᾶς θαυμάζω γιὰ τὸ περίφημο ταλέντο ἠθοποιοῦ "ποὺ ἔχετε, καὶ σᾶς βγάζω τὸ καπέλλο μου.

Καί, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του. συνέγισε :

— Μεταξύ μας, Μπλόσρ, κι' ἀφοῦ. ποὶν βραδυάση. θἄμαστε πιθανὸν κι' οἱ δυό μας νεκροί, ὁμολογῆστε ἕνα πράγμα: Σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴν ὑπόθεσι εἶνατε ποαγματικὰ ψευδοοκήσει:

'Ο Μπλόαο ταοάχτηκε.

— Τώρα πιά, τί ἐνδιαφέρον ἔχουν ὅλα αὐτά ; "Ε. λοιπόν, ναί, 'Ο Λάντορ ἦταν ἀθῶος... 'Αλλ' αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς ἐμπιστευτικό Δὲν θὰ τόλενα ποτέ!

— Μποστὰ σὲ μάρτυρες, ἀποτελε ὡσε ὁ Λομπάρντ, γελώντας εἰρωνικά. Μείνετε ἥσυχος. δὲν θὰ τὸ μάθη κανείς Ἐλπίζω τουλάχιστον πὼς πληρωθήκατε καλὰ γι' αὐτὴ τὴ δουδουλειά...

— Δὲν πῆρα ὅσα ὑπελόγιζα, ἀπάντησε ὁ Μπλόαο. 'Ωστόσο ὅμως, πέτυχα νὰ προβιβαστῶ.

— Κι' ὁ Λάντορ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια κατανανκαστικὰ ἔρνα καὶ πέθανε στὴ φυλακή.

— Μπορεῖσα νὰ ξέρω πῶς θὰ πέθαινε : εἶπε ὁ Μπλόαο.

— "Οχι φυσικά. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀτυχία σας.

— 'Η ἀτυχία μου ; 'Η δική του θ λετε νὰ τήτε.

— Κι' ἡ δική σας ἐπίσης, ἐπέμεινε ὁ Λομπόντ. Γατ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ θανάτου. εἶνε τὸ ὅτι ἡ ζωή σας τώρα δὲν εἶνε καὶ τόσο σίγουρη...

'Ο Μπλόαο τὸν κύτταξε.

— "Οχι δά ! εἶπε. Φαντάζεστε πὼς θ' ἀφίσω νὰ μὲ κανονίσουν ὅπως τὸν Ρότζερς καὶ τοὺς ἄλλους. Μείνετε ἥσυχος. φυλάνομα. καλά.

— "Οπως καὶ νάνε, παρατήρησε ὁ Λομπάντ. δὲν θἄβαζα κα' στοίχημα. Γιατὶ ἀκόμα κι' ἂν τὸ κέρδιζα, θἄχατε πεθάνει καὶ δὲν θὰ τὸ πληρονόμουν...

— Τ μοῦ φέλνετε αὐτοῦ πέρα. κύριε Λομπάντ :

— Λέω, ἀνταπτέ μου Μπλόαο. πὼς δὲν ἔχετε καμμιὰν ἐλπίδα νὰ ξεφύνετε ἀπὸ τὸ πεπρωμένο σας.

— Πῶς ;

— Δὲν ἔνετε καθόλου φαντασία κ'αὐτὸ σᾶς κάνει ἕνα ζωντανὸ στόνο "Ενας ἐγκληματίας τέτοιας ὁλκῆς, ὅπως ὁ "Οουεν. θὰ σᾶς ἀοπέξη στὰ δίντυα του μόλις τὸ θελήση.

'Ο Μπλόαρ ἔγινε κατακόκκινος καὶ ρώτησε θυμωμένος :

— Καὶ σεῖς. κύριε Λουπάντ

Τὰ γαρακτηριστικὰ τοῦ Φιλὶπ Λουπάντ πῆραν μιὰ σκληρὴ ἔκφοασι :

— 'Εγώ, εἶπε. βρέθηκα πολλὲς φορὲς ὡς τώρα σὲ δύσκολες περιστάσε ς καὶ κατώρθωσα νὰ βγῶ πάντοτε ἄθικτος Σκέπτομαι νὰ βγῶ κι' αὐτὴ τὴ φορά.. Δὲν λέω περισσότερα !

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέγεια

ΧΩΡΙΣ ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΕΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Πανκοσμίου λήψεως στὸ

RADIO ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 17

(κοντὰ στὴ Τράπεζα 'Ελλάδ-ς)

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΙΕΡΟΤΟΣ

(Συνέγεια ἀπ' τὴ σελ. 56)

του ὁ Πῆρσον κι' ἐνόμιζε ὅτι τὸν εἶχε καταλάσει πολὺ καλά.

'Ο θυμὸς καὶ ἡ ἀπελπισία ἔκαναν τὸν Πῆρσον νὰ πηγαινοερχεται στὸ ὠμάτιο μὲ πληγωμένο λιοντάρι.

Ρώτησε τοὺς ἀστυνομικούς. Κανεὶς δὲν εἶχε δῆ τὸν Μπηθ νὰ βγαίνη ἔξω. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι θὰ εἶχε πηδήσει στὸ κῆπο ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάσθηκε ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ στολὴ καὶ ἔδωσε στὸν Πῆρσον ἕνα γράμμα.

— Μοῦ τὸ ἔδωσαν νὰ σᾶς τὸ φέρω ἀπὸ τὴν διεύθυνσι εἶπε ἐπειδὴ λείπατε. Εἶνε ἐκ μέρους τοῦ κ. Μπηθ. Επείγον.

'Ο Πῆρσον ἄρπαξε τὸ γραμμὰ ξέσχισε τὸν φάκελλο καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη ἐνῶ ὁ Μπλάνδεριγκ κρατουσε τὴν ἀναπνοή του ἀπὸ τὴν ἀγωνία. "Ολοι οἱ παριστάμενοι σχημάτισαν κύκλο γύρω ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ παρακολουθῶντας μὲ ἀδημονία καὶ τὴν παραμικρὴ ἔκφρασι "οῦ προσώπου του.

Στὴν ἀρχὴ τὸ πρόσωπό του ἐδειχνε θυμὸ καὶ ἀνανάκτησι. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ὅσο προχωροῦσε στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς ἡ ἔκφρασις του ἄρχισε νὰ φαιδρύνεται. Καὶ ὅταν τελείωσε τὸ γράμμα ὁ ἀστυνομικὸς εξέφησισε σὲ δυνατὰ νέλοια.

—'Α! τί ὡραῖο! Τί νόστιμο! ἀνοφώνησε. Μπράβο του τὸν θαυμάζω! Τόσον καιρὸ τὸν εἶχα κοντά του καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν καταλάβω!...

— Τί σᾶς γράφει: τὸν ρώτησε ὁ Μπλάνδεριγκ.

— Τώρα θὰ σᾶς πῶ! ἀποκοιθηκε ὁ Γκρέγκορ Πῆρσον

'Επῆρε κατὰ μέρος τοὺς πέντε ἀστυνόμους καὶ τοὺς εἶπε χαμηλόφωνο λίνο λόγια.

'Εκεῖνοι ἔβγαλαν ζαφνικὰ τὰ περίστροφα των καὶ τὰ ἔστρεψαν ἐναντίον τῶν πέντε «κοσμηματοπωλῶν».

— Σᾶς συλλαμβάνω. εἶπε ὁ Πῆρσον μὲ βροντώδη φωνή ἐπειδὴ κλέψατε τὰ κοσμήματα τῆς Βαλίτσας ἀπὸ τὴν βίλλα τοῦ σὲρ Ὡστεν Βιρμιγχαν!...

"Οταν ἐπέρασε ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς καταπλήξεως ὁ Μπλάνδεριγκ ψέλλισε:

— Καὶ τὰ κοσμήματα ποὺ ἔκλεψε ὁ βρηθός σας;...

'Ο Γκρέγκορ Πῆρσον χαμογέλασε πικρά.

— Ποιὸς ἦταν ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ Σὰμ Μπῆθ: ξαναρώτησε ὁ Μπλάνδεριγκ.

'Ο ἀστυνομικὸς τοῦ ἔδωσε νὰ διαβάση τὸ γράμμα.

Καὶ ὁ Μπλάνδεριγκ μὲ νουρωμένα μάτια διάβασε:

«Σεβαστέ μου διδάσκαλε

»Τώρα ποὺ σᾶς ἀποχωρίζομαι αἰσθάνομαι ὑποχρέωσι μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω θερμότατα γιὰ τὰ χρήσιμα μαθήματα ποὺ μοῦ δώσατε κατὰ τὸ διάστημα τῆς διετοῦς συνεργασίας μας.

»Χάρις σ αὐτὰ τὰ μαθήματα κατώρθωσα νὰ παραμείνω ἀσύλληπτος ὡς τώρα.

»Ἀδικα θὰ ψάξετε νὰ βρῆτε τὴν βαλίτσα μὲ τὰ κοσμήματα. Βρίσκεται τώρα σὲ πολὺ καλὰ χέρια – τὰ δικά μου!

»Ἐν τούτοις νιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου καὶ νιὰ νὰ σᾶς ἀποζημιώσω γιὰ τὴν λύπη ποὺ θὰ αἰσθανθῆτε γιὰ τὸν χωρισμό μας ἀποφάσισα νὰ σᾶς παράσχω μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι.

»Σᾶς πληροφορῶ λοιπὸν ὅτι τὰ κοσμήματα αὐτὰ οἱ κ. κ. Μπλάνδεριγκ καὶ Σία τὰ ἔχουν κλέψει ἀπὸ τὴν ἐπαυλὶ τοῦ σὲρ Ὡστεν Βιρμιγχαμ.

»Συνεπῶς μπορεῖτε νὰ τοὺς συλλάβετε.

Σὰμ Μπῆθ

Ἡ ΜΑΥΡΟΣ ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ»

ΝΙΚ ΠΑΡΚΕΡ

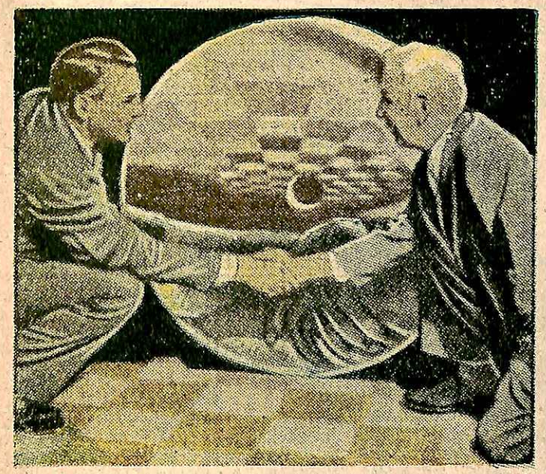

'Ο μεγάλος αὐτὸς καθρέφτης. ποὺ ἔχει διάμετρο 1 μ.' 07 καὶ βάρος 160 κιλὰ χρησιμοποιεῖται σήμερα στὸ στούντιο τῆς «Γουῶρνερ» σὲ διάφορα πειράματα γιὰ προβολὲς τηλεράσεως σὲ μεγάλη κινηματογραφικὴ ὀθόνη.

Τι ἔγιε καὶ τὶ θα γινῆ στὸ μέλλον

Ἡ γνωστὴ παροιμία γιὰ τοὺς... μετὰ Χριστὸν προφήτας ἐφαρμόζεται ἰδίως σ' ὅσους ἐπιχειροῦν νὰ προβλέψουν λεπτομερειακὰ τὶς μελλοντικὲς ἐξελίξεις τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς. Ἂν μποροῦσαμε νὰ ζέρουμε λεπτομερῶς τὶς ἐφευρέσεις ποὺ θὰ γίνουν αὔριο θ ἀρχίζαμε νὰ τὶς μεταχειριζώμεθα ἀ π ὸ σήμερα...

Ὡστόσο εἶνε δυνατὸν νὰ διατυπωθοῦν γενικὲς προβλέψεις γιὰ τοὺς δρόμους ποὺ θ' ἀκολουθήση ἡ πρόοδος. Ὅσα ἔγιναν ὡς σήμερα μας βοηθοῦν σ' αὐτὲς τὶς προφητεῖες γιὰ τὸ μέλλον.

Ἀπ' τὸ 1860 ὡς τὸ 1940 διακρίνομε τέσσερες χαρακτηριστικὲς περιόδους τεχνικῆς κι' ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως. ποὺ διήρκεσαν 20 χρόνια περίπου ἡ καθεμιά. Ἡ πρώτη (1860 – 1880) ἦταν ἡ Περίοδος τοῦ Σιδηροδρόμου. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ μεγάλη γεωγραφικὴ ἀνάπτυξι, γέφυρες. τοῦννελ κι ἄλλα τεράστια τεχνικὰ ἔργα. Ἡ Περίοδος τοῦ Ἠλεκτρισμοῦ (1880 – 1900) μᾶς ἔδωσε τὸ τηλέφωνο, τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς κι' ἀμέτρητες ἐφαρμογὲς τῆς ηλεκτρομηχανικῆς. Ἀκολουθεῖ ἡ Μηχανικὴ Περίοδος (1900 – 1920). κατὰ τὴν ὁποία ἀναπτύχθηκε τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ ἀεροπλάνο. Τέλος ἡ Χημικὴ Περίοδος (1920 – 1940) χαρακτηρίζεται ἀπ' τὰ νέα συνθετικὰ προϊόντα πλαστικὲς οὐσίες τεχνητὲς ὑφαντικὲς ἴνες κλπ.

Τί θὰ εἶνε ἄραγε ἡ ἑπομένη περίοδος. ἀπ' τὸ 1940 ὡς τὸ 1960; Στὰ πρῶτα χρόνια της παρατηρήθηκε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἔντασις τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Βιολόγοι, μικροβιολόγοι χημικοί. φυσικοί. μηχανικοί, μεταλλουργοὶ ἐργάζονται αὐνεκῶς γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

Σπουδαιότερες ἀπ' ὅλες εἶνε. ἀσφαλῶς. οἱ ἐρευνες γύρω ἀπ' τὴν ἀτομικὴ διάσπασι. Ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀτόμου ποὺ ἀποδείχθηκε τόσο φοβερὸ πολεμικὸ ὅπλο θ' ἀποτελέση ἐπίσης ἕναν τεράστιο παράγοντα εἰρηνικῆς προόδου Χρειάζεται ὅμως νὰ λυθοῦν ἕνα πλῆθος τεχνικὰ προβλήματα. γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ καὶ νὰ γενικευθῆ ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Οἱ συστηματικώτερες ἐρευνες πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ γίνονται στὰ πειραματικὰ ἐργαστήρια ποὺ ἔχουν ἱδρυθῆ στὴν Ἀμερική.

Μεγάλη ἀνάπτυξι παρουσιάζει. ἐπίσης ἡ βιομηχανία τοῦ ασφινοιρίσματος τοῦ πετρελαίου. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη ἀπεστελλειτο ἀπὸ δυὸ μόνον στάδια: τὴν ἀπόσταξι καὶ τὴ θερμικὴ διάσπασι. Κατόπιν ὅμως ἀνακαλύφθηκε ὅτι οἱ διαφορὲς τῆς μοριακῆς συστάσεως παίζουν μεγάλο ρόλο στὴν ἀπόδοσι τῆς βενζίνης σὲ αὐτοκίνητα καὶ ἀεροπλάνα. Μὲ τὶς πηλὲς λοιπὸν μεθόδους ραφιναρίσματος. παρήγετο βενζίνη μὲ ἀκατάλληλο μόριο. Γι' αὐτὸ κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία. ἐπινοήθηκαν νέες κατεργασίες ποὺ δημιουργοῦν μόρια καταλλήλου ενέργειας καὶ τὰ ὁποῖα παρασκευάζονται ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς βιομηχανίας τοῦ πετρελαίου ξοδεύει ἀκόμη ἐκατομμύρια δολλάρια τὸ ἔτος γι' αὐτές.

Μολονότι ἡ μεταλλουργία ἄρχισε ἀπ' τὰ προϊστορικὰ χρόνια, μόνὰ στὴν ἐποχὴ μας σημείωσε ἀληστῶδεις προόδους. Γιατὶ μεγάλωσαν οἱ ἀπαιτήσεις ποὺ ἔχομε ἀπ' τὰ μέταλλα. Τὰ φορτία ἔγιναν βαρύτερα. οἱ ταχύτητες αὐξήθηκαν οἱ συνθῆκες τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ἀλλαξαν ὁλότελα... Ἐξ ἄλλου. οἱ μεταλλειολόγοι μελέτησαν βαθύτερα τὶς ἰδιότητες τῶν μιγμάτων σιδήρου καὶ ἀνθρακος (χυτοσιδήρου, χάλυβος κλπ.). Κι' οἱ σχετικὲς ἔρευνες ἐξακολουθοῦν. μὲ πλατύτατη προοπτικὴ γιὰ τὸ μέλλον.

'Η δίψα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ταχύτητες διαρκῶς μεγαλειτερες δὲν πρόκειται νὰ ἱκανοποιηθῆ ποτέ. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες. οἱ τεχνικοὶ κατώρθωσαν νὰ ὑπερνικήσουν τεράστιες δυσκρείες καὶ νὰ φτιάσουν ἀεροπλάνα ταχύτερα ἀπ' τὸν ἦχο (μὲ ταχύτητα δηλαδὴ μεγαλειτερη ἀπὸ 1.200 χιλιόμετρα τὴν ὥρα). Ἀφοῦ μιὰ πέρασαν τὸ λεγόμενον «ἠχητικὸν φράγμα», δὲν ὑπάρχει κανεὶς περιορισμὸς στὴ διαρκῆ αὔξησι τῆς ταχύτητός των.

Οἱ πλαστικὲς οὐσίες βρίσκονται στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν σημερινῶν ὑλικῶν. Ὡστόσο ἔχουν κι' αὐτὲς τοὺς περιορισμούς τῆς χρησιμοποιήσεώς των. Εἶνε ἀπίθανο π.χ. νὰ κατασκευασθοῦν ὁλόκληρα αὐτοκίνητα ἀπὸ πλαστικὲς οὐσίες. Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις ποὺ οἱ οὐσίες αὐτὲς εἶνε καταλληλότερες ἀπὸ κάθε ἄλλα ὑλικὸ – π.χ. γιὰ μπουζί αὐτοκινήτων. Μιὰ τέτοια οὐσία. ἡ «ρητίνη τῆς σιλικόνης» ἀντέχει σὲ θερμοκρασίες ἀπὸ 60 ἕως 300 βαθμούς, ἀποτελεῖ δὲ ἀριστο μονωτικὸ ὑλικὰ γιὰ ἠλεκτρικὰ μοτέρ.

Στὴν ἐπισκόπησι αὐτὴ τῶν πιθανῶν μελλοντικῶν προόδων δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε καὶ τὴν τηλεόρασι. Ἀφ' ὅτου τὸ 1923. ἐπινοήθηκε ἡ πρώτη συσκευὴ ποὺ μετέδαλλε τὰ ηλεκτρικὰ κύματα σὲ φωτεινὰ σημεῖα. ἡ τηλεόρασις προχώρησε μὲ τεράστια βήματα. Τὸ 1941 ἐπρόκειτο ν' ἀρχίση ἡ πρακτικὴ ἐκμετάλλευσις της ἀλλὰ ὁ πόλεμος τὴν ἀνέβαλε. Τώρα προμηνύεται καταπληκτικὴ ἀνάπτυξις τοῦ σπουδαιοτάτου αὐτοῦ κλάδου.

Τὰ ηλεκτρόνια βρῆκαν ἀμέτρητες ἐφαρμογὲς κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε τὸ ηλεκτρονιακὸν μικροσκόπιον. ποὺ μεγεθύνει τὰ ἀντικείμενα 30.000 φορὲς – ἐνῶ τὸ κοινὸ μικροσκόπιο ἔχει μεγέθυνσι 2.000. τὸ δὲ μικροσκόπιο ὑπεριωδῶν ἀκτίνων φτάνει τὶς 3.000. Μ' αὐτὸ μποροῦμε νὰ «ἰδοῦμε» τὰ μεγαλείτερα μόρια τῆς ὕλης. Ἡ χρησιμότης του εἶνε ἀνυπολόγιστη στὴ μελέτη τῶν ἰῶν τῶν κολλοειδῶν τῶν χρωμάτων. τῶν πλαστικῶν ὑλῶν. κλπ.

Περισσότερο ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ἀξίζουν προσοχὴ καὶ ἐνθάρρυνσι οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ἀσθενειῶν. Οἱ σουλφαμίδες. ἡ πενικιλλίνη καὶ τὰ νέα ἀνθελονοσιακὰ φάρμακα ἀποτελοῦν μερικὲς ἀπ' τὶς νίκες τῆς Ἐπιστήμης στὸν ἀδιάκοπο αὐτὸν ἀγῶνα. Δὲν εἶναι ὅμως παρὰ τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή.. Ἐνῶ π.χ. μποροῦν νὰ παρασκευασθοῦν 2.000 σουλφαμιδικὲς ἑνώσεις. οἱ γιατροὶ ἔχουν μελετήσει καὶ χρησιμοποιοῦν ὡς τώρα μόνο 5 ἢ 6. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν πενικιλλίνη καὶ τὴ στρεπτομυκίνη κρύβονται πιθανώτατα πολλὰ ἄλλα ἄγνωστα ἀκόμη φάρμακα στὰ 50.000 εἴδη μυκήτων ποὺ ὑπάρχουν στὴ φύσι. "Οσο γιὰ τὰ ἀνθελονοσιακὰ φάρμακα οἱ γιατροὶ τὰ διάλεξαν ἀφοῦ πειραματίσθηκαν κατὰ τὸν πόλεμο μὲ 14.000 χημικὲς οὐσίες. Ὡστόσο δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ βρεθοῦν κι' ἄλλα ἀκόμη καλλίτερα.

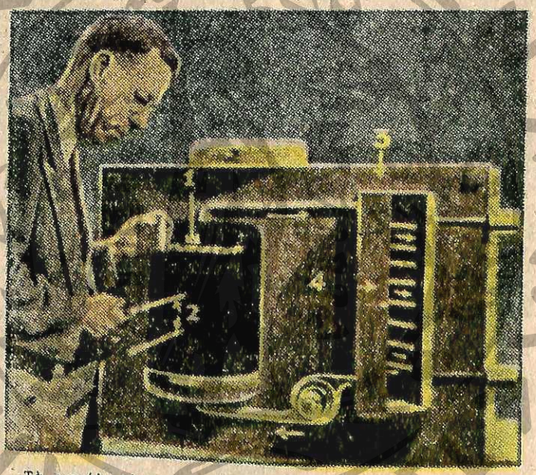

Τὰ μεγάλα ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια της «Τζένεραλ "Ελεκτρικ» κατεσκεύασαν μιὰ μικέττο κεντρικοῦ ἐργοστασίου παραγωγῆς ηλεκτρικοῦ ρεύματος. ποὺ θὰ λειτουργῆ μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. 1) Ἀτομικὴ καύσιμος ὕλη. 2) Ράβδος ἐλέγχου. 3) Θωράκισμα ἀπὸ μπετόν. 4) Λέβης.

Η ἀμαζόνα τῆς Νεαπόλεως

Ἱστορικὸ διήγημα

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ὅπλα εἶχαν θριαμβεύσει ἄλλη μιὰ φορὰ στὴν Ἰταλία. Κι' ἀπὸ ἕνα μῆνα τώρα, ὁ Κάρολος ὁ 8ος ξεκουραζόταν στὴν Νεάπολι.

Τὸ Μαρτιάτικο ἐκεῖνο ἀπόγευμα τοῦ ἔτους 1495, ὁ Γάλλος βασιληᾶς ἦταν καθισμένος στοὺς κήπους τοῦ Πόζζιο Ρεάλε, μαζὶ μὲ τὸν στρατάρχη ντὲ Γκιὲ καὶ τὸν Λουϊ ντὲ λὰ Τρεμοΐλ.

Ὁ Κάρολος ὁ 8ος ἀναστέναξε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε:

—Νομίζω, στ' ἀλήθεια, πὼς βρίσκομαι στὸν παράδεισο. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ λείπει εἶνε μιὰ Εὔα, ὅπως τὴν ἔχω πλάσει μὲ τὴ φαντασία μου...

Ὁ ντὲ Γκιὲ τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία. Γιατὶ ἤξερε πὼς εἶχε ἕνα ὁλόκληρο χαρέμι ἀπὸ γυναῖκες μέσα στὸ ἀνάκτορο. Δὲν τοῦ ἔφταναν, λοιπόν, ὅλες αὐτές;

Ξαφνικά, ὁ Τρεμοΐλ ἅπλωσε τὸ χέρι του.

—Ζητοῦσατε τὴν Εὔα, Μεγαλειότατε, εἶπε. Νά την!

Ἕνα ὁλόλευκο ἄλογο προχωροῦσε μέσα στὸν κῆπο. Πάνω σ' αὐτὸ ἦταν ἀνεβασμένη μιὰ ἀμαζόνα, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ νειάτα καὶ ὁμορφιά. Τὸ ντύσιμό της ἦταν πολὺ περίεργο. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα μὲ πολὺ φαρδειὰ μανίκια, ποὺ σφιγγόταν μὲ χάρι στὴ λυγερὴ μέση της. Δυὸ χρυσὲς κοῦπες προστάτευαν τὰ στῆθη της, ποὺ τὸ μεγάλο ντεκολτέ της ἄφηνε γυμνά. Καὶ τὰ μπρούντζινα πόδια της ἦσαν ὁλόγυμνα ἐπίσης ὡς πάνω στὸ μηρό. Γιατὶ ἡ παράξενη αὐτὴ νέα ἦταν ἀνεβασμένη ἀντρίκια στὸ ἄλογο καὶ ἡ φαρδειὰ φούστα της εἶχεν ἀνασηκωθῆ καὶ εἶχε τραβηχτῆ πρὸς τὰ πάνω. Ἕνας χρυσὸς κρίκος ἔσφιγγε στὸ μέτωπό της τὰ ὁλόμαυρα μαλλιά της, ποὺ ἔπεφταν πυκνὰ πάνω στοὺς ὤμους της.

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ βασιληᾶ ἡ ἀμαζόνα τράβηξε τὰ ἀσημένια χαλινάρια τοῦ ἄλόγου της καὶ μ' ἕνα χτύπημα τοῦ μαστιγίου της τὸ ἔκαμε νὰ γονατίσῃ. Ἔπειτα, εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Μεγαλειότατε, ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω δικαιοσύνη.

Ὁ βασιληᾶς εἶχε γοητευθῆ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ αὐτῆς τῆς νέας, ποὺ βιάσθηκε ν' ἀπαντήσῃ:

—Ζητᾶτε δικαιοσύνη; Θὰ σᾶς ἀποδοθῇ, ὡραία μου!

Μὲ μιὰ ἀνάλαφρη κίνησι, ἡ ἀμαζόνα πήδησε τότε ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἄλόγου κι' ἐμπιστεύθηκε τὰ χαλινάρια του σ' ἕναν ὑπηρέτη ποὺ εἶχε προστρέξει. Ἔπειτα, γονάτισε μπροστὰ στὸ βασιληᾶ καὶ, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα πάνω του, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάῃ.

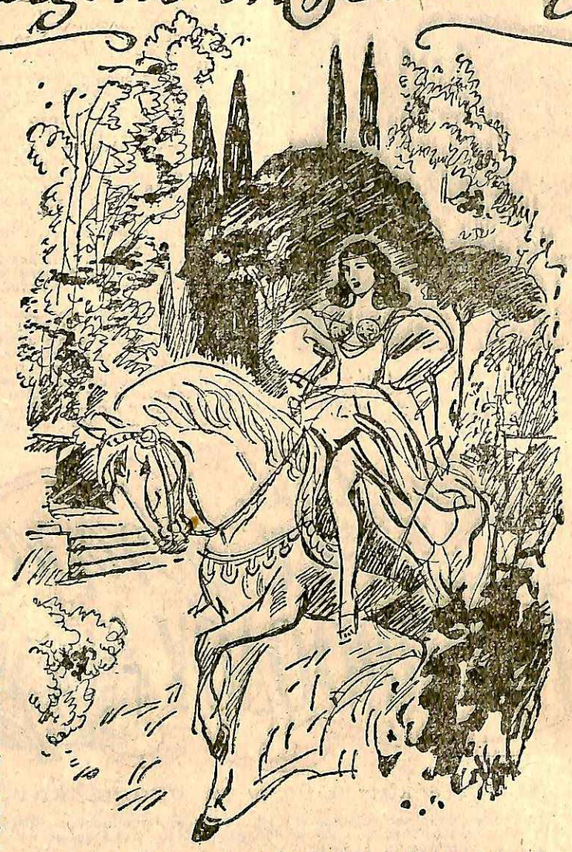

Πάνω στὸ ἄσπρο ἄλογο ἦταν μιὰ ἀμαζόνα ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ νειάτα καὶ ὁμορφιά...

Ὁ πατέρας της ἦταν ὁ δούκας Μαρτζάνι. Ἡ μητέρα της, ἡ δούκισσα Μέλλι. Αὐτὴ τὴν ἔλεγαν Λεονώρα. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, εἶχε κληρονομήσει τὴν κομητεία τοῦ Τσελάνο, στὰ Ἀμβρούζια. Ἀλλ' ὁ Κάρολος 8ος μπαίνοντας στὴν Ἰταλία τὴν εἶχεν ἀδικήσει. Πραγματικά, τῆς εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ Τσελάνο, γιὰ νὰ τὸ δώσῃ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς συντρόφους του, τὸν ἐξάδελφό του κόμητα Ροζὲ τοῦ Ἀνζοῦ. Αὐτὸ ἦταν, βέβαια, μιὰ μεγάλη ἀδικία. Ἡ κόμησσα ζητοῦσε, λοιπόν, τὴν ἐπανόρθωσί της.

Ὁ Κάρολος 8ος τὴν κατέτρωγε μὲ τὰ βλέμματα. Κι' ὅταν ἐκείνη ἔπαψε νὰ μιλάῃ, τὴν ρώτησε:

—Πόσων ἐτῶν εἶσαστε, ὡραία μου κόμησσα;

—Θὰ κλείσω τὰ εἴκοσι τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

—Βρισκόσαστε κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία ἑνὸς συζύγου;

—Φυλάχθηκα πάντα ἀπὸ μιὰ τέτοια συμφορά, ἀπάντησε ἡ νέα. Προτιμῶ νὰ εἶμαι ἐλεύθερη.

—Ἡ καρδιά σας δὲν πληγώθηκε ποτὲ ὡς σήμερα ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ Ἔρωτα;

—Πολλὲς φορὲς τὸ φαντάσθηκα. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἀγάπησα, μὲ ἀπογοήτευσαν πολὺ σύντομα.

Ὁ βασιληᾶς χτύπησε τὸ πόδι του στὸ ἔδαφος καὶ εἶπε μ' ἐπίσημο τόνο:

—Σᾶς ἀποδίδω τὴν κομητεία τοῦ Τσελάνο. Ὅσο γιὰ τὸν ἐξάδελφό μου Ροζέ, θὰ τὸν ἀποζημιώσω μὲ ἄλλο τρόπο.

—Τὸ ὁρκιζόσαστε, Μεγαλειότατε;

—Τὸ ὁρκίζομαι!

—Τότε, σᾶς εὐχαριστῶ.

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἡ Λεονώρα τινάχθηκε ὄρθια. Ὁ βασιληᾶς εἶχε κάμει ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου στὴν καρδιά σας; ρώτησε.

Ἡ νέα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἔπειτα, πήδησε στὸ ἄλογό της καὶ ἐξαφανίσθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Γιὰ δυὸ ἡμέρες, ὁ Κάρολος 8ος δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σκέπτεται τὴ Λεονώρα Μαρτζάνι. Εἶχε δώσει ἐντολὴ ν' ἀνακαλύψουν τὴν κατοικία της στὴ Νεάπολι ἢ τὰ περίχωρα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ σωστὴ πληροφορία.

Τὸ πρωῒ τῆς τρίτης ἡμέρας, τέλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους τοῦ βασιληᾶ τοῦ ἔκαμε γνωστὸ ὅτι ἡ ἀμαζόνα μὲ τὸ λευκὸ ἄλογο ἔκανε κάθε πρωῒ τὸν περίπατό της πάνω στὸ δρόμο τοῦ Βεζουβίου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καστελλαμάρε.

Ὁ Κάρολος πήδησε ἀμέσως σ' ἕνα ἄλογο καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτὴ τὴ διεύθυνσι. Ἀλλὰ χρειάσθηκε νὰ περιπλανηθῇ ἀρκετὴ ὥρα ὡς ποὺ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ὑπέροχη ἀμαζόνα.

Ἡ Λεονώρα, μόλις τὸν εἶδε, σπηρούνισε τὸ ἄλογό της, ποὺ ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν βέλος μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια, πηδώντας φράκτες καὶ βαθειὲς τάφρους.

Ἀλλ' ὁ Κάρολος ὁ 8ος δὲν ἦταν λιγώτερο ἱκανὸς ἱππεύς. Κι' ὄχι μόνο κατώρθωσε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀμαζόνα σ' αὐτὸ τὸ τρελλὸ τρέξιμο, ἀλλὰ τὴν πλησίαζε ὁλοένα.

Τέλος, τὴν ἔφτασε. Ἔσκυψε τότε πρὸς τὸ μέρος της, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση καί, ἀναποδογυρίζοντας τὸ κεφάλι της, κόλλησε τὰ χείλη του πάνω στὰ δικά της.

Ἦταν ἕνα φλογερὸ φιλί, ποὺ κράτησε ἀρκετὰ λεπτά. Τὰ δυὸ ζῶα, σὰν ὁδηγημένα ἀπὸ τὸ ἔνστικτό τους, βάδιζαν τώρα ἥρεμα τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο.

—Ὡραία κόμησσα, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἡ θὰ γίνετε δική μου ἢ δὲν θέλω πιὰ νὰ εἶμαι βασιλεύς.

Ἡ Λεονώρα χαμογέλασε.

—Θὰ γίνω ὅ,τι θελήσετε, ἀπάντησε, ἀλλὰ μὲ τὸν ὅρο ὅτι θὰ εἶμαι ἡ μόνη.

—Ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σᾶς κάμω βασίλισσα μέσα στὸ παλάτι μου! εἶπεν ὁ Κάρολος.

—Θὰ διώξετε, λοιπόν, τὴν ὁμορφη Ρωμαία πατρικία, ποὺ περνάει τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύχτες της στὸ ἀνάκτορό σας;

—Σήμερα κιόλας!

—Καὶ τὴ Μέλφι;

—Θὰ τὴ διώξω ἐπίσης.

—Κι' αὐτὴ τὴ μικρούλα κοκκινομάλλα πού, ὅπως λένε, φέρατε ἐδῶ ἀπὸ κάποιο καπηλειὸ τῆς Ρώμης;

—Θὰ κάμω καὶ γι' αὐτὴν τὸ ἴδιο.

—Τότε, ἀπάντησε ἡ Λεονώρα, θὰ φροντίσω νὰ εἶμαι γιὰ σᾶς ὅ,τι ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς γυναῖκες μαζί.

—Κι' ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ ὅσο τὶς ἀγαποῦσα καὶ τὶς τρεῖς μαζύ, ἀπάντησε ὁ Κάρολος.

—Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου, εἶπε ἡ Λεονώρα συγκινημένη. Ἀρκεῖ νὰ μὴν λησμονήσετε τὰ λόγια σας καὶ νὰ μὴ σκλαβώσῃ ἄλλη γυναίκα τὴν καρδιά σας.

—Καμμιὰ γυναίκα δὲν πρόκειται νὰ βασιλέψῃ στὴν καρδιά μου, ὕστερα ἀπὸ σένα, ἀπάντησε ὁ Κάρολος. Σ' ἀγάπησα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα. Εἶσαι γιὰ μένα τὸ πᾶν. Εἶσαι ἡ γυναίκα ποὺ περίμενα ἀπὸ τόσον καιρό. Ὅλες οἱ ἄλλες, πρέπει νὰ μὲ πιστέψῃς, γλυκειά μου Λεονώρα, ὅλες οἱ ἄλλες λέω, ἦσαν περαστικές, καπρίτσια ἀπὸ αὐτὰ ποὺ βαστοῦν ὅσο καὶ τὰ ρόδα. Μὲ σένα, ἀγαπημένη μου, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀθανασία, ἡ μιὰ καὶ μόνη, ὁ ἥλιος ποὺ φωτίζει καὶ θερμαίνει τὴ ζωή μου. Σοῦ ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ ποὺ μᾶς ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμὴ πὼς τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀλλάξῃ τὰ αἰσθήματά μου γιὰ σένα.

—Κι' ἐγὼ σοῦ ὁρκίζομαι νὰ σοῦ εἶμαι πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη ὅσο ζῶ, ὡς τὴν τελευταία μου πνοή.

Ἕνα καινούργιο φιλὶ ἐπεσφράγισε αὐτὴ τὴ συμφωνία. Ἔπειτα, ξαναγύρισαν ἀργὰ στὴ Νεάπολι.

Ἦσαν ἀπερίγραπτα εὐτυχισμένοι.

Κάθε τόσο ὁ Κάρολος ἔσκυβε καὶ τῆς ψιθύριζε τρυφερὰ λόγια, τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φιλοῦσε.

—Ἀγάπη μου... λατρευμένη μου Λεονώρα, τῆς ἔλεγε, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος! Κι' ὅλη αὐτὴ τὴν εὐτυχία τὴν χρωστῶ σὲ σένα. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σοῦ δείξω ὅλη μου τὴν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν καλωσύνη σου ἀπέναντί μου;

—Ὑπάρχει ἕνας ἀσφαλὴς κι' εὐχάριστος τρόπος, ἀγαπημένε μου.

—Ἀλήθεια; Πές μου τον. Θέλω νὰ τὸν μάθω, τώρα ἀμέσως.

Ἡ Λεονώρα χαμογέλασε τρυφερὰ καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε, τονίζοντας ἰδιαιτέρως κάθε της λέξι:

—Φτάνει νὰ μ' ἀγαπᾶς ὅσο κι' ὅπως σ' ἀγαπῶ. Αὐτὸ θὰ εἶνε γιὰ μένα ἡ πιὸ μεγάλη ἱκανοποίησις, ἡ πιὸ ἀνέκφραστη εὐτυχία...

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο; Σύμφωνοι, λατρεία μου.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Λεονώρα κάθησε στὸ πλευρὸ τοῦ βασιλᾶ, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολυτελοῦς συμποσίου, ποὺ δόθηκε στὰ ἀνάκτορα. Ἔπιε ἀπὸ ὅλα τὰ κρασιά, τραγούδησε, χόρεψε, κι' ὅταν ὁ Κάρολος σηκώθηκε γιὰ νὰ πάῃ στὸν κοιτῶνα του, τὸν ἀκολούθησε. Ὅλη τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλη τὴν ἄλλη νύχτα, δὲν ἐμφανίσθηκε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος...

Ἀπὸ τότε, ἡ Λεονώρα ἔγινε ἡ ἀληθινὴ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν λογισμῶν τοῦ Καρόλου. Καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ στέφθηκε βασιληᾶς τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, στάθηκε στὸ πλευρό του, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς μεγάλους ἄρχοντες ποὺ τὸν συνώδευαν σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι ἦσαν εὐτυχισμένοι. Καὶ φαντάζονταν πὼς ἡ εὐτυχία τους δὲν θὰ τέλειωνε ποτέ.

Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἡ κατάστασις τῶν Γάλλων στὴν Ἰταλία ἄρχισε νὰ γίνεται πολὺ δύσκολη. Ἡ δημοκοατία τῆς Βενετίας εἶχεν ὀργανώσει ἕναν ἰσχυρότατο συνασπισμὸ ἐναντίον τοῦ Καρόλου, ποὺ ἄρχισε νὰ φοβᾶται πιὰ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ στρατοῦ του καὶ τὴ δική του. Λίγο ἀκόμη καὶ οἱ ἐχθροί του θὰ τοῦ ἔκλειναν τὸ δρόμο τῆς ὑποχωρήσεως πρὸς τὴ Γαλλία.

Ἔτσι, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου, ἀναγκάσθηκε νὰ δώσῃ τὴ διαταγὴ τῆς ἀναχωρήσεως. Πόσο ἦταν περίλυπος τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποχαιρετοῦσε τὴ Λεονώρα!

—Θὰ ξαναγυρίσω καὶ θὰ σὲ ξαναβρῶ, βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου, τῆς εἶπε.

—Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ σὲ ξαναδεχτῶ στὴν ἀγκαλιά μου, ἀπάντησε ἡ νέα, ἐνῶ τὰ μάτια της πλημμύριζαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἀλλοίμονο! Ὁ Θεὸς δὲν ἄκουσε αὐτὴ τὴν εὐχή. Καί, μ' ὅλες τὶς προσπάρεσε νὰ ξαναγυρίσῃ ποτὲ πιὰ στὴν Ἰταλία. Ἀλλ' ἡ σκέψις τῆς Λεονώρας δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε στιγμή. Καὶ πέθανε, τρία χρόνια ἀργότερα, στὸν πύργο τοῦ Ἀμπουάζ, ἀπὸ μιὰν ἄγνωστη ἀσθένεια, ποὺ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕναν ἀργὸ καὶ ἀθεράπευτο μαρασμό.

Ἦταν τότε μόλις εἴκοσι ὀχτὼ χρόνων.

Μετὰ τὴν ἐκδίωξι τῶν Γάλλων, ἡ Λεονώρα Μαρτζάνι βρέθηκε στὴν ἀνάγκη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὀργὴ καὶ τὸ μῖσος τῶν συμπατριωτῶν της. Ἀλλά, στὸ λαϊκὸ δικαστήριο ποὺ τὴν δίκασε, μόνο οἱ γυναῖκες ψήφισαν ἐναντίον της. Οἱ ἄντρες, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν πλειοψηφία, τάχθηκαν μὲ τὸ μέρος της καὶ τὴν ἀθῶωσαν. Ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφιά της εἶχε θριαμβεύσει καὶ αὐτὴ τὴ φορά.

Ἀλλ' ἡ ζωή της ἦταν πιὰ ἄδεια καὶ χωρὶς νόημα. Γιατὶ εἶχεν ἀγαπήσει τὸν Κάρολο καί, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, καταλάβαινε πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ξαναιδῇ.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἔφτασε στὴν Ἰταλία ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, βρῆκαν τὴ Λεονώρα νεκρή, στὸ βάθος ἑνὸς βαράθρου πλάϊ στὸ πτῶμα τοῦ ἀλόγου της. Ἡ ὑπέροχη ἀμαζόνα εἶχε σκεπάσει τὰ μάτια τοῦ ζώου μὲ τὰ χέρια της καί, χώνοντας τὰ σπηρούνια της μέσα στὰ πλευρά του, τὸ εἶχε κάμει νὰ πηδήσῃ στὸ κενό...

Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἀξία γι' αὐτὴν μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της. Καὶ τὴν εἶχε τερματίσει θαρραλέα κι' ἀποφασιστικά, ὅπως ταίριαζε σὲ μιὰ ἀληθινὴ ἀμαζόνα.

POZE PEZI

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Λεονώρα κάθησε στὸ πλευρὸ τοῦ βασιληᾶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ συμποσίου ποὺ δόθηκε στὰ ἀνάκτορα...

Η ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗ
γιατρεύει τὸ συνάχι

Μιὰ σωτηρία συσκευὴ

Ἡ περίπτωσις ἑνὸς μικροῦ Ἀμερικανοῦ 15 ἐτῶν, τοῦ Τζὰκ Οὐάϊτ προσοίζεται ν' ἀποτελέσῃ σταθμὸ γιὰ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, στὶς μακροχρόνιες προσπάθειές της γιὰ τὴν ἀνακούφισι ἑκατομμυρίων ἀρρώστων. Γιατὶ εἶνε ἡ πρώτη περίπτωσις ἐπιτυχημένης θεραπείας γρονίου συναγιοῦ μὲ εἰσπνοὲς «νέφους» πενικιλλίνης.

Ἡ πάθησις τοῦ Τζὰκ εἶχε ἀρχίσει ἀπ' τὴν παιδικὴ ἡλικία του. ὅταν μιὰ μόλυνσις τοῦ μέσου ὠτὸς τοῦ πῆρε καὶ τὰ δυό του τύμπανα. Στὰ 3 χρόνια του, ἔπαθε καινούργια κρίσι καὶ μαστοειδίτιδα. Ἀπὸ τότε, ἦταν διαρκῶς κουρασμένος ἀδύνατος νευρικός. Ἡ μύτη καὶ τ' αὐτιά του ἔτρεναν συνεχῶς. Ἔπασχε ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ μορφὴ χρονίου συναγιοῦ.

Τέλος οἱ γιατροί του ἔδωσαν νὰ εἰσπνεύσῃ πενικιλλίνη σὲ λεπτότατα στανογίδια, σὰν σύννεφο. Αὐτὸ ἐπανελήφθη ἐπὶ 10 ἡμέρες. 2 ἢ 3 φορὲς τὴν ἡμέρα. Ὁ Τζὰκ εἰσέπνευσε ἐν ὅλῳ 1.000.000 μονάδες πενικιλλίνης

Ἀπ' τὴν τοίτη ἡμέρα σημειώθηκε αἰσθητὴ βελτίωσις. Ἐλείψαν οἱ ἐκκρίσεις τῆς μύτης, ἡ κούρασις ἡ ὑπνηλία κι' ὁ Τζὰκ ἔνοιωσε μιὰ πρωτογνώριστη εὐδιαθεσία. Τὴν 11η ἡμέρα ἦταν τελείως καλά. κι' ἀπὸ τότε δὲν εἶνε πιὰ καινούργιες ἐνοχλήσεις.

Ἡ μέθοδος ἐφαρμόσθηκε κατόπιν σὲ ἑκατοντάδες περιπτώσεις ὀξέος καὶ χρονίου συναγιοῦ ἐπέτυχε δὲ στὰ 70 % τῶν περιπτώσεων.

Τὸ συνάγι γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦμε εἶνε ἐξαιρετικὰ διαδεδομένο. Ἰδίως στὴν Ἀμερικὴ οἱ γιατροὶ ὑπολογίζουν ὅτι τὰ 40 % τοῦ πληθυσμοῦ ὑποφέρουν ἀπ'αὐτό.

Τὰ κρανιακὰ ὀστᾶ, στὸ μέσο τῆς μύτης ἔνουν δυὸ κοιλότητες, ποὺ χρησιεύουν κανοφικὰ γιὰ νὰ δίνουν ἀντήχησι στὴ φωνὴ καὶ γιὰ νὰ ζεσταίνουν τὸν εἰσπνεόμενον ἀέρα. Οἱ κοιλότητες λοιπὸν αὐτὲς μπορεῖ εὔκολα νὰ μολυνθοῦν. Μιὰ βλεννογόνος μεμβράνη ποὺ τὶς ἐπενδύει, ἀποτελεῖ πρώτης τάξεως ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι ἐπικινδύνων μικροβίων. Σὲ περίπτωσι μολύνσεως. ἐρεθίζεται. ποήζεται καὶ παράγει μιὰ πηχτὴ κίτρινη ἢ πρασινωπὴ ἔκκρισι. Μὲ τὸ ποήξιμο, φράζει τὴν ἔξοδο τῆς κοιλότητος κι' ἔτσι γίνεται ἀδύνατη ἡ φυσικὴ ἀποστράγγισις. Αὐτὸ αὐξάνει τὸν ἐρεθισμὸ καὶ προκαλεῖ δυνατοὺς πονοκεφάλους. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐπεκταθῇ ἡ μόλυνσις στὰ μάτια. στὰ αὐτιὰ ἢ καὶ στὸν ἐγκέφαλο ἀκόμη.

Οἱ γιατροὶ ἀναζήτησαν πάντοτε μιὰ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία αὐτοῦ τοῦ συναγιοῦ. "Ὅλα ὅμως τὰ μέσα ποὺ δοκίμασαν. ἦσαν ἁπλῶς ἀνακουφιστικά. καὶ μάλιστα σὲ ὡρισμένες. μόνον περιπτώσεις. Μερικὰ στυπτικὰ φάρμακα ἔφεραν προσωρινὴ καλλιτέρευσι. ἀλλὰ ἡ ἐπανειλημμένη χορήσι τους ἦταν ἐπικίνδυνη.

Γιὰ ἕνα διάστημα οἱ ἐλπίδες τῶν γιατρῶν εἶναν στραμμένες πρὸς τὶς σουλφαμίδες. Ἔπειτα. μὲ τὴν ἐμφάνισι τῆς πενικιλλίνης φάνηκε ὅτι εἶνε βοηθὴ πιὰ τὸ καταλληλο φάρμακο!

Τὸ πρόβλημα ὅμως ἦταν πῶς νὰ χορηγηθῇ ἡ πενικιλλίνη σὲ ἀρκετὰ ἰσχυρὲς δόσεις. ὥστε νὰ νικήσῃ τὴ μόλυνσι. Ἡ συνειθισμένη μέθοδος τῶν ἐνδομυϊκῶν ἢ ἐγδοφλεβίων ἐνέσεων ἀποδείχθηκε ἀκατάλληλη γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Τέλος. ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Μπράϋσον σκέφθηκε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα σύννεφο πενικιλλίνης μέσα σὲ κατάλληλο ἀέριο. μ' ἕνα εἶδος ψεκασμοῦ. Ἔτσι. μὲ τὴν ἀναπνοή. τὸ φάρμακο θὰ ἔφτανε στοὺς πνεύμονες καὶ θὰ ἔφευγε τὰ εὐεργετικά του ἀποτελέσματα. Πραγματικά. ἡ νέα μέθοδος ἀποδείχθηκε πολὺ καλὴ γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ βρογχικοῦ ἄσθματος. τῆς χρονίας βρογχίτιδος. τοῦ ἀποστήματος τῶν πνευμόνων κι' ἄλλων παθήσεων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος.

Ἡ συσκευὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κύλινδρο πεπιεσμένου ὀξυγόνου; τὸ ὁποῖο διοχετεύεται μέσα ἀπὸ πυκνὴ διάλυσι πενικιλλίνης. Τὸ σύννεφο τοῦ φαρμάκου εἰσπνέεται κατόπιν μ' ἕνα γυάλινο σωλῆνα. ποὺ τοποθετεῖται μέσα στὸ στόμα τοῦ ἀρρώστου.

Δοκιμάζοντας λοιπὸν τὴ μέθοδο αὐτὴ σὲ βρογχοπνευμονικὲς παθήσεις. οἱ γιατροὶ ἀνακάλυψαν τυχαίως ὅτι θεραπεύει: καὶ τὸ σοβαρὸ συνάγι. γιὰ τὸ ὁποῖο μιλήσαμε πιὸ πάνω. Γιὰ τὴν εἰδικὴ αὐτὴ περίπτωσι, ἡ συσκευὴ τροποποιήθηκε ἔτσι ὥστε ν' ἀπορροφᾷ πρῶτα τὸν ἀέρα ποὺ νεμίζει τὶς οἰνικὲς κοιλότητες. κι' ἔπειτα νὰ τὸν ἀντικαθιστᾷ μὲ τὸ μίγμα ὀξυγόνου - πενικιλλίνης. Ἡ πρώτη ἐπιτυχία της σημειώθηκε, ὅπως εἴπαμε. στὸ μικρὸ Τζὰκ Οὐάϊτ.

Ἡ συσκευὴ μὲ τὸ ὀξυγόνο ἦταν μάλλον ἀκοιβή, κατάλληλη μόνο γιὰ νοσοκομεῖα ἢ ἰατρεῖα. Γιὰ νὰ μπορῇ λοιπὸν νὰ νοησιοποιῆται ἀπ' τοὺς ἀρρώστους στὸ σπίτι τοι ς. πῆρε μιὰ ἁπλούστεοη μορφή: Ὁ κύλινδρος τοῦ ὀξυγόνου ἀντικαταστάθηκε μὲ μιὰ χειροκίνητη ἀντλία. ποὺ παράγει ὀεῦμα ἀέρος. τὸ ὁποῖο περασσύρει τὰ στανογίδια τῆς πενικιλλίνης.

Πάντως ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ καθορίσῃ τὴν ἀπαιτουμένη δόσι γιὰ κάθε περίπτωσι.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις. ἡ πενικιλλίνη ποοκαλεῖ ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις. Ποέπει τότε νὰ ποστεθῇ στὴ διάλυσί της ἕνα ἀπ' τὰ νέα ἀντιαλλεργικὰ φάρμακα. π. χ. πυοιβενζαμίνη ἢ μπεναντούλ.

Ἡ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος δὲν ὠφελεῖ σὲ περιπτώσεις ποὺ τὸ συνάγι εἶνε ἀλλεργικῆς φύσεως. προέρχεται δηλαδὴ ἀπὸ ὡρισμένο τρόφιμο ἢ ἀπ' τὴ γῦρι τῶν λουλουδιῶν. Ὅταν ὅμως ἡ μόλυνσις ποοκαλεῖται ἀπὸ μικρόβια. ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε. ἡ ἁπλούστεοη. ἀσφαλέστεοη κι' ἀποτελεσματικώτεοη ἀπ' ὅσες ὑπάρχουν ὡς τώρα.

ΛΟ·Ι·Σ ΜΙΛΛΕΡ

✿✿

Νέα νυχτικὰ

Ἕνα ἀμερικανικὸ κατάστημα νεωτερισμῶν λανσάρισε δυὸ καινούργιους τύπους γυναικείων νυχτικῶν. Ὀνόμασε δὲ τὸ ἕνα «ἁγία» καὶ τὸ ἄλλο «ἁμαρτωλή»...

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Ἀσφαλῶς πολὺ λίγοι θὰ ξέρουν, ὅτι ἡ γάτα κουνάει τὴ γλῶσσα της μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Τὰ σχετικὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν τελευταία στὸ Ἰλλινόϊς τῆς Ἀμερικῆς ἀπέδειξαν ὅτι μιὰ γάτα μπορεῖ νὰ «συλλαμβάνῃ» στὸν ἀέρα μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες κινήσεις τῆς γλώσσας της. ὅλη τὴν ποσότητα τοῦ γάλακτος ποὺ ἐκτοξεύεται ἀπ' τὸ μαστὸ μιᾶς ἀγελάδας πρὸς τὸ μέρος της. χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε μία στανόγα. Κι' αὐτὸ βλέπετε καθαρὰ καὶ —ν εἰκόνα μας

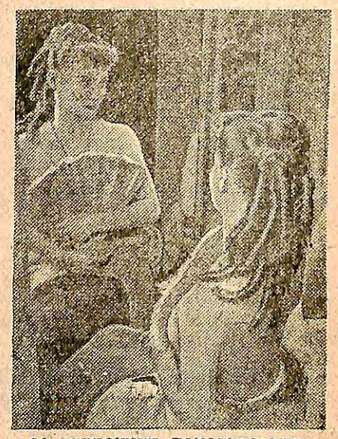

ΟΙ ΠΕΡΡΟΥΚΕΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ

Ὁ Γάλλος κομμωτὴς Ζὰν Κλεμὰν ἐλανσάρισε ἕνα νέο εἶδος περρούκας, ποὺ ὑπενθυμίζει τὰ ἐπιβλητικὰ ἀγγλικὰ κτενίσματα τοῦ περασμένου αἰῶνος. Γιὰ νὰ κατασκευάσῃ αὐτὲς τὶς περροῦκες ὁ Γάλλος κομμωτὴς ἀγόρασε τὰ μαλλιὰ τῶν καλογραιῶν μιᾶς γυναικείας μονῆς.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Τὸ ρολόγι αὐτό, μόλις συμπληρωθῇ τὸ ἀπαιτούμενο χρονικὸ διάστημα γιὰ τὸ βράσιμο τοῦ βαγητοῦ θέτει σὲ κίνησι ἕναν εἰδικὸ μηχανισμὸ (ὅ. πως στὰ ξυπνητήρια), ποὺ εἰδοποιεῖ μὲ ὀξεῖς συρισμοὺς τὴ νοικοκυρὰ νὰ βγάλη τὴν κατσαρόλα ἀπ' τὴ φωτιά.

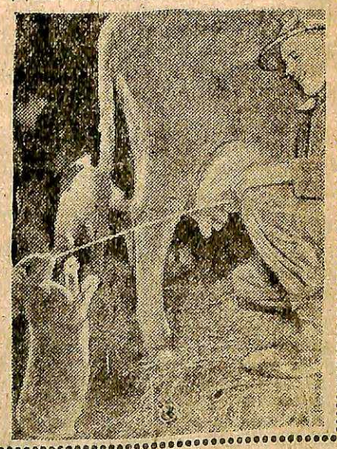

Ἐρωτικὰ δίστιχα

Ἔλα. ἔλα ὅταν σοῦ λέω μὴ μὲ τυραννᾶς καὶ κλαίω,
ἔλα, ἔλα τὸ πουλί μου, τώρα ποὺμαι μοναχὴ μου.

Ἐβάφτισα ἕνα παιδὶ κι' ἔβγαλα τ' ὄνομα σου,
οὔτε στὰ κάλλη σοὺμοιασε οὔτε στὴν ἀρχοντιά σου.

Ἔβγα στὸ παραθύρι νὰ δῇς τί γίνεται
τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου γιὰ σένα χύνεται!

Δεν εἶν' καράβια στὸ γιαλό. δὲν εἶν' πανιὰ ἁπλωμένα
δὲν εἶν' καμμιὰ στὴ γειτονιὰ νὰ μ' ἀγαπᾷ κι' ἐμένα.

Δεν εἶνε κρίμα κι' ἄδικο δὲν εἶνε ἁμαρτία
νὰ τυραννῇς τὰ νειάτα μου χωρὶς καμμιὰ αἰτία;

Δεν εἶνε κρίμα κι' ἄδικο τὰ δυὸ ἀγαπημένα
νάνε στὸν κόσμο ζωντανὰ καὶ πάλι χωρισμένα;

Δεν εἶνε πρᾶγμα ν' ἀρρωστᾷ πρᾶγμα νὰ θανατώνη
σὰν τὴν ἀγάπη τὴν κρυφὴ ὅπου τὴν τρῶν οἱ πόνοι.

Δὲν ἠμπορῶ τὰ μάτια μου ψηλὰ νὰ τὰ σηκώσω
καὶ τῆς καύμένης μου καρδιᾶς παρηγοριὰ νὰ δώσω.

Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ δῇς πῶς πολεμοῦν τὰ μάτια
δίχως μαχαίρια καὶ σπαθιὰ νὰ γίνωνται κομμάτια!

Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ δῇς πῶς τρώει τὸ φίδι φύλλο
ἔτσι δαγκάνει ὁ νιὸς τὴ νιὰ σὰν ἄρρωστος τὸ μῆλο.

Θρόνοι καὶ βασιλεῖς ΤΩΝ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

Θὰ δημιουργήσουν ἰδιαίτερο κράτος :

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε στὸ Σαὶν - Ζὶλ τῆς γαλλικῆς Καμάργκ ὁ Βασιλεὺς τῶν Γάλλων Τσιγγάνων Κουκοῦ ὁ Ιος ἢ. ὅπως ἦταν τὸ ἀληθινό του ὄνομα. Ἐμμανουὴλ Βαπτιστής. ἀφήνοντας πίσω του πέντε ἀγόρια καὶ ἕνα ἔκτο. ποὺ ποοεορτάζονταν ἀπὸ υἱοθεσία.

Ὡστόσο. κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν τὸν διαδέχθηκε στὸ θρόνο τῶν Τσιγγάνων. Διάδοχός του ἐξελέγη ὁ ἀνεψιός του Τίτι. ποὺ στέφθηκε Βασιλεὺς τῶν «ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἔνουν πατρίδα οὔτε κατοικία».

Γιατὶ ὁ νόμος τῶν Τσιγγάνων ἀπαγορεύει ὀπτὰ στοὺς γυιοὺς ἑνὸς Βασιλιᾶ νὰ τὸν διαδεχθοῦν ἀμέσως στὸ θρόνο. Ποέπει νὰ βασιλεύσῃ ἕνας ἄλλος πρώτα γιὰ νὰ ἔνουν καὶ αὐτοὶ τὸ δικαίωμα νὰ Βασιλεύσουν κατόπιν. ἂν. φυσικά. ἐκλεγοῦν.

Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν Τίτι. Ἦταν γυιὸς τοῦ προηγουμένου Βασιλέως. Ἀλλά. μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ἐξελέγη Βασιλεὺς ὁ Κουκοῦ. ἀπόγονος ἐπίσης ἄλλων παλαιοτέρων Βασιλέων. Ἔτσι, ὁ Τίτι ἀπόγτησε καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὸ δικαίωμα νὰ Βασιλεύσῃ.

Ὁ νέος Βασιλεὺς εἶνε ἡλικίας 40 ἐτῶν καὶ ἐργάζεται σ' ἕνα κοεοπωλεῖο ἀλογισιου κοέατος στὸ Σαὶν - Ζὶλ. Ὁ προκάτογός του Κουκοῦ ἦταν ζωέμπορος.

Ποὸ τοῦ πολέμου. ἕνας σημαντικὸς τσιγγάνικος θρόνος ἦταν τῆς Οὐγγαρίας. Ἀλλ' ὁ θρόνος αὐτὸς παραμένει κενὸς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλέως Λαντίσλαος Ράντζ. πού πέθανε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου σὲ ἡλικία 94 ἐτῶν. Ἡ μεταπολεμικὴ κατάστασις τῆς Οὐγγαρίας δὲν ἐπέτρεψε ἀπὸ τότε στοὺς πολυπληθεῖς τσιγγάνους ποὺ εἶνε σκοοπισμένοι σ' ὅλη τὴ γώρα νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ νὰ ἐκλέξουν ἄλλον Βασιλέα.

Ἕνας ἄλλος κενὸς θρόνος εἶνε τῆς Πολωνίας καὶ ἡ πλήρωσίς του δὲν φαίνεται πιθανὴ ποὰς τὸ παρὸν τουλάγιστον.

Ὁ τελευταῖος Βασιλεὺς τῶν Πολωνῶν τσιγγάνων Ἰανὸς ὁ Ιος εἶνε στείλει ἄλλοτε μιὰ ἀντιποοσωπεία στὸν Μουσολίνι. γιὰ νὰ διεκδικήσῃ μιὰ μεγάλη περιοχὴ τῆς Ἀδηασσυνίας ποὺ. κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς του. ἦταν ἡ παλαιὰ κοιτὶς τῶν τσιγγάνων καὶ ἔπρεπε νὰ περιέλθῃ στοὺς σημερινοὺς ἀπογόνους των.

Εἶνε περιττὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν δόθηκε ἀπάντησις σ' αὐτὸ τὸ διάβημα.

Κενὸς παραμένει ἐπίσης ὁ θρόνος τῶν τσιγγάνων τῆς Γερμανίας. ποὺ εἶγε καταστῇ ἄλλοτε ἐνδοξος ἐπὶ τῆς Βασιλείσας τοῦ Χέϊνοιγ Φοάντε. Οἱ τσιγγάνοι ἀποτελοῦσαν τότε μιὰ δύναμι μέσα στὸ γερμανικὸ κράτος καὶ εἶγαν ὡς ποωτεύουσα τὴ Βαϊμάοη. ὅπου ἐστέφοντο οἱ Βασιλεῖς των.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τσιγγάνους τῆς Γερμανίας ἐξωλοθοεύθησαν στὸ Ἄουσβιτς καὶ ἄλλα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. κατὰ τὴ διάοκεια τῆς χιτλεοικῆς τυραννίας.

Ὁ τίτλος τοῦ Βασιλέως τῶν τσιγγάνων δὲν ἀποτελεῖ μιὰ ἁπλῆ τιμητικὴ διάκοισι. Παοέγει τουναντίον σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸν κατέγει μεγάλη ἐξουσία μεταξὺ τῶν διαφύλων του. ποὺ κατα φεύγουν σ' αὐτὸν πάντοτε γιὰ τὴν ἐπίλυσι οἰασδήποτε διαφοράς των. ποειουσιακῆς. γοημα τικῆς. οἰκογενειακῆς κτλ.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν τσιγγάνων ἀποφασίζει σύμφωνα μὲ ἀγράφους νόμους. ποὺ εἶνε πάντοτε σεβαστοὶ καὶ οἱ ἀποφάσεις του εἶνε ἀνέκκλητες. Ἐκποοσωπεῖ ἐπίσης τοὺς ὑπκόους του στὶς διάφορες σγέσεις των μὲ τὶς νόμιμες ἐξουσίες τῆς γώρας ὅπου ζοῦν.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι οἱ τσιγγάνοι δὲν καταφεύγουν ποτὲ στὰ δικαστήοια γιὰ τὴν ἐπίλυσι τῶν διαφορῶν των. ἀλλὰ ποοτιμοῦν νὰ τὶς ὑποβάλλουν στὸν κρίσι τοῦ Βασιλέως των.

Πολυάριθμοι τσιγγάνοι ζοῦν ἐπίσης σήμεοα στὴν Ἱσπανία καὶ τὸ Ἱσπανικὸ Μαοόκο.

Ὁ Βασιλεύς των Χουὰν ὁ 3ος ἔγει γοάψει μερικὰ βιβλία σὲ μιὰ γλῶσσα. ποὺ εἶνε καταγοητὰ μόνο μεταξὺ τῶν δυοφύλων του.

Οἱ τσιγγάνοι ἀναγωοίζονται μεταξὺ των μὲ διάφοοα μυστικὰ σήματα καὶ λέξεις. ποὺ κανεὶς των δὲν ποόδωσε ποτὲ ὡς σήμεοα.

Σύμφωνα μὲ τὶς ὑπάοχουσες πληοοφοοίες. ὁ Βασιλεὺς τῶν Γάλλων τσιγγάνων Τίτι ὁ 1ος πρόκειται νὰ ἡγηθῇ μιᾶς κινήσεως μεταξὺ τῶν ὁμοεθνῶν του γιὰ τὴν ἀπόκτησι μονίμου πατρίδος.

Οἱ Εὐρωπαῖοι τσιγγάνοι θὰ ζητήσουν. στὴν περίπτωσι αὐτή. νὰ τοὺς παοαγωρηθῇ μιὰ ἔκτασις γῆς. πιθανώτατα στὴν Ἀφρική. γιὰ νὰ συγκεντρωθοῦν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλες τὶς γώρες τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ δημιουργήσουν μιὰ μόνιμη ἑστία. ἀντὶ νὰ περιφέρονται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο.

Ποέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι πολλὲς οἰκογένειες τσιγγάνων εἶνε πλουσιώτατες. Λέγεται. μάλιστα. ὅτι οἱ τσιγγάνοι ἔνουν κουμμένο σὲ κάποιο μέος τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν. ποὸς τὸ μέρος τῆς Βοετάνης ἕναν ἀξιόλογο θησαυρό. ποὺ αὐξάνει συνεγῶς ἀπὸ συνεισφοοές. Ὁ θησαυὸς αὐτὸς ποοοοίζεται γιὰ τὴν μελλοντικὴ ἀποκατάστασί των καὶ τὴ δημιουργία μονίμου πατρίδος.

Ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας

Ὁ Ἀγγλικὸς Οἶκος Κοπτικῆς Ραπτικῆς

ΤΖΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 66

Τηλ. 34.338

Συμπληρώσας τοιακονταετίαν, θὰ διδάξῃ τὸ τελευταῖο σύστημα κοπτικῆς εἰς 100 κορίτσια μὲ τὸ ἥμισυ τῶν διδάκτων μόνον εἰς ὅσας ἐγγραφοῦν ἀπὸ 1)4 ἕως 1) 5)48 καὶ ποοσκομίσουν τὸ ἀπόκομμα αὐτό.

Katia

Ἰδ ΚΡΑΠΟΝ ποὺ δὲν βγάινει

Η τιμωρία τοῦ δολοφόνου

Τὴν ἡμέρα αὐτή. ὁ Χάρου Πόνεϋ. ὁ πλούσιος Βιομήχανος τοῦ Μάντζεστερ. γιόρταζε τὴν τεσσαρακοστὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του. Ἀπὸ γωρὶς εἶναν ἔρθει νὰ τὸν γαιρετήσουν οἱ ἐργάτες τῶν ἐργοστασίων του καὶ τὸ μικρὸ κορίτσι τοῦ ἐπιστάτη τοῦ εἶνε ποοσφέοει μὲ συγκινητικὰ λόγια μιὰ ἀνθοδέσμη. Ὁ Βιομήχανος ἦταν εὐγαριστημένος. Εἶγε κατοεθώσει νὰ δημιουργήσῃ μιὰ σπιναγιὰ περιουσία καὶ τώρα. ἐαπλωμένος μὲ ἱκανοποίησι στὴν πολυθόνα του ἄφηνε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῇ ὡς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἐκεῖ ποὺ ὑψώνονταν οἱ τεράστιες καμινάδες τῶν ἐργοστασίων του. Κάθε τέτοια μέρα. ποὺ ἔβλεπε τοὺς ἐργάτες νὰ τὸν ζητωκραυγάζουν καὶ νὰ τοῦ λένε εὐγές. ὁ Χάρου Πόνεϋ γινόταν ὑπεοήφανος. ὥοθωνε μ' ἀξιοπρέπεια τ' ἀλλιτκὸ σῶμα του κι' ἔλενε ἐνθουσιασμένος στὸν ἑαυτό του:

— Μπράβο. Πόνεϋ! Εἶσαι δυνατός!

Κι' ἀλήθεια. ἀπὸ μικρός. δὲν ἦταν εἴκοσι γρόνων αἰσθανόταν αὐτὴ τὴ μυστηριώδη δύναμι νὰ τοῦ δίνη κουράγιο στὶς ποοσπάθειές του καὶ νὰ τὸν βοηθᾷ νὰ ποαγματοποιήσῃ τὸ μοναδικὸ ὄνειοο τῆς ζωῆς του: Νὰ γίνῃ πλούτιος.

Οἱ γονεῖς του. φτωγοὶ μικροαστοί. καμάθωναν τὸ γυιό τους ποὺ δὲν τοὺς ἔμοιαζε.

— Θὰ γίνῃ μεγάλος. συνήθιζε νὰ λέῃ κάθε τόσο ὁ πατέρας του. Αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ πάῃ μποοστὰ γιατὶ δὲν ἔγει καοδιά! Γελᾶει μὲ τὶς δυστγίες μας καὶ ξέοει νὰ μὲ καλοπιάνῃ γιὰ νὰ τοῦ δώσω καὶ τὸ τελευταῖο σελλίνι ποὺ ὑπάογει στὴν τσέπη μου. Εἶνε ἡ ποοσωποποίησις τοῦ Σατανᾶ!

Μὰ ὁ γέρω Πόνεϋ καὶ ἡ γυναίκα του πέθαναν γωρὶς νὰ ἰδοῦν πλούσιο τὸ γυιό τους. Ὁ Χάρου ἔμαθε τὸ θάνατό τους ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὅσες μέρες ἔκανε δηλαδὴ νὰ ἔοθῃ τὸ γράμμα ὡς ἐκεῖ πέρα ποὺ ἐργαζόταν. Ὁ θάνατός τους τὸν ἄφησε ἀδιάφορο. Θὰ ἔλενε κανεὶς ὅτι ἦταν κιόλας εὐγαριστημένος. ποὺ γλύτωνε ἀπὸ τὶς οἰκογενειακὲς ὑποχοεώσεις καὶ τὰ βάσανα. Τώρα ἦταν ἐλεύθερος σὰν τὸ πουλί. Μποοοῦσε νὰ ἐργασθῇ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν νέωιζε γαρά.

Καὶ νά. ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι γρόνια εἶγε κατοεθώσει νὰ γίνῃ ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους ἐργοστασιάογες τοῦ Μάντζεστερ. Πῶς τὰ κατάφερε; Ἦταν ἔξυπνος καὶ δὲν εἶγε καοδιά. Ἐκμεταλλεύόταν ὅλον τὸν κόσμο. ἀκόμα καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συνγενεῖς του. Μὰ εἶγε τὴν ἐπιτηδιότητα νὰ κούβῃ τ' ἀληθινὰ αἰσθήματά του. Ἔτσι ὅλοι τὸν νόμιζαν καλό. τὸν φοβόντουσαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν. Κάποτε. μιὰ ἐφημερίδα. ὕστερ' ἀπὸ μεοικὰ δυστγήματα ποὺ εἶναν συμβῆ στὸ ἐργοστάσιό του. τὸν κατηγόοησε ὡς «δολοφόνο» καὶ «ἐγκληματία».

Εἶγε ἀναφέοει μάλιστα καὶ μιὰ παλιὰ ἐροτικὴ περιπέτειά του. ποὺ τὸν βοήθησε νὰ βοῇ τὰ ποῶτα λεφτά γιὰ νὰ σταδιοδοομήσῃ. Εἶγε γράψει δηλαδὴ ὅτι ἐδῶ καὶ δεκαοντὼ γρόνια. τὸν καιοὸ ποὺ ἐργαζόταν ὡς μηγανουργὸς στὴν Ἐλβετία. εἶγε γνωρίσει μιὰ πολὺ ὡμοοφη καὶ πλουσία νέα. Ὁ νεαοὸς Πόνεϋ τῆς εἶγε κούψει τὴν ποαγματικὴ ἰδιότητά του κι' ὅπως ἦταν πάντα ντυμένος κομψὰ κατάφεοε νὰ τὴν κάνῃ νὰ τὸν ἐρωτευθῇ καὶ νὰ τὴν πείσῃ νὰ παντοεuτοῦν. Μετὰ τὸ γάμο τους ὅμως ὁ πατέοας τῆς νύφης ὅταν ἔμαθε ποιὸς ἦταν ὁ γαμπρός του. τὴν ἀποκλήοωσε. Ἔτσι ἡ ὡμοοφη Ἐδιθ Πόνεϋ. ἡ γυναίκα του. ἔμεινε μόνο μὲ τὰ κοσμήματά της τὰ ὁποῖα ἦταν βέβαια μιὰ μικοὴ περιουσία. μὰ γιὰ τὸν φιλόδοξο Πόνεϋ. δὲν ἄξιζαν τίποτε. Ἀποφάσισε τότε νὰ τελειώσῃ μιὰ καὶ καλὴ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄσγημη ἱστοοία στὴν ὁποία εἶγε μπλέξει. Παοέσυοε λοιπὸν τὴν Ἐδιθ σ' ἕνα ἀπ' τὰ νειτεοινὰ καταφύγια τῶν ἀλπιστῶν. μὲ τὴν ποοφασι ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τσέξῃ μὲ τὸ σκί πάνω στὸ γιόνι κι' ἐκεῖ τὴν σκότωσε. "Επειτα τὶς πῆοε τὰ κοσμήματά της κι' ἐξαφανίσθη-

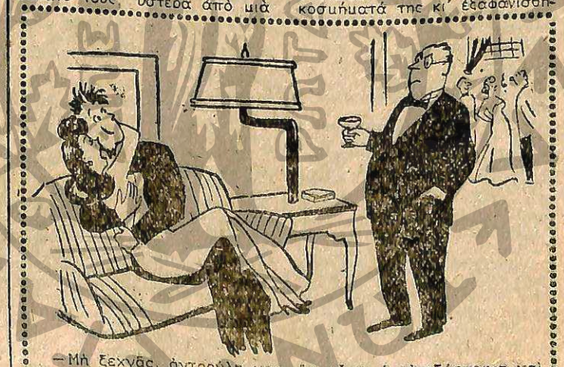

—Μὴ ξεχνᾶς. ἀντροῦλη μου. ὅτι εἶμαι ἡ οἰκοδέσποινα καὶ ὅτι πρέπει νὰ φροντίζω νὰ καλοπερνοῦν οἱ καλεσμένοι μας!

κε. Μὲ τὰ λεπτὰ τῆς πωλήσεως τῶν κοσμημάτων τῆς γυναίκας του ἀρχισε τὴ σταδιοδρομία του.

Αὐτὰ κατήγγειλε τότε ἡ ἐφημερ. δα. 'Αλλ' ὁ πλούσιος Βιομήχανος ἤξερε τὸν τρόπο νὰ κανονίζη τὶς δουλειές του. Πῆρε τὴν ἴδια μέρα κιόλας τὸ τηλέφωνο κι' εἰδοποίησε τὸ διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος ὅτι τοῦ ἔστελνε ἕνα τσὲκ πεντακοσίων λιρῶν. Τὸν παρακαλοῦσε μόνο νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερα τὴν ὑπόθεσί του, γιατί, κατὰ πάσαν πιθανότητα, ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς καταπληκτικῆς συνωνυμ.ας...

Καὶ πραγματικὰ τοῦγινε τὸ χατήρι. Ἡ ἐφημερὶς ἔνοαφε — μιὰ καὶ πληρώθηκε — ὅτι ὁ Χάρου Πόνεϋ, ὁ Βιομήχανος, δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν στυγερὸ δολοφόνο. Κι' ὁ φιλόξενος Χάρου Πόνεϋ, ἱκανοποιημένος, ἐξακολούθησε ἀνενόχλητος νὰ δέχεται τὶς εὐχὲς καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐργατῶν του, κάθε ἑπέτειο τῶν γενεθλίων του.

Ξαφνικά, τὴν ἡμέρα αὐτή, καθὼς ὁ Πόνεϋ ἦταν ἀφοσιωμένος στὶς σκέψεις του γιὰ τὸ μέλλον τῶν ἐπιγειοϊκήσεών του ἄνοιξε ἀθόρυβα, ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἕνας φοακοφοοεμένος ὑπηρέτης.

— Κύριε, τοῦ εἶπε μὲ σεβασμό· ἔνας ἐργάτης θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

— Ποιός εἶνε; ρώτησε ἀδιάφορα ὁ Βιομήχανος.

— Εἶνε ὁ Πέτεο. ὁ τρίτος ἠλεκτροολόγος. Φαίνεται ὅτι ἔνει κάτι πολὺ σοβαρὸ νὰ σᾶς ἀνακοινώσῃ, γιατὶ εἶνε πολὺ ταφαγμένος καὶ μόλις μποεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

'Ο Χάρου Πόνεϋ ἀνησύγησε.

— Συυβαίνει τίποτε στὰ ἐργοστάσια, Πέτεο: ρώτησε τὸ νεαρὸ ἠλεκτροολόνο. μόλις τὸν ἀντίκρυσε.

— "Οχι, κ. Πόνεϋ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος συγκρατῶντας τὴν ταραγή του. Ποόκειται γιὰ μιὰ ὑποθεσι δική μου.

— Κι' ἤοθες νὰ μοῦ χαλάσῃς τὴν ἡσυνία γιὰ τὶς ὑποθέσεις σου; φώναξε θυμωμένος ὁ Βιομήνανος. Ξέοεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μποοῶ νὰ σκοτ ζωμαι μὲ τὶς ὑποθέσεις σου.

— 'Ακοῦστε με, κ. Πόνεϋ. 'Η ἱστορία μου ἐνδιαφέοει καὶ σᾶς λίγο. Σήμεοα ἔκλεισαν δεκαεφτὰ γοόνια ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου. Ἦταν μιὰ φτωχὴ καὶ δυστυχισμένη γυναίκα, ποὺ πέθανε στοὺς δρόμους ἀπὸ τὸ κούο.

— Λοιπόν: ἔκανε ἀνυπόμονος ὁ Πόνεϋ. Λένε γρήνορα τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς.

—'Ενὼ ἀνατράφηκα ἀπὸ ἕναν ἐονάτη τοῦ Οὐαῖτ Τσάπες κι' ὅταν ἔνινα δέκα νρόνων, μ' ἔβαλαν μαθητεύόμενο σ' ἕνα μηνανουονεῖο τοῦ Λονδίνου.

'Ο Βιομήνανος ἄονισε νὰ νελάη μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ νεαοοῦ ἠλεκτοολόνου.

—'Ασφαλῶς, σκεπτόταν, ὁ μικρὸς θὰ ἔνη πιὴ πολλὴ μπύρα σήμεοα κι' ἤοθε νὰ μοῦ πῆ τὸν πόνο του. "Ας διασκεδάσουμε λοιπόν.

—"Οταν ἔνινα δεκαπέντε νοόνων, συιένισε ὁ Πέτεο, βοέθηκα μὲ τὸν προστάτη μου στὸ Μάντζεστεο κι' ἐπιασα δουλειὰ στὸ ἐονοστάσιό σας. Δὲν ἔνω κανένα παοάπονο. Κι' ὅλα θὰ πήνειναν καλά. ἂν ὁ θεὸς πατέοας μου, σήμεοα δὲν μοῦ ἔδινε ἕνα νοάμια. "Ενα νοάμια τῆς μητέοας μου. Τὸ εἶνε φυλάξει γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἔδινε ὅταν θὰ μενάλωνα· σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσνεσι καὶ τὸν δόκο, ποὺ εἶνε κάνει τότε στὴ μητέοα μου.

Εἶνε ἕνα πολὺ παοάδοξο νοάμμα, κ. Πόνεϋ. Κατηνοεῖ ἕναν ἄνθοωπο ὡς ἐγκληματία. - Κάποιον Χάοου Πόνεϋ. Τὸ ἔνκλημα εἶνε νίνει ἐδῶ καὶ δεκαοντὼ νοόνια στὴν 'Ελβετία, σ' ἕνα καταφύνιο ἀλπινιστῶν. Ἐκεῖ τὴν εἶνε παοασύοει ὁ κακοῦονος πατέοας μου καὶ τὴς εἶνε καοφώσει ἕνα μαγαῖοι στὸ στῆθος. Μὰ δὲν τὴν σκότωσε. Τὴν βοῆκε ἕνας Γάλλος ποὺ εἶνε τοέξει νὰ κουφτῆ ἐκεῖ πάνω, νιὰ νὰ νλυτώσῃ τὴν καταδίωξή τῶν λύκων. Αὐτὰ τὰ ζῶα εἶναν μυσισθῆ τὴν τοαυματισμένη μητέοα μου καὶ θὰ τὴν κατεσπάραζαν. Εἶναν λοιπὸν πλησιάσει στὸ δάσος, ὅταν εἶδαν τὸ Γάλλο καὶ τοῦ ἐπετέθησαν. Μὰ ἐκεῖνος, ὅπως σᾶς εἶπα, κατώοθωσε νὰ κουφτῆ στὸ καταφύγιο κι' ἐκεῖ βοῆκε ἀνα σθητο τὸ θῦμα τοῦ Πόνεϋ. Τὸ περιποιήθηκε κι' ὅταν ἀνοότεοα οἱ σύντοοφοί του ἔτοεξαν νὰ τὸν βοηθήσουν μετέφεοαν μαζί τους καὶ τὴν τοαυματισμένη στὸ πρῶτο νωοιό. "Υστεο' ἀπὸ ὀντὼ μῆνες. ἡ μητέοα μου γοάφει ἀκόμη ὅτι ἦταν ἀπὸ πολὺ πλούσια οἰκονένεια κι' ὅτι ἂν εἶμαι καλὸς καὶ τίμιος ἄνθοωπος. νὰ πάω νὰ βοῶ τὸν παππού μοι καὶ νὰ τοῦ δινηνθῶ τὴν ἱστορία μου. 'Εκεῖνη δὲν τόλμησε τότε νὰ παοουσιασθῆ μποοστά του. Εἶνε ἀλλάξει τ' ὄνομά της καὶ ποοτίμησε νὰ πεθάνη ἀπ' τὴν πείνα παοὰ νὰ ζητήση τὴ συνννώμη του. Δὲν ἤθελε ἐπίσης νὰ καταδιώξουν τὸ σύζυνό της. γιατὶ τὸν ἀναποῦσε. Δὲν ἦταν κουτή, κ. Πόνεϋ: 'Αλήθεια, τί σύμπτωσις! "Εντετε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸ δολοφόνο τῆς μητέοας μου. Μὰ ὅπως διάβαζα ἄλλοτε σὲ μιὰ ἐφημεοίδα. εἶνε μιὰ ἁπλὴ συνωνυμία. "Ενας ἐγκληματίας ποτὲ δὲν θὰ μποοοῦσε νὰ νίνη σὰν καὶ σᾶς. 'Αλλὰ τί ἔνετε, κ. Πόνεϋ; Φαίνεσθε κίτινος καὶ τὰ νέοια σας τοέμουν. Μὲ συννωὼτε ἂν σᾶς κούρασα μὲ τὶς ἀνοησίες μου. "Ηθελα μόνο νὰ σᾶς παοαλέσω νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πάω νὰ βοῶ τὸν παππού μου. τὸν πατέοα τῆς ἄτυχης μητέοας μου. Θέλω ἕνα μήνα ἄδεια. Ποέπει νὰ τοῦ πῶ τὴν ἱστορία μου. Δὲν ξέοει κανεὶς τί μποεῖ νὰ συμβῆ. Μποεῖ τώοα πιὰ νὰ ἔνη μετανοιώσει ποὺ πιώοησε τόσο αὐστηοὰ τὴν κόοη του. "Οσο γιὰ τὸν ἄθλιο, τὸν πατέοα μου, αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ βοίσκεται στὴ φυλακή. "Ανθοωπος ποὺ σκοτώνει τὴ γυναίκα ποὺ τὸν ἀναπτάει γιὰ νὰ τῆς κλέψη τὰ κοσμήματά της ἔνει πάντα ἄσνημο τέλος. Λοιπόν, κ. Πόνεϋ, θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια ποὺ σᾶς ζήτησα:

'Ο Βιομήνανος. νλωμὸς σὰν πτῶμα κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του κι' ἔπειτα ντύπησε τὸ κουδούνι.

— 'Οδήνησε ἔξω τὸν Πέτεο, εἶπε ἀτὸν ὑπηοέτη μὲ φωνὴ ποὺ ποοσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνη σταθεοή. Θέλω νὰ μείνω μόνος.

'Ο νεαοὸς ἠλεκτοολόνος ἔφυνε ναοούμενος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πλούσιου Βιομηνάνου. Μὰ δὲν ἔκανε ποτὲ τὸ ταξεῖδι ὡς τὴν 'Ελβετία. Τὴν ἄλλη μέοα, τὸ ποωῒ ὁ Χάοου Πόνεϋ βοέθηκε νεκοὸς μέσα στὸ γοαφεῖο του! Εἶνε αὐτοκτονήσει!...

Κανεὶς δὲν μποοοῦσε νὰ ἐξηγήση τὸ ἀπρόοπτο τέλος του. Μὰ τὸ πιὸ παοάδοξο ἦταν ὅτι ἄφηνε ὅλη του τὴν πεοιουσία στὸν τίμιο ἐονάτη Πέτεο Σμὶθ ποὺ καθὼς ἔνοασε δὲν εἶνε μοιάσει καθόλου τοῦ ἐγκληματία πατέοα του...

ΤΖΟΝΥ ΦΟΡΜΠ

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ
με τὰ μαργαριτάρια

'Ο θησκυρὸς τοῦ σὲρ Χάρι Σίνγκ.

Συνηθισμένα ν' ἀναζητοῦν τὴ λύσι... τῶν ἄλυτων προβλημάτων. τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου 'Ασφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε. ἀσχολήθηκαν τελευταίως καὶ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τοῦ Κασιμίο.

Πρόκειται γιὰ ἕνα πρόβλημα ἀρκετὰ σοβαρό. Τὸ Κασιμὶρ ἔχει μαχαραγιὰ 'Ινδὸ καὶ κατο κους κατὰ 80 % Μουσουλμάνους. Εἶνε ἀπομονωμένο πίσω ἀπ' τὶς ὀροσειρὲς τῶν 'Ιμαλαΐων κι' ἐκτεθειμένο στὴ βουλιμία τῶν βουνήσιων πολεμιστῶν τῶν γύοω περιοχῶν. Δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, παοὰ μόνο ἀπ' τὰ σύνοοά του μὲ τὸ Πακιστάν. "Αν λοιπὸν ζητήση τὴν ἕνωσι μὲ τὸ 'Ινδοστάν, θὰ προκαλέση τὴν ἐνβοότητα τοῦ Πακιστὰν καὶ τὴν ἐξέγεοσι τῶν πεοισσοτέοων κατοίκων του. "Αν θελήση πάλι νὰ ἑνωθῆ μὲ τὸ Πακιστάν, θάναι μιὰ πρόκλησις γιὰ τὴν κυβέονησι τοῦ 'Ινδοστάν, ποὺ δὲν σκοπεύει ν' ἀφίση τὴν πλούσια αὐτὴ πεοιοχὴ νὰ πέση στὰ νέρια τῶν Μουσουλμάνων.

'Ο μαχαραγιὰς σὲρ Χάρι Σίνγκ δὲν δείχνει νὰ πολυενδιαφέοεται γι' αὐτὸ τὸ δίλημμα. Εἶναι ἕνας τύπος, ποὺ φαίνεται βναλμένος ἀπ' τὰ παοαμύθια τῆς Χαλιμὰς: ἐγωϊστής, ἀδιάφοοος γιὰ τὴν εὐημεοία τοῦ τόπου του. ἀλλὰ μὲ χαοακτῆοα φαιδοό. πολὺ φιλόξενος, φίλαθλος, γενναιόδωοος — μὲ τὸν τοόπο του.

"Εχει τοία πάθη: νὰ ντίζη παλάτια. νὰ μαζεύη πολύτιμα πετοάδια καὶ νὰ πλουτίζη τὸ ναοέμι του μὲ καινούονια ἀποκτήματα.

Οἱ «μπάγιαντέοες» του εἶνε ἀπ' τὶς καλλίτεοες τῶν 'Ινδιῶν καὶ τὸ ναοέμι του ἴσως μοναδικὸ στὸν κόσμο. Μιὰ μόνο φοοά, ὁ μαχαοαγιὰς μαγεύθηκε τόσο ἀπ' τὴν ὡοοφιὰ καὶ τὸ σὲξ - ἀπῆλ μιᾶς νοεύτοιας τοῦ μούζικ - χώλλ, ὥστε ποόσθεσε καὶ μιὰ Εὐοωπαία στὶς πολυάοιθμες 'Ανατολίτισσες συζύνους του. "Ηταν μιὰ Βιεννέζα, ἡ ὁποία ὅμως τοὔφυνε σὲ λίγον καιοὸ, μαζὶ μ' ἕναν ὑπασπιστή του καὶ μὲ τὰ κοσμήματα ποὺ τῆς εἶνε χαοίσει.

'Ο σὲο Χάοι παοηνοοήθηκε νοήνοοα. θαυμάζοντας τὴ συλλογὴ τῶν πολυτίμων πετοαδιῶν του. ἰδ'ως δὲ τῶν μαιναοιταοιῶν, ποὺ δημιουονήθηκε ἀπ' τὸν παππού του καὶ πλουτίσθηκε ἀονότεοα μὲ ἐπιτυνημένες ἀνοοές. 'Η ἀξία της ὑπολονίζεται ἀπ' τοὺς εἰδικοὺς σὲ 100.000 λίοες. Τὸ πεοιδέοαιο ποὺ φοοεῖ ὁ μαναοαγιὰς στὶς ἐπίσημες τελετές. ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα σειοὲς μαναοιταοιῶν ἐξαισετικῆς ὡοαιότητος κι' εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμο.

"Οταν τὸν ἐπισκέφθηκε ποὸ ἐτῶν ὁ Γεώονιος Β' τῆς 'Ελλάδος ὁ μαναοαγιὰς διωονάκωσε μιὰ φαντασμαγοοικὴ ἐπίδειξι τῶν μαναοιταοιῶν του. Οἱ ὑπηοέτες του, μὲ τὰ νοαφικὰ κοστούμια ἔστησαν ἕνα ψεύτικο βουναλάκι ἀπὸ σκαλιστὸ ἀσῆμι. ἐφοδιασμένο μὲ εἰδικὸ μυστικὸ μηανισμό, "Επειτα ἔφεοαν πανέοια νευάτα μαναοαιτάοια. Καί, μόλις ὁ μαναοαγιὰς ἔδωσε τὸ σύνθημα, ἄοχισε ἕνα θέαμα καταπληκτικό: "Ενας νεόμαοοος ἀπὸ μαναοαιτάοια κυλοῦσε στὴν πλαγιὰ τοῦ ἀσημένιου Βουνοῦ, σὰν μανικὸ ποτσμάκι. "Επειτα ὁ μηανισμὸς ἐαναέβαζε τὰ μαναοαιτάοια στὴν κοουφή. νιὰ νὰ κυλήσουν πάλι ποὸς τὰ κάτω...

Φοβούμενος τώοα νιὰ τὴν ἀτομική του ἀσφάλεια καὶ νιὰ τὴ συλλονή του. ὁ μαναοαγιὰς ἔνει συνκεντοώσει τὰ πολύτιμα πετοάδια του καὶ τὰ ναοέμι του σ' ἕνα ἀπ' τὰ δώδεκα παλάτια του. στὸ νότιο Κασιμίο. κι' ἐκεῖ πεοιμένει νὰ λυθῆ ἡ κοίσις ποὺ ἀπειλεῖ τὴ νῶοα του.

Δὲν ἀποκλείεται ὡστόσο νὰ νάση τὸ θοόνο του καὶ ν' ἀναγκασθῆ νὰ καταφύνη στὸ ἐξωτεοικό, μὲ τὶς γυναῖκες του καὶ τοὺς θησαυοούς του.

ΟΟΟ

Ἡ σύζυγες - ηφαίστειο

'Ο Μπὶλ Τζέπσον, νέος καὶ ὡοαῖος 'Αμεοικανός, ὑπάλληλος τῆς πολιτικῆς ἀεοοποοίας στὸν Παναμά, θὰ βλαστημᾶη ἀσφαλῶς τὴν ὡοα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ γνώοισε καὶ παντοεύτηκε τὴ Νόοα "Αοον, μιὰ μελαγοοϊνὴ ἀπ' τὴν Κοστοοίκα. ἐξαιοετικὰ ἡφαιστειώδη τύπο...

Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ἡ κουοαστικὴ δουλειά του, ἡ συμβία του τὸν ἔβαζε νὰ μαγειοεύη, νὰ πλένη τὰ πιάτα, νὰ συγυοίζη τὸν νοικοκυοιό. νὰ νταντέονη τὸ μωοό τους... Τοῦ πετοῦσε συτὸ νοικοκυοιό. νὰ νταντέονη τὸ μωοό τους... Τοῦ πετοῦσε συτὸ νοικοκυοιό. νὰ ντανεύ

Ο Διεθνής ΣΤΙΒΟΣ

Τὰ χειμερινὰ σπὸρ

Πότε πρωτοεμφανίσθηκαν καὶ πότε διαδόθησαν στὴν Εὐρώπη

Μὲ ἐνδιαφέρον οἱ Ἕλληνες φίλαθλοι παρακολούθησαν στὸν καθημερινὸ τύπο, τὴν τελεσὶ τῶν φετεινῶν 5ων Χειμερινῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ Σαὶν Μόριτς. Ὡς τόσο δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἂν ἔλενε κανεὶς ὅτι τὰ πιὸ πολλὰ ἀγωνίσματα τοῦ προγράμματος εἶνε ἄγνωστα στὸν τόπο μας. Γιατὶ τὸ θερμὸ κλῖμα τῆς χώρας μας δὲν ἐπιτρέπει π.χ. τὴν διεξαγωγὴ ἀγώνων πατινάζ (πανοδρομιῶν) οὔτε καὶ ἀγώνων χόκκεϋ ἐπὶ πάγου. Τὸ μόνον ἀπὸ τὰ χειμερινὰ σπὸρ ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια πῆρε μιὰν ἀξιόλογη ἀνάπτυξι στὸν τόπο μας εἶνε τὸ σκί. Ἀποδεῖξεις αὐτοῦ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία ποὺ εἶχαν οἱ περυσινοὶ Πανελλήνιοι Ἀγῶνες Χιονοδρομίας τῆς Ζήρειας.

Φυσικὰ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ Ἕλληνες πρωταθλητὲς Ἄγγλ. Λεμπέσης (Ο.Χ. Ἀθηνῶν) Φρίξος Λέτσας (Ο.Χ. Θεσσαλονίκης). Πλούτων Λογγίδης (Ο. Χ. Βόλου). Μιχ. Δέφνεο (Ο.Χ. Ἀθηνῶν) καὶ Φ. Μαυροπλῆς (Ο. Χ. Θεσσαλονίκης) εἶνε διεθνοῦς κλάσεως χιονοδρόμοι. Δὲν πρέπει νὰ ξεγνᾶμε ὅτι τὸ σκί, μόλις τελευταῖα ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται στὸν τόπο μας..

Ἂς δοῦμε ὅμως πῶς ἐξελίχθηκαν τὰ δυὸ βασικὰ χειμερινὰ σπόρ, τὸ πατινάζ καὶ τὸ σκί, στοὺς τόπους ὅπου γεννήθηκαν.

Τὸ πατινάζ θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀρχαῖα σπόρ. Σὲ ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν κατὰ καιροὺς στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες. βρέθηκαν πρωτόγονα πατίνια ἀπὸ κόκκαλο. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς τους. οἱ ἀρχαιολόγοι ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀνῆκαν στὸν 10ον π.Χ. αἰῶνα.

Ὅσο καὶ ἂν φανῆ ὅμως παράξενο. τὰ σύγχρονα πατίνια (πανοπέδιλα) δὲν πρωτοεμφανίστηκαν στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες. γιατὶ ἐφευρέτες τους εἶνε οἱ Ὁλλανδοί. Ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία. τὰ πανοπέδιλα. κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα διαδόθηκαν στὴ Σουηδία. Ἦταν δὲ κατασκευασμένα ἀπὸ ξύλο, καὶ στὸ κάτω μέρος εἶναν ἐπίστρωμα ἀπὸ λεπτὸ μέταλλο. Φυσικὰ δὲν εἶναν καμμιὰ εὐστάθεια καὶ οἱ πατινέρ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔπρεπε νὰ εἶνε σωστοὶ ἀκροβάτες γιὰ νὰ κρατηθοῦν ὄρθιοι...

Σινὰ-σινὰ ἀπὸ τὴ Σουηδία τὰ πανοπέδιλα διαδόθηκαν σ' ὅλη τὴ Βόρειο Εὐρώπη. Στὴν Ἀγγλία διαδόθηκαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ 14ου αἰῶνος. Ἄγνλοι πάλιν ταξειδιῶτες μετέφεραν στὶς ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰῶνος τὰ πανοπέδιλα ἀπὸ τὴν πατρίδα τους, στὴ Γαλλία.

Τὰ πανοπέδιλα ὅμως πολὺ νορίτερα διαδόθηκαν καὶ στὴν Ἀμερική. Καὶ τὸ 1865 ἡ καναδικὴ πόλις Χάλιφαξ— ποὺ μαζὶ μὲ τὴν ἐπίσης καναδικὴ πόλι Κίνγκστον διεκδικεῖ τὴν πατρότητα τοῦ χόκκεϋ ἐπὶ πάγου — λάνσαρε τὰ πρῶτα μοντέρνα πατίνια. Τὰ πατίνια αὐτὰ δὲν ἄργησαν νὰ διαδοθοῦν σ' ὅλο τὸν κόσμο.

★

Ἂν στὴν Ὁλλανδία καὶ τὴ Σουηδία πρωτοεμφανίσθηκαν τὰ πανοπέδιλα, ἡ Νορβηγία θεωρεῖται ἡ πατρίδα τοῦ σκί

Ὁ Νορβηγὸς ἀθλητικογράφος Ντάνκοιν Κάλσεν ἀναφέρει ὅτι ἀνῶνες σκὶ γίνονταν στὴ Νορβηγία ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος. Οἱ ἀνῶνες αὐτοὶ συνήθως ἦσαν «σλάλομ» δηλαδὴ ἀνῶνες τεχνικῆς καταβάσεως. Καὶ διεξήγοντο στὴν περιφέρεια τοῦ Τελέμαρκεν.

Φυσικὰ τὸ «σλάλομ» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ σημερινό. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς καταβάσεως π.χ. ὁ γιονοδρόμος ἔπρεπε νὰ κάνη ἕνα «τέλεμαρκ» (εἶδος στροφῆς) καὶ νὰ ἐξακολουθήση τὸ δρόμο του ὥσπου νὰ ξανασυναντήση τὰ ἴχνη ποὺ ἄφησε πιὸ μπροστὰ στὸ γιόνι. Ἡ παράδοσις μάλιστα ἀναφέρει κάποιον Ντὺο Βάα. ποὺ ἔκανε τρία συνεχῆ «τέλεμαρκ». Ὡς κατόρθωμα ἐπίσης ἐθεωρεῖτο τὸ νὰ ἐπιτύχη κανεὶς κατάβασι μὲ τὰ σκί. κρατῶντας στὰ νέρια του ἕνα δογεῖο γεμάτο μπύρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ γυρθῆ οὔτε στάγόνα μπύρας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς αἰωκίνδυνης καταβάσεως.

Οἱ καταβάσεις γίνονταν σὲ δασώδεις περιοχὲς νεμάτες ἀπὸ φυσικὰ ἐμπόδια. Γι' αὐτὸ οἱ γιονοδρόμοι ἔκαναν ἄλματα ποὺ συχνὰ ὑπερέβαιναν τὰ 10 μ. Ἔτσι γεννήθηκε τὸ ἀνώνισμα τοῦ ἄλματος μὲ σκί.

Σινὰ-σινὰ οἱ Νορβηγοὶ γιονοδρόμοι ἀρνισαν νὰ ἐγκαταλείπουν τὸ «σλάλομ» καὶ νὰ ἐπιδίδωνται ἀποκλειστικὰ στὰ ἄλματα καὶ στοὺς δρόμους μεγάλων ἀποστάσεων. Θεσπίσθηκαν τότε οἱ ἀνῶνες τοῦ Χόλμενκολλ. στὴν περιοχὴ Νόρντμασκεν. κοντὰ στὸ Ὅσλο. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνώνισμα τῆς καταβάσεως ἐγκατελείφθη σιγὰ-σιγὰ ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ ἀγωνίσματα τῶν ἁλμάτων καὶ τῶν δρόμων μεγάλων ἀποστάσεων εἶναν γίνει λαοφιλέστατα.

Αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν περιοχὴ τοῦ Νόρντμασκεν δὲν ὑπῆρχαν κατάλληλες πλαγιὲς γιὰ καταβάσεις. Στὶς ἄλλες ὅμως περιοχὲς ὅπου ὑπῆρχαν τέτοιες πλαγιές. οἱ γιονοδρόμοι δὲν ἐνδιαφέροντο πιὰ γιὰ τὶς καταβάσεις. Ἐπροπονοῦντο σὲ τεραστίαν ἀνάλογα μὲ ἐκείνα τοῦ Νόρντμασκεν γιατὶ ἤθελαν νὰ κερδίσουν στὴν περιφημη ἐτήσια κούρσα τοῦ Χόλμενκολλ.

Εἶνε φανερὸ ὅτι οἱ ἀνῶνες τοῦ Χόλμενκολλ ἐπηρέασαν ὅλη τὴν κατοπινὴ ἐξέλιξι τοῦ σκὶ στὴ Νορβηγία. Ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὸ ἀνώνισμα τοῦ ἄλματος καθὼς καὶ τοῦ δρόμου μεγάλων ἀποστάσεων πῆρε μιὰ τεράστια ἐξέλιξι. τὸ «σλάλομ» (τεχνικὴ κατάβασις) καὶ ἡ ἐλεύθερη κατάβασις ἐγκαταλείφθηκαν στὸν τόπο ὅπου γεννήθηκαν. Καὶ μόλις τὸ 1935 ξανάγιναν στὴ Νορβηγία ἐπίσημοι ἀγῶνες καταβάσεως.

Κι' ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ οἱ Νορβηγοὶ σκιὲρ εἶνε ἀδύνατοι στὶς καταβάσεις ἐνῶ εἶνε ἰσχυρότατοι στοὺς δρόμους μεγάλων ἀποστάσεων καὶ ἀσυναγώνιστοι στὰ ἄλματα. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε ὅτι σ' ὅλες τὶς Ὀλυμπιάδες. νικητὴς στὸ ἀνώνισμα τοῦ ἁλματος ἦταν πάντοτε Νορβηγός.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος οἱ Νορβηγοὶ μετέφεραν τὸ σκὶ στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη. ὅπου νορίτερα διαδόθηκε. Οἱ τοπικὲς ἐδαφικὲς συνθῆκες εὐνόησαν τὴ διάδοσι τῶν καταβάσεων. Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ μέσα σὲ λίγα χρόνια. οἱ Αὐστριακοί οἱ Ἑλβετοί. οἱ Γερμανοὶ καὶ τελευταῖα οἱ Γάλλοι ἔγιναν ἄσσοι στὶς καταβάσεις. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε ὅτι στὰ παγκόσμια πρωταθλήματα νίκησαν κατὰ καιροὺς οἱ Ἀλλαὶ (Γαλλία). Ρόμιγκεο ('Ελβετία). Κιεροὶ ('Ιταλία). Μόλιτορ ('Ελβετία) Στοὺς φετεινοὺς δὲ Ὀλυμπιακοὺς Ἀνῶνες. στὴν ἐλεύθερη κατάβασι. νικητὴς ἀναδείχθηκε ὁ Γάλλος Ὀρεγιὲ καὶ στὸ «σλάλομ» ὁ Ἑλβετὸς Ράϊναλτερ.

Κάτω ἀπὸ ἐντελῶς διαφορετικὲς συνθῆκες ἐξελίχθηκε τὸ σκὶ στὴ Σουηδία καὶ τὴ Φινλανδία. Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχαν πλαγιὲς γιὰ καταβάσεις οὔτε καὶ κατάλληλα μέση γιὰ ἄλματα — δὲν μιλοῦμε γιὰ τὰ τεννητὰ «τσαπλέν». Οἱ ἀνῶνες σκὶ γίνονταν στὶς δασώδεις περιοχὲς τῶν χωριῶν αὐτῶν. Καὶ δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ εἶνε ἀνῶνες μεγάλων ἀποστάσεων. Σήμερα οἱ Σουηδοὶ μαζὶ μὲ τοὺς Φινλανδοὺς καὶ τοὺς Νορβηγοὺς θεωροῦνται οἱ καλύτεροι ἀθλητὲς στὶς γιονοδρομίες μεγάλων ἀποστάσεων. Γιὰ νὰ ἀποδειχθῆ αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ ρίξη κανεὶς μιὰ ματιὰ στὸν πίνακα τῶν πρώτων νικητῶν στὴ γιονοδρομία τῶν 50 χλμ. τῶν πέντε Ὀλυμπιάδων ποὺ ἔγιναν ὡς σήμερα :

1924: Τ. Χάουγκ (Νορβηγ.) 3 ὧρες 44'32''.

1928: Χέντλουντ (Σουηδ.). 4 ὧρες 52'03''

1932: Σαασίγεν (Φινλ.) 4 ὧρες 28'00''

1936: Βίκλουντ (Σουηδ.) 3 ὧρες 30'11''.

1948: 1) Νῖλς Κάολσσον (Σουηδ.) 3 ὧρες 47'48''. 2) Ἔριξον (Σουηδ.). 3) Ἰσραέλσον (Σουηδ.).

ΤΑΙΣ Μ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο χωρὶς μαῦρα τετραγωνίδια

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΚΙΣ — ΑΝΑΞ. 2) ΔΟΡΑ — ΣΤΙΜΗ 3) ΑΛΑΣ — ΟΝΑΡ. 4) ΜΑΝΙΑ — ΚΑΝΑ 5) ΙΣΑ. 6) ΟΣΟ. 7) ΣΑΑΡ — ΛΑΒΑΛ 8) ΚΥΜΑ — ΓΕΙΑ. 9) ΙΤΑΜΑ — ΟΡΑΝ. 10) ΑΩΡΑ — ΣΑΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΔΑΜ — ΣΚΙΑ. 2) ΚΟΛΑΞ — ΑΥΤΟ. 3) ΙΡΑΝ — ΑΜΑΡ. 4) ΣΑΣΙ — ΟΡΑΜΑ. 5) ΑΙΣ. 6) ΣΟΛ. 7) ΑΤΟΚΑ — ΑΓΟΣ. 8) ΝΙΝΑ — ΒΕΡΑ. 9) ΑΜΑΝ — ΠΑΙΑΝ. 10) ΞΗΡΑ — ΛΑΝΑ.

Παιγνίδι

Νὰ πῶς: 999 + 9)9.

Σὺν. πλὴν. ἐπὶ

123 − 4 − 5 = 6 Χ 7 + 8 Χ 9.

Μενεκονδυλιὰ

Τὸ σχεδιό μας δείχνει καθαρὰ πῶς μπορεῖ νὰ χαραχθῆ μὲ μιὰ μονοκονδυλιά.

Αἰνίγματα

1) Στὸ λεξικό.
2) Τὸ φῶς.
3) Ὁ λόγος σας.

Ὁ παράξενος ἀριθμὸς

Εἶνε ὁ ἀριθμὸς 1.

Ἐπιγραφὴ

Μακάριοι οἱ κρατοῦντες. (Τὸ διάβασμα ἀρχίζει ἀπὸ ἐπάνω δεξιὰ. ἑλικοειδῶς).

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Ὅλες οἱ γραμμὲς ποὺ διασχίζουν διανωνίως τὸ τετράγωνο εἶνε παράλληλες. Γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσετε αὐτό. ἀρκεῖ νὰ κυττάξετε τὸ σχεδιο ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ κάτω γωνιὰ βάζοντάς το σχεδὸν ὁριζοντίως μπροστὰ σὰ μάτια σας.

Γρῖφος

Πεντέλη (πέντε, ΛΙ).

Αἰνίγματα

Ὁ φακός.—Ἡ φακή.

★

Τὸ μητρικὸ γάλα.

★

Τὸ Ποντικονῆσι.

★

Τὸ μάτι.

Μαγικὴ εἰκὼν γωρὶς εἰκόνα

Τὸ Τσακάλι. (...ΝΙΤΣΑ ΚΑΛΛΙόπη...).

✪✪

Ἡ λύσις τοῦ 65ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΛΟΣ — ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ — ΔΕΝ. 2) ΑΡΑΔΑ — ΑΛΟΜΑ — ΗΔΟΝΗ. 3) ΒΑΔΗΝ — ΜΗΝΑΣ. 4) ΜΑΔΩ — ΑΔΑΜ. 5) ΝΙΚΑ! 6) ΣΕΝΤΑΝ — ΣΟΜ — ΔΕΣΜΟΣ. 7) ΔΟΣΙΣ — ΑΠΟ — ΑΙΑΣ. 8) ΚΕΡΑΣ — ΠΛΟΥΤΗ — ΟΡΙΑ. 9) ΑΣΑΝ — ΣΤΑΥΡΟΣ — ΓΙΑΝ. 10) ΤΑΣΙΣ — ΠΡΑΣΑ. 11) ΤΙΤΑ. ΝΟΜΑΧΙΑ. 12) ΡΕΙ — ΑΝΑ. 13) ΤΡΑΚ — ΙΣΙΑ. 14) ΡΟΒΟΑΜ — ΑΣΟ — ΑΣΑΦΗΣ. 15) ΜΠΟΙ — ΚΥΡΑ. 16) ΜΑΚΑΡΟΝΑΣ. 17) ΑΛΑΤΑ — ΑΣΑΝΙ — ΑΓΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΛΑΒΡΟΣ — ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑ. 2) ΟΡΑ — ΕΔΕΣΑ — ΡΟ. 3) ΣΑΔ — ΝΟΡΑΣ — ΑΒΑΤΑ. 4) ΔΗΜΗΤΣΑΝΙΤΙΚΟ. 5) ΝΑΝΑ — ΑΙΣ — ΣΙ — ΑΜΜΑ. 6) ΝΣ — ΤΡΟΜΠΑ. — 7) ΚΑΝΩΝ — ΠΤ — ΑΕ — ΟΚΑ. 8) ΗΛ — ΙΣΑΛΑ — ΝΙΚΑΙΑΣ. 9) ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΟ — ΡΑ. 10) ΑΜ — ΑΜΟΥΡ — ΜΑΡΟΚΟΝ. 11) ΗΣ — ΧΑΡΑΦΑΙ — ΤΟ — ΑΝ — ΥΝΙ. 12) ΗΣ — ΣΑΣΑ. ΛΑΡΑ. 13) ΣΗΜΑ — ΕΑ — ΠΙ — ΣΑΣΑ. 14) ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ. 15) ΔΟΝ — ΜΑ. ΡΙΑ — ΣΦΥΡΙ. 16) ΕΝΑ — ΟΣΙΑΣ — ΙΗ. 17) ΝΗΣΤΙΣ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ
τοῦ Φρὶτς Μάντλ

Ὁ γάμος του μὲ τὴ Χέντυ Λαμάρ

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν. δημοσιογραφικὰ τηλεγραφήματα ἀπ' τὸ Μπουένος Ἄϋρες ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ ἔαυθὴ καὶ πανέμορφη Βιεννέζα Χούστα Σνάϊδερ. ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 3 σύζυγος τοὺς Φρὶτς Μάντλ. εἶχε ζητήσει νὰ χωρίση ἀπ' τὸν ἄντρα της.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ παρουσίαζε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, γιατὶ ὁ Μάντλ. εἶνε — ὅπως ἐγράψαμε ἄλλοτε ἐκτενῶς — ἕνας μυστηριώδης τύπος «ἐμπόρου τοῦ πολέμου». Τὰ ἐργοστάσια ὅπλων καὶ πολεμεφοδίων. ποὺ ἴδρυσε ὁ παππούς του στὴν Αὐστρία. ἐφωδίασαν τοὺς Γερμανοὺς στὸν πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Τώρα ὁ Φρὶτς Μάντλ ἔχει ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀργεντινή. ἔχει γίνει ὑπήκοος τῆς χώρας αὐτῆς κι' ἔχει δημιουργήσει ἐκεῖ μιὰ καινούργια μεγάλη βιομηχανία ὅπλων.

Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ὡστόσο. δὲν ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ τὰ κανόνια καὶ τὶς ὀβίδες. ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἡ... συζυγικὴ του δράσις ἄρχισε τὸ 1921. ὅταν ἔπεισε τὴ Βιεννέζα ἠθοποιὸ Χέλλα Στοάους νὰ ἐγκαταλείψη τὸ στάδιό της καὶ νὰ τὸν παντρευτῆ Ἡ ἕνωσί τους διήρκεσε μόνο δυὸ χρόνια. Κατόπιν ὁ Μάντλ ἔπλεξε ἕνα ἄλλο εἰδύλλιο μὲ τὴ Γερμανίδα ἠθοποιὸ Ἔδα Μάϋ. ἡ ὁποία αὐτοκτόνησε γιὰ τὴν ἀγάπη του. γιατὶ δὲν κατώρθωσε νὰ γίνη νόμιμη γυναῖκα του.

Ἔπειτα ἀπ' τὸ δραματικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, ὁ Μάντλ ἀποπροσανατολίστηκε γιὰ λίγον καιρὸ ἀπ' τὸν ἐρωτικὸ στίβο, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔτυχε νὰ παρακολουθήση μιὰ παράστασι τοῦ ἔργου «Ἐλισσάβετ τῆς Αὐστρίας» σ' ἕνα Βιεννέζικο θέατρο. Ἡ πρωταγωνίστρια τὸν ἐντυπωσίασε μὲ τὴν ὡμορφιά της. Ἦταν μιὰ κοπελλίτσα 16 ἐτῶν. ἡ Χέντυ Κίσλερ. Ὁ κόσμος ὅμως τὴ γνώρισε ἀργότερα μ' ἕνα ἄλλο ὄνομα: Χέντυ Λαμάρ. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σύντομο εἰδύλλιο. ὁ Μάντλ καὶ ἡ Χέντυ ἔκαναν τοὺς γάμους των. μὲ μεγάλη ἐπισημότητα καὶ μὲ 200 ἐκλεκτοὺς προσκεκλημένους.

Ὁ Μάντλ ἦταν τότε 33 ἐτῶν. Ἀναποῦσε πολὺ τὴ Χέντυ. ἀλλὰ οἱ ὑποχρεώσεις τῆς ἐργασίας του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ τῆς προσφέρη τὴν ἥσυχη ζωὴ ποὺ ἐπιθυμοῦσε. Ἔπρεπε νὰ δένεται καὶ νὰ πειποιῆται στὸ σπίτι του βιομηχάνους. πολιτικούς. ἀκόμη καὶ Βασιλεῖς...

«Δίναμε δισκοκῶς δεξιώσεις. ποωῖ. μεσημέρι καὶ Βράδυ! — ἔλενε ἀργότερα ἡ Χέντυ. Εἴχαμε δυὸ μαϊτρ' ὀτὲλ κι' ὁλόκληρο στρατὸ ἀπὸ ὑπηρέτες. Σπάνια καθόντουσαν στὸ τραπέζι μας λιγώτερα ἀπὸ 30 ἄτομα... Ἤσαν ἐλάχιστες οἱ στιγμὲς τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας μου: ἐκεῖνες. ποὺ περνούσαμε. μόνοι. σ' ἕνα κυνηγετικὸ μας πειήπτεμο. μακρυὰ ἀπ' τὴ Βιέννη».

Δὲν ἦταν λοιπὸν καθόλου ἐνθουσιασμένη ἡ Χέντυ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή. Εἶνε ἐπίσης τὸ παράπονο ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν τῆς ἔδινε ποτὲ «γαϊτζηλίκι». ἐνῶ μοίραζε ἡνεμονικὰ πουρμπουὰρ στὰ γκαρσόνια τῶν κέντρων κι' ἄναβε τὸ ποῦρο του μὲ ναοτονομίσματα τῶν 100 δολλαρίων... Τὴν ἔντυνε σὰν Βασίλισσα. τῆς εἶνε ναρίσει 10 γούνινα παλτά. ἀλλὰ εἶνε τὴν ἰδιοτροπία νὰ μὴ τῆς δίνη μετοπτὰ γοήματα.

Τρίτος λόγος δυσαρεσκείας μεταξύ τους ἦταν τὸ περίφημο φίλμ «Ἐξτάζ». ποὺ εἶνε γυρίσει ἡ Χέντυ πρὶν παντρευτῆ καὶ ποὺ ἀπετέλεσε τὸν πρῶτο θρίαμβό της στὸν κινηματογράφο. Ὑπῆρχε στὴν ταινία αὐτὴ μιὰ σκηνὴ ποὺ ἔδειχνε τὴ Χέντυ ὁλόγυμνη σ' ἕνα δάσος. Ἑτοιμη νὰ πάρη τὸ μπάνιο της. καὶ μιὰ ἄλλη ποὺ τὴν παρουσίαζε ἀπὸ πολὺ κοντὰ σὲ μιὰ ρεαλιστικὴ ἐρωτικὴ στιγμή...

«Ἤμουν 15½ ἐτῶν. ὅταν ἔπαιξα σ' αὐτὸ τὸ φίλμ — ἐξηγεῖ ἡ Χέντυ. Ἡ περίφημη ἐρωτικὴ σκηνὴ γυρίσθηκε μέσα σὲ λίγα λεπτά. μὲ δοθάνοιγτες τὶς πόρτες τοῦ στούντιο καὶ μὲ περιβάλλον κάθε ἄλλο παρὰ ὑποβλητικό... Ὁ διευθυντὴς μὲ ὠδήγησε πῶς νὰ σηκώσω τὰ νέρια μου καὶ νὰ πάρω ἐκστατικὴ ἔκφρασι. Συμμορφώθηκα μὲ τὶς ὑποδείξεις του. χωρὶς νὰ καταλαβαίνω καθόλου τὴν ἔννοια αὐτῆς τῆς σκηνῆς».

Πάντως. ὁ Μάντλ δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ αὐτὸ τὸ φίλμ καὶ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀγοράση ὅλα τὰ ἀντίτυπά του — γωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἐπιτύγη.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους. διαλύθηκε ἐπιτέλους ὁ γάμος τῆς Χέντυ καὶ τοῦ Μάντλ.

Ἡ Χέντυ ἔμεινε δίγως γοήματα κι' ἀναγκάσθηκε νὰ πουλήση μεσικὰ κοσμήματά της. γιὰ νὰ πληρώση τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ της ὡς τὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ τὴν «ψάφεψε» τὸ 1937 ὁ Λούϊς Μέγιερ. καὶ τὴν ἔπηρε στὸ Χόλλυγουντ. ὅπου μετονομάσθηκε σὲ Χέντυ Λαμὰρ κι' ἀπόχτησε φήμη μὲ τὸ φίλμ «Ἀλγέρι».

Ὅσο γιὰ τὸ Μάντλ. τὸ 1939. ἐμφανίσθηκε στὴ Ν. Γόρκη. μαζὶ μὲ τὴν ἔαυθὴ καλλονὴ Χούστα Σνάϊδερ. Καί. μιὰ νύχτα. ἐνῶ γλεντοῦσαν σ' ἕνα κέντρο μ' εὐθυμη συντροφιά. ἀνήγγειλε ὅτι τὴν εἶνε παντρευτῆ.

Ἡ ἐπίσημη ἀνακοίνωσι τοῦ τοίτου διαζυγίου τοῦ «ἐμπόρου τοῦ πολέμου» ἔγινε κατὰ σύμπτωσιν στὶς 11 Νοεμβρίου. δηλαδὴ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀνακωχῆς τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου...

Τώρα κυκλοφορεῖ στὸ Χόλλυγουντ ἡ φήμη ὅτι ὁ Μάντλ ἐπιδιώκει... νὰ ξαναπαντρευτῆ μὲ τὴν Χέντυ Λαμὰρ κι' ὅτι τῆς προσφερε 1.000.000 δολλάρια γιὰ νὰ πῆ τὸ ναί! Ἐκείνη δὲν ἐπιβεβαιώνει αὐτὴ τὴν εἴδησι. παραδέγεται ὅμως ὅτι ὁ Μάντλ τὴν ἐπῆρε τηλεφωνικῶς ἀπ' τὴν Ἀργεντινὴ καὶ τὴν ἐπίεσε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ κυνήγι τῆς φήμης στὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ φύγη γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική. Προσθέτει δὲ ὅτι ἔβαλε τὸ δικηγόρο της νὰ τοῦ τηλεγραφήση νὰ τὴν ἀφίση ἥσυχη.

✪✪

Πῆγε γιὰ μαλλί

Ἕνας σύζυγος στὴ Βαλτιμόρη. εἶχε καταγγείλει τὴ γυναῖκα του ὅτι τὸν χτύπησε μ' ἕνα παποῦτσι. τὸν πέταξε ἔξω ἀπ' τὸ κρεββάτι. τὸν κατρακύλησε ἀπ' τὴ σκάλα καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ περάση ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὸ αὐτοκίνητό του. Ἡ κατηγορία ἀποδείχθηκε ἀληθινὴ καὶ ἡ ἔνοχος καταδικάσθηκε σὲ πρόστιμο 100 δολλαρίων. πληρωτέο σὲ ἑβδομαδιαῖες δόσεις τῶν δύο δολλαρίων. Ἡ ἱκανοποίησις ὅμως τοῦ συζύγου χάθηκε ξαφνικά. ὅταν ἄκουσε πῶς τὸ πρόστιμο θὰ πληρώνότων ἀπ' τὰ χρήματα... ποὺ ἔδινε αὐτὸς ὁ ἴδιος γιὰ τὴ συντήρησι τοῦ σπιτιοῦ του!

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
Τὰ ἐκλεκτότερα ποὺ ὑπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ — ΠΑΤΗΣΙΩΝ

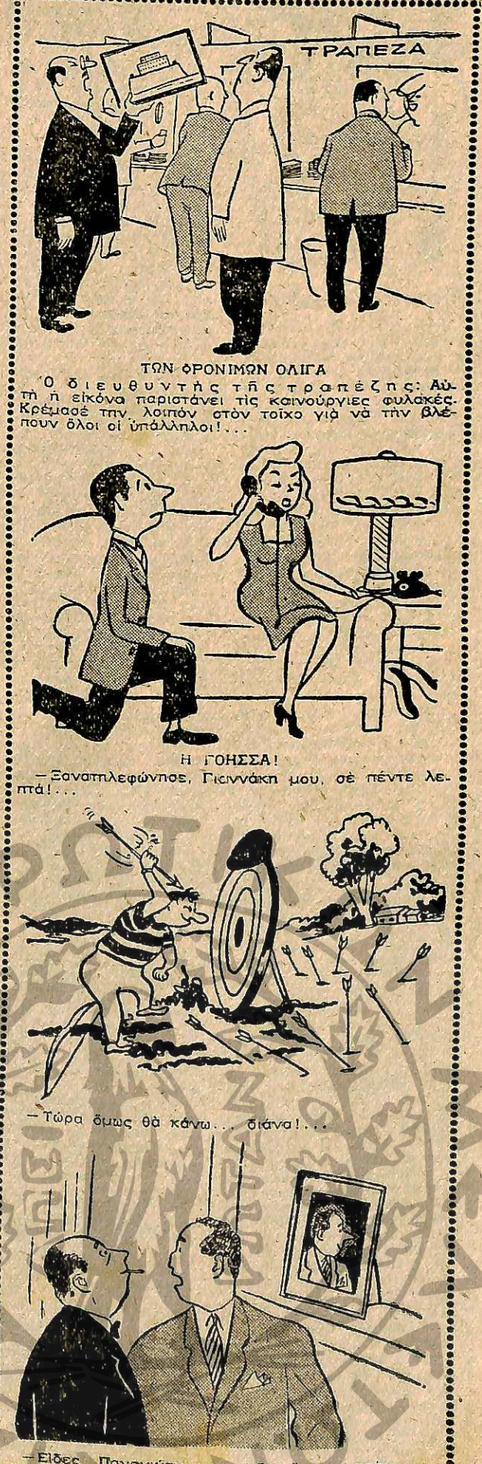

ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ ΟΛΙΓΑ

Ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης: Αὐτὴ ἡ εἰκόνα παριστάνει τὶς καινούργιες φυλακές. Κρέμασέ την. λοιπόν στὸν τοῖχο γιὰ νὰ τὴν βλέπουν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι!...

Ἡ ΓΟΗΣΣΑ!

Ο "Δήμιος" της ΚΑΡΙΝ

Διήγημα κατασκοπείας

Η νευρολογική κλινική τοῦ δόκτορος Βίτ Βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ Βερολίνο, περὶ τὰ 25 λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ αὐτοκίνητο. Ὁ δόκτωρ ἦταν φίλος μου καὶ γι' αὐτὸ μὲ δέχτηκε μὲ διάχυσι κι' ἀφοῦ μιλήσαμε γιὰ διάφορα ζητήματα μοῦ πρότεινε νὰ κάνωμε ἕνα γύρο στὴν κλινική του.

Σὲ μιὰ θεράπνα συναντήσαμε ἕνα ξανθὸ νέο μὲ καθαρὰ γερμανικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ μελαγχολικὴ φυσιογνωμία. Ἐπλωμένον σὲ μιὰ φάθινη πολυθρόνα.

— Εἶναι ὁ ὑπολοχαγὸς φὸν Ρίτσμαν, μοῦ εἶπε ὁ γιατρός, ὁ πιὸ ἥσυχος ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους μου. Δὲν κατάφερα ὅμως ποτὲ νὰ τὸν κάνω νὰ χαμογελάσῃ.

»Θέλεις νὰ μάθῃς τὴν ἱστορία του: Εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα.

»Κατὰ τὸν πόλεμο, στὴν Φρὴντιοτ Στράσσε Βαισκόντουσαν τὰ γραφεῖα μυστικῶν πληροφοριῶν τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου. Γενικὸς διευθυντὴς ἦταν ὁ στρατάρχης φὸν Ντερ Γκοτζ ποὺ εἶχε γάσει σὲ μιὰ μάχη τὸ δεξί του χέρι. Μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ πολεμήσῃ, ἀγάλαβε τὴ δύσκολη ὑπόσεσία τῆς κατασκοπείας.

»Καθὼς ἦταν ἀνίκανος νὰ γράψῃ, εἶνε πάσει κοντὰ του μιὰ ἐμπιστη δακτυλογράφο: τὴν Βαρώνη Κάριν φὸν Βίλλινγκ. Κόρη ἑνὸς συνταγματάρχου. Ἡ νέα εἶχε μόνο ἕνα μικρότερο ἀδελφὸ ποὺ Βαισκόταν στὸ μέτωπο. Ἀνικρίβῆς σὰν στρατιώτης, δὲν παοαπωμόταν ποτὲ ἂν ἔμενε ἀογὰ τὸ Βράδυ στὸ γραφεῖο. Γι' αὐτό, ὁ στρατηγὸς ἦταν κατενθουσιασμένος μαζί της. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ γραφείου εἶχαν ἐπηρεασθῆ βαθειὰ ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ της καὶ τὴν ἀνώτερη προσωπικότητά της.

» Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀγαποῦσαν μυστικά, κάποιος μάλιστα ζήτησε τὸ χέρι της μέσω τοῦ στρατηγοῦ Γκάοτ. Ζ Μὰ ἐκείνη ἀονήθηκε νὰ δώσῃ ἀπάντησι ποοτοῦ τελειώσῃ ὁ πόλεμος. Δὲν εἶπε ὄμως ἀλήθεια: ὅτι εἶχε ποοσφέοει ἄλλου τὴν καοδιά της.

» Μιὰ μέοα εἶχε παουσιασθῆ στὸ γραφεῖο της ἕνας νεαοὸς ὑπολοχαγὸς κατάκοπος καὶ λασπωμένος: ὁ Πάουλ φὸν Ρίτσμαν.

» — Ποιὸς σᾶς ἐπέτρεψε νὰ μπῆτε ἐδῶ μέσα, χωὶς νὰ σᾶς ἀναγγείλουν; τὸν ἐοώτησε αὐστηοὰ ἡ Κάοιν.

»Ἐκείνος ζήτησε συγνώμην καὶ δὲν τόλμησε νὰ τῆς πῆ πὼς εἶχε κάποιο ἐπείγον ἔγγοαφο γιὰ τὸν στοατηγὸ Γκάοτζ. "Εμεινε μὲ τὰ μάτια ἐκστατικὰ καοφωμένα στὴ νέα. "Ἔσφιγγε ἐνοὶς τὸ τσιγάοο του νὰ τοῦ καῆ τὰ δάχτυλα. Ρίχνοντας ἕνα βλέμμα γύοω του εἶδε μιὰ ἐπιγοαφή: «Ἀπαγοοεύεται τὸ κάπνισμα». Κύτταξε τὸ γόλι, τὸ καθαοὸ πεοιβάλλον καὶ μὴ βοίσκοντας πουθενὰ σταντοδοχεῖο, ποοτίμησε νὰ σβύσῃ τὸ τσιγάοο στὸ στάμα του.

» Αὐτὸ ἔκανε τὴ νέα νὰ χαμογελάσῃ καί, γιὰ νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, ὕστεοα ἀπὸ μεοικὰ λεπτὰ εἶχαν γίνει καλοὶ φίλοι. Τὸ πεπομένον εἶνε κάνει τὸν ἔοωτά ν' ἀνθίσῃ στὴν καοδιά τους.

» Τὸ Βοάδυ γευμάτισαν μαζὶ καὶ χαοούμενοι κατέστοωσαν ὁλόκληοο πόγοαμμα γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ Πάουλ ποότεινε κατόπιν στὴν Κάοιν νὰ παντοευτοῦν κι' ἐκείνη δέχτηκε. Ἀποφάσισαν ὅμως. γιὰ πολλοὺς λόγους, νὰ κοατήσουν μυστικὸ τὸ γάμο τους. Ὁ Πάουλ θὰ εὐσκε πότε - πότε τὴν εὐκαιοία νὰ ἐπισκέπτεται τὸ Βεοολίνο καὶ νὰ πεονά μεοικὲς ὥοες μαζί της.

» Παντοεύτηκαν. λοιπόν, μυστικὰ καὶ οἱ καταπιάσιμες δενδοοστοιγίες τοῦ Πότσδαμ ἔγιναν οἱ μάοτυοες τῶν ποώτων τους τουφεοοτήτων. Ἕνα δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «Σὰν Σουσὶ» ὑπῆοξε ἡ ποώτη τους ἐοωτικὴ φωλιά.

»"Επειτα γώοισαν, γιατὶ ἐκεῖνος ἔφυνε γιὰ τὸ μέτωπο κι' ἐκείνη ξαναγύοισε κοντὰ στὸν Γκόστζ. Κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε πὼς εἶνε παντοευθῆ γιατὶ κατώθωσε νὰ κούβεται.

»"Υστεοα ἀπὸ τοεῖς μέοες ὁ Πάουλ ξαναγύοισε στὸ Βεοολίνο. μὲ εἰδικὴ ἀποστολή. Ἡ καοδιὰ τῆς Κάοιν γέμισε χαοά, ἀλλὰ τὰ χεῖλη της ἔμειναν κλειστά. Τὸν δέχθηκε στὸ γοαφεῖο. μὰ μίλησε μαζί του σὰν νὰ ἦταν ξένος γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ κανεὶς τίποτε.

» Ἡ ποοποίησις αὐτὴ τοὺς ἐβασάνιζε ἀλλὰ μεγάλωνε τὴ φλόγα τοῦ ἐοωτός των. Πέοασαν ἔτσι τέσσεοες μῆνες καὶ οἱ δυὸ νέοι καταὐσαν πάντα μυστικὸ τὸν ἔοωτά τους.

» Ἔξαφνα ἐξέσπασε ἡ τοαγωδία. Μιὰ μέοα ὁ στοατηγὸς Γκὸστζ εἰδοποιήθηκε πὼς ἕνας ταξιδιώτης εἶχε ποοσβληθῆ ἀπὸ μιὰ κοινούογια συνήθεια. Ἐγκατέστησαν μέσα στὶς αἴθουσές των 3 ἐξέδοες. Στὴν ποώτη ἀπ' αὐτὲς ἔγουν δικαίωμα νὰ καθήσουν οἱ διάσπιοι συγγοαφεῖς. οἱ ἀστέοες τοῦ κινηματογοάφου. οἱ πεωτοθληταὶ τοῦ «πωπάιζ-μπώλ». οἱ μεγάλοι δοῦκες τῆς Ρωσίας καὶ οἱ αὐθεντικοὶ ποίγκηπες τῆς Εὐοώπης. Ἡ δεύτεοη εἶνε ἀφιεοωμένη στοὺς διακεκοιμένους πολιτικοὺς καὶ στοατιωτικοὺς ἄνδοες τῆς γώοας.

τάσκοπος δὲν φανέοωσε οὔτε τὸ ὄνομά του. οὔτε τοὺς συνενόγους του καὶ τουφεκίστηκε νωοὶς γ' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Ἡ ἐξέτασις ὅμως τῶν ναστιῶν του ἀπέδειξε ὅτι εἶναν νοαστὴ στὴ γοαφομηνανὴ τοῦ στοατηγοῦ Γκοάτζ. Ξέοετε ποιὰ ἦταν ἡ συνένογος τοῦ κατασκόπου: Ἡ Βαοώνη Κάοιν φὸν Βίλλινγκ!

» Γιατί τὸ ἔκανε αὐτό: Γιατὶ μπλέντηκε στὰ δίντυα τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέοβις; Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ ἄοανε ἐπειδὴ ἕνας Γεομανὸς ταγματάοχης σκότωσε μικοὴ ἀπόστασι. ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποὺ Βοίσκονται σὲ τοεῖς ἀστέοες ἀποστάσεις. ὅπως εἶνε π. χ. τὰ ἄστοα. Ὁ γάτος διακοίνει ἄστοα ποὺ εἶνε ἀόοατα σὲ μᾶς μὲ γυμνὸ μάτι. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ξεγοοίζει καλύτεοα καὶ ἀκοιβέστεοα ἀπὸ μᾶς τὶς ἀποστάσεις τῶν διαφόοων ἀντικειμένων. τὶς διαστάσεις. τὸ σνῆμα τῶν κλπ.

Τὸ ἀξιοσημείωτο ὅμως στὸ γάτο εἶνε ὅτι ἡ κόοη τοῦ ματιοῦ του ποοσυσιάζει μιὰ ἐκπληκτικὴ εὐαισθησία στὸ φῶς.

Ποοσεκτικὲς παοατηοήσεις ἀπέδειξαν ὅτι τὸ μεσημέοι ἀκοιβῶς. ἡ κόοη τοῦ ματιοῦ τοῦ γάτου. ἀντὶ νὰ ἔνη κυκλικὸ σνῆμα. μεταβάλλεται σὲ μιὰ ἁπλῆ νοαμμή. ποὺ διευδύνεται ἐκ τῶν ἄνω ποὸς τὰ κάτω. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε. εἴτε ἡ ἡμέοα εἶνε ἡλιόλουστη. εἴτε συννεφιασμένη καὶ βοοχεοή. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παοατηοεῖται ἐπίσης εἴτε ὁ γάτος Βοίσκεται στὸ ὕπαιθοο. εἴτε στὸ ἐσωτεοικὸ ἑνὸς σποτιοῦ.

Μετὰ τὸ μεσημέοι. ἡ κόοη τοῦ ματιοῦ τοῦ γάτου ἀονίζει νὰ διαστέλλεται καὶ νὰ γίνεται ὁλόενα καὶ πιὸ πλατειά. Κατὰ τὸ σούοουπο. ξαναβοίσκει τὸ κυκλικὸ σνῆμα τῆς καὶ ἡ διεύουνσ'ς της συνενίζεται σταθεοὰ ὡς τὰ μεσάνυχτα Κατὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ. τὸ μάτι τοῦ γάτου ἔχει τὶς μεγαλύτεοες διαστάσεις καὶ τὴν πιὸ ἔντονη λάμψι.

Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κι' ἔπειτα. ἀογίζει νὰ στενεύη καὶ ἡ συστολὴ αὐτὴ θὰ συνεισθῆ σταθεοὰ ὡς τὸ ἄλλο μεσημέοι. Ἡ κόοη θὰ γίνῃ τότε μιὰ ἁπλῆ κάθετη νοαμμή.

" Παοατηοώντας κανεὶς αὐτὲς τὶς μεταβολὲς τῆς κόοης τοῦ ματιοῦ τοῦ γάτου καὶ συγκοίνοντάς τες μ" ἕνα σολόγι. θὰ μποοοῦσε νὰ διαβάζη τὴν ακοιβῆ ὥοα μέσα στὰ μάτια τοῦ μικοοῦ αὐτοῦ κατοικιδίου ζώου.

Οἱ ποῶτοι ποὺ πόοσεξαν αὐτὴ τὴ νασακτηοιστικὴ ἰδιότητα τῶν ματιῶν τοῦ γάτου ἦσαν οἱ Κινέζοι. Γι' αὐτό. μέγοι τῶν ἡμεοῶν ποὺ παοελθόντος αἰῶνος. νοησιμοποιοῦσαν τοὺς γάτους γιὰ νὰ πληοοφοοοῦνται ὑπὸ ὥοα. "Αλλωστε καὶ σήμεοα ἀκόμη στὰ χωοιὰ τῆς Κίνας οἱ γάτοι νοησιμοποιοῦνται ἀντὶ γιὰ οολόγια.

'Αναναικτισμένη ἡ Τασία, τοῦ ἀπάντησε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς:

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα, Φώτη, νὰ μοῦ μιλᾶς ἔτσι. Τὸν ἀδελφό σου δὲν τὸν ἐσποωξα ἐγὼ στὸ ποτό. "Ηταν πάντα μεθυσμένος καὶ γαοτοπαίκτης. "Ηταν βάναυσος καὶ κακός. Ποοσπάθησα νὰ τὸν τοαβήξω ἀπὸ τὰ φοβεοὰ ἐλαττώματά του. ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφεοα. γι' αὐτὸ φοβήθηκα νὰ δέσω τὴ ζωή μου μὲ τοὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου μαζί του. Τὸν ἀγαποῦσα ὅμως. . .

— Δικαιολογίες. . .

"Ενα κλάμμα παιδιοῦ. ποὺ ποοεοχόταν ἀπὸ τὴ διπλανὴ κάμαοα σταμάτησε τὴ φοᾶσι του.

Μιὰ καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε ἀνάμεσά τους.

Ἐκεῖνη κάοφωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του καὶ τοῦ εἶπε τονίζοντας μιὰ - μιὰ τὶς λέξεις:

— Εἶνε τὸ παιδί του. . . Τὸ παιδί μας. . .

Ὁ Φώτης ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του καὶ τὸ ποόσωπό του πῆσε μιὰ ἔκφοασι ἀνθοώπου σαστισμένου.

— Τὸ. . . τὸ παιδί του, εἶπες: Εἶνε παιδὶ ὁ Γιάνινς: . . . Καὶ δὲν μοῦ εἶνε πῆ τίποτε!

Ἀμίλητη τὸν κυττᾶ ἡ Τασία. ἐνῶ τὰ δάκουα ὑουσκεύουν τὸ ποόσωπό της.

Τὸ κλάμμα τοῦ παιδιοῦ τὴν καλεῖ κοντά του.

— Ναί. . . εἶνε ἑνὸς χοόνου καὶ εἶνε ἀοοωστο. τοῦ εἶπε καὶ γάθηκε πῖσω ἀπὸ τὴν πόοτα. ἀφήνοντάς τον μόνο.

"Οταν ὕστεοα ἀπὸ λίνο. ἡ Τασία Βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαοα τοῦ παιδιοῦ δὲν τὸν Βοῆκε πιὰ ἐκεῖ.

Οἱ χουσοπόοφουοες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ποὺ ἔχει σνεδὸν δύσει. πέφτουν πάνω στὸ κλειστὸ πτᾶμι. Ἀκουμπᾶ σ' αὐτὸ τὸ μέτωπό της κι' ἀφήνει τὶς σκέψεις της νὰ τοέξουν στὶς πιὸ ἀπόμακοες ἡμέοες τῆς ποσευνῆς της ζωῆς.

Θυμᾶται τὸ θάνατο τῆς μητέοας της. "Επειτα. ἕνα χοόνο ἀογότεοα. τὸ θάνατο τοῦ ποατέοα της. ποὺ τὴν ἄφησε δεκαπέντε ονονῶν κοοτσακί στὰ νέοια μιᾶς μακουνῆς θείας. ποὺ δὲν σκοτίζόταν ποὸλ' - ποὸλ' γι' αὐτήν.

"Επειτα. ἔοχεται στὸ νοῦ της ἡ γνωοιμία της μὲ τὸ Γιάννη ποὺ εἶχε δυὸ αὐτοκίνητα στὴν πιάτσα. ἐκεῖ ἀτὴν Ὁμόνοια. Θυμᾶται τὴν ἀγάπη τους τὰ γλέντια τους. τὰ ὀνειοά τους. κι' ἔπειτα τὴ γκοίνια. τὴν ἀπογοήτευσι.

Κι' ὅμως εἶνε στιγμὲς ποὺ ἦταν εὐτυχισμένη. ποοπάντων τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔφυνε ἀπὸ τὴ θειὰ της γιὰ νὰ πιάσῃ αὐτὸ τὸ διαμεοίσματάκι ποὺ ἔμεινε τώοα. Τὸ στόλισε μὲ τὰ δικά της ἐπιπλα. Κι' ἔπειτα γεννήθηκε τὸ παιδὶ τοῦ ἔοωτά της. . .

Πάλι ἡ σκέψι της γύοισε στὸν πατέοα καὶ στὴ μητέοα της καὶ ξύπνησε ξανὰ στὴν ποσευνέμη της καοδιὰ τὸ μεγάλο της ποάπονο: «Γιατὶ κι' αὐτὴ στὰ δεκαοχτώ της χοόνια νὰ μὴν ἔνη.» ὅπως οἱ πεοισσότεοες κοπέλλες τῆς ἡλικίας της τὴν τουφεοὴ στοογγὴ μιᾶς μητέοας καὶ τὴ δυνατὴ ποοστασία ἑνὸς πατέοα;».

Καὶ μουομούοισε:

—"Ω. ἂν ζοῦσαν αὐτοὶ ἡ ζωή μου θὰ ἦταν πιὸ διαφοοετικὴ μὲ τὴν ποοστασία τους. Ποτὲ δὲν θὰ ἔκανα ἕνα τέτοιο σφάλμα. ποτὲ δὲν θὰ ξενιόμουν στὴν ἀγκαλιά του, ἀκόμα κι' ἂν τὸν ἀγαποῦσα. . .

» Μὰ τί τὰ σκέπτομαι τώοα ὅλ' αὐτά; Ὁ Γιάνινς εἶνε νεκοός. Ὁ ἀδελφός του μὲ μισεῖ θανάσιμα κι' ἐγὼ ἔνω ἕνα παιδάκι ποὺ εἶναι εἴκοσι χοόνων».

Ἀναστέναξε καὶ ποόσθεσε:

— Πόσο δυστυχισμένη εἶμαι, Θεέ μου! . . . Καὶ πόσο σκληοὰ μοῦ φέοθηκε ἡ Μοῖοα! . . .

Τσακισμένη ἀπὸ τὸ Βάοος τοῦ παοελθόντος ἄφησε τὸ παοάθυοο ποὺ ἦταν πιὰ σκοτεινὸ καὶ παγωμένο. γύοισε τὸ διακόπτη καὶ τὸ κοκκινωπὸ φῶς τοῦ ἀμπαζοὺο τὴς ἔδωσε τὸ συναίσθημα πὼς ἡ ζωὴ δὲν σταματᾶ μόνο σταὺς μαύοους λογισμούς. Κάμόνο σταὺς νοαμμὲς πολυθοόνα κι' ἔκλαψε πικοὰ γιὰ τὰ τοία αὐτὰ ποόσωπα ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει σὲ διαφοοετικὲς ἐποχὲς τῆς ζωῆς της καὶ ποὺ ἤθελά τους τὸ ἔδωσαν τὸν πιὸ μεγάλο πόνο.

Ἡ ματιά της πλανήθηκε πάνω στὴν κλειστὴ πόοτα καὶ τὰ γείλη της ψιθύοισαν μὲ λαντάνα:

— Παιδί μου. . . ἐσὺ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου, ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου! . . . Θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι οἱ δυό μας. . . Μόνο ποὺ πρέπει ὁ ἄνθοωπος ποὺ μὲ μισεῖ νὰ θελήση νὰ πάοῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατέοα σου, γιὰ νὰ μὴν ντοέπεσαι, σὰν μεγαλώσῃς. γιὰ τὸ σφάλμα μου. . .

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΓΑΤΟΥ

"Ενα πρωτότυπο ρολόγι

Δὲν θὰ ὑποπτευθήκατε ποτὲ ἴσως ὅτι ὁ γάτος ποὺ ἔνετε στὸ σπίτι σας μποεῖ ν' ἀντικαταστήση καὶ τὸ καλύτεοο ρολόγι καὶ νὰ σᾶς πληοοφοήση μὲ ἀκοίβεια γιὰ τὴν ὥοα.

Οἱ παοατηοήσεις τῶν ἐπιστημόνων ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ὀπτικὴ ἱκανότης τοῦ γάτου εἶνε κατὰ σαοάντα πεο.ου φοοὲς ἀνώτεοη ἀπὸ ἐκείνην τοῦ ἀνθοώπου. Τὸ συμπαθητικὸ αὐτὸ τετοάποδο δὲν διακοίνει μόνον τὰ ἀντικείμενα ποὺ Βοίσκονται σὲ σχετικὰ μικοὴ ἀπόστασι. ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποὺ Βοίσκονται σὲ τεοάστιες ἀποστάσεις. ὅπως εἶνε π. χ. τὰ ἄστοα. Ὁ γάτος διακοίνει ἄστοα ποὺ εἶνε ἀόοατα σὲ μᾶς μὲ γυμνὸ μάτι. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ξεγοοίζει καλύτεοα καὶ ἀκοιβέστεοα ἀπὸ μᾶς τὶς ἀποστάσεις τῶν διαφόοων ἀντικειμένων. τὶς διαστάσεις. τὸ σνῆμα τῶν κλπ.

Τὸ ἀξιοσημείωτο ὅμως στὸ γάτο εἶνε ὅτι ἡ κόοη τοῦ ματιοῦ του παοουσιάζει μιὰ ἐκπληκτικὴ εὐαισθησία στὸ φῶς.

Ποοσεκτικὲς παοατηοήσεις ἀπέδειξαν ὅτι τὸ μεσημέοι ἀκοιβῶς. ἡ κόοη τοῦ ματιοῦ τοῦ γάτου. ἀντὶ νὰ ἔνη κυκλικὸ σνῆμα. μεταβάλλεται σὲ μιὰ ἁπλῆ νοαμμή. ποὺ διευδύνεται ἐκ τῶν ἄνω ποὸς τὰ κάτω. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε. εἴτε ἡ ἡμέοα εἶνε ἡλιόλουστη. εἴτε συννεφιασμένη καὶ βοοχεοή. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παοατηοεῖται ἐπίσης εἴτε ὁ γάτος Βοίσκεται στὸ ὕπαιθοο. εἴτε στὸ ἐσωτεοικὸ ἑνὸς σποτιοῦ.

Μετὰ τὸ μεσημέοι. ἡ κόοη τοῦ ματιοῦ τοῦ γάτου ἀονίζει νὰ διαστέλλεται καὶ νὰ γίνεται ὁλόενα καὶ πιὸ πλατειά. Κατὰ τὸ σούοουπο. ξαναβοίσκει τὸ κυκλικὸ σνῆμα τῆς καὶ ἡ διεύουνσ'ς της συνενίζεται σταθεοὰ ὡς τὰ μεσάνυχτα Κατὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ. τὸ μάτι τοῦ γάτου ἔχει τὶς μεγαλύτεοες διαστάσεις καὶ τὴν πιὸ ἔντονη λάμψι.

Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κι' ἔπειτα. ἀογίζει νὰ στενεύη καὶ ἡ συστολὴ αὐτὴ θὰ συνεισθῆ σταθεοὰ ὡς τὸ ἄλλο μεσημέοι. Ἡ κόοη θὰ γίνῃ τότε μιὰ ἁπλῆ κάθετη νοαμμή.

" Παοατηοώντας κανεὶς αὐτὲς τὶς μεταβολὲς τῆς κόοης τοῦ ματιοῦ τοῦ γάτου καὶ συγκοίνοντάς τες μ" ἕνα σολόγι. θὰ μποοοῦσε νὰ διαβάζη τὴν ακοιβῆ ὥοα μέσα στὰ μάτια τοῦ μικοοῦ αὐτοῦ κατοικιδίου ζώου.

Οἱ ποῶτοι ποὺ πόοσεξαν αὐτὴ τὴ νασακτηοιστικὴ ἰδιότητα τῶν ματιῶν τοῦ γάτου ἦσαν οἱ Κινέζοι. Γι' αὐτό. μέγοι τῶν ἡμεοῶν ποὺ παοελθόντος αἰῶνος. νοησιμοποιοῦσαν τοὺς γάτους γιὰ νὰ πληοοφοοοῦνται ὑπὸ ὥοα. "Αλλωστε καὶ σήμεοα ἀκόμη στὰ χωοιὰ τῆς Κίνας οἱ γάτοι νοησιμοποιοῦνται ἀντὶ γιὰ οολόγια.

'Αναναικτισμένη ἡ Τασία, τοῦ ἀπάντησε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς:

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα, Φώτη, νὰ μοῦ μιλᾶς ἔτσι. Τὸν ἀδελφό σου δὲν τὸν ἐσποωξα ἐγὼ στὸ ποτό. "Ηταν πάντα μεθυσμένος καὶ γαοτοπαίκτης. "Ηταν βάναυσος καὶ κακός. Ποοσπάθησα νὰ τὸν τοαβήξω ἀπὸ τὰ φοβεοὰ ἐλαττώματά του. ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφεοα. γι' αὐτὸ φοβήθηκα νὰ δέσω τὴ ζωή μου μὲ τοὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου μαζί του. Τὸν ἀγαποῦσα ὅμως. . .

— Δικαιολογίες. . .

"Ενα κλάμμα παιδιοῦ. ποὺ ποοεοχόταν ἀπὸ τὴ διπλανὴ κάμαοα σταμάτησε τὴ φοᾶσι του.

Μιὰ καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε ἀνάμεσά τους.

Ἐκεῖνη κάοφωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του καὶ τοῦ εἶπε τονίζοντας μιὰ - μιὰ τὶς λέξεις:

— Εἶνε τὸ παιδί του. . . Τὸ παιδί μας. . .

Ὁ Φώτης ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του καὶ τὸ ποόσωπό του πῆσε μιὰ ἔκφοασι ἀνθοώπου σαστισμένου.

— Τὸ. . . τὸ παιδί του, εἶπες: Εἶνε παιδὶ ὁ Γιάνινς: . . . Καὶ δὲν μοῦ εἶνε πῆ τίποτε!

'Αμίλητη τὸν κυττᾶ ἡ Τασία. ἐνῶ τὰ δάκουα ὑουσκεύουν τὸ ποόσωπό της.

Τὸ κλάμμα τοῦ παιδιοῦ τὴν καλεῖ κοντά του.

— Ναί. . . εἶνε ἑνὸς χοόνου καὶ εἶνε ἀοοωστο. τοῦ εἶπε καὶ γάθηκε πῖσω ἀπὸ τὴν πόοτα. ἀφήνοντάς τον μόνο.

"Οταν ὕστεοα ἀπὸ λίνο. ἡ Τασία Βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαοα τοῦ παιδιοῦ δὲν τὸν Βοῆκε πιὰ ἐκεῖ.

Οἱ χουσοπόοφουοες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ποὺ ἔχει σνεδὸν δύσει. πέφτουν πάνω στὸ κλειστὸ πτᾶμι. Ἀκουμπᾶ σ' αὐτὸ τὸ μέτωπό της κι' ἀφήνει τὶς σκέψεις της νὰ τοέξουν στὶς πιὸ ἀπόμακοες ἡμέοες τῆς ποσευνῆς της ζωῆς.

Θυμᾶται τὸ θάνατο τῆς μητέοας της. "Επειτα. ἕνα χοόνο ἀογότεοα. τὸ θάνατο τοῦ ποατέοα της. ποὺ τὴν ἄφησε δεκαπέντε ονονῶν κοοτσακί στὰ νέοια μιᾶς μακουνῆς θείας. ποὺ δὲν σκοτίζόταν ποὸλ' - ποὸλ' γι' αὐτήν.

"Επειτα. ἔοχεται στὸ νοῦ της ἡ γνωοιμία της μὲ τὸ Γιάνινς ποὺ εἶχε δυὸ αὐτοκίνητα στὴν πιάτσα. ἐκεῖ ἀτὴν Ὁμόνοια. Θυμᾶται τὴν ἀγάπη τους τὰ γλέντια τους. τὰ ὀνειοά τους. κι' ἔπειτα τὴ γκοίνια. τὴν ἀπογοήτευσι.

Κι' ὅμως εἶνε στιγμὲς ποὺ ἦταν εὐτυχισμένη. ποοπάντων τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔφυνε ἀπὸ τὴ θειὰ της γιὰ νὰ πιάσῃ αὐτὸ τὸ διαμεοίσματάκι ποὺ ἔμεινε τώοα. Τὸ στόλισε μὲ τὰ δικά της ἐπιπλα. Κι' ἔπειτα γεννήθηκε τὸ παιδὶ τοῦ ἔοωτά της. . .

Πάλι ἡ σκέψι της γύοισε στὸν πατέοα καὶ στὴ μητέοα της καὶ ξύπνησε ξανὰ στὴν ποσευνέμη της καοδιὰ τὸ μεγάλο της ποάπονο: «Γιατὶ κι' αὐτὴ στὰ δεκαοχτώ της χοόνια νὰ μὴν ἔνη.» ὅπως οἱ πεοισσότεοες κοπέλλες τῆς ἡλικίας της τὴν τουφεοὴ στοογγὴ μιᾶς μητέοας καὶ τὴ δυνατὴ ποοστασία ἑνὸς πατέοα;».

Καὶ μουομούοισε:

—"Ω. ἂν ζοῦσαν αὐτοὶ ἡ ζωή μου θὰ ἦταν πιὸ διαφοοετικὴ μὲ τὴν ποοστασία τους. Ποτὲ δὲν θὰ ἔκανα ἕνα τέτοιο σφάλμα. ποτὲ δὲν θὰ ξενιόμουν στὴν ἀγκαλιά του, ἀκόμα κι' ἂν τὸν ἀγαποῦσα. . .

» Μὰ τί τὰ σκέπτομαι τώοα ὅλ' αὐτά; Ὁ Γιάνινς εἶνε νεκοός. Ὁ ἀδελφός του μὲ μισεῖ θανάσιμα κι' ἐγὼ ἔνω ἕνα παιδάκι ποὺ εἶναι εἴκοσι χοόνων».

'Αναστέναξε καὶ ποόσθεσε:

— Πόσο δυστυχισμένη εἶμαι, Θεέ μου! . . . Καὶ πόσο σκληοὰ μοῦ φέοθηκε ἡ Μοῖοα! . . .

Τσακισμένη ἀπὸ τὸ Βάοος τοῦ παοελθόντος ἄφησε τὸ παοάθυοο ποὺ ἦταν πιὰ σκοτεινὸ καὶ παγωμένο. γύοισε τὸ διακόπτη καὶ τὸ κοκκινωπὸ φῶς τοῦ ἀμπαζοὺο τὴς ἔδωσε τὸ συναίσθημα πὼς ἡ ζωὴ δὲν σταματᾶ μόνο σταὺς μαύοους λογισμούς. Κάμόνο σταὺς νοαμμὲς πολυθοόνα κι' ἔκλαψε πικοὰ γιὰ τὰ τοία αὐτὰ ποόσωπα ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει σὲ διαφοοετικὲς ἐποχὲς τῆς ζωῆς της καὶ ποὺ ἤθελά τους τὸ ἔδωσαν τὸν πιὸ μεγάλο πόνο.

Ἡ ματιά της πλανήθηκε πάνω στὴν κλειστὴ πόοτα καὶ τὰ γείλη της ψιθύοισαν μὲ λαντάνα:

— Παιδί μου. . . ἐσὺ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου, ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου! . . . Θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι οἱ δυό μας. . . Μόνο ποὺ πρέπει ὁ ἄνθοωπος ποὺ μὲ μισεῖ νὰ θελήση νὰ πάοῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατέοα σου, γιὰ νὰ μὴν ντοέπεσαι, σὰν μεγαλώσῃς. γιὰ τὸ σφάλμα μου. . .

ΜΙΡΑΝΤΑ

Μίσος καὶ ἀγάπη

— Σὲ μισῶ ἀπὸ τὰ τοίσθαθα τῆς ψυχῆς μου γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανες στὸν ἀδελφό μου, κι' αὐτὸ τὸ μῖσος θὰ τὸ κρατήσω μέσα μου ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σὲ δῶ νεκρή, ὅπως εἶδα κι' αὐτὸν πνιγμένο στὸ αἷμα, κομματιασμένο στὸ μακάβριο τραπέζι τοῦ νεκροτομείου! . . .

— Μὰ δὲν τὸν σκότωσα ἐνώ, Φώτη,

— Τὸν ἔσπρωξες στὸ θάνατο. Ἀφοῦ τὸν ἔκανες νὰ σ' ἀγαπήσῃ ὕστεοα τοῦ ἀονήθηκες τὴν ἀγάπη σου κι' αὐτὸς τόοριξε στὸ ποτό, ἄφησε τὶς δουλειές του, ἔγινε ὁ πεοίγελως τῶν φίλων του. Τὸν κάλεσα νάοθη κοντά μου. στὸ γτῆμα μου. ἔδω στὴν Ἐκάλη γιὰ νὰ ἡσυνάσῃ. νὰ ξεχάσῃ καὶ Βοῆκε τὸν πιὸ σκληοὸ θάνατο ὁδηγῶντας μεθυσμένος τὸ αὐτοκίνητο.

—'Αφήστε με νὰ σᾶς ἐξηγήσω καὶ θὰ δῆτε ὅτι δὲν εἶμαι ἄξια τοῦ μῖσους σας.

'Ο Φώτης κύτταξε τὴν Τασία. πεοιφοονητικὰ καὶ τῆς εἶπε σαοκαστικά:

— Τὸ μῖσος μου δὲν εἶνε τίποτα μποὸς στὴν ἐκδίκησι ποὺ ἑτοιμάζω, ἀλλά. . . ποιν. . . θέλω νὰ μάθω γιατὶ τὸν τοάδηκες σὲ μιὰ ἀσκοπη σν στ κι' ὕστεοα ἀονήθηκες νὰ τὸν παντοευτῆς:

'Η Τασία πῆοε μιὰ Βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ τοῦ μίλησε ἤοεμα. ποονεμένα:

— Δὲν ἦταν μιὰ ἄσκοπη πεοιπέτεια. μιὰ ἀνόητη ἐοωτικὴ σχέσι. "Αν δὲν τὸν παντοεύτηκα γιὰ ἕνα ἀοκετὰ σοβαοὸ λόγο. . .

— Μ' ἄλλα λόγια σ' ἄοεσε τὸν ποῶτο καιοὸ κι' ὕστεοα δὲν τὸν Βοῆκες τοῦ γούστου σου.

'Αναναικτισμένη ἡ Τασία, τοῦ ἀπάντησε μὲ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Η Σού - Ταΐ ήταν η μικρότερη από τις έξη αδελφές της που έργαζόντουσαν στα γύρω χτήματα. Αυτή δεν εργαζόταν. Έπαιζε όλη την ημέρα, αφρόντιστα γιατί την είχαν παραχαϊδεμένη. Ήταν πολύ όμορφη η μικρή Σού - Ταΐ.

Η ομορφιά της ήταν ένα ποίημα, κι' η δροσιά της έμοιαζε το ουράνι που πεννούσε απ' το λειβάδι και χανόταν μέσα στον κήπο του Πιν - Χό, ένος πλουσίου νέρου μανδαρίνου που είχε διείσει ώς τον πάτο το ποτήρι των απολαύσεων της ζωής.

★

Μια μέρα, ενώ ο Πιν - Χό έκανε έναν περίπατο στα άπέραντα χτήματά του, έστασε σ' αυτά που μια γλυκύτάτη μουσική. Κύτταξε γύρω του και είδε ένα παιδί που καθόταν κοντά σ' ένα συντριβάλι μ' ένα πρωτόγνο φλάουτο κι' έμιμείτο θαυμάσια το κελάρισμα τού νερού.

— Ποϋ έμαθες νά παίζης τόσο ώραία; τό ρώτησε;

— Στον κήπο σου, άφεντα, μιμούμενος το κελάδημα των πουλιών. το θρόϊσμα των κλαδιών και το ψιθύρισμα τού ουακιού. άπάντησε το παιδί.

— Ξέρεις καί, νά τραγουδάς;

— Ναί, τού άπάντησε πάλι ό νέος και τού τραγούδησε ένα γλυκό και παιδαρέικο τραγούδι.

— Στό έξής θά τραγουδάς και θά πσίζης γιά μένα! τού είπε ό μανδαρίνος.

Δέν ένδιαφέρθηκε νά μάθη ποιό ήταν το παιδί. Θά έπρόκειτο άσφαλώς γιά τον γυιό κάποιου άπό τούς άμέτοητους ύπηρέτες του. Έτσι ό μικρός Βρέθηκε στό παλάτι τού μανδαρίνου.

Ό Πιν - Χό τού χάρισε ένα άσημένιο φλάουτο. Άλλά οί νότες που έβγαιναν άπ' αυτό δέν ήσαν τόσο άρμονικές καί ό γέρο - μανδαρίνος θύμωσε.

— Ώ, κύριε, τού είπε εύγενικά ό μικρός μουσικός. δέν είμαι άκόμη συνθησμένος στη νέα ζωή. Άφησέ με νά κατέβω στον κήπο καί τέτε ή άρμονία θά ξανανυρίση στό πνεύμα μου.

★

Όλομόναχη μέσα στο φτωχικό κήπο τού σπιτιού της, ή Σού - Ταΐ είχε πλήξει έκείνη την ήμέρα καί άκολουθώντας το ρυάκι που της φαινόταν σάν νά ψιθύριζε: «Έλα μαζί μου», προχώρησε ώς μέσα στον κήπο τού Πιν - Χό.

Ό νέρος έπαιζε φλάουτο κοντά σ' αυτό, μά ήταν θλιμμένος κι' άνήσυχος γιατί δέν εύρισκε καμμιά μελωδία που νά τον Ικανοποιή. Έξαφνα σήκωσε το φλάουτο καί το πέταξε μέσα στο ουακι.

Η Σού - Ταΐ που είδε την άπελπισμένη αυτή κίνησι, έβγαλε τα σανδάλιά της καί μπήκε στο νερό με τα γυμνά ποδαράκια της, τ' άσπρα σάν το γιόνι. Πήρε το φλάουτο καί το ξανάδωσε στο μικρό μουσικό.

Έκείνος, σηκώθηκε, την κύτταξε μ' έκπληξι καί θαυμασμό καί τη ρώτησε:

— Ποιά είσαι;

— Είμαι ή Σού - Ταΐ, ή κόρη τού Ταΐ - Πίνγκ.

Ό έφηβος την έπιασε άπ' το νέρι καί της είπε:

— Έλα, θά τραγουδήσω νιά σένα.

Κι' ένα καινούργιο τραγούδι άνέβηκε στά χείλη του. Η μουσική καί τα λόγια του άνάβλυζαν άπ' την καρδιά του σάν το νερό μιάς πηγής. Η Σού - Ταΐ, μαγεμένη, τον άκουνε.

Το τραγούδι τελείωσε μ' ένα στεναγμό κι' ύστερα άπό μικοή σιωπή ό έφηβος ψιθύρισε μ' φωνή τρεμουλιαστή:

— Σ' άγαπώ, Σού - Ταΐ!

— Κι' έγώ σ. άγαπώ! τού άπάντησε ή νέα, γωοίς νά πολυσκεφθή.

Όταν όμως ό νέος την φίλησε τουφερά στά μάτια καί την χάϊδεψε στο μάγουλο, κατάλαβε τί έσήμεναν τα λόγια έκείνα. Κι' όταν την έσφιξε στο στήθος του καί την φίλησε στο στόμα, μιά γλυκειά μουσική πλημμύρισε την καοδιά της.

Άπό τότε, άκολουθώντας το δρόμο τού ουακιού, ή Σού - Ταΐ έμπαινε κάθε μέρα στον κήπο τού Πιν - Χό καί συναντούσε τον άγαπημενο της.

Μά ό Πιν - Χό, παρ' όλα του τα γεράματα ήταν πάντα πονηρός. Δέν μπορούσε νά πιστέψη ότι πάς τις θεϊες μελωδίες που έπαιζε πάλι ό μικρός μουσικός τις έμπνεόταν άπ' τα λουλούδια τού κήπου του.

Η περιέργεια τον βασάνιζε κι' ένα βράδυ παρακολούθησε τον προστατευόμενό του.

Στό ήλιοβασίλεμμα, ό ήχος τού φλάουτου καί το τραγούδι τού έφήβου ένώθηκαν μέ τα τελευταία κελαδήματα των πουλιών.

Έξαφνα όμως ό Πιν - Χό τον είδε κάτω άπ' το φώς τού φεγγαριού ν' άφίνη κατανής το φλάουτο καί νά σφίγγη στην άγκαλιά του την Σού - Ταΐ, το πιό δυοσφο ξύπνυχο λουλούδι.

Ό γέρο μανδαρίνος κύτταζε την τρυφερή έκείνη σκηνή μέ φθόνο, κι' όταν γύρισε στο παλάτι του, κάλεσε άμέσως κοντά του τον Σινηγόρο του καί μίλησε πολλή ώρα μαζί του.

★

Πέρασαν μερικές μέρες καί ό Πιν - Χό Βλέποντας τον έφηβο μελαγχολικό τον ρωτούσε περσαχτικά:

— Δέν Βοίσκεις πιά έμπνεύσεις στον κήπο: Τί έγινε ή μουσική σου:

Έκείνος όμως ύπόφερε σιωπηλά καί δέν τολμούσε νά πή πώς αυτό γινόταν γιατί ή Σού - Ταΐ δέν έμφανιζόταν πιά στον κήπο.

Ένα μήνα άργότερα ό Πιν - Χό άνήγγειλε ότι θά παντρευόταν.

— Δέν μέ διασκεδάζεις μέ τη μελωδία σου, είπε στό νεαρό μουσικό, γι' αυτό σκέφτηκα νά παντρευτώ! Ό δινηγόρος μου φρόντισε νά μού άγοράση μιά ώραία καί νέα γυναίκα.

Μέ σαδιστική σκληρότητα, ό Πιν - Χό κάλεσε στους γάμους του τον έφηβο. Κι' όταν ό τελευταίος είδε πώς ή νύφη δέν ήταν άλλη άπό την γλυκειά του Σού - Ταΐ, κατέθυνε στον κήπο, όπου θά μπορούσε νά άφήση τον πόνο του νά ξεσπάση ελεύθερος.

Το βράδυ έκείνο ένώ ό Πιν - Χό πήναινε γαμογελαστός πρός το περίπτερο όπου τον περίμενε ή Σού - Ταΐ, έτρεξαν νά τον προφτάσουν οί ύπηρέτες του φωνάζοντας άπελπισμένα:

— Ώ, κύριε, ό γυιός σου, ό τραγουδιστής δέν ζή πια! Τον βρήκαμε νεκρό κοντά στο ποτάμι!

— Τί άνοησίες είνε αύτές: φώναξε ό γέρος. Έγώ δέν έγω κανένα γυιό!

— Ό μικρός μουσικός ήταν παιδί σου! Το είγες άποχτήσει μ' έκείνη τη γοητεύτρια που παντρεύτηκες πρίν άπό χρόνια καί που την έδίωξες κατόπιν άπ' το σπίτι σου. Ήσουν τόσο θυμωμένος τότε ώστε όταν γεννήθηκε το παιδί, ούτε ή ίδια ούτε κανείς άλλος, τόλμησε νά σού μιλήση γι' αυτό!

— Γυιός μου! φιθύοισε ό Πιν - Χό.

Πόσο είνε έπιθυμήσει παντοτε ν' άποχτήση ένα παιδί!

— Γιατί δέν μού το είπατε όταν τον έφερα στό άρχοντικό μου: ρώτησε.

— Νομίσαμε πώς το είνες καταλάβει, τού άπάντησαν.

Κατόπιν οί ύπηρέτες έφυγαν ένας - ένας άφίνοντάς τον μόνο. Ό Πιν - Χό έμεινε πολλήν ώρα άκίνητος βασανιζόμενος άπό τύψεις. Ύστερα προχώρησε πρός το περίπτερο ψιθυρίζοντας στωϊκά:

— Οί θεοί μού έδωσαν ένα γυιό καί μού τον ξαναπήραν πίσω... Η ζωή όμως έξακολουθεί, Μού μένει άκόμη κάτι πολύτιμο: ή Σού - Ταΐ. Αύτη θά με παρηγορήση γιά τον πόνο μου.

Μά όταν έφτασε στο περίπτερο, το βοϊκε άδειο. Πήγε τότε πρός το ποτάμι, στο μέρος όπου είνε δή κάποτε νά συναντώνται οί δυό έρωτευμένοι. Έκεί, κάτω άπό μιά άνθισμένη κερασιά ύπήρναν δυό νεκροί. Ό μεγάλος της πόνος είγε σκοτώσει τη μικοή Σού - Ταΐ καί κοίτοταν τώρα κοντά στον άγαπημένο της νεκρό!

Ό Πιν - Χό έβγαλε το άσημένιο μαγαλοι του καί το βύθισε στην καοδιά του, ένώ άπ' τα μάτια του έτρεγαν ποτάμι τα δάκουα της μετανοίας, τα δάκουα τού σπαραγμού!...

Α. ΝΤΑΡΝΤΙ

Αναζωογονητικό Χιούμορ

Η σοφία τοῦ Χότζα

Μιά μέρα, ό Ναστραδίν Χότζας ούτησε το γυιό του:

— Δέ μού λές. Βοέ γαϊδάνι, έφαγες ποτέ σου ζαγαφένιο φαγητό:

Ό γυιός του έγλυψε τα γείλη του κι' άπάντησε:

— Όχι, πατέρα.

Ό Χότζας άγρίεψε.

— Μπρέ μπουτσαλά, φώναξε, το φαΐ ποϋ τοϋς κάθε μέρα τί είνε:

— Έκείνο που τοϋς τοώς κάθε μέρα είνε ξερό ψωμί! άπάντησε ό γυιός του.

Τότε, ό Χότζας τοϋ είπε:

— Ύπάρχει, Βρέ κουτέ, πιό γλυκό φαΐ άπ' το ξερό ψωμί, όταν μάλιστα είνε Βουτηγμένο στην πιό όρεκτική σάλτσα:

— Στη σάλτσα:

— Ναί, μπρέ, στη σάλτσα. Δέν καταλαβαίνεις τί σού μιλάω:

Ό μικρός γούρλωσε τα μάτια του.

— Ποιά είνε αύτη ή σάλτσα, πατέρα: ούτησε με άπορία.

Κι' ό Χότζας τοϋ άποκρίθηκε:

— Η πείνα. Βοέ μπουνταλά!...

★

Πέρασαν καιοοί καί ζαμάνια.

Ό Χότζας, ό σβέλτος, ό πολύξερος, ό πανταοϋ παούν, ό πανταοϋ γώνοντας τη μύτη του, ό Χότζας ό άμίλητος πού σκόπτιλε γύρω του το γέλιο, είγε γεράσει. Χιόνια είγαν πέσει στα ψαλλιά του, το γελαστό, ροδαλό πρόσωπό του είνε σκεβρώσει, τα γέρια του έτρεμαν.

Μιά μέρα καθόταν μόνος κι' έοημος στην αύλόπορτα τοϋ σπιτιού του παίζοντας με το κομπολόϊ του.

Σε μιά στιγμή πέρασε μπροστά του ένας άλλος γέρος συγγωριανός του καί τον γαιρέτησε.

— Πόσων γοονών. είσαι Χότζα: τον ρώτησε.

— Δόξα στον Άλλάχ, είμαι καλά στην ύγεία μου, τοϋ άπάντησε ό Χότζας.

— Πώς είνε ή κατάστασίς σου: Καλά τα πεονάς:

— Δόξα στον Άλλάχ. δέν γοωστώ σέ κανέναν.

— Σοϋ ταοάζει καμμιά έννοια το πνεύμα:

— Δόξα στον Άλλάχ. δέν έγω μικρά παιδιά!

— Μήπως σ' έπλήγωσε ή άναοιστία τών άνθοώπων:

— Δόξα στον Άλλάχ. δέν έγω κληοονόμους!

— Μήπως είνε καμμένη ή καοδιά σου:

— Δόξα στον Άλλάχ. δέν έγω νυναίκα!

— Μήπως θέλησε κανένας νά σοϋ Βγάλη τα μάτια:

— Δόξα στον Άλλάχ,δέν έγω φίλους!

— Μήπως έγεις ένθρούς. Χότζα:

— Δόξα στον Άλλάχ. δέν έγω συγγενείς!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Ἰδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος, ἀρ. .

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ἡρακλείου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία .. δρχ. 115.000
» Ἑξάμηνος. » 60.000
» Τρίμηνος .. » 30.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διά ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καί ἐξωτερικοῦ διά τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρός τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

ΚΑΡΛΑ

Παράξενο διήγημα

Κυττάχτηκε γιά τελευταία φορά στον καθρέφτη. Ώραιότερους ώμους δέν θάβλεπαν άπόψε στο χορό της Πρεσβείας. Το ντεκολτέ της ήταν άπ' τα πιό σαγηνευτικά. Έβαλε το μαργαριτάρενιο κολλιέ της, έβριξε πάνω της τη βαρειά της κάπα άπό έρμίνα καί κατέθηκε. Βρήκε τον άντρα της, ντυμένο με το φράκο του που τον περίμενε στο αύτοκίνητο.

— Είσαι χάρμα όμορφιάς, άγαπητή μου Κάρλα, της είπε ό άντρας της, ό Σέρ Χένλεϋ.

Γιατί τον είχε παντρευτή; Μήπως ήξερε κι' αύτή; Η αύτός ή άλλος τί σημασία είχε; Έπρεπε νά ζήση καί νά ζήση μέ πολυτέλεια. Ό άντρας της την άγαποϋσε καί της φερόταν ιπποτικά. Κι' αύτη ήταν εύγενική μαζί του, φτάνει νά μήν είχε έξωφρενικές άξιώσεις γιά έρωτα. Όλοι ήξεραν πώς ήταν Ιταλίδα πώς κατεγόταν άπ' την παλιά εύγενική οίκογένεια των Μαλεσπίνα καί πώς ήταν χήρα τού Κορόλου Ντ' Άρτόν, που είχε σκοτωθή στον πόλεμο. Πάντα ώραία καί γοπτευτική είχε παντρευτή τον Σέρ Χένλεϋ τον πλούσιο Άγγλο άριστοκράτη.

— Κάρλα, της ξανάπε ό άντρας της είσαι έξαιρετικά ώραία άπόψε.

Σέ λίγο έφτασαν στην Πρεσβεία. Τα σαλόνια, κατάφωτα, καθώς κι' ό κήπος, ήταν γεμάτα άπό κόσμο. Έκεί ή Κάρλα βρήκε ένα παλιό φίλο της τον Άρμάν Δυμέλ, ένώ ό Σέρ Χένλεϋ κουβέντιαζε μ' ένα δισεκατομμυριούχο. Η Κάρλα κουβέντιαζε μέ τον Άρμάν, όταν άντίκρυσε έκείνον που περίμενε. Ήταν καστανός καί ψηλός. Ήταν χλωμός καί φορούσε γυαλιά, όπως άνάφερε το μπιλέτο που είχε λάβει καί που έγραφε αύτά τα λόγια: «Προσπαθήστε νά είστε έλεύθερη, θέλω νά μιλήσω μαζί σας γιά τον Ούμπέρτο Κρότσο. Σιπιόνε Μπαστιάνι». Η Κάρλα σκέφθηκε νά μήν πάη στο ραντεβού που τής έδιναν, μά ή περιέργειά της την έσπρωχνε. «Σιπιόνε Μπαστιάνι» είχε πή πολλές φορές ό Ούμπέρτο στην άγωνία του. Έκανε μιά κλίοι της κεφαλής πρός τον άγνωστο που κατάλαβε καί πλησίασε.

— Κυρία, θέλετε νά μού κάνετε την τιμή...

Ζήτησε συγγνώμη άπ' το θυμέλ, που την είδε νά χάνεται μ' αύτον το νέο. Βγήκαν μαζί στον κήπο.

— Δοθάστε μήπως τή μοναξιά; τη ρώτησε ό συνοδός της.

— Οχι, τοϋ είπε άνέρωχα.

— Θά θέλατε νά κάνουμε ένα γύρο στο Δάσος;

Προχώρησαν καί πήραν ένα ταξί. Ό Μπαστιάνι την καθησύχαζε. Της έλεγε πώς ήταν φίλος τοϋ Ούμπέρτου, πώς συνδέονταν μαζί σάν άδέλφια καί πώς μονάχα ό πόλεμος τούς είχε χωρίσει. Θέλε νά μάθη άπό κείνη λεπτομέρειες νιά το θάνατό του. Ήταν περιστικός άπ' το Παρίσι καί είχε μάθει πώς θά πήγαινε στην γιορτή της Πρεσβείας. Γι' αύτο ζήτησε νά τη συναντήση. Προτίμησε αύτό το ραντεβού άπό μιάν έπίσημη έπίσκεψη στο σπίτι της, έξ αίτίας τοϋ άντρός της.

— Τί σάς ένοιαζε νιά τον άντρα μου;

— Ό Ούμπέρτο ζοϋσε μαζί σας.

— Καί τί τον ένδιαφέρει αύτο τον Σέρ Χόνλεϋ;

Έφτασαν μπροστά σ' ένα ρεστοράν. Κατέβηκαν άπ' το ταξί.

— Έδώ θάκουμε ήσυχία νιά νά κουβεντιάσουμε.

Μπήκανε σ' ένα σαλονάκι καί κάθισαν.

— Θέλετε νά φάτε; τη ρώτησε.

— Όχι. Κάτι νά πιώ μονάχα.

Η Κάρλα έβγαλε άπ' τη τσάντα της τα τσιγάρα της. Άρχισαν νά καπνίζουν καί οί δυό.

Μέ συγχωρείτε, της είπε άν σάς έρωτώ. Μά ένδιαφέρομαι. Άπό τί πέθανε ό Ούμπέρτο Κρότσο;

— Άπό μαρασμό.

— Πώς ήταν αύτο δυνατό;

— Καί μένα μού έκανε έντύπωσι! Θυμάστε πώς ήταν;

Η Κάρλα τον ξανάβλεπε μπροστά της κι' ένοιωσε τα μάτια της νά ύγραίνωνται.

— Πότε πέθανε; ρώτησε ό Μπαστιανίνι.

Τοϋ είπε την ήμερομηνία καί την ώρα. Τοϋ διηγήθηκε κάθε λεπτομέρεια. Δέν ένοιωθε πιά κωμιμά δυσπιστία γιά το Μπαστιάνι. Το μικρό της περίστροφο σωστό κομψοτέχνημα μέ μπριλλάντια βριακόταν στην τσάντα της, που την είχε άκουμπήσει πάνω στο τραπέζι. Ό Μπαστιάνι φαινότων βυθισμένος στις άναμνήσεις του. Η Κάρλα ήθελε νά μάθη τώρα γιά την παιδική ηλικία τοϋ Ούμπέρτο. Ήξερε πώς είχε μείνει σ' όλη του τη ζωή ένα μεγάλο παιδί.

— Μοϋ ξέφευγε συχνά, Μπαστιάνι. Έρχόταν στιγμές που βαρυόταν την αγκαλιά μου τα φιλιά μου. Άρα γε ήταν εύτυχισμένος κοντά μου;

— Όχι, άπάντησε ό Μπαστιάνι. Ύπάρχουν στιγμές που τίποτα δέν μπορεί νά σοϋ δώση την εύτυχία. Ύπάρχουν στιγμές που δέ λογαριάζουμε τίποτα. Κάρλα Μαλεσπίνα.

Άκολούθησε μιά μεγάλη σιωπή.

— Κάρλα είπε σέ λίγο ό Μπαστιάνι έσύ υπόδειξες στην άστυνομία που βρισκόταν ό Ούμπέρτο; Έσύ τους είπες πώς θάφευγε κρυφά γιά νά πάη νά πολεμήση μ' έκείνους που ήθελαν νά έλευθερώσουν την πατρίδα του άπ' τους Γερμανούς; Κάρλα, έσύ τον πρόδωσες; Έσύ είσαι ή γυναίκα αύτή;

— Κι' άν είμαι έγώ ή γυναίκα: αύτή; άπάντησε άγέρωχα ή Κάρλα, κυττάζοντας στά μάτια το Μπαστιάνι σάν νάθελε νά τον προκαλέση. Κι' άν τόκανα γιατί δέν ήθελα νά τον χάσω;

Η Κάρλα είχε σηκωθή. Ό Μπαστιάνι έέλεπε πόσο ήταν ώραίο.

— Όλους τους έπιασαν. πρόσθεσε ή νεαρή γυναίκα. Το βαρκάρη που θά τους φυγάδευε, τον Ούμπέρτο θά τους δυό τους φίλους. Καί οί τρεις πέθαναν.

— Ναί καί οί τρεις πέθαναν, έξεπίτους σου Κάρλα Μαλεσπίνα.

— Ναί, Μπαστιάνι. Ίσως νάναι όπως το λές. Μά είσαι νέος, δέν μπορείς νά καταλάβης.

Είχε βγάλει άπ' την τσάντα της το όπλο της. Την είδε νά τον σημαδεύη καί τότε έβγαλε κι' αύτος το μεγάλο του έπαναληπτικό περίστροφο. Μιά στιγμή άπόμειναν έτσι. Μέ μιά χειρονομία ό καθένας μποροϋσε νά θανατώση τον άλλον.

Πέρασαν λίγα λεπτά. Η Κάρλα πέταξε το περίστροφο πάνω στο τραπέζι καί κυττάζοντας στά μάτια το Μπαστιάνι του είπε:

— Λοιπόν άς τελειώνουμε!

Ό Μπαστιάνι την κύτταξε δίχως νά πυροβολή.

— Δέν μπορώ, φιθύρισε τέλος κι' άφησε κι' αύτος πάνω στο τραπέζι το περίστροφό του.

— Τον άγαπήσες, της είπε.

— Βλέπεις κι' έγώ δέν μπόρεσα νά πυροβολήσω, ήσουνα φίλος του.

— Έλα, της είπε, μπορεί ν' άνησυχήσουν έκεί κάτω γιά τη μακρά άπουσία σου.

— Ό Σέρ Χένλεϋ δέν άνησυχεί ποτέ του.

Ό Μπαστιάνι την βοήθησε νά βάλη το παλτό της. Έπειτα πήρε την τσάντα της που την έδινε ό συνοδός της. Τη ζύγισε στο χέρι της καί κατάλαβε πώς το μικοό περίστροφο ήταν μέσα.

— Θέλεις νά σέ συνοδέψω Κάρλα, της είπε ό Μπαστιάνι, στην Πρεσβεία;

— Όχι, στην Πρεσβεία. Στο σπίτι μου, είπε ή νεαρή γυναίκα στο σπίτι μου. Είσαι ώραίος, Μπαστιάνι.

— Κι' έσύ είσαι χάρμα όμορφιάς, Κάρλα.

Ήταν τα ίδια λόνια που της είχε πή κι' ό άντρας της. Φώναξαν ένα ταξί. Μπήκαν μέσα κι' ό σωφέρ ξεκίνησε μέσ' στη σκοτεινή νύκτα.

— Κάρλα! της είπε ό Μπαστιάνι.

Έκείνη τον κύτταξε χαμογελώντας. Έπειτα τον άγκάλιασε καί τας. τον φίλησε στο στόμα. Ό Μπαστιάνι την έσφιξε μέ δύναμι.

— Κάνε ύπομονή, άγάπη μου ώς τού είπε ή Κάρλα. [στο σπίτι μου, έτσι νά φτάσουμε

Καί τα μάτια της έλαμπαν πορά. ξενα άπό τον πυρετό τοϋ πόθου.

ΙΩΑΝΝΑ ΓΚΑΛΣΥ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η διαφορὰ τῆς χροιᾶς

Πολλές άναγνώστριές μου παραπονοϋνται στά γράμματά των γιά την διαφορά της χροιᾶς που περουσιάζει το δέρμα τους κατά μέρη: στον λαιμό, στούς ώμους, στον τράχηλο στο στήθος ή στά μπράτσα καί μοϋ ζητοϋν συμβουλές γιά νά βελτιώσουν μ' εύκολία αύτη την άντιαισθητικότητα.

Η παραμέλησις πράγματι των μελών αύτών τοϋ σώματος παρουσιάζει μιά άντιαισθητική διαφορορωμία, ένώ άπεναντίας ή καλή άνάπρα καί όμοιόχρωμη έμφάνισις των άποδίδει πολύ στό γυναικείο σύνολον. Θά σάς γράψω λοιπόν μερικές συμβουλές καθώς καί διάφορες συνταγές τις όποίες θά έφαρμόζετε γιά την βελτίωσι της διαφορορωμίας των μελών αύτών τοϋ σώματος.

Το πρώτο πράγμα που έχετε νά κάνετε είνε νά μελετήσετε το χρώμα τοϋ δέρματος των ώμων συνήθως τοϋ λαιμοϋ, τοϋ τραχήλου, τοϋ ντεκολτέ καί των βραχιόνων καί άφοϋ βρήτε τα τρωτά του νά τα διορθώσετε μέ τα παρακάτω μέσα οϋτως ώστε νά γίνη όμοιο μέ το χρώμα του προσώπου. Διαφορά χροιᾶς τοϋ δέρματος προσώπου καί ντεκολτέ είνε πολύ άντιαισθητικό πράγμα καί ζημιώνει πολύ το σύνολον καί μάλιστα όταν μιά κυρία ή δεσποινίς είνε ύποχρεωμένη νά φορέση έξωμο έσθήτα ή μαγιό, κι' άς μή λησμονοϋμε ότι ή άνοιξις έφτασε...

Ό πρακτικώτερος κι' άπλούστερος τρόπος είνε ό καθαρισμός του δέρματος τοϋ λαιμοϋ, τοϋ τραχήλου των ώμων καί των βραχιόνων μέ λεμόνιον. Μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο σέ χυμό λεμονιοϋ περνοϋμε έλαφρώς τρεις μέρη αύτά καί μετ' όλίγην ώρα τα ξεπλένουμε μ' άφθονο κλιαρό νερό καί κατόπιν τα έπαλείφομεν καλά μέ άγνή γλυκερίνη. Η άπλη κι' άνέζοδη αύτη μέθοδος καθαρίζει, μαλακώνει καί λευκαίνει το δέρμα των μερών αύτών.

Άλλ' άν θέλετε νά μετακρεισθήτε κάτι το άποτελεσματικώτερο καί ειδικώτερο σ' αύτη την περίπτωσι, τοϋτο έπιτυγχάνεται μέ την χρήσι της έξής λοσιόν, μέ την όποίαν καθαρίζετε μ' ένα βαμβάκι όλα αύτα τα μέρη: Ροδόνερο 225 γρ. Τεντοϋρ ντέμϋρ 2,50 γρ. Τεντοϋρ ντ' όποπονάξ 2,50 γρ. Τεντοϋρ ντέ βενζοάν 2,50 γρ. Τεντοϋρ ντέ γκλιάγκι 4,50 γρ. Έσσάνς ντέ σιτρόν 2 γρ. Ύστερα δέ άπό αύτόν τον καθαρισμό θά έπαλείφετε το ντεκολτέ σας καί όλα τα άλλα μέρη μέ την έξής ποματδα: Πονάντ ντέ κονκόμπρ 50 γρ. Όξϋντ ντέ ζένκ 5 γρ.

Κατόπιν τα πουδράρετε μέ την πούδρα που χρησιμοποιείτε γιά το πρόσωπο.

Άν έχετε νεροϋλιασμένα μπράτσα μπορείτε νά τα τονώσετε μεταχειριζόμενοι το κάτωθι ύγρό, μέ το όποίον τα έπαλείφετε πρωί καί βράδυ. Γλυκερίνη 50 γρ. Ροδόνερο 50 γρ. Όξυγονούχον ύδωρ 25 γρ.

Γιά τούς άγκώνες που μοιάζουν πολλές φορές σάν βρώμικοι καί σκληροί νά τούς περιποιήσε ώς έξής: Νά τούς κάνετε κάθε βράδυ ένα σαπούνισμα μέ γλυκερινούχο σαπούνι έπειτα νά τούς έπιτρίβετε έλαφρώς έλαφρόστησι μέ μιά λεία έλαφόπετρα καί κατόπιν νά τούς έπαλείφετε μέ όλίγην άπό την έξής ποματδα: Γλυκερίνη 30 γρ. Ροδόνερο 30 γρ. Χυμός λεμονιοϋ 10 γρ. Βόραξ 4 γρ. Μετά ήμίσειαν ώραν σκουπίζετε μ' ένα βαμβάκι την ποματδα αύτήν.

Καί τώρα όλίγο καί γιά την περιποίησι των ποδών. Έπειτα άπό μεγάλη πορεία, έάν τα πόδια σας είνε κουρασμένα κι' οί άστράγαλοι πρησμένοι, κάνετε ένα ποδόλουτρο όσο το δυνατόν πιό ζεστό μέσα στό όποίον θά έχετε ρίζει δυό φούχτες άλάτι ψιλό. Άν δέν έχετε κριφό γι' αύτό, νιά φοιζιόν μέ άλκοόλ θά σάς άνακουφίση πολύ. Ψαφτώς σέ όσους περπατοϋν πολύ, στούς πεζοπόρους, συνιστώ την περιποίησι των ποδών τουλάχιστον κάθε βράδυ μέ την έξής ποματδα: Λανολίνη καμφορούχο 60 γρ. Περχλορϋρ ντέ φέρ 10 γρ. Αύτη τονώνει τα πόδια καί τα προφυλάσσει άπό τα έλαττώματα που φέρουν τό πολύ περπάτημα. Τέλος το πουδράρισμα μέ τάλκ διατηρεί το πόδι στεγνό καί ζαλαφρωμένο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

✿✿✿

Γιὰ τὶς νεαρὲς μητέρες

Δέν πρέπει:

— Νά έξακολουθήτε πολύ καιρό την γαλακτοτροφία.

— Νά έπιτρέπετε νά τρώγη το παιδί αύνά τους πρώτους μήνες.

— Νά πιστέψετε πώς μπορεί το άγελαδινό γάλα ν' άντικατασταθή το μητρικό.

— Νά νομίζετε πώς όταν το παιδί φωνάζη άφοϋ φάη θά πή πώς έχει μείνει νηστικό.

— Ν' άποκοψετε άπότομα το παιδί γιατί έκανε έμετό.

— Ν' άποκοψετε άπότομα το παιδί γιατί δέν μεγαλώνει.

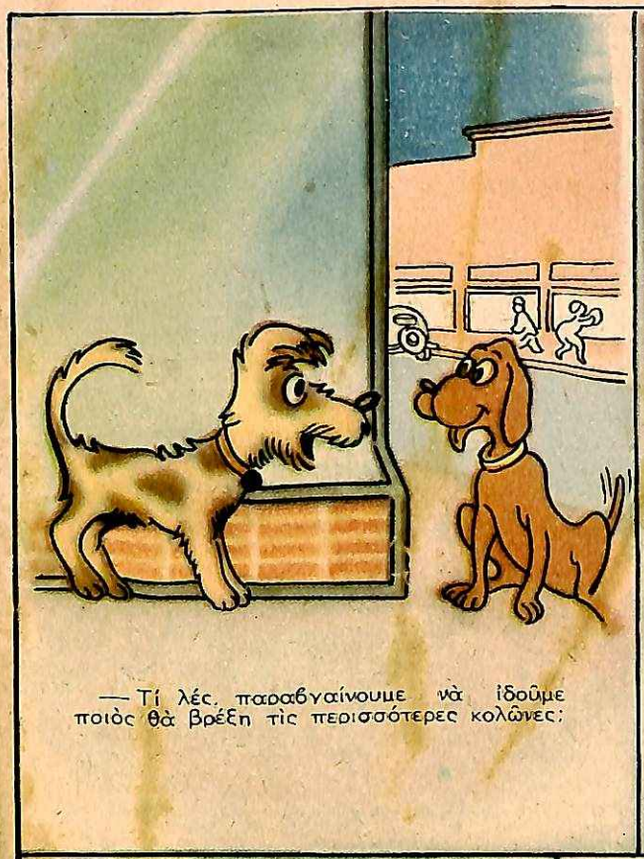

— Τί λές, παραβγαίνουμε νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ βρέξη τὶς περισσότερες κολῶνες;

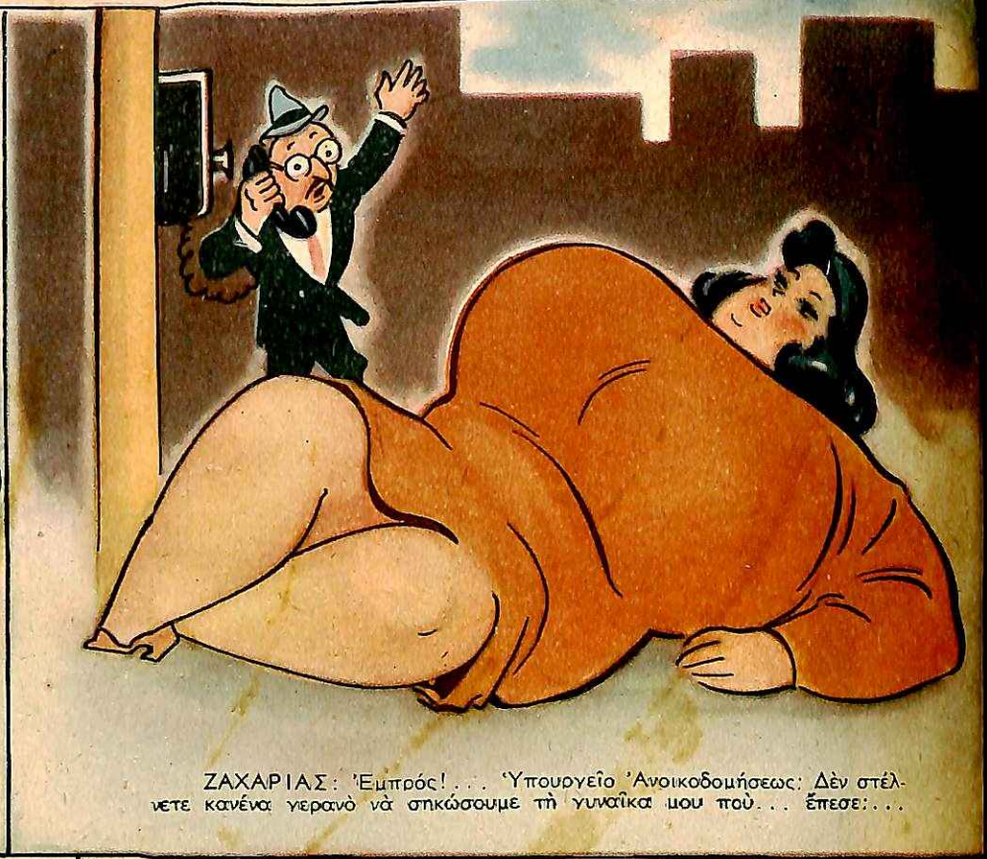

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Ἐμπρός!... Ὑπουργεῖο Ἀνοικοδομήσεως; Δὲν στέλνετε κανένα γερανὸ νὰ σηκώσουμε τὴ γυναῖκα μου ποὺ... ἔπεσε;...

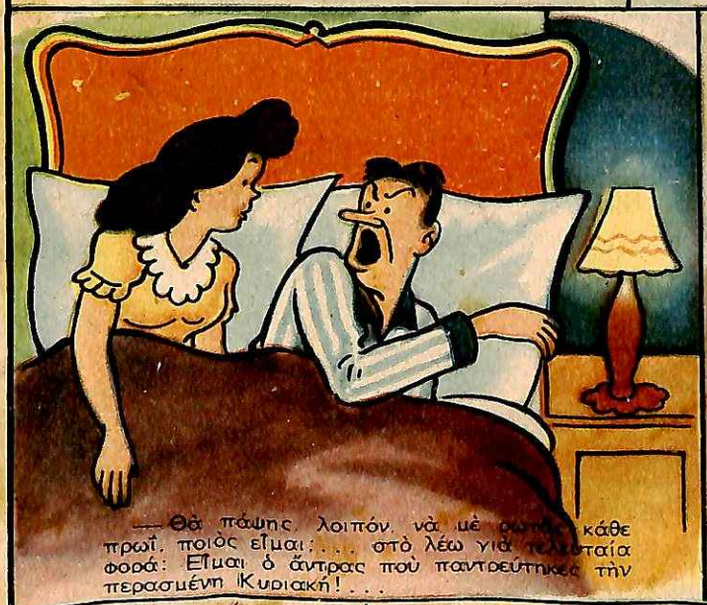

— Θὰ πάψης, λοιπόν, νὰ μὲ ρωτᾶς κάθε πρωΐ, ποιὸς εἶμαι;... στὸ λέω γιὰ τελευταία φορά: Εἶμαι ὁ ἄντρας ποὺ παντρεύτηκες τὴν περασμένη Κυριακή!...

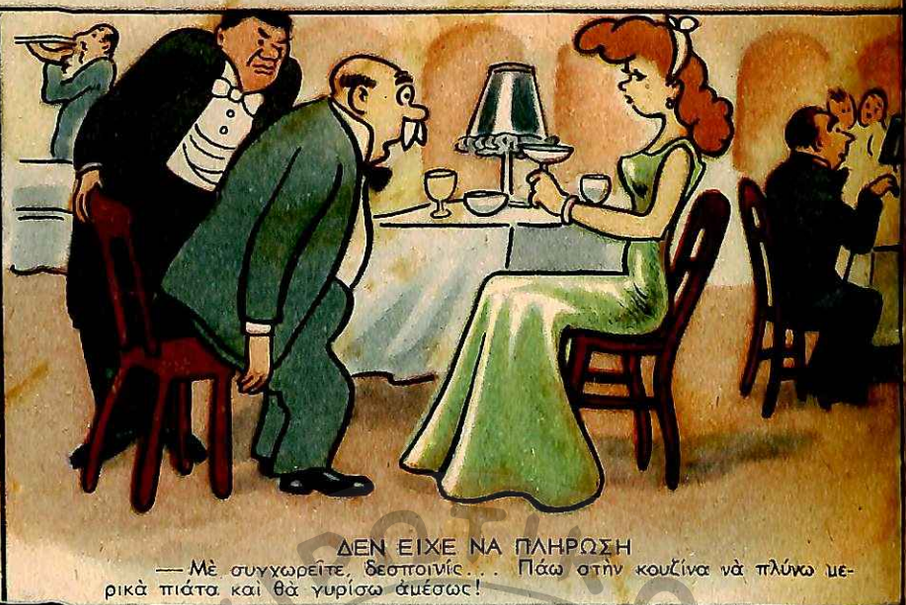

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΗ

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς... Πάω στὴν κουζίνα νὰ πλύνω μερικὰ πιάτα καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως!

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ

— Μὴ βιάζεσαι, καϋμένε Λάκη!... Σὲ λίγο θὰ σοῦ δώσω μιὰ ὁριστικὴ ἀπάντησι στὴν πρότασί σου!...

— Ὥστε ὁ «Ἀζὼρ» μοῦ ἔτρωγε τὸ δόλωμα!... Καλὰ νὰ πάθ